

Thiên Long Chi Cứu Lại Trượt Chân Mộ Dung Thiếu Niên

Contents

Thiên Long Chi Cứu Lại Trượt Chân Mộ Dung Thiếu Niên	2
1. Chương 1: Tiểu Đường Tăng – Mộ Dung	2
2. Chương 2: Quyết Định Đại Kế	5
3. Chương 3: Sức Mạnh Của Tri Thức	8
4. Chương 4: Gặp A Châu, A Bích	11
5. Chương 5: Bốn Thúc Đại Ô Long	15
6. Chương 6: Oán Niệm Muội Khổng	18
7. Chương 7: Nhà Không Yên Thì Đình Nói Đến Nước	21
8. Chương 8: Mộ Dung Phu Nhân	24
9. Chương 9: Chỉ Thấy Người Nay Cười	27
10. Chương 10: Gió Thổi Bèo Trôi	31
11. Chương 11: Gậy Ông Lại Đập Lưng Ông	34
12. Chương 12: Duyên Nợ Do Trời Định	37
13. Chương 13: Văn Trung Hạc	40
14. Chương 14: Chiều Tà Ở Thành Cô Tô	43
15. Chương 15: Mộ Dung Phục Đến	46
16. Chương 16: Đường Về Nhiều Kiềm Diễm	49
17. Chương 17: Tinh Trúc Ẩn Cư Ở Tiểu Kính Hồ	52
18. Chương 18: Lang Hoàn Phúc Địa	55
19. Chương 19: Lãng Ba Vi Bộ	58
20. Chương 20: Núi Vờn Mây	61
21. Chương 21: Thiên Sơn Chiết Mai Thủ	64
22. Chương 22: Dắt Tay Đến Phượng Nghi	67
23. Chương 23: Thích Khách Đêm Trăng	70
24. Chương 24: A Tử	73
25. Chương 25: Người Áo Xanh	76
26. Chương 26: Thần Mộc Vương Đình	80
27. Chương 27: Con Cóc Đỏ Giải Trăm Độc	83
28. Chương 28: Thiên Long Tự	86
29. Chương 29: Tiểu Lộc	89
30. Chương 30: Đình Xuân Thu	92
31. Chương 31: Phiên Ngoại Đoàn Diên Khánh	96
32. Chương 32: Quay Về Vùng Sông Nước	101
33. Chương 33: Hôn Sự	105
34. Chương 34: Động Phòng Hoa Chúc	109
35. Chương 35: Ven Hồ Nàng Cốc Chúc Mừng	114
36. Chương 36: Bèo Nước Gặp Lại	118
37. Chương 37: Đầu Sói Báo Thù	121
38. Chương 38: Nổi Gió	125
39. Chương 39: Nửa Đêm Xông Vào Tàng Kinh Các	129
40. Chương 40: Không Tiếc Thân Hóa Thành Tro	133

41. Chương 41: Đại Sư Quét Rác Vô Danh	138
42. Chương 42: Buông Bỏ Hận Thù	142
43. Chương 43: Phụ Tử Đồng Tâm	146
44. Chương 44: Trong Mưa Tìm Cố Nhân	150
45. Chương 45: Sang Thu Không Phải Là Già	154
46. Chương 46: Cô Độc	158
47. Chương 47: Nửa Đêm Trốn Đi	162
48. Chương 48: Vu Hành Vân Thu Thập A Tử	167
49. Chương 49: Bước Qua Quá Khứ, Đi Tới Tương Lai	171
50. Chương 50: Hạnh Phúc Bên Gia Đình	172
51. Chương 51: Tiêu Dao Một Đời	173
52. Chương 52: Tiểu Xa Tiểu Phiên Ngoại	177
53. Chương 53: Động Kinh Đoàn Phiên Ngoại	181

Thiên Long Chi Cứu Lại Trượt Chân Mộ Dung Thiếu Niên

Giới thiệu

Truyện Thiên Long Chi Cứu Lại Trượt Chân Mộ Dung Thiếu Niên là một truyện mới của tác giả Ô L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-long-chi-cuu-lai-truot-chan-mo-dung-thieu-nien>

1. Chương 1: Tiểu Đường Tăng – Mộ Dung

Những cánh hoa sơn trà bay bay trong không gian, chỉ nhìn thấy thấp thoáng mái lầu cong cong tinh xảo, lại được phản chiếu bởi nước hồ xung quanh khiến cho cảnh vật trở nên vừa mơ hồ vừa sinh động.

Phóng xa tầm mắt vào sâu trong rừng sơn trà, liền thấy một tiểu cô nương đang cầm bảo kiếm không ngừng múa may trong gió. Cô bé này ước chừng khoảng 5,6 tuổi, hai búi tóc trên đầu được cột bằng dây bạc, khuôn mặt tuy còn hơi bầu bĩnh của trẻ con nhưng cũng không giấu được những đường nét xinh đẹp.

“Yên nhi, gần đây ngươi cũng không lười nha, mỗi ngày đều chịu khó luyện công.” Giọng nói mang theo ý cười của một thiếu phụ truyền vào trong rừng hoa. Tiểu cô nương vừa nghe xong liền ném thanh kiếm trong tay ột thị nữ, cười hì hì chạy về phía âm thanh phát ra, để cho người thiếu phụ xinh đẹp này dùng khăn lụa lau mồ hôi cho nàng, miệng còn không ngừng líu ríu: “Nương, ta mỗi ngày đều luyện, để chờ đến lúc biểu ca về nhất định giáo huấn cho hấn một trận.”

Thiếu phụ xinh đẹp vỗ tay, cười nói: “Thế mới đúng là con gái của Lí Thanh La ta. Cái tên tiểu tử Mộ Dung đó là cái gì chứ, nhà chúng ta sách rất nhiều, bí kíp võ công cũng có vô số, con gái của ta lại chăm chỉ như vậy, không đến vài năm nữa chắc chắn ngươi sẽ thắng được biểu ca ngươi.” Nhưng sau đó thiếu phụ hình như nghĩ đến một chuyện khác, nàng khẽ chau mày, lại nói, “Nhưng mà lần này biểu ca ngươi nếu có về, e rằng cũng không có tâm tư so công phu với ngươi.”

Tiểu cô nương hỏi: “Cô cô vẫn không khỏe sao?”

Lí Thanh La lắc đầu, vẻ mặt có chút phiền não: “Tuy ngày ngày đều dùng nhân sâm ngàn năm để treo mạng, nhưng mà lượng nhân sâm ở xung quanh đây cũng có hạn. Mộ Dung tiểu tử hình như vẫn tìm không được thần y...”

Tiểu cô nương cắn môi, dựa vào trong lòng mẫu thân: “Hôm nay con còn chưa ăn cô cô, nương, người mang con đi đi.”

Lí Thanh La “ừ” một tiếng, rồi nắm tay tiểu cô nương đi sâu vào trong rừng, vừa đi vừa cảm thán: “Nàng ngày thường luôn tranh chấp với ta, nay nàng bị bệnh, lại khiến ta hoảng hốt...”

Lí Thanh La này chính là Vương phu nhân, trang chủ của Mạn Đà sơn trang, mà tiểu cô nương kia chính là con gái của nàng, Vương Ngữ Yên. Khi Vương Ngữ Yên vừa sinh ra, cũng là lúc Lí Thanh La bị ruồng rẫy, trong lòng oán hận Đoàn Chính Thuần vô cùng, cũng may con gái này ngoan ngoãn lại hoạt bát, vừa thông minh lại biết quan tâm mọi người, bất tri bất giác, oán hận trong lòng Lí Thanh La tiêu tán hơn nửa. Nàng cùng con gái ở trong sơn trang ngày ngày luyện công, trồng hoa, thỉnh thoảng đi ra ngoài giáo huấn vài tên đàn ông bội tình bạc nghĩa, ngày qua ngày cũng coi như là phi thường vui vẻ.

Chỉ là nàng không biết, tiểu cô nương này đã sớm không phải là con gái của nàng. Vương Ngữ Yên của hiện tại là do một linh hồn khác nhập vào, linh hồn này kiếp trước cũng từng đọc qua “Thiên Long Bát Bộ”. Cho nên sau khi nàng phát hiện bản thân nhập vào Vương Ngữ Yên, liền quyết tâm không thể đi theo con đường làm một mỹ nhân đầu gối một sách như trong truyện. Nàng cảm thấy phải tự bảo vệ mình, vì thế từ nhỏ những chuyện khác có thể lười biếng, duy có luyện công là vô cùng chịu khó. Lại thấy Lí Thanh La buồn bã tích tụ trong lòng vì Đoàn Chính Thuần, nên thường xuyên quấy quít chơi đùa bên cạnh nàng, để nàng không có thì giờ mà nhớ thương tên bạc tình kia.

Mộ Dung phu nhân lần này bị bệnh, cứ nằm nặc đờ tại Vương Ngữ Yên là điềm xấu. Lúc này Ngữ Yên vừa đi đến chỗ ở của Mộ Dung phu nhân, vừa tự nhủ thầm trong lòng: “Biểu ca đại nhân, người mau trở về đi, ta thực sự không biết phải đối phó với mẫu thân của người thế nào đâu, thật là, hay quá hóa dở.”

Chuyện này muốn nói thì phải kể từ lúc Vương Ngữ Yên còn nằm trong nôi.

Có một ngày, khi nàng đang thiu thiu ngủ, tự nhiên cảm thấy người mình bị ôm lên, sau đó là thanh âm của một nữ nhân: “Phục nhi, đây là biểu muội của người, Ngữ Yên.”

Mộ Dung Phục? Nàng cố chớp chớp mắt, không để ý mắt sụp xuống, bởi vì người này nàng cần phải nhìn cho rõ để sau này nhớ cách xa hẳn ra một chút. Tuy rằng hẳn vẫn còn đang trẻ con, đường nét trên mặt còn chưa rõ ràng, nhưng cũng nhìn ra được vị biểu ca đại nhân này mi thanh mục tú, quả là một Shota tuần tú, thực sự rất khó để liên tưởng đến ngày sau hẳn tự nhiên phát triển sẽ thế nào.

Đều là tại gia đình Mộ Dung luôn mưu nghiệp phục quốc, nên mới dạy dỗ tiểu Shota này sai lầm. Vương Ngữ Yên oán thầm.

“Nương, người nhìn kia, biểu muội đang nhìn ta chăm chăm.” Thanh âm của thiếu niên trong sáng dễ nghe, lại mang theo một chút tò mò. Sau đó lại có một giọng nữ cười nói: “Yên nhi thích người đó. Về sau huynh muội các người ở cùng với nhau, nói không chừng còn có thể...”

Thích cái đầu người á! Ta có chết cũng không để cho người nói ra bốn chữ “thân càng thêm thân”! Vương Ngữ Yên bỗng nhiên òa khóc dữ dội, để cho vú nuôi ôm vào trong lòng à ơ ru bảo bối ngoan, nàng mới giả dờ nấc lên vài tiếng rồi ngừng khóc.

Mộ Dung phu nhân vắng phu quân, tịch mịch một mình mấy năm, con nàng cũng đã mười tuổi, cho nên vừa nhìn thấy bé gái đáng yêu da thịt trắng nõn, trong lòng nàng không kiềm được tình yêu thương của người mẹ, mỉm cười ôm lấy Vương Ngữ Yên từ trong tay vú nuôi, lại nói: “Khóc to như vậy, Yên nhi khẳng định là rất khỏe mạnh, sau này lớn lên để biểu ca người dạy người võ công nha.”

Bảo hẳn cách xa ta ra một chút thì có...Vương Ngữ Yên trong lòng âm thầm gào thét.

May mắn cũng vẫn có một người không quá thích chuyện này. Vương phu nhân nằm lên trên sạp, vẻ mặt mệt mỏi, miễn cưỡng mở miệng nói: “Tỷ tỷ, ta muốn nghỉ ngơi.” Phụ thân của con gái lại không phải phu

quân của mình, không lâu trước đây, nàng vừa mới mở miệng thì tình lang liền cự tuyệt bỏ thê thiếp theo bản thân, khiến trong lòng Lí Thanh La phi thường buồn bực, ngay cả tỷ tỷ ốm yếu đoán mệnh nàng cũng thấy ngứa mắt, cảm thấy vị tỷ tỷ này cả ngày đau đau ốm ốm, biết bao chán ghét.

“Đệ muội nghỉ ngơi cho khỏe.” Nghe thấy Vương phu nhân mở miệng đuổi khách, Mộ Dung phu nhân sắc mặt không đổi, vẫn mỉm cười cáo từ. Nàng lại gần đem Vương Ngũ Yên đặt vào trong lòng Vương phu nhân, sau đó cúi đầu, thấp giọng nói nhỏ: “Chuyện phong lưu của người và Vương gia Đại Lý, nể mặt Yên nhi ta cũng không thêm so đo. Nhưng nếu người vẫn muốn sống phóng túng như trước, để đệ đệ ta ở dưới đất bị người phỉ nhổ, thì cho dù vị Vương gia kia có tiền tài quyền thế bao nhiêu, ta cũng có cách khiến hắn cả đời này đều tránh người như rắn rết.”

Lí Thanh La ôm Vương Ngũ Yên trong tay càng lúc càng chặt, hiển nhiên là nàng trong lòng vừa căng thẳng vừa sợ hãi. Vương Ngũ Yên lúc này ở trong lòng nàng, tất nhiên là cũng nghe không sót một lời. Thì ra thù của hai nữ nhân này là như vậy, trách không được hơn mười năm đều không vừa mắt đối phương.

“Đệ muội nghỉ ngơi, ngày mai ta lại đến thăm Yên nhi.” Mộ Dung phu nhân đem hai chữ “Đệ muội” nhấn mạnh, sau đó hết sức ý nhị vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Ngũ Yên một cái rồi cùng Mộ Dung Phục rời đi. Vương Ngũ Yên chỉ cảm thấy hai tay của mẫu thân càng lúc càng xiết chặt, khiến nàng không thoải mái thở hổn hển vài tiếng. Lí Thanh La đột nhiên như tỉnh trí, lỏng tay ra, ánh mắt nhìn khuôn mặt của con gái, nhưng thần trí lại giống như bay đến một nơi xa xôi, một lúc sau, mới suy sụp gọi một tiếng: “Đoàn lang...”

Sau đó, quả nhiên Mộ Dung phu nhân gần như mỗi ngày đều mang theo Mộ Dung Phục đến đây thăm ta. Lí Thanh La cảm thấy nàng vốn chỉ là lấy cớ thăm con gái, còn thực tế là muốn tới giám thị mình, trong lòng lại càng thêm buồn bực.

Vương Ngũ Yên nhưng thật ra chẳng cảm thấy gì cả, cả ngày nàng yên ổn ăn ngủ ngủ ăn, lúc tỉnh dậy lại có đủ loại người cầm đồ chơi đồ nàng. Mỗi người đều có một cách đồ khác nhau: Vương phu nhân tuy không ôm nàng nhiều, nhưng mỗi lần ôm nàng đều nhìn chằm chằm nàng, dường như muốn từ trên khuôn mặt của ta nhìn ra hình bóng của tình lang; vú nuôi thì luôn quan tâm nàng ăn uống có đủ không, hầu hạ chu đáo vô cùng; Mộ Dung phu nhân mỗi lần đến đều mang theo đồ chơi mới, nhưng mà lúc nàng giáp mặt với Vương phu nhân thì khiến Vương Ngũ Yên cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Mà cách đồ trẻ con của Mộ Dung Phục lại phi thường độc đáo mới mẻ – nói chuyện phiếm.

Ngày đó, Mộ Dung Phục vừa học được cách ôm em bé, cho nên cẩn thận ôm Vương Ngũ Yên ra ngoài phơi nắng, đi sau bọn họ vài vị nữ mẫu thấp thòm lo lắng, nhưng cuối cùng họ đều phải thừa nhận là Mộ Dung thiếu gia rất có tài ôm trẻ con, không hổ danh là kỳ tài võ học. Ai biết được là trong lòng Vương Ngũ Yên lúc này sợ đến sắp phát điên rồi, ai biết người này có giống như trong sách viết hay không, tìm một cái giếng rồi ném nàng xuống?

Tò mò nhìn biểu muội lâu thật lâu, Mộ Dung Phục rốt cục mở miệng nói: “Biểu muội, người là đứa nhỏ không có cha. Không sao, ta cũng không có.” Vương Ngũ Yên nghe thấy, hơi tĩnh tâm lại, cũng nhìn hắn như muốn nói gì đó.

“Ta biết những lời này có nói với người người cũng không hiểu, nhưng mà ta chỉ là muốn kể cho ai đó nghe một chút, một người nghe là tốt rồi...”

Đứa bé trong lòng Mộ Dung Phục lại mở to con mắt sáng trong như hai viên bảo thạch, lẳng lặng nhìn hắn, giống như rất háo hức muốn nghe. Mộ Dung Phục cảm thấy như được cổ vũ, tiếp tục nói, “Những lời này ta không thể nói với nương, lại càng không thể nói với người ngoài. Mẫu thân lúc nào cũng dặn ta phải ghi nhớ, đã là con trai nhà Mộ Dung, sứ mệnh phải phục hưng Đại Yến. Phụ thân ta vì phục quốc mà chết, mà đặt tên ta là Phục, chính là vì không muốn ta phụ kỳ vọng của các bậc cha chú. Đại Yến đối với ta mà nói, thực sự quá mức xa vời. Phụ thân so với ta thông minh lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần mà còn không làm được. Vì một cái quốc gia mờ mịt hư vô, đáng sao...”

Ánh mặt trời hắt xuống gò má của hắn, chiếu lên làn mi khép hờ, trên khuôn mặt anh tuấn lúc này hiện lên một vẻ cô độc không hợp với lứa tuổi của hắn.

Vương Ngữ Yên tuy kiên dè hẩn, nhưng bây giờ cảm thấy hẩn thật đáng thương, vì thế nàng liền vươn bàn tay nhỏ bé ra, chạm chạm vào cằm hẩn, lắc lắc đầu.

Mộ Dung Phục sờng sốt một chút, giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy bàn tay mềm mềm của Vương Ngữ Yên, vui vẻ cười nói: “Yên nhi, người hiểu ta nói gì ư!”

Hẩn vừa cười, cô đơn trong nháy mắt liền biến mất, như cây trúc vừa tắm gió xuân mà phơi phới rạo rức. Vương Ngữ Yên tìm lòng không được liền gật gật đầu, gật được vài cái mới đột nhiên nhận ra, bản thân mới có mấy tháng tuổi, nghe mà hiểu được thì thật quá kỳ, lại vội vàng lắc đầu. Nhưng vẫn cảm thấy không ổn, trong lòng liền ảo não không vui. Mộ Dung Phục lại giống như nhìn xem hài kịch, cười càng thoải mái: “Đùa với người thật vui!”

Vì thế, mấy ngày tiếp theo, không cần bận tâm Mộ Dung phu nhân có đến sơn trang hay không, hẩn đều tự mình chạy tới ôm biếu muội “đùa vui” đi tản bộ phơi nắng. Vương phu nhân cảm thấy làm như vậy mới có lợi cho thân thể đứa nhỏ, liền giao nàng cho hẩn luôn.

Mỗi lần sau khi đưa cho nàng một đồng đồ chơi, hẩn sẽ liền bắt đầu lảm nhảm, kể từ chuyện võ sư gia đình mời về dạy còn không chịu được một cước cửa hẩn, đã thế dạy võ công còn không ra gì; đến chuyện mẫu thân không ngừng lập đi lập lại kỳ vọng, khiến hẩn bắt đầu tin năng lực bản thân thực sự có thể phục quốc. Vương Ngữ Yên đối với vị biểu ca lớn hơn mình mười tuổi này càng ngày càng đồng tình, cũng là càng ngày càng không chịu nổi sự vo ve của hẩn.

Cái này đâu phải là Nam Mộ Dung đại danh lấy lòng trong tương lai, rõ ràng chính là một tên tiểu Đường Tăng. Vương Ngữ Yên ách xì một cái, liếc mắt nhìn biểu ca đại nhân đang thao thao bất tuyệt, buồn rầu nghĩ thầm: hẩn càng kể chuyện càng vui, ta càng nghe chuyện càng muốn chết a!

“Yên nhi, chú tâm một chút.”

Thật sự rất phiền rồi...

“Tiểu tử kia, ta nói người nha, không được thất thần, ngoan, nghe ta kể nốt nào.”

“Ca...Ca ốc ăn!” Vương Ngữ Yên quá tức giận, liền quyết định sử dụng thành quả do nàng lén luyện phát âm, kiêu ngạo nói ra mấy chữ để biểu lộ tâm tình của nàng.

Mộ Dung Phục ánh mắt đang trong suốt lập tức sáng lấp lánh, hẩn hoan hô một tiếng, giơ hai tay ôm Vương Ngữ Yên lên cao quá đầu. Nàng hoảng sợ, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, vì cánh tay của đứa con trai này rất mạnh mẽ.

“Yên nhi, người có thể nói!” Mộ Dung Phục vui sướng toát ra từ trong nội tâm, khuôn mặt tuần tú cũng rạng rỡ, “Người vừa rồi kêu ca ca a!”

Là ca ốc ăn – chính là muốn bảo người ca ngốc, lẩn! Vương Ngữ Yên xụ mặt nghĩ thầm.

Chưa đến một ngày, mọi người ở Mộ Dung gia và Vương gia đều biết chuyện này, còn ca ngời Mộ Dung thiếu gia và Vương gia tiểu thư tình cảm sâu đậm, dưới sự đốc lòng dạy dỗ của thiếu gia, tiểu thư đã trở thành thần đồng từ xưa đến nay chưa từng xuất hiện ở vùng Cô Tô này, mà lạ nhất là chữ đầu tiên nói ra không phải là “Mẹ”, mà là “Ca”!

Đối với chuyện này, tiểu thần đồng của chúng ta chỉ bình luận – ca ốc ăn!

2. Chương 2: Quyết Định Đại Kế

Bởi vì Mộ Dung Phục đã đóng góp công rất lớn trong việc dạy Vương Ngữ Yên học nói, cho nên Mộ Dung phu nhân và Vương phu nhân tuy rằng không bằng mặt bằng lòng với nhau, nhưng đối với chuyện hẩn hàng ngày đến nói chuyện với nàng đều phi thường cổ vũ.

Vì thế, Vương Ngữ Yên liền rơi vào ma quỷ của “Mộ Dung Đường Tăng”, mà con đường này chính là một đi không trở lại. Có lẽ là bởi vì xung quanh không có bạn bè cùng tuổi, cho nên Mộ Dung Phục liền coi nàng như bằng hữu, đối với nàng nói hết mọi chuyện từ trong tâm can. Cuối cùng, hắn sẽ cảm thán mà tổng kết lại: “Yên nhi, tuy rằng ngươi chưa nói được nhiều, nhưng ta biết ngươi hiểu, cho nên kể hết với ngươi rồi, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.”

Nhiều lúc nàng cảm thấy quá phiền, liền thử giả bộ ngủ, ai ngờ Mộ Dung Phục sẽ nắm lấy chóp mũi nhỏ của nàng, cười nói: “Vú nuôi của ngươi vừa nói ngươi đã sớm ngủ no mắt rồi, không được giả vờ.” Nàng cũng đã từng thử y y nha nha không cho hắn độc thoại, nhưng tên tiểu tử Mộ Dung Phục này cũng không tức giận, mà lại còn rất hào hứng bắt đầu dạy nàng nói chuyện – ai cần hắn dạy chứ, mẹ ơi.

Bình thường ở trước mặt người lớn cung kính lễ độ, đối với kẻ dưới thì uy nghi, vì sao đến lúc cùng tiểu biểu muội ở chung lại biến thành một kẻ lảm nhảm liên hồi khiến người người cảm phần như vậy a? Trong nguyên tác, rõ ràng là thời thơ ấu của Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục không thân thiết đến thế này mà? Vương Ngữ Yên bắt đầu hối hận vì bản thân nhất thời mềm lòng, nếu sớm biết có ngày hôm nay, mặc kệ hắn có anh tuấn thế nào, có cô độc ra sao, nàng cũng không thèm quan tâm đến hắn!

Nàng còn nhớ rõ từng dòng từng chữ trong nguyên tác, Vương Ngữ Yên đã từng đau khổ kể lại: “Biểu ca chỉ coi ta là tiểu muội của hắn, cho rằng ta ngoại trừ đọc sách nhớ các loại võ công ra, cái gì cũng không hiểu.” Một đứa trẻ bình thường tất nhiên làm sao có thể hiểu tâm trạng của Mộ Dung Phục lúc mười tuổi chứ. Mà đợi cho đến khi cả hai bọn họ lớn hơn thì trong đầu Mộ Dung Phục chỉ còn duy nhất ý niệm “Phục hưng Đại Yên”, khiến cho hắn cảm thấy không còn có thể tín nhiệm được bất kì ai, trái tim vì thế cũng đóng chặt lại. Lúc này hắn nhìn thấy Vương Ngữ Yên, nghĩ tới bản thân đã từng ngây thơ ngu ngốc đi tỏ khổ với một đứa trẻ con, liền thẹn quá hóa giận, cho nên tiểu cô nương kia cho dù xinh đẹp bao nhiêu cũng không lay động được trái tim của hắn nữa a...

Cho nên Vương cô nương trong nguyên tác à, kỳ thực người thoát ra được khỏi ma quỷ của Đường Tăng, nên cảm thấy may mắn mới đúng a!

Nhưng đúng vào lúc Vương Ngữ Yên chán ghét sự lảm nhảm của Mộ Dung Phục đến mức không còn chịu nổi nữa, thì Mộ Dung Phục đột nhiên biến mất. Lúc đầu nàng còn tưởng do hắn mãi mê luyện võ, hoặc trong nhà có khách đến thăm nên không đi ra ngoài được. Nhưng mà đã gần nửa tháng trôi qua, thủy chung Mộ Dung thiếu gia vẫn không tới.

Vương Ngữ Yên có chút ử rữ, tự nhiên thiếu một thanh âm trong sáng của thiếu niên bên tai làm nàng nhất thời không quen. Mỗi lần màn trúc bị gió thổi kêu đinh đàng, nàng đều tưởng rằng Mộ Dung Phục đột nhiên chạy đến, chuẩn bị lại lấy một món đồ chơi mới ra dỗ dành nàng. Nhưng mà vẫn không thấy bóng hắn, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, hoa sơn trà tỏa hương thanh nhã và tiếng chim hót xa xa khiến không gian càng thêm tịch mịch, mà nàng thì ngoài việc nằm ngẩn người trong lòng nhũ mẫu, thì không thể làm gì khác.

Vú nuôi cũng nhìn ra nàng không có tinh thần, liền dỗ dành: “Tiểu thư nhớ biểu ca à, đừng lo lắng a. Mộ Dung thiếu gia nhất định là có chuyện quan trọng phải làm, làm xong rồi nhất định sẽ đi tìm tiểu thư đầu tiên nha.”

Lúc này nàng đã có thể nói một ít câu đối thoại đơn giản, vì vậy liền xua bàn tay nhỏ xíu, bập bẹ nói: “Ta mới không nhớ tới cái Đường Tan kia đâu...”. Tiểu hài tử đầu lười còn chưa linh hoạt, cho nên dù có biết nói sớm, thì nàng vẫn là một đứa nhỏ tập nói, hơn nữa vùng Cô Tô phát âm thường hay bỏ dấu, cho nên nàng đều nói ngọng “Đường Tăng” thành “Đường Tan”. Bọn người hầu nghe quen rồi, sau đều biết cái đó là chỉ thiếu gia.

Không có Đường Tan ca ca, cuộc sống tiểu thư hình như rất nhàm chán...Nhưng mà bao giờ hắn mới về a?

Mấy hôm sau, Vương phu nhân đột nhiên sai vú nuôi trang điểm cho Vương Ngữ Yên rồi mặc cho nàng một bộ quần áo bằng lụa mỏng mềm mại màu phấn hồng.

“Phu nhân là muốn dẫn tiểu thư đi thăm thiếu gia sao?” Vú nuôi sợ Vương Ngữ Yên bị cảm lạnh, nên mặc thêm vào bên ngoài một cái áo choàng. Vương phu nhân nhận lấy đứa nhỏ, ôm vào trong lòng, lại dẫn theo

vài tên người hầu đến Mộ Dung gia trang, nhàn nhạt nói: “Nghĩ đến nương hân, ta căn bản không muốn đi thăm. Bất quá, hân rất chiều cổ Yên nhi, cũng là thân thích, cho nên đành đi thăm chút vậy.”

“Nương, là Đường Tan ca ca sao?” Vương Ngũ Yên bá cổ mẫu thân, giọng giòn tan hỏi.

“Ừ, ngoan, mấy hôm trước hân bị ốm, nên hôm nay mang Yên nhi đi thăm hân.” Vương phu nhân gần đây tâm tình không vui, mà nhân lúc này, Vương Ngũ Yên mỗi ngày đều làm nũng lấy lòng nàng, cho nên nàng cũng không giống như trong nguyên tác giữ thái độ có cũng được mà không có cũng chẳng sao với đứa con gái của tình lang phụ bạc mình.

Mộ Dung Phục bị ốm? Từ nhỏ hân đã luyện võ, thân thể khỏe mạnh, tại sao đột nhiên lại bị bệnh?

Nhưng mà sự thật ngay trước mắt, Mộ Dung Phục sắc mặt tái nhợt, đi lại cũng lảo đảo, nếu nói trước đây hân là cây trúc hiên ngang trong gió, kia hiện tại...tựa như bị sương rút hết sức sống. Nghĩ đến bộ dạng gầy trụi nhỏ cùi đầu, Vương Ngũ Yên bật cười ra tiếng, cũng may nàng liền nhớ ra là bản thân đang tới thăm bệnh. Vì để che giấu, đành phải nũng nịu, vươn hai cái tay mập mạp ra trước mặt biểu ca đại nhân, lấy lòng nói: “Ca ca ôm!”

Mộ Dung Phục tuy là ốm, nhưng thấy Vương Ngũ Yên tươi tỉnh như vậy, cũng vô cùng cao hứng, liền đưa tay ôm nàng, ước lượng một chút rồi cười nói: “Nặng thêm một chút rồi nha, sắp sửa giống y chang một con heo rồi đó.” Vương Ngũ Yên nghe thấy, liền lè lưỡi làm mặt quỷ với hân, vốn muốn hỏi hân tại sao bị bệnh, nhưng lại không biết phải hỏi thế nào.

“Yên nhi, biểu ca người bệnh nặng, đừng quấy rầy hân, để nương ôm người nào.” Vương phu nhân cởi áo choàng của nàng ra đem giao cho vú nuôi rồi nhẹ giọng dỗ dành.

“Đệ muội cứ quá lo, Phục nhi không sao, chỉ là khi vận công thì hơi có chút sai lầm về đường hướng. Tiểu hài tử thôi, rất nhanh sẽ khỏe lại.” Mộ Dung phu nhân nhàn nhạt nói.

“Người còn biết hân là tiểu hài tử sao? Nào có người mẹ nào nhẫn tâm như người, còn nhỏ như vậy đã bắt hân xuống thôn trang.”

“Hân là chủ nhân của Mộ Dung gia, tất nhiên phải đi tuần tra thôn trang. Võ nghệ không cao, làm sao có thể thu phục nhân tâm, tương lai làm sao có thể làm nên đại sự?”

Nghe Mộ Dung phu nhân và Vương phu nhân giương cung bạt kiếm, Vương Ngũ Yên cùng lờ mờ hiểu ra mọi chuyện. Thì ra Mộ Dung Phục là theo lệnh của mẫu thân đi kiểm tra toàn bộ sản nghiệp của Mộ Dung Gia. Mà những người đi theo Mộ Dung Gia nhiều năm qua cũng không phải là hạng người dễ dãi, cho nên Mộ Dung Phục tuổi còn nhỏ muốn thu phục bọn họ không phải là đơn giản. Tuy rằng cuối cùng cũng thành công khiến bọn họ biết thiếu chủ nhân là ai, nhưng vì thi triển võ công liên tục, vượt qua sức chịu đựng của bản thân, cho nên mới bị nội thương.

Không biết là ai đã nói mỗi tên biến thái đều là do trải qua một thời thơ ấu bi thảm. Quả thực là rất chí lý. Mộ Dung Phục vốn đang đi theo con đường làm một tiểu Đường Tăng thanh tú trắng trẻo, lại đột nhiên trở thành một kẻ dã tâm bừng bừng, nguyên nhân rất lớn chính là do bị mẹ – hân – bức!

Vương Ngũ Yên lập tức đã quên lần trước thương xót Mộ Dung Phục thì kết quả là gì, trong lòng lại sản sinh đồng tình với hân. Hân bất quá mới bước sang tuổi mười một, ngay cả Mộ Dung Bác còn phải giả chết trốn tránh gánh nặng thì làm sao có thể đặt hi vọng lên một sinh linh bé nhỏ như thế a.

Đối với việc mẫu thân nhà mình và mợ đấu nước miếng, Mộ Dung Phục từ trước đến nay luôn tuân theo chính sách không nghe không nhìn không biết, hân lẳng lặng ôm lấy Vương Ngũ Yên, lúi ra xa hai người bọn họ rồi ngồi xuống, lấy một ít nước mật ong, thổi nguội rồi đút cho nàng. Vương Ngũ Yên thấy hân chu đáo như vậy, trong lòng càng cảm thấy thương xót, một đứa nhỏ tốt như vậy, thật sự tương lai sẽ từng bước từng bước lún sâu vào trong vũng bùn rồi trở thành trò cười cho thiên hạ sao?

Nhìn ánh mắt lo lắng của nàng, Mộ Dung Phục trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp: “Yên nhi, có nhớ biểu ca không?”

“Đường Tan bệnh, ghét người.”

Mộ Dung Phục lập tức thể hiện mình là cả học một biết mười, cười nói: “Được rồi, ta sẽ nhanh chóng tốt thôi, không làm Đường Tan bệnh, làm Đường Tan khỏe mạnh, như vậy Yên nhi sẽ thích ta, đúng không nào?”

Vương Ngũ Yên khinh bỉ xoay đầu lại, ai thèm thích cái tên Đường Tăng biểu ca da mặt dày chứ...

Một ngày lại qua đi, Vương Ngũ Yên bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu kế hoạch “cứ Mộ Dung thiếu niên làm đường lạc lối”.

Tuy rằng nguyên tác để lại nàng bị ấn tượng không tốt, khiến cho lúc đầu nàng ôm quyết tâm phải trốn thật xa khỏi Mộ Dung Phục, nhưng con người nào có phải cỏ cây mà có thể vô tình. Mộ Dung Phục rất tốt với nàng, ngoại trừ công lực nói năng lắm nhảm làm người ta chán ghét, thì nàng nghĩ, ngay cả ca ca ruột cũng không thể đối tốt với mình hơn thế.

Nếu bây giờ còn chưa thể làm gì, vậy cứ tiếp tục tán gẫu với hắn đi, Vương Ngũ Yên nhìn trời. Nhất định sẽ phải làm được một chút gì đó, chỉ là...

Chỉ là hiện tại thân thể này còn quá nhỏ. Ngay cả đi đường cũng không vững, căn bản cái gì cũng làm không được.

Nàng lại đồng tình nhìn tiểu Mộ Dung Phục đã khỏi bệnh, một bên vừa cầm đồ chơi đồ nàng, một bên không ngừng nhắc tới, “Cái vị trang chủ lần trước ta kể đó, cũng không phải là khó nhằn nha, râu dài thì giải lắm sao? Mở miệng ra là đòi cái này đòi cái kia, rốt cuộc thì ai là chủ tử?”

3. Chương 3: Sức Mạnh Của Tri Thức

Vương Ngũ Yên ngồi dựa vào sạp, không ngừng đùa với con gấu bông mà Mộ Dung Phục vừa mua, trong lòng lại không ngừng cân nhắc phải làm thế nào để cứu Đường Tăng biểu ca thân ái.

Mộ Dung Phục —— Mộ Dung phu nhân —— Mộ Dung Bác.

Như sơ đồ trên đã chỉ ra, hiện tại Mộ Dung Phục là mắt xích bé nhất trong chuỗi, không có cách nào chống lại mệnh lệnh của cha mẹ hắn. Cho nên, muốn ngăn cản hắn cả ngày mơ mộng làm hoàng đế như trong nguyên tác, phải tác động vào mắt xích đầu tiên.

Mộ Dung Bác phi thường không xứng đáng làm một người cha, bản thân hắn không dám đối mặt với trách nhiệm thì thôi, lại còn để lại gánh nặng này cho con cái.

Là người mẹ, Mộ Dung phu nhân trong nguyên tác chưa từng được nhắc đến, nhưng là với hiểu biết trước mắt của Vương Ngũ Yên, Mộ Dung Bác giả chết, cho nên áp lực phục quốc đều chuyển dời lên người Mộ Dung Phục, vì thế người cha này yêu cầu con trai mình rất cao, nhưng để có thể giáo dục nên một kẻ kế thừa lý tưởng này, ông ta lại không có người giúp đỡ.

Khi Mộ Dung phu nhân còn trẻ, đã cùng với Mộ Dung Bác chỉ dựa vào một vài trang sách còn sót lại đã tái tạo được phân nửa “Lăng Ba Vi Bộ”, khẳng định cũng là tài nữ, vì sao nàng lại không dạy con đọc sách nhỉ? Ai có thể ngờ Mộ Dung Phục thư sinh nho nhã, tuần tú hiên ngang là thế mà cũng chỉ biết được vài chữ? Tốt xấu gì cũng là công tử xuất thân thế gia, nhưng nếu không có Vương Ngũ Yên giảng giải, ngay cả bí kíp võ công cũng không thể tự đọc, cho dù sau này có thành danh, tìm cách thay đổi cũng đã muộn. Mà nói như vậy, hắn đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn lãnh đạm với Vương Ngũ Yên đi, nam nhân mà, luôn có lòng tự trọng rất cao.

Nghĩ đến đây, nàng tay trái túm lỗ tai con thỏ, tay phải nắm cái đuôi con hổ. Mộ Dung Phục lúc dễ dàng nàng vẫn hay nói “Con thỏ nhỏ là Yên nhi, tiểu lão hổ là biểu ca, con thỏ nhỏ phải ăn thật nhiều cơm mới có thể vừa tài năng vừa to lớn như tiểu lão hổ a.” Tiểu lão hổ gì chứ, rõ ràng là một con gấu vừa to xác vừa dốt đặc cán mai thì có!

Sau này bảo hấn đọc nhiều sách thánh hiền một chút, ngoài trừ giúp đỡ cho võ học, quan trọng hơn là, còn có thể thay đổi suy nghĩ của Mộ Dung Phục cho đúng đắn, giúp hấn tu tâm dưỡng tính, miễn cho sau này lại đi con đường tà đạo. Trong sách tự có ngàn bồ thóc, trong sách tự có nhà lầu vàng, học tập khiến con người tiến bộ, có tri thức là có sức mạnh! Mà kể cả thật sự muốn phục quốc mà nói, cũng cần xem sách sử, binh thư, học tập mưu lược quân sự. Mười hai, mười ba tuổi mới vỡ lòng, tuy là chậm một chút, nhưng mà có còn hơn không.

Vương Ngữ Yên đem tiểu bạch thỏ đặt lên lưng tiểu lão hổ, rồi lại đặt cả hai con lên ngựa trắng, vừa lòng nở nụ cười. Chuyện kế tiếp phải làm, chính là bắt Mộ Dung Phục đọc sách. Mộ Dung gia và Vương gia đều nổi tiếng trong chốn võ lâm là có kho tàng sách to lớn, ngồi trên núi vàng núi bạc này này mà không học tập tử tế thì thật quá đáng tiếc.

Vương phu nhân cả ngày nếu không ở trong trang bận rộn chăm hoa sơn trà thì cũng ra ngoài giáo huấn mấy tên đàn ông phụ bạc, mà Mộ Dung phu nhân thì còn đang bận quản lý sản nghiệp của Mộ Dung gia, một thời gian nữa mới đến thời điểm bà có liên lạc với Mộ Dung Bác đang ẩn cư ở Thiếu Lâm Tự. Cho nên thời gian này, đại bộ phận ban ngày đều là Mộ Dung Phục đến chăm sóc nàng, cũng cấp cho Vương Ngữ Yên điều kiện thuận lợi để triển khai kế hoạch của mình.

Cứ như vậy, có lẽ xuất phát từ việc muốn cảm tạ, cũng có thể là do nhầm chán, Vương Ngữ Yên tuy bản thân vẫn là một tiểu Loli, đã chính thức bắt tay vào kế hoạch dạy dỗ tiểu Shota của nàng.

Nhìn thấy biểu muội cánh tay mập mập ôm một quyển sách, mắt đen lúng liếng không chớp lấy một cái trông ngóng bản thân, Mộ Dung Phục nhất thời cảm thấy choáng váng đầu óc.

“Đường Tan, đọc.” Vương Ngữ Yên chấp chững bước về phía trước một bước, thân thể nhỏ nhắn mềm yếu túm lấy cánh tay hấn, ánh mắt sáng ngời toát lên tín nhiệm và sùng bái. Mộ Dung Phục cảm thấy hình tượng của bản thân trở nên phi thường to lớn, trách nhiệm trên vai cũng trở nên nặng nề hơn.

Nhưng mà...Số lượng chữ hấn biết, thật sự không nhiều lắm. Lúc phụ thân còn sống, trong nhà cũng từng mời thầy về dạy hấn, nhưng sau khi phụ thân qua đời, mẫu thân chỉ dạy hấn thế nào là người Đại Yên, cho nên cảm thấy những thứ liên quan đến người Hán, ví dụ như học chữ Hán cũng không tất yếu. Lại nói bản thân hấn cũng quá bận rộn luyện võ, cho nên cũng bỏ qua việc đọc sách.

“Mọi người đều nói trong sách có kể rất nhiều chuyện xưa lí thú, Đường Tan, người đọc cho ta nghe, người là lợi hại nhất.” Vương Ngữ Yên tiếp tục giả Loli làm nũng, lông mi dài chớp lại chớp, túm góc áo hấn xoắn qua xoắn lại, trong lòng âm thầm phỉ nhổ bản thân.

Mộ Dung Phục trong lòng sớm đã dao động, liền nhìn vào cuốn sách, sau đó chán nản phát hiện ra bản thân trên cơ bản không biết được mấy chữ. Hổ thẹn a, đối mặt với vị muội muội sùng bái huynh trưởng này, bản thân ngay cả một câu chuyện xưa cũng đọc không được, làm gì còn mặt mũi mà làm biểu ca của người ta?

“Đường Tan hư, Đường Tan không thương ta.” Mắt thấy Mộ Dung Phục khó xử, Vương Ngữ Yên liền giả vờ dỗi, buông tay ra, bĩu môi nhỏ nhắn. Cái con gấu ngu ngốc này, sau khi lớn lên rồi người sẽ biết không có văn hóa đáng sợ thế nào. Sau khi âm thầm than thở, nàng liền đặt mông ngồi phịch xuống, quay lưng lại với Mộ Dung Phục.

“Không phải là ca ca không muốn đọc sách cho Yên nhi nghe...” Mộ Dung Phục ôm nàng đặt lên đầu gối của mình, vuốt mái tóc mềm mịn của nàng, ngượng ngùng nói, “Ta thật ra không biết đọc.”

Cái này, thật sự quá thẳng thắn thành khẩn a, ta còn tưởng hấn sẽ giả đồ nói bản thân hôm nay tâm tình không tốt lần sau sẽ đọc đó! Thấy hấn trên mặt lộ vẻ u buồn, Vương Ngữ Yên cũng cảm thấy áy náy. Mà thấy nàng vẻ mặt mất mát, Mộ Dung Phục vội vàng vỗ ngực cam đoan: “Không bao lâu nữa, ta nhất định sẽ học chữ chăm chỉ, đến lúc đó có thể kể chuyện xưa cho người nghe rồi.”

“Ngóe tay! Cam đoan!” Ôm mục đích rèn sắt khi còn nóng, Vương Ngữ Yên vươn ngón tay nhỏ ra, chờ đến lúc Mộ Dung Phục cũng cười tủm tỉm ngóe lại mới yên lòng. Cổ nhân, đặc biệt là người trên giang hồ, đều cực kì giữ chữ tín, cho nên lời hứa rất đáng giá. Mộ Dung Phục bản chất bây giờ còn rất trong sáng thật thà, chuyện đã答应 nàng rồi, ít nhất hiện tại sẽ không nuốt lời.

Mộ Dung phu nhân đối với chuyện Mộ Dung Phục đột nhiên yêu cầu mời sư phụ về dạy đọc sách cảm thấy

vô cùng ngoài ý muốn. Bất quá sau khi Mộ Dung Phục biết hết các chữ trong “Tam Tự Kinh” liền không ngừng đọc “Tam Quốc Chí” đến mất ăn mất ngủ, đọc xong rồi lại đến thảo luận với mẫu thân về đạo đế vương thời loạn thế thì Mộ Dung phu nhân nhất thời cảm thấy đứa nhỏ này đọc sách mở mang kiến thức là đúng, trong lòng thầm trách mình lúc trước sao lại sơ sót mà bỏ quên việc này...

Đúng vậy, “Tam Quốc Chí” là do Vương Ngũ Yên cứng rắn “đề cử” cho Mộ Dung Phục. Số là, sau khi tiểu hài tử này đọc xong “Sơn Hải Kinh” thấy Yên nhi vô cùng thích thú, cho nên cao hứng ôm biểu muội đến phòng sách chọn cuốn khác. Vương Ngũ Yên vì thế liền ôm lấy quyển sách kia không chịu buông tay, biểu ca đại nhân vì thế cũng chỉ đành không ngừng đọc. Mà lần này đọc, hắn liền nhìn ra không ít thú vị, nào là những anh hùng thời loạn mỗi người một tính, nào là đủ loại kì nhân, dị tộc quái lạ.

Mà càng đọc kĩ, Mộ Dung Phục càng thấy lạnh sống lưng. Nhìn chung những anh hùng hào kiệt muốn thành công, con đường đều không dễ dàng, không những phải có quân đội, mưu sĩ, tiền tài, mà quan trọng nhất phải có vận khí tốt. Ở những năm cuối thời kì Đông Hán, thiên hạ phân làm ba phần mà còn trắc trở như vậy, hiện thời lại vô cùng thanh bình, mà Mộ Dung gia chẳng qua cũng chỉ là một võ lâm thế gia, số gia tướng tùy tùng thế sống chết theo phò cũng chỉ được một vài người...

Vương Ngũ Yên thấy hắn nhắm đi nhắm lại không ra tiếng, lại chau mày nghiên cứu một hồi lâu, sau đó thất thần suy nghĩ, không khỏi mừng thầm: quả nhiên nàng không chọn nhầm sách, Tam quốc này là một đoạn lịch sử đề cao giáo dục quân sự, chính trị được rất nhiều người học tập, Mộ Dung công tử, ngài tự mình xem đi!

Trong lòng có sách vở tất mắt mũi sáng sủa, Mộ Dung Phục nhờ đọc sách mà trở nên trầm tĩnh hơn, khí chất cũng trở nên thành thực hơn. Hiện tại hắn ngoại trừ luyện võ, còn phải tập trung đọc sách, cho nên không còn thời gian chơi đùa với Vương Ngũ Yên. Vương Ngũ Yên còn chưa yên tâm, nhất định đòi lúc hắn đọc sách thì dẫn nàng theo, nói là để đọc sách cho nàng nghe, cũng là giúp nàng nhận mặt chữ, bề ngoài thì là Mộ Dung Phục dạy nàng, nhưng thật ra là nàng ở bên đốc thúc Mộ Dung Phục, chỉ cần thấy hắn hơi lười biếng, nàng liền bắt hắn đọc chuyện xưa cho nghe.

Theo thời gian, Mộ Dung Phục càng biết thêm nhiều chuyên, mặc dù có nhiều lần quên đọc sách, cũng là bởi vì luyện võ quá si mê mà lỡ thời gian. Cho nên Vương Ngũ Yên càng ngày càng bớt lo lắng hắn không có tri thức, trong lòng cũng phi thường vui mừng vì không uống công vài năm nay nàng làm nũng lãn lộn, bán manh giả ngu bây giờ đã có hồi báo.

Nhoáng một cái chớp mắt, Mộ Dung Phục đã mười bốn tuổi, trong thanh âm trong trẻo cũng dần có thêm một chút trầm thấp. Tiểu Shota cuối cùng cũng từng bước trưởng thành thành một thiếu niên đứng nghiêm, hoạt bát hưng phấn.

“Yên nhi, ngươi cũng bốn tuổi rồi, ta cũng dạy ngươi không ít chữ. Tại sao ngươi vẫn cứ đòi ta đọc sách cho ngươi nghe a?”

Bởi vì ta lười a...Vương Ngũ Yên dựa vào gối, trong miệng ngậm một quả nho, cột nhả đầy mâm bằng mã não về phía trước, ý bảo Mộ Dung Phục cũng ăn một quả.

Mộ Dung Phục bắt đầu dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng mà bắn quả nho vào đầu nàng, Vương Ngũ Yên “ôi” một tiếng, ngồi sụp xuống bưng lấy trán.

“Là ta mạnh tay quá sao?” Mộ Dung Phục thấy thế lập tức ôm chặt lấy nàng, cố gắng đẩy tay nàng ra để xem. Vương Ngũ Yên lại ôm trán không buông, hắn sợ làm nàng đau, cũng không dám mạnh mẽ kéo tay nàng ra. “Biểu ca sai rồi, cho ngươi bắn lại, ta sẽ không chống trả.” Để dỗ nàng, Mộ Dung Phục liền cúi đầu đem cái trán ra cho nàng báo thù.

Thấy hắn tự giác như thế, Vương Ngũ Yên cũng ngưng ngừng tiếp tục giả bộ, vì thế dùng ngón tay bắn hạt dẻ vào trán hắn, cười nói: “Đây là do chính ngươi yêu cầu.”

“Cái tên tiểu quỷ này, có chút ít thông minh toàn dùng vào mấy chuyện nhỏ sao, sức của ngươi so với đám con trai cùng tuổi còn mạnh hơn đó.” Mộ Dung Phục xoa đỉnh đầu nàng, “Đừng cho là ta không biết, sách thông thường, ta đọc cho ngươi nghe một lần, ngươi có thể nhớ không sót một chi tiết nào. Ta nghe mọi người từng hình dung về người trí nhớ tốt, là người chỉ gặp qua một lần sẽ không bao giờ quên, ta cảm thấy ngươi chính là người như vậy, chỉ là bản thân ngươi rất lười, không chịu dụng tâm học tập.”

Thân thể này có năng lực ghi nhớ đích xác kinh người, chữ viết, tranh vẽ, còn có diện mạo con người, đều chỉ nhìn một lần là nhớ, phẳng phất như được khắc sâu vào đầu. Nhưng mà nàng lại không muốn giống Vương Ngữ Yên nguyên bản, làm một quyển sách võ công biết đi. Người khác đánh nhau so chiêu, nàng ở một bên chỉ điểm khoe khoang, cứ cho là công bằng, nghe cũng rất khó chịu. Mà nếu không may gặp bọn đạo chích, chúng biết nàng có trí nhớ tốt liền bắt đi, không phải là chuốc họa vào thân sao?

Phàm việc gì cũng vậy, tốt quá hóa tệ, nàng chỉ cần hơi thông minh hơn một chút so với người bình thường là được rồi.

“Không phải là gặp qua không quên, là nghe qua không quên. Hơn nữa nhất định phải là biểu ca đọc cho ta nghe mới có tác dụng.” Vương Ngữ Yên nghiêm túc lắc lắc đầu.

Lần nịnh hót này quả nhiên đánh trúng tâm lý của Mộ Dung Phục, hẩn khép hờ hai mắt, khoái trá nở nụ cười

“Nể tình cái miệng ngọt ngào của người, biểu ca nói cho người một tin tốt, có muốn nghe không?”

Không muốn để cho người này bị dã tâm điên cuồng cắn nuốt...Ta đành trợ giúp người vậy.

Vương Ngữ Yên trầm nghĩ trong lòng, đồng thời cảm thấy trên đỉnh đầu của bản thân đình một tiếng liên hiện lên cái vòng sáng hay đội trên đầu của thánh mẫu o:-)

Mộ Dung Phục vẫn tiếp tục nói một tràng, oán hận vung mấy con châu châu tre qua lại, tưởng tượng nó là cái vị trang chủ đáng ghét kia.

“Giúp người đánh hẩn.”

Gi? Mộ Dung Phục trợn mắt, nhìn chằm chằm bé gái luôn mang đến niềm vui bất ngờ cho bản thân.

Vương Ngữ Yên vươn bàn tay nhỏ bé túm sợi râu của con châu châu, giật giật. “Ai khi dễ Đường Tan, ta liền giúp người đánh hẩn.” Nội dung lời nói tuy rằng rất hung ác, khuôn mặt cũng rất nghiêm trang, nhưng mà phối với giọng nói nhỏ nhỏ mềm mại này a...

Mộ Dung Phục liền nhào qua chỗ nàng, vui sướng vịn phần ôm thật chặt đứa nhỏ vào trong lòng, sau đó cọ cọ khuôn mặt của nàng: “Không hổ công ca ca thương người! Thực ngoan! Ngày mai ca ca sẽ dạy người võ công! Người giúp ta đánh hẩn!”

Vương Ngữ Yên vẻ mặt ghét bỏ, giơ tay đẩy hẩn ra, ai nói sẽ thật sự giúp người đánh người chứ.

4. Chương 4: Gặp A Châu, A Bích

Nếu hẩn đã nói vậy, Vương Ngữ Yên quyết định vẫn không nên phá hỏng hưng phấn của hẩn, liền vô cùng phối hợp bám vào cánh tay của Mộ Dung Phục, liền tiếp gọi ca ca tốt, Đường Tan tốt.

“Người cũng đã đến lúc nên bắt đầu luyện công rồi”. Mộ Dung Phục nhéo nhéo mũi nàng, “Sắp tới ta sẽ dạy cho người, được không?”

Đây thật là tin tức tốt! Sau khi xuyên qua thế giới võ hiệp, ta cảm thấy nếu mình mà không luyện chút võ công thì thật mất mặt. Trước đừng nói chiêu thức vô cùng phong cách lại tao nhã, mà quan trọng nhất chính là sau khi học xong nội lực rồi, liền có thể tự mình thay thế cái lò vi sóng, muốn uống nước ấm liền chỉ cần chỉ tay chịu chiu mấy cái, tất nhiên ta không thể để lỡ cơ hội thử nghiệm cảm giác này rồi.

Nàng luôn không rõ, trong nguyên tác tại sao Vương Ngữ Yên không học võ công. Có lẽ học và hành phải đi đôi với nhau, cho nên tuy là trong đầu Vương Ngữ Yên chứa rất nhiều bí kíp nhưng nàng có hoa tay múa chân cả ngày thì nửa chiêu cũng không phát ra được. Tóm lại, có thể nói Vương Ngữ Yên mới chỉ hiểu được bề ngoài câu chữ, mà không thể chân chính lí giải sự tinh túy của võ học.

Nói cách khác, nàng đọc bí kíp võ công, vốn không phải là vì muốn bảo vệ bản thân, mà thuần túy chỉ là vì Mộ Dung Phục. Chính là vì cái tâm tình chỉ chạy theo nam nhân này, cho nên nàng đang nắm thể chủ động mới thành ra bị động.

“Ta tầm tuổi người là bắt đầu tập võ rồi. Đương nhiên, học võ là phải chịu khổ, người nếu không kiên trì được, lúc nào cũng có thể dừng lại.”

Vương Ngữ Yên nghiêng đầu nghĩ nghĩ, tuy rằng tùy thời có thể dừng lại là một điều kiện rất mê người, nhưng giang hồ nông sâu khó dò, ít nhất cũng phải có một chút công phu bảo vệ mình, tốt nhất là đừng để bị người ta bắt được. Vì thế, ta liền hỏi luôn: “Huynh vẫn nên dạy ta đi, nếu không sau này có người bắt nạt ta, ta phải làm sao đây?”

“Ai dám?” Giọng của Mộ Dung Phục bỗng nhiên lạnh xuống, tuy rằng sắc mặt không thay đổi, khiến cho Vương Ngữ Yên trong đầu đột nhiên bật ra hai chữ: uy nghiêm.

Hình như đây là lần đầu tiên nàng thấy hấn biểu lộ sự uy nghiêm trước mặt nàng. Dù sao người ta cũng là Nam Mộ Dung a, trên người cũng phải có chút ít khí phách chứ.

“Chỉ cần có ta ở đó, ta tuyệt đối sẽ không cho phép.” Mộ Dung Phục kiên định nói. Khi phát ngôn ra lời này, trên mặt thiếu niên dường như tỏa sáng, vàng sáng không chói mắt nhưng lại phẳng phất như có thể làm tổn thương mắt nàng.

Vương Ngữ Yên đột nhiên có tâm tình của nhà có con trai trưởng thành a. Tuy rằng bây giờ còn chưa thể hoàn toàn chắc chắn Mộ Dung Phục về sau sẽ không trở thành một tên cặn bã, nhưng ít ra cũng sẽ không ngoan độc giống như trong nguyên tác, cũng sẽ không vì muốn làm phò mã Tây Hạ mà đẩy nàng xuống giếng hoang.

Nàng nỗ lực vươn tay, gian nan vỗ bả vai của Mộ Dung Phục, mười phần chính nghĩa nói: “Đường Tan, ngày mai người dạy ta võ công đi, ta tuyệt đối sẽ không làm người xấu bắt nạt người...”

Cũng sẽ không để cho người biến thành người xấu.

Mộ Dung Phục vừa bày ra bộ dạng nghiêm nghị nghe được lời này liền ôm bụng cười thành tiếng, sau đó chỉ vào nàng cười ha ha.

“Cười cái gì?” Vương Ngữ Yên chống nạnh trừng hấn, vừa khen người người liền lên mặt sao? Bà đây có cái gì buồn cười hả?

“Rõ ràng là trẻ con, còn học cách nói của người lớn.” Mộ Dung Phục nhin cười, lắc lắc đầu, lại chọc chọc thái dương của nàng.

“Ta vốn chính là người lớn!” Vương Ngữ Yên quýnh lên, bật thốt.

“Được được, là người lớn.” Mộ Dung Phục bắt đầu giả giọng dụ dỗ, tựa như nói với một kẻ say rượu nặng nề nói bản thân không say, “Ngaoan, học xong võ công rồi, về sau là có thể bảo vệ được ta.”

Bảo vệ người...Người đùa à?

“Công tử...” Một thanh âm sợ hãi vang lên.

Vương Ngữ Yên theo phản xạ quay đầu lại nhìn, liền thấy một tiểu nha đầu xinh đẹp đáng yêu! Nàng mặc một bộ quần áo màu ngọc bích, vẻ mặt ngượng ngùng. Đứng phía sau nàng là một tiểu cô nương cũng tầm tuổi ấy, trang sức giống nhau, chỉ là quần áo màu đỏ thắm. Các nàng khuôn mặt thanh tú, đồng thanh mở miệng nói: “Ra mắt công tử, xin chào Vương cô nương.”

Vương Ngữ Yên cảm thấy bản thân đã biết hai người này là ai, quả nhiên sau đó Mộ Dung Phục nói: “Hai nha đầu này gọi là A Bích và A Châu, người nhìn màu sắc quần áo là có thể phân biệt. Mẫu thân của ta thấy gia cảnh nhà các nàng bần hàn, nên thu nhận, tuy rằng muốn ban cho ta, nhưng mà ta có tay có chân, cũng không cần nha hoàn hầu hạ.”

Vương Ngữ Yên cẩn thận nhìn hai người này, tuy rằng các nàng so với Vương Ngữ Yên cũng chỉ lớn hơn tầm một hai tuổi, nhưng mỗi người đã có phong thái khác nhau, một người ôn nhu dễ gần, một người xinh đẹp hào phóng, quả thật rất giống như trong nguyên tác miêu tả. Vì thế, ta vừa gặp liền thích các nàng,

cho nên đưa tay kéo góc áo của Mộ Dung Phục, nói: “Hai vị tỷ tỷ đều tốt như vậy, ta cũng không đành lòng sai phái các nàng.”

“Đúng vậy, bởi vậy ở trong thôn trang của chúng ta, các nàng cũng được coi như một nửa tiểu thư.”

“Vậy ta lại có thêm một Mộ Dung biểu tỷ rồi.”

Mộ Dung Phục nghe vậy liền giật mình: “Ồ đâu ra?”

Vương Ngữ Yên nghiêm trang chỉ vào hai cô nương trước mặt, nói: “Các nàng mỗi người là một nửa tiểu thư của Tham Hợp trang, cộng lại không phải chính là Mộ Dung biểu tỷ sao?”

Mộ Dung Phục liền hiểu ra, xoa đỉnh đầu nàng cười to. A Châu và A Bích cũng buồn cười, cả hai liền cùng kêu không dám nhận.

“Được rồi, hai người các người đến Mạn Đà sơn trang có chuyện gì?” Mộ Dung Phục hỏi.

A Châu mỉm cười, nói: “Phu nhân căn dặn, bảo công tử hôm nay không nên chơi ở đây lâu, cần sớm trở về thu dọn hành lý, ngày mai còn phải ra ngoài.”

“Sao đột nhiên lại như vậy?” Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên đều ngẩn tò te.

“Mẫu thân đột nhiên an bài như vậy, xem ra là có chuyện quan trọng. Yên nhi, xem ra ngày mai ta không dạy người võ công được rồi.”

Vương Ngữ Yên vội vàng xua tay: “Chính sự quan trọng hơn, chờ huynh về rồi dạy ta cũng được mà, ta ở đây đâu chạy đi đâu được, biểu ca xin cứ yên tâm.”

A Bích khẽ cười một tiếng: “Vương cô nương nói chuyện thật thú vị.” Nàng nói bằng tiếng Tô Châu, cho nên giọng nói vô cùng ngọt ngào dễ nghe động lòng người.

“Các người ngày thường ở nhà rất bướng bỉnh, nếu không lúc ta không có nhà, cứ đến chơi với biểu muội đi.” Mộ Dung Phục mở miệng nói, Chu Bích hai người đều mỉm cười gật đầu. Hắn lại quay sang Vương Ngữ Yên: “Người hiện tại biết không ít chữ, ta ở trên đường đi nếu thấy có gì hay, liền cho người dùng bồ câu mang tin tức về, dạy người cách đọc mật thư, còn nhớ rõ không?”

“Nhớ rõ, chữ có thanh bình thì đọc thanh nhập, chữ có thanh nhập thì đọc thanh thượng...” Vương Ngữ Yên đọc liền thoáng. Có lẽ là vì từ nhỏ đã gần gũi, cho nên Mộ Dung Phục cũng không giống như trong nguyên tác đề phòng nàng, ngay cả cách đọc mật thư cũng dạy cho nàng.

Gần đây, số lần Mộ Dung Phục phải ra ngoài ngày càng nhiều, ngoại trừ tuần tra sản nghiệp của gia đình, hắn còn đi kết giao với quan viên trong địa phương. Mộ Dung phu nhân hình như vợ vả muốn bắt hắn một mình đảm đương mọi thứ, cho nên chuyện sai người hầu đi gọi hắn về nhà diễn ra thường xuyên, áp lực đè lên đầu hắn cũng mỗi lúc một nặng.

Chính là theo sự tăng lên của tuổi tác, Mộ Dung Phục cũng bắt đầu có sự tự giác của người lớn, không còn tổ khổ với Vương Ngữ Yên nữa, mỗi lần chơi chung với nàng, đều là nhân nhượng chiếu cố. Hắn như vậy khiến nàng tương đối tiết kiệm sức lực, nhưng mà...

Nhìn bóng dáng Mộ Dung Phục rời đi cùng A Châu A Bích, Vương Ngữ Yên thở dài. Đấu tranh với sự phát triển của nguyên tác thật là một nhiệm vụ gian khổ, ảnh hưởng của biểu muội và mẫu thân, bên nào lớn bên nào nhỏ, thẳng góc cũng nhìn ra được. Lại nói chuyện cách đọc mật thư, có lẽ bởi vì bây giờ nàng còn quá nhỏ, cho nên không khiến hắn đề phòng, nói không chừng chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ hối hận vì đã nói cho nàng chuyện cơ mật này.

“Tỷ tỷ, người lại phái cháu trai đáng thương của ta ra ngoài à?” Vương phu nhân trong giọng nói thể hiện rõ ràng sự không đồng ý với cách giáo dục con của Mộ Dung phu nhân.

Lí Thanh La là người yêu ghét rõ ràng, nàng dám thẳng thắn nói muốn Đoàn Chính Thuần bỏ thê bỏ thiếp, cùng nàng chung sống một đời, có thể nói là tính cách cực kì mạnh mẽ. Cái nàng suốt đời theo đuổi chính là cùng người mình yêu sống khoái hoạt, còn cái loại chuyện phục quốc này mà bắt nàng làm, thà cứ một đao chém chết nàng còn thoải mái hơn. Bởi vậy, đối với hành vi “tra tấn” Mộ Dung Phục của Mộ Dung phu nhân, nàng luôn oán giận.

“Đệ muội nói gì lạ vậy. Vì nghiệp lớn phục quốc, nam nhi chịu chút khổ cực, mà đó lại là bổn phận của con cháu nhà Mộ Dung, có cái gì mà đáng thương?” Mộ Dung phu nhân không tức giận, vẫn đoan chính đáp lại.

So sánh với Vương phu nhân rạo rực phơi phới, Mộ Dung phu nhân tuổi tác xấp xỉ nàng lại già hơn rất nhiều. Có thể thấy được cuộc sống quá mệt mỏi, đối với nhan sắc của nữ nhân hoặc ít hoặc nhiều đều có ảnh hưởng không tốt.

“Cái gì gọi là nghiệp lớn phục quốc, biết rõ là không làm được, vì sao cứ phải cố chấp như vậy?”

Vương Ngũ Yên cơ hồ muốn vì những lời này của mẫu thân mà vỗ tay hoan hô, quả nhiên không phụ công lời kéo bà đọc sách với nàng, thật sự là gần đèn thì rạng a.

“Châu chấu đá xe! Lấy trứng chọi đá!” Vương phu nhân cảm thấy bản thân dùng thành ngữ rất hay, càng thêm đắc ý, lại bồi thêm một câu, “Quạ đen còn muốn làm phượng hoàng!”

Này này, câu cuối cùng sẽ không...Vương Ngũ Yên yên lặng

Vương phu nhân quả nhiên nổi quá nhiều liên chiêm ngời rồi. Chỉ thấy Mộ Dung phu nhân không ngừng dùng ánh mắt phóng dao lại đây, cả giận nói: “Cái loại người lúc nào cũng chỉ nam nam nữ nữ như người, làm sao có thể lí giải được đại sự của Mộ Dung gia?”

Giờ phút này, đi cùng Mộ Dung phu nhân chính là A Bích, nàng dường như bị sự tranh cãi của hai vị phu nhân này làm cho kinh ngạc không biết làm gì cho phải. Vương Ngũ Yên thấy thế, liền mỉm cười với nàng, sau đó vẫy tay ý bảo nàng theo bản thân đi ra ngoài.

“Đáng sợ lắm phải không? Các nàng một ngày mà không âm ỉ hai ba câu thì sẽ không thoải mái, người không cần để ý.”

A Bích đỏ mặt: “Đa tạ Vương cô nương.”

Quả nhiên là ôn nhu như nước, uyển chuyển đáng yêu, Vương Ngũ Yên nhin không được liên tiến lên, hôn “chụt” một cái, nói: “A Bích tỷ tỷ, lúc người đỏ mặt cũng thật xinh đẹp.”

A Bích chưa từng gặp qua một tiểu cô nương nào háo sắc như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lại càng đỏ ửng lên.

“Gần đây ở trong trang có chuyện gì vui không?” Vương Ngũ Yên cười hì hì, chuyển hướng đề tài.

“Cũng không có gì mới, chỉ là hôm qua có mấy đại hán đến bái kiến phu nhân, nghe nói là thủ hạ đắc lực của lão gia lúc ngài còn sống.”

“Có phải có một vị họ Bao?” Vương Ngũ Yên lập tức hưng phấn hỏi.

“Vâng, người này tên có chút kì quái, hình như gọi là Bao Bất Đồng.” A Bích thành thành thật thật đáp lại.

Quả nhiên là đám người Bao Bất Đồng, Phong Ba Ác! Vương Ngũ Yên ngay sau đó liền hỏi: “Bọn họ tới làm cái gì?”

A Bích cắn môi suy nghĩ, sợ hãi nói: “Ta cũng không rõ lắm, chỉ thấy bọn hán nói với phu nhân, hình như là công tử đã trưởng thành rồi, còn có di ngôn của lão gia, nói cái gì mà...Lý tưởng phục quốc, không bao giờ quên.”

Vương Ngũ Yên trong lòng liền trầm lặng. Nàng làm sao lại quên chứ, ngoại trừ Mộ Dung phu nhân ra, còn có một đám người thời thời khắc khắc lúc nào cũng nhắc nhở Mộ Dung Phục “phục quốc”. Nếu nói Mộ Dung phu nhân là dùng kỳ vọng trời buộc hán, thì gia tướng Bao Bất Đồng, Phong Ba Ác chính là dùng trung thành kim kẹp hán.

Biết rõ không thể thành công, nhưng lại không còn lựa chọn nào khác.

“Tiểu Bạch, hôm nay thật có tinh thần nha.” Một tay vuốt ve bộ lông trắng của con bò câu đưa tin, một tay Vương Ngũ Yên lại sờ xuống chân nó lấy mảnh vải ra. Con bò câu này vừa mới phi qua cửa sổ vào trong, bay suốt cả một chặng đường dài không ngừng nghỉ, vậy mà vẫn còn sung sức lắm.

Mộ Dung Phục trong thư viết “Đã sai người mang tượng đất về cho người”, “Hôm nay sẽ gặp mặt tri phủ”, bất quá trong lúc vô ý hẳn viết một câu làm nàng chú ý: “Thuận tiện nhớ cho Tiểu Bạch ăn.”

Đại bộ phận tình báo của Mộ Dung gia đều dùng bồ câu đưa tin, nếu có thể lợi dụng điểm này, nói không chừng về sau sẽ có tác dụng lớn. Cứ cho là không thể gây ảnh hưởng đến đám gia tướng kia, nhưng ít ra cũng có thể biết rõ hướng đi của bọn họ.

Trong kho sách của Vương gia, những bộ sách về “Nuôi dưỡng bồ câu” “Ba trăm câu hỏi về thuần hóa chim chóc” hay kĩ thuật nuôi chim...Hẳn là cũng có nhỉ?

5. Chương 5: Bón Thúc Đại Ô Long

Vương Ngũ Yên cũng không rõ Mộ Dung Phục cụ thể đang ở đâu, nhưng hẳn là cũng không quá xa đi, bởi vì Tiểu Bạch mỗi lần chuyển thư qua lại đại khái cũng chỉ nửa ngày. Mà con bồ câu đưa tin này quả thực nghe lời, trung thành với cương vị công tác, cúc cung tận tụy. Không biết nếu nó biết được bọn họ trong thư đều chỉ nói mấy chuyện vô nghĩa linh tinh, còn có thể rưng rưng giương cánh nhỏ, không ngừng cố gắng bay bay không a.

Dưới đây là bản ghi lại cuộc nói chuyện phiếm giữa Vương Ngũ Yên và Mộ Dung Phục:

“Nếu lần này quay về lại bị bệnh, ta sẽ không tha cho huynh.”

“Vậy người ở nhà phải ngoan, trước khi ta về phải biết nhiều hơn một trăm chữ.”

“Được, nếu ai không làm được, thì người đó phải đem tên viết ngược lại.”

“...Ta nhất định sẽ giữ gìn sức khỏe. Khác: hôm nay ta ăn hạt dẻ thấy rất ngon, sẽ cho người mang về.”

Tượng tượng bộ mặt Mộ Dung Phục hẳn nhớ không phản kháng được, Vương Ngũ Yên đắc ý ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng. Nàng nắm một ít hạt thóc trong lòng bàn tay, rồi dẫn Tiểu Bạch vào lồng, luyện thuyết nói: “Người biết không, về sau có người phát minh ra một thứ gọi là QQ, cũng làm nhiệm vụ truyền tin như người, nhưng mà biểu tượng là hình chim cánh cụt, nếu đổi lại là ta sáng tạo ra, ta nhất định sẽ dùng một bức hình bồ câu thật đẹp.”

Sau khi cho Tiểu Bạch ăn xong, Vương Ngũ Yên lại lấy một mảnh vải mới ra, viết lên đó vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, sau đó cột chắc vào chân con bồ câu, hai tay ôm lấy nó rồi tung lên trời. Hai cánh chim nhỏ trắng nõn nháy mắt mở bụng ra, hoạt bát bay về phía xa.

Vương Ngũ Yên vào trong phòng sách tra được tư liệu mình cần rồi, không có việc gì nữa, liền tùy tiện đi dạo trong sơn trang, luyện chút quyền cước rèn luyện thân thể. Lúc nàng đến gần cửa sơn trang, lại nghe thấy có tiếng người huyền áo, liền hỏi người đang quét dọn vườn hoa: “Có khách đến sao?”

“Không phải khách, là xú nam nhân phu nhân mang về đây giáo huấn.” Bà lão ha ha cười, nói, “Tiểu thư, trở về đi, đừng có để tên phụ lòng kia làm bẩn mắt người.”

Vương Ngũ Yên khóe miệng run rẩy một chút, dích xác, mẫu thân bé hạt tiêu của nàng có ham mê bệnh vực kẻ yếu, tuy rằng bởi vì nàng dữ dằn cáu kỉnh, cũng có đôi khi không rõ chân tướng mà sai lầm, lại có chút bất công với các vị nguyên phối phu nhân (vợ được cưới hỏi chính thức), nhưng ít ra nàng làm mọi chuyện cũng xuất phát từ lòng tốt, muốn trở thành chỗ dựa vững chắc cho các vị phụ nữ bị nam nhân phụ bạc. Từ điểm đó mà nói, nàng hoàn toàn giống vị Tổ trưởng Tổ phụ nữ trong tương lai.

Lúc trước Vương Ngũ Yên cũng có đôi lần khuyên nàng không nên quá kiêu ngạo, bản thân cũng đối với chuyện giáo huấn nam nhân có chút tránh né. Nhưng mà lúc này, có lẽ vì không có Mộ Dung Phục ở đây, không có người chơi với nàng, cho nên nhất thời nổi lòng hiếu kì, liền thông thả đi tới.

“Cái con ác phụ này, người làm thế là có ý gì, mau thả lão tử ra!” Nam tử dừng mãnh kia hình như là bị điểm huyệt, vẻ mặt cảm giận la hét.

“Thả người ư, cũng không khó. Quay về giết chết nguyên phối phu nhân của người, sau đó, tam thư lục lễ cưới Hứa cô nương về.”

Nam nhân kia ánh mắt mở to như chuông đồng: “Hứa cô nương gì chứ! Chưa nghe bao giờ! Còn có, nếu người còn dám bắt ta giết thê tử nữa, kể cả người có là nữ nhân, lão tử cũng đánh!”

Vương phu nhân nghiêng đầu, lộ ra vẻ khinh thường: “Nếu như người đánh thắng được ta, bây giờ còn đứng chỗ này sao? Lập lại lần nữa, giết chết nguyên phối, cưới Hứa cô nương về.”

“Trừ phi ta chết!” Nam tử kia bị Vương phu nhân bóp cổ, có chút khó thở nhưng vẫn cố rống lên.

“Người chết?” Vương phu nhân cười phì một cái, ý bảo tỳ nữ vác một tiểu nam hài chừng bảy, tám tuổi ra, “Để đứa bé này chết, thế nào?”

Nam tử kia thấy cảnh đó, liền hô to một tiếng: “Con ác phụ này, thả con ta ra!”

Vương phu nhân lắc đầu: “Người nói, đáp ứng hay không đáp ứng.”

Vương Ngũ Yên thấy vậy, cả người run lên, nàng nhú mày, Vương phu nhân làm như vậy thật quá đáng.

Sau đó tiểu nam hài kia cười to, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy quật cường, nâng cằm lên, nói: “Người là nữ nhân xấu, ta không sợ chết, đừng nghĩ dùng ta để uy hiếp cha, cha ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện xấu!”

“Hài tử ngoan! Hôm nay cha con ta gặp phải tai họa bất ngờ này, chỉ sợ là do kẻ thù cố ý làm ra, ta quyết sẽ không làm chuyện có lỗi với mẹ người. Để đến lúc xuống dưới suối vàng nhìn thấy nàng, ta mới không phải thẹn với lương tâm.”

Vương phu nhân không chút nghĩ ngợi, vung tay lên, ý bảo đem hai người này, một lớn một nhỏ đi làm phân bón cho cây.

Vương Ngũ Yên kinh hãi, mẫu thân quá thô bạo đơn giản, không hề suy nghĩ ngọn ngành câu chuyện. Người sắp chết liền nói lời thiện. Mà câu cuối cùng của nam tử kia, rõ ràng ý nói thê tử của hắn đã qua đời, làm sao còn có thể giết thê đây? Hắn cũng nói không làm chuyện có lỗi với thê tử, vậy Hứa cô nương kia là thế nào?

Trong chuyện này tất có hiểu lầm!

“Tiểu ca ca nhìn thật lạ mắt. Là tới chơi với ta sao?” Vương Ngũ Yên cũng không kịp nghĩ ra cách nào hay để giải quyết, liền giả bộ không biết chuyện gì, chỉ là vừa vận phát hiện ra một đứa nhỏ tầm tuổi mình, cho nên mới háo hức hỏi thăm.

“Yên nhi...” Vương phu nhân không vui mở miệng. Tỳ nữ đứng sau lưng nam hài kia hiểu ý, bước sang bên cạnh vài bước, định ôm Vương Ngũ Yên đi.

“Cha mẹ của người đâu? Cũng mời bọn họ đến đây làm khách đi?” Vương Ngũ Yên quyết tâm ngang ngạnh, không thèm để ý đến Vương phu nhân, âm thanh giòn tan lại vang lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của nam hài của, hai mắt liên tục chớp chớp, âm thầm cầu nguyện đứa nhỏ này là một đứa nhỏ thông minh.

Nam hài kia quả nhiên không tồi, ngầm hiểu ý nàng, nước mắt lập tức tuôn rơi: “Cha ta sắp bị giết, người bị oan. Mẹ của ta, từ lúc ta sinh ra đã mất rồi. Ta cũng sắp sửa được gặp bọn họ.”

Lời này vừa nói ra, mọi người liền ồ lên. Sợ Vương phu nhân tức giận, đám tỳ nữ không dám chum đầu bàn luận, nhưng đều liếc mắt nhìn nhau. Vương phu nhân vẻ mặt cũng kinh ngạc.

“Tiểu hài tử kia, người nói cho rõ ràng. Người nói, mẹ người đã mất rồi?” Thị nữ tâm phúc của Vương phu nhân, tên là Tiểu Thúy, lanh lợi vô cùng, cũng là người đoán ra tâm ý của Vương phu nhân sớm nhất, cho nên liền cao giọng hỏi.

“Đứa nhỏ này số khổ, vừa sinh ra đã không có mẹ. Tuệ nương của ta tuy đã ra đi nhiều năm, ta cũng không cho phép các người nói đến nàng!” Nam tử kia thay con đáp lại. Hắn cười như mếu, hai mắt đều đỏ quạch như máu.

Nếu thê tử của người ta bấy, tám năm trước đã mất rồi, giờ người lại bảo hấn đem thê tử của mình giết chết, không phải là rửa nàng sao.

“Nếu người hiện tại không thê không thiếp, vì sao lại lừa gạt Hứa cô nương, lại không chịu cưới nàng vào cửa?” Tiểu Thúy tiếp tục hỏi.

“Ta đã nói rồi, ta không biết Hứa cô nương nào hết. Các người đừng ngậm máu phun người, ta không quen cô ta.”

Những người ở đây đều có chút không hiểu gì cả, trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm sao. Vương Ngữ Yên nhân cơ hội này liền bảo hai tỳ nữ đang xách nam hài buông tay ra, đứa nhỏ kia liền nghẹn ngào nấc lên vài tiếng, chạy về phía phụ thân, mà nam tử kia cũng ôm chặt hấn vào trong lòng.

“Phu nhân!” Trên hồ bỗng xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ, đứng ở đầu thuyền chính là một tâm phúc khác của Vương phu nhân, Tiểu Thi. Nàng không đợi thuyền cập bến, đã vội vàng dùng khinh công ôm một cô nương lên bờ.

“Phu nhân, Hứa Ngọc Nhi tới.” Tiểu Thi đẩy cô nương kia về phía trước. Cô nương này nhan sắc bình thường, nhưng lại có sự ôn nhu mềm mại của con gái vùng Giang Nam, nhìn cũng có chút đáng yêu. Chỉ thấy nàng vẻ mặt hoảng sợ, có lẽ là do tự nhiên bay lên bờ khiến nàng kích động, lắp bắp nói: “Vương...phu nhân, lần trước ta còn chưa nói xong, ngài liền...Ngài hiểu lắm.”

“Ngọc muội tử, đây là có chuyện gì?” Nam tử kia đột nhiên hình như nhớ ra cái gì, run rẩy chỉ tay vào mặt nàng, “Người...người họ Hứa? Người chính là Hứa cô nương mà bà ta bức ta phải lấy?”

Hứa Ngọc Nhi sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt vô cùng hối hận: “Phải”.

Thì ra nam tử này họ Tô tên Cố, con trai hấn gọi là Tô Sách. Hấn là Hứa Ngọc Nhi đều là người trong giang hồ, quen biết nhau đã bốn năm nay. Vì để tiện hành tẩu, Hứa Ngọc Nhi tự đặt ình một cái tên khác là Lưu Ngọc.

Hai người bọn họ ngẫu nhiên quen biết, có chút hợp ý, liền kết nghĩa huynh muội. Tô Cố tính tình mạnh mẽ, tâm địa cũng tốt, yêu thương con cái, chiều cố em gái kết nghĩa, vì thế Hứa Ngọc Nhi liền thâm yêu Tô đại ca. Nhưng vì Tô Cố tình sâu nghĩa nặng đối với người vợ đã mất, cho nên nàng chỉ đành giấu kín mối tình đơn phương này trong lòng.

Ngẫu nhiên một lần uống rượu ở quán, Hứa Ngọc Nhi mới đem chuyện đau lòng này kể ột vị phu nhân xinh đẹp ngồi cùng bàn. Không ngờ tới, vừa mới bắt đầu, còn chưa nói xong, vị phu nhân kia đã nổi giận dùng đũa phát tay áo bỏ đi, trước khi đi còn nói: “Việc này cứ để cho ta, người cứ chuẩn bị mà ngồi kiệu hoa đi.” Nàng càng nghĩ tới chuyện này càng cảm thấy bất an, nhưng vị phu nhân này khinh công hơn xa nàng, cho nên không thể nào đuổi kịp.

Quả nhiên không lâu sau đó, nàng không còn nghe tin tức gì của Tô Cố, vì thế mà tâm thần bất an. May mắn là hành vi “cường đạo” của Vương phu nhân rất nổi tiếng ở Cô Tô, nàng đi khắp nơi hỏi thăm, quờ quạng lại gặp được Tiểu Thi cô nương cũng đang xử lý một vị nam tử phụ bạc khác.

Vương phu nhân nghe xong đầu đuôi câu chuyện, há hốc mồm, nhưng lại không thể biện hộ cho hành vi của bản thân, liền tự mình hờn dỗi. Vương Ngữ Yên thấy thế, liền bỏ nhào vào lòng nàng, nhỏ giọng nói: “Ta biết mẫu thân là xuất phát từ lòng tốt, chẳng qua là do người không có biết rõ mọi chuyện.”

Vương phu nhân buồn bã nói: “Ta chỉ là nghĩ tới, không biết những người được dùng làm phân bón thúc trong vườn của chúng ta, có thể còn có người bị oan không...”

Vương Ngữ Yên rùng mình một cái, toàn thân nổi lên da gà, đối với vị mẫu thân ngây thơ lại tàn nhẫn nhà mình thì vừa bức tức vừa buồn cười, chỉ đành tiếp tục khuyên nhủ: “Về sau chúng ta cẩn thận một chút, người xấu làm phân bón thì không sao, nếu để một người tốt như Tô thúc thúc phải làm phân bón, Hứa di di và Sách ca ca nhất định sẽ thương tâm muốn chết. Lại nói, nếu quả thật có người bị oan, nương, người chẳng phải cũng thương tâm sao?”

“Gở mồm nào! Không cho người nói lung tung!” Vương phu nhân thở ra một hơi, tinh thần cũng thoải mái hơn một ít.

Để bồi thường cho Tô Cổ, Tô Sách và Hứa Ngọc Nhi vì chuyện suýt bị bón cho cây Đại Ô Long mà kinh hãi, Vương Ngũ Yên đề nghị bọn họ làm khách ở trong trang ít ngày, cũng là muốn để bọn họ đi qua đi lại trước mặt Vương phu nhân, khiến nàng nhớ kỹ sai lầm lần này, qua đó thay đổi thói quen giết người bừa bãi của nàng.

Tô Cổ vốn không định đồng ý, nhưng Vương phu nhân, dưới sự khóc nháo làm nũng của Vương Ngũ Yên, đã không tình nguyện mà nhận sai rồi, hơn nữa Tô Sách và Hứa Ngọc Nhi cũng đã đồng ý đề nghị của Vương Ngũ Yên. Tô Cổ là người khí khái, thấy chết không sợ, nhưng cũng không có cách nào đối phó với nữ nhân và đứa con của mình, cho nên đành đồng ý. Tô Sách cố ý lưu lại, là để báo đáp ân cứu mạng của Vương Ngũ Yên; mà Hứa Ngọc Nhi là vì không dám một mình đối mặt Tô Cổ – chuyện nàng thầm mến Tô Cổ hẳn đã biết, nàng sợ hẳn sẽ vô tình cự tuyệt.

Hứa Ngọc Nhi tính tình hoạt bát, miệng lưỡi lại ngọt ngào, Tô Sách cũng là đứa nhỏ biết nhiều, hơn nữa A Châu, A Bích thường xuyên tới chơi với Vương Ngũ Yên, cho nên nàng cảm thấy những ngày này, dù không có Mộ Dung Phục ở bên, cũng không quá nhàm chán. Nàng mới không muốn thừa nhận, bản thân nàng cũng có một chút, một chút nhớ Đường Tăng biểu ca.

Bất quá đến lúc Mộ Dung Phục về nhà, tìm tới biểu muội, lại vô tình phát hiện bàn tay Tô Sách đặt trên vai của Vương Ngũ Yên, sắc mặt cũng có một chút...thay đổi.

6. Chương 6: Oán Niệm Muội Khổng

“Các người...đang làm gì?” Trải qua một phen phong trần, Mộ Dung Phục cao lên không ít, khí chất cũng ngày càng trưởng thành, chính là hấn mặt nhần mày nhỏ, liền phá vỡ hình tượng mỹ thiếu niên.

Vương Ngũ Yên quay đầu lại, nhìn thấy hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui mừng, vội vàng chạy tới. Mộ Dung Phục thấy nàng cao hứng như vậy, liền trở nên vui vẻ, cúi người xuống ôm nàng lên.

“Đây là Tô Sách ca ca, lần trước ta đã viết trong thư để Tiểu Bạch mang cho huynh đó.” Bởi vì rất thích tám chuyện, cho nên Vương Ngũ Yên kể lại rất chi tiết chuyện này, lá thư liền cũng rất nặng, khiến cho Tiểu Bạch phải cố gắng lắm mới giữ thăng bằng mà bay được.

“Ta biết là tiểu hài tử đó, ta là nói các người...khụ khụ, đang chơi cái gì?” Mộ Dung Phục lại cau mày, trong lòng cảm giác kỳ quái nói không nên lời.

“Người là Mộ Dung biểu ca phải không, ta vừa rồi dạy Yên nhi, còn có A Châu A Bích học đứng tấn.” Tô Sách cao giọng nói.

Ai là biểu ca người, ai là biểu ca người...Còn nữa ai cho người kêu Yên nhi, ai cho người kêu Yên nhi...

Mộ Dung Phục cố nén xúc động muốn châm chọc, không ngừng tự nhủ trong đầu ta là người lớn ta là người lớn, không nên chấp tên tiểu hài tử này.

“Vừa rồi Tô Sách ca ca dạy ta giữ thăng bằng bả vai, ta đứng không vững lắm.” Vương Ngũ Yên bổ sung, A Châu A Bích ở bên cạnh cũng chứng thật: “Chúng ta đều không biết giữ thăng bằng, may mà A Sách vừa rồi đã dạy cả đám đó.”

Mộ Dung Phục gật đầu một cái: “Vất vả rồi, thôi mọi người đi chơi đi. Yên nhi, ta mang về cho người rất nhiều thứ, đi xem một cái đi. Người, người nữa cũng về nghỉ ngơi đi, A Châu A Bích các người dẫn đường cho người đó.”

Nói xong, hấn ôm Vương Ngũ Yên xoay người bước đi. Tiểu Ngũ Yên không biết sống chết còn nhỏ giọng nói: “Người ta tên là Tô Sách, không phải là người đó.” Mộ Dung Phục hừ một cái, cũng không trả lời.

Vương Ngũ Yên im lặng nhìn trộm sắc mặt hấn, không biết bản thân lúc nào lại đi “nghịch lân”, ngón tay cứ không ngừng xoắn xuýt.

Suốt cả đường đi đều im lặng, mãi cho đến lúc vào trong nhà, Mộ Dung Phục mới buông Vương Ngữ Yên ra, đặt nàng ngồi bên cạnh mình, nhìn mãi nhìn mãi, cuối cùng vẫn không chịu được mà chán nản hỏi: “Người có ca ca khác rồi, có phải không cần biểu ca nữa không?”

Vương Ngữ Yên đầu tiên là nghi hoặc, sau đó lập tức ngộ ra, cuối cùng cười đến khoe miệng cũng cong thành vầng trăng.

Luôn luôn cảm thấy mình là người duy nhất chơi đùa với muội muội, nay lại thấy muội muội có bằng hữu khác, cho nên trong lòng mới mất mát, muốn cùng tiểu bằng hữu mới của muội muội tranh giành phải không?

Nàng càng nghĩ càng không nhịn được, khuôn mặt tươi cười, bởi vì cười quá nhiều, nhất thời không giữ được cân bằng, liền đổ người về phía sau. Mộ Dung Phục buồn bực thì buồn bực, nhưng vẫn thời thời khắc khắc che chở cho nàng, lập tức nhanh tay lẹ mắt ôm lại. Vương Ngữ Yên thuận thế gối đầu lên cánh tay của Mộ Dung Phục, một chút cũng không sợ hãi, chỉ ôm bụng lăn qua lăn lại, cười đến vỡ bụng.

“Này! Biểu ca người đáng cười như vậy sao?” Bị nàng cười khiến bản thân ngượng ngùng, Mộ Dung Phục thật hận bản thân không nữ đánh mông đứa nhỏ này.

“Đáng...Rất đáng...” Vương Ngữ Yên vốn đã sắp không cười được nữa, lại nghe thấy lời oán niệm này của hắn, cười đến chảy cả nước mắt, không ngừng đập chân đập tay bình bịch.

Mộ Dung Phục vốn không định để ý đến nàng nữa, bất đắc dĩ từ sau khi nàng sinh ra, hắn chăm sóc nàng đã thành thói quen, cho nên bất tri bất giác lại vươn tay xoa bụng nàng, miệng còn hung hăng nói: “Người bị điểm huyết cười sao? Lại cười! Cười nữa thì vỡ bụng đó!”

Vương Ngữ Yên không bị điểm huyết cười, mà là bị người làm cho cười. Mà Mộ Dung Phục thì tâm tình một mảnh thống khổ: phong trần mệt mỏi chạy về nhà, liền thấy bên cạnh tiểu biểu muội không biết từ đâu nhảy ra một tên tiểu tử xun xoe, ai biết hắn là tốt hay xấu? Hiện tại nàng còn nhỏ như vậy đã khiến người ta chú ý, sau này trưởng thành thì sẽ ra sao? Nhất thời tưởng tượng đến có vô số tiểu tử vây quanh nàng, Mộ Dung Phục liền giống như hàng ngàn hàng vạn ca ca có chứng cuồng muội, cõi lòng tan nát không còn một mảnh.

Trong khi Mộ Dung Phục đang vô cùng rối rắm, thì Vương Ngữ Yên chậm rãi bình tĩnh lại. Nàng khi này cười nhiều quá, cho nên vốn định gờ tay kéo áo hắn, lại phát hiện bản thân không còn sức, đành phải nghiêng đầu, đem khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào lòng bàn tay của biểu ca đại nhân.

Mộ Dung Phục phát hiện bàn tay mình chạm vào một thứ mềm mại, liền cúi đầu, sau đó trông thấy Vương Ngữ Yên giương đôi mắt ngây thơ ướt sũng như nai con không chớp mắt nhìn mình, ngay sau đó, lại nghe thấy thanh âm non nớt của nàng: “Huynh yên tâm, mặc kệ sau này có quen biết bằng hữu mới nào đi chăng nữa, thì người ta thích chơi cùng nhất, vĩnh viễn là biểu ca.”

Trong lòng trào dâng cảm động, Mộ Dung vui mừng nghĩ, không uống công hắn mấy năm nay làm một vị ca ca tốt nhứt thập tứ hiếu a...

Không ngờ sau đó Vương Ngữ Yên lại nói thêm một câu: “Nếu nói mà không giữ lời, ta liền đem tên viết ngược lại.”

Mộ Dung Phục lúc này chịu thua luôn, cái đứa nhỏ này, tại sao lúc nào cũng nhắc tới chuyện đó hết vậy!

Thưởng thức sắc mặt biến hóa của hắn xong, Vương Ngữ Yên lại bật cười, tiếp tục cọ cọ bàn tay hắn, nói: “Hứa với huynh, nếu ta lừa huynh, liền đem tên của ta viết ngược lại.”

Chữ “Yên” viết ngược lại rất khó...Mộ Dung Phục nghĩ thầm trong lòng.

Tuy rằng chuyện này đã thỏa thuận xong, nhưng là ngày hôm sau, Mộ Dung Phục vẫn hoàn toàn tiếp quản việc huấn luyện võ công cho Vương Ngữ Yên. Mà hắn vừa nghe Vương Ngữ Yên lầu nhàu: “Học đứng tấn thì ai dạy chẳng như nhau?”, thì bắt đầu hừ lạnh, chặn họng luôn: “Là ai nói sẽ ở nhà chờ ta về dạy hả?”

Nếu nói vị biểu ca đại nhân này có điểm nào giống nguyên tác, thì đó chính là — lòng dạ hẹp hòi! Bất quá, nể mặt hắn ngày thường đối với người ngoài hào phóng, cho nên ngẫu nhiên có hơi hẹp hòi với người trong nhà thì Vương Ngữ Yên ta cũng không so đo với hắn.

“Như vậy đi, gọi cả A Châu A Bích và A Sách tới, mọi người cùng nhau học được không?”

Vương Ngũ Yên cảm thấy dạy võ công cho A Châu A Bích cũng rất quan trọng, đặc biệt là A Châu. Bởi vì sau này, đầu tiên là nàng bị hòa thượng Thiếu Lâm Tự đánh cho trọng thương, sau đó lại bị Kiều Phong một chưởng đánh trúng, ôm nỗi sầu trong lòng mà rời khỏi dương thế, cho nên học võ công với nàng mà nói là trăm lợi chứ không có hại.

Về phần Tô Sách, có thể được Nam Mộ Dung chỉ đạo dạy võ công, sau này tất cũng có ích khi hấn ra ngoài. Như vậy, Tô Cổ và Tô Sách sẽ vô cùng cảm kích, kéo theo sự chán ghét đối với Vương phu nhân cũng giảm đi, đương nhiên, đây là tính toán trong tương lai a.

“Người rất hào phóng nha, một mình dạy người học còn không tốt sao?”

Đối với A Châu và A Bích, Mộ Dung Phục không có ý kiến gì, chỉ là hấn đối với Tô Sách có chút khó chịu. Bất quá dù sao Tô Sách kia cũng là một đứa nhỏ, quả thực có thể thỏa mãn chút hư vinh của hấn, cho nên Mộ Dung Phục liền làm bộ miễn cưỡng đồng ý.

Sau khi thành lập lớp học võ nho nhỏ này, trí nhớ kinh người của Vương Ngũ Yên bắt đầu phát huy công dụng. Sau khi mọi người học qua bài nhập môn, nàng liền lôi từ trong đầu ra vô số bí kíp võ công khác nhau phù hợp với các loại thể chất khác nhau, từng thứ từng thứ đề cử cho Mộ Dung lão sư, để từ đó hấn chỉ đạo cách luyện tập khác nhau ỗi người.

Ví dụ như A Bích giờ tay giờ chân đều đúng nhịp, nhưng mà thể lực cực kém, cho nên nàng thích hợp luyện khinh công và sử dụng cầm âm để ngăn địch; A Châu thích hợp đi theo con đường thanh thoát nhẹ nhàng, nhưng lại không hiểu âm luật, cho nên Vương Ngũ Yên cố ý lấy sách dạy dịch dung ra đưa cho nàng; mà Tô Sách thì sức khỏe tốt, cũng có căn cơ vững vàng, cho nên tiếp tục để hấn học theo chiêu thức mà phụ thân hấn đã dạy, chỉ là những chiêu thức ấy tương đối với vắn (Mộ Dung lão sư, người thật sự không phải là cố ý lấy việc công mà báo thù tư chứ?)

Đến lượt Vương Ngũ Yên, vượt ra ngoài dự kiến của nàng, Mộ Dung Phục không chọn bất kì phương hướng đặc biệt nào cho nàng cả.

“Những võ công mà chúng ta thu thập được rất nhiều, cho nên người chỉ cần có thể học được bao nhiêu thì cứ học hết đi.”

“Này này,...vậy thì còn cần sư phụ sao?” Vương Ngũ Yên nhăn mặt hỏi. Chẳng phải là nói cho có lệ để ứng phó với nàng sao?

Mộ Dung Phục thần bí cười, giờ tay vuốt mũi nhỏ của nàng: “Người chỉ cần tập trung học, ta đều đã có chủ ý. Lại nói, người không phải là muốn ta nghiêm sư xuất cao đồ sao?”

Vương Ngũ Yên không còn cách nào khác, đành phải chăm chỉ học. Cũng may nàng linh ngộ rất tốt, hơn nữa từ nhỏ được nuôi dưỡng cẩn thận, thể chất so với đám nữ hài tử cùng tuổi có thể nói là đứng đầu, so với ba người cùng học cũng không kém hơn bao nhiêu, khuôn mặt nhỏ nhắn mỗi ngày đều luyện đến đỏ bừng, khỏe mạnh đầy sức sống.

Nhưng mà vì lượng vận động tăng lên, thân thể trẻ con lại cần trưởng thành, cho nên sức ăn cũng vì thế mà phải tăng mạnh. Đó là lí do tại sao đến lúc luyện võ công xong, mọi người cùng ăn điểm tâm, Vương Ngũ Yên bắt đầu kêu đói loạn xạ, sau đó giờ tay bốc bánh bơ vừng, tàu hủ ky cuốn tôm (món này mọi người vào đây để xem nhá), bánh đậu xanh điểm quả anh đào vào bát, một mình ăn hết sạch.

“Lần đầu tiên ta gặp một nữ hài tử có thể ăn như vậy đó.” Tô Sách trợn mắt há mồm.

A Châu lại vỗ tay, nói: “Vương cô nương hình như lớn lên không ít, sắp sửa cao gần bằng ta rồi.”

Vương Ngũ Yên đầy mồm đồ ăn, vừa nghe nói bản thân cao hơn, mừng rỡ định nhảy lên reo hò, lập tức lại lộ ra vẻ mặt thống khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên. Thấy nàng hình như bị nghẹn, Mộ Dung Phục vội vàng rót một cốc nước hoa quả đưa sang, một bên giúp nàng uống, một bên vỗ vỗ lưng nàng, cười nói: “Người ăn chậm một chút.”

Mọi người vừa ăn, vừa nói chuyện. Chỉ thấy Vương Ngũ Yên bắt đầu gà gât, ánh mắt cũng dần mê man. Trong đám trẻ này, nàng nhỏ nhất, lại ngoan ngoãn đáng yêu, cho nên tất cả mọi người không khỏi có chút

sủng ái nàng, thấy nàng mệt nhọc đều lập tức nhỏ giọng xuống.

Vương Ngũ Yên cũng cảm giác được, mơ mơ hồ hồ nói: “Các người cứ tiếp tục tán gẫu đi, ta nghe...Ta dựa vào biểu ca một chút.” Sau đó liền dụi dụi mắt, lại tìm một cái tư thế thoải mái nằm lên đùi Mộ Dung Phục.

A Bích cực kỳ am hiểu lòng người, liền rút cây sáo trong tay ra, cười nói: “Ta thổi một khúc nhạc để Vương cô nương ngủ nha.”

Nàng mỉm cười rồi thổi, tiếng sáo du dương nhẹ nhàng vang trong không gian. Mà Mạn Đà sơn trang vốn được xây giữa hồ, cho nên tiếng sáo hòa với tiếng nước róc rách càng dịu dàng êm ái.

Tô Sách nghe đến gần ngủ, sững sốt hồi lâu, mới nói: “Cha ta thường nói, nương ta thổi sáo rất dễ nghe, đáng tiếc ta phúc bạc không được nghe. Ta nghĩ nương ta thổi sáo, có lẽ cũng sẽ hay như A Bích muội muội a...” Nói đến đây, hắt liền đỏ mặt, xoay đầu qua một bên.

Một khúc thổi xong, Vương Ngũ Yên liền chìm vào mộng đẹp.

“Phục nhi...ngươi bây giờ...thực khiến ta thất vọng.”

Trong mộng lung, Vương Ngũ Yên nghe thấy tiếng của Mộ Dung phu nhân. Bà ấy đang nói gì a...là đang quả trách Mộ Dung Phục?

“Cả ngày chỉ cùng với mấy đứa nhỏ chơi đùa, phỏng có tác dụng gì? Còn có bao nhiêu chuyện đại sự cần người đi làm?” Mộ Dung phu nhân trong giọng nói tuy rất kiêu chế, nhưng vẫn rõ ràng là không vui.

Con người cũng vẫn là đứa nhỏ a, vì sao không để cho hắn chơi đùa với bạn bè? Vương Ngũ Yên oán thầm, cơn buồn ngủ cũng bay mất hơn nữa, chỉ là vẫn nằm nhắm mắt.

Mộ Dung Phục trầm mặc, cũng không trả lời. Mộ Dung phu nhân vì thế lại càng tức giận: “Cha người vì nghiệp lớn của Mộ Dung gia, làm bao nhiêu chuyện, người có biết không? Người lại không làm cái gì, không sợ khiến ông ấy thất vọng sao?”

Mộ Dung Bác vì nghiệp lớn phục quốc, làm biết bao chuyện đề tiện, thực sự là Mộ Dung Phục không biết a...Người lại không nói rõ ràng chân tướng mọi việc cho hắn, lại dụ dỗ hắn muốn hắn kế thừa lý tưởng của ông ta, khiến bản thân biến thành kẻ biến thái sao.

Nàng nói một câu, trong lòng Vương Ngũ Yên yên lặng phản bác một câu. Bất quá, giờ phút này, tâm tình của nàng và Mộ Dung phu nhân là giống nhau, cả hai đều vội vàng chờ câu trả lời của Mộ Dung Phục.

7. Chương 7: Nhà Không Yên Thì Đừng Nói Đến Nước

“Nương, những gì người muốn, ta đều rõ ràng. Ta cũng biết bản thân ta có trách nhiệm to lớn.” Mộ Dung Phục mở miệng. Vương Ngũ Yên nghe vậy liền rung mình, cẩn thận lắng tai nghe.

“Chỉ là, nhà chúng ta trong triều không có lấy một ai ở địa vị cao, bên trong quân đội cũng không có người nắm quyền, nói về tiền tài thì chỉ có thể so với thương nhân, nói về danh vọng thì cũng chỉ nổi trong vòng võ lâm. Mẫu thân đối với tình thế này, có kế hoạch gì chăng?”

Mộ Dung phu nhân cũng im lặng trong chốc lát, trong giọng nói cũng bớt đi một phần tức giận: “Vậy người nói xem, phải làm thế nào?”

“Muốn phục quốc, chỉ có thể làm từ từ từng bước. Ta trước hết phải nói trước, việc này có khả năng cần đến mấy thế hệ, thậm chí là nhiều hơn thế. Ta tin tưởng, cho dù là phụ thân cũng sẽ nói như vậy, bằng không hắn sẽ không dồn tâm huyết vào ta.” Mộ Dung Phục bình tĩnh nói, “Thí dụ như, nếu Mộ Dung gia ta khai tông lập phái, sau đó rộng rãi tuyển đệ tử khắp nơi, cuối cùng đứng đầu võ lâm, hiệu triệu thiên hạ thì sao?”

Mộ Dung phu nhân lập tức hiểu ý: “Cho nên người dạy bọn họ, là có suy tính muốn thành lập môn phái?”

“Không sai.”

Mộ Dung phu nhân vội vàng hỏi: “Thế kết quả sao?”

Bất tri bất giác, trong cuộc nói chuyện này, quyền chủ động lại thuộc về tay của Mộ Dung Phục. Hắn thông dong nói: “Theo ý kiến của ta, võ công của Mộ Dung gia chúng ta không thích hợp để dạy chung ọi người, mà là tùy theo tài năng tới đâu sẽ dạy tới đó.”

Căn cứ vào tình huống học tập của mấy đứa nhỏ chúng ta, Mộ Dung Phục cho rằng, có thể căn cứ vào đặc điểm thể chất của người tập võ mà lựa chọn loại võ công thích hợp, tiến hành bồi dưỡng theo lối tinh anh, đây là lợi thế lớn nhất của võ công Mộ Dung gia, nhưng cũng vì thế mà không có cách nào mở rộng môn phái. Mà từ xưa đến nay, đứng thứ nhất thứ hai trong võ lâm, vung tay hô hào là quần hùng đáp tiếng, đều là Cái Bang, Thiếu Lâm và Võ Đang. Những bang phái này, ngoại trừ võ công cao cường, lịch sử lâu đời, thì tổ chức khổng lồ và số lượng đệ tử chính là điểm mấu chốt nhất.

Cho nên, Mộ Dung Phục cho rằng, muốn sáng lập môn phái, có chỗ đứng giữa võ lâm, hô to “Hiệu triệu thiên hạ, ai dám không theo” thì con đường còn rất dài. Nhưng nếu có đủ nhẫn nại và nghị lực, thì phương án này cũng rất đáng để lựa chọn.

Mộ Dung phu nhân không tiếp tục hỏi nữa, coi như chấp nhận cái nhìn của Mộ Dung Phục. Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi dài: “Phục nhi, người trưởng thành rồi. Ta thu hồi lại những lời lúc này. Vài ngày nữa ta có việc phải ra ngoài, người ở nhà...Tóm lại, không thể quên người còn có trọng trách, đừng phụ kỳ vọng của cha người.”

“Còn giả bộ ngủ?” Vương Ngữ Yên cảm thấy cái mũi của mình bị người khác nhẹ nhàng véo một cái. Nàng liền hừ một tiếng, xoay người qua hướng khác.

Mộ Dung Phục nhẹ giọng nói: “Nương của ta đã đi rồi. Người còn không mau ngồi dậy, cẩn thận nằm lâu đau đầu.”

Vương Ngữ Yên lăn lông lốc xoay người ngồi thẳng dậy, thở phì phì: “Người quản đầu ta đau làm gì? Dù sao người dạy chúng ta một ít võ công, cũng chỉ là muốn mang chúng ta ra thí nghiệm! Người vẫn muốn phục quốc làm hoàng đế thôi tha!”

Vừa rồi Mộ Dung Phục chậm rãi nói ra những điều ấy, tuy rằng ta biết ý nghĩ của hắn đã khác so với nguyên tác rất nhiều, nỗ lực của ta cũng không uổng phí. Nhưng mà nghe Mộ Dung Phục lấy bọn họ làm ví dụ để giảng giải lợi hại trong việc sáng lập môn phái cho Mộ Dung phu nhân hiểu, nàng vẫn cảm thấy trong lòng uất nghẹn.

Là người Hán, nàng không cách nào hiểu được tâm lý kẻ trong hoàng tộc của các dân tộc thiểu số; mà làm một kẻ xuyên không, nàng càng không lý giải được tại sao nhất định phải tranh đoạt quyền lực. Tình cảnh của Mộ Dung gia và Vương gia, mặc dù không đến mức muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng cầm y ngọc thực hoàn toàn không thành vấn đề. Hơn nữa bởi vì kiến thức rộng, cho nên người trong võ công đều kiêng kị và tôn kính.

Trong mắt nàng mà nói, giấc mộng phục quốc của Mộ Dung gia hoàn toàn chỉ là lời nói vô căn cứ. Ở thế giới này, có Đại Tổng, có Liêu, có Đại Lý, có Tây Hạ, nhưng mà quốc gia “Yến” này chỉ tồn tại trên giấy tờ, không có quốc thổ, lại không có con dân. Mang tiếng là “Dòng dõi hoàng thất”, nhưng thật ra Mộ Dung gia sớm đã bị Hán hóa, như vậy thì việc khôi phục một cái tiểu quốc đã sớm tiêu vong từ mấy trăm năm trước có ý nghĩa gì đây?

“Yên nhi.” Mộ Dung Phục mỉm cười giờ tay ôm lưng nàng, lại bị nàng giận dỗi giằng ra: “Chán ghét, đừng chạm vào ta!”

Có lẽ là làm một tiểu hài tử quá lâu, lại bị sủng ái quá nhiều, cho nên bất tri bất giác đều không cẩn thận như trước, hễ giận ái ố đều trực tiếp bộc lộ trên mặt.

Vương Ngữ Yên vốn nghĩ muốn tạo ảnh hưởng cho Mộ Dung Phục, để hắn buông tha có ý tưởng viễn vông này, Nhưng bất đắc dĩ nàng vẫn chỉ là một tiểu hài tử, không thể cùng hắn thảo luận chuyện phục quốc. Hôm nay xem ra, ý đồ không tưởng này vẫn thâm căn cố đế ở trong đầu hắn, trong lúc quá mức thất vọng,

nàng nhất thời máu nóng xông đầu, trực tiếp thể hiện sự khinh thường và phản cảm đối với mưu đồ phục quốc.

Đây là lần đầu tiên bọn họ xung đột. Mộ Dung Phục sẽ tức giận sao? Hắn sẽ cảm thấy “Đạo bất đồng không thể cùng bàn luận”, hay vẫn cho rằng “Người còn quá nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu?”

...Hắn vẫn là Đường Tăng ca ca sao?

Vương Ngữ Yên cảm thấy không thể tự khống chế bản thân, nước mắt như những hạt châu kết thành từng chuỗi rơi xuống. Nàng cắn chặt môi, ngăn không cho tiếng khóc thành lời.

“Yên nhi, người hãy nghe ta nói.” Mộ Dung Phục bám riết không tha, định tiếp tục thò tay qua, lại bị nàng giãy ra. Hai người không tiếng động thò tay – giãy ra mấy lần, cuối cùng Vương Ngữ Yên dù sao cũng chỉ là đứa nhỏ, liền bị Mộ Dung Phục dùng một tay linh hoạt tóm được, sau đó hắn kéo nàng vào trong lòng, dùng tay kia vuốt nhẹ mái tóc nàng: “Trước đừng vội tức giận, nghe lời.”

Mộ Dung Phục kiểm tra một chút, xác định khi này túm nàng không có làm nàng đau xong, liền đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, cọ cọ, sau đó mang theo ý cười, mở miệng: “Giả bộ ngủ để nghe lén, sau khi dậy lại vô duyên vô cớ gán cho ta hai cái tội danh, không sợ oan chết ta sao?”

Vương Ngữ Yên không nói gì, vẫn cố tình giãy giụa. Mộ Dung Phục không thèm để ý, lại nói tiếp: “Tội thứ nhất, đem các người làm thí nghiệm. Sau khi dạy các người một thời gian, ta đích thật có suy đoán một chút về khả năng phát triển của Mộ Dung gia, nhưng chẳng phải mong muốn ban đầu của ta vẫn là dạy các người học võ sao. Yên nhi, người không thể đảo ngược nhân quả được. Còn nhớ ai là người cứ nặng nề đòi lỗi mọi người cùng học không? Ta vốn dĩ chỉ thăm nghĩ muốn dạy một mình người thôi.”

“Là ai ta...” Vương Ngữ Yên khịt khịt mũi, đáng vẻ bệ vệ cũng yếu đi một chút.

“Ừ, ta cũng không nhớ rõ là ai.” Mộ Dung Phục thấp giọng nở nụ cười. Cho dù xoay lưng về phía hắn, Vương Ngữ Yên rõ ràng cũng cảm nhận được sự vui sướng của hắn, không khỏi lại hừ một tiếng.

“Tội thứ hai, muốn làm hoàng đế thoái tha. Cái này lại càng oan nha, ta khi nào thì nói phải làm hoàng đế thoái tha?”

“Chính là người phải làm, toàn gia các người phải làm!” Nhắc tới chuyện này, Vương Ngữ Yên lại bắt đầu nhỏ lệ, nàng cố gắng đối đầu với vận mệnh của hắn lâu như vậy, mà kết quả vẫn không thay đổi, thực làm cho nàng cáu nha!

“Cha mẹ ta muốn khôi phục nước Đại Yên, ta lại là đứa con duy nhất, ta không thể ngỗ nghịch bọn họ...” Hắn còn chưa dứt lời, Vương Ngữ Yên đã phần nộ nói, “Nói tới nói lui vẫn là muốn làm...”

Phản kháng của nàng lại bị Mộ Dung Phục thoải mái trấn áp: “Ngoan, nghe lời, đừng vội. Ta không đành lòng trái ý họ, cũng không có nghĩa là ta sẽ hoàn toàn chấp hành theo ý tứ của họ. Đừng nói là hoàng đế thoái tha, dù có là hoàng đế thơm tho ta cũng không làm, ta cũng không mê muội đến mức đó, người yên tâm.”

Vương Ngữ Yên vẫn còn lo lắng trùng trùng: “Biểu ca, làm hoàng đế thật sự không vui đâu. Nếu làm minh quân, nhất định sống rất mệt mỏi; nếu làm bạo quân, nhất định sẽ chết rất thảm.”

Mộ Dung Phục vui vẻ, đem nàng xoay lại đối diện với bản thân: “Cho nên người muốn tốt cho ta, không muốn ta sống quá mệt mỏi, cũng không muốn để ta chết thảm, đúng không?”

Vương Ngữ Yên đương nhiên gật đầu.

“Yên nhi, nam nhi có rất nhiều cách để thực hiện khát vọng bản thân, trong đó việc thống trị người khác là một cách, người cảm thấy không tốt, nhưng lại có rất nhiều người cầu mà không được.” Mộ Dung Phục thay nàng sửa lại bím tóc bị rối, “Ta cũng cho rằng bản thân không thích hợp làm hoàng đế, mục tiêu đời này của ta là tăng cường thực lực của Mộ Dung gia, để cho hậu thế của ta nếu có kế hoạch thực hiện nghiệp phục quốc, thì bọn hắn ít nhất cũng có một ít trụ cột ban đầu, mà nếu như bọn hắn không có ý niệm này, thì cũng vẫn có được cuộc sống nhưng lựa thoải mái.”

Vương Ngũ Yên đắm chiêu suy nghĩ, sau đó ngửa đầu nhìn hần: “Người không gạt ta? Thật sự nghĩ như vậy?”

“Người hiện tại biết rõ là oan uổng ta rồi? Nào, hôn ca ca một cái, đền bù lại cho ta một chút nha?”

“Lăn!”

Cứ như vậy, lần cãi nhau đầu tiên giữa Vương Ngũ Yên và Mộ Dung Phục (ở trong thế giới Thiên Long) cứ như vậy bị Mộ Dung Phục kết thúc.

“Đế vương tự cổ vô tình...” Vương Ngũ Yên đem sách trong tay ném lên mặt bàn, sau đó lại kéo góc áo của Mộ Dung Phục: “Biểu ca, thật sự làm hoàng đế không có ý nghĩa gì, làm hoàng đế đều là người xấu.”

Mộ Dung Phục mấy ngày nay đã quen với việc nàng không ngừng ở bên tai mình thời thời khắc khắc nói làm hoàng đế không có gì tốt, vì vậy cũng không thèm ngẩng đầu lên, chỉ hỏi: “Đọc chuyện xưa gì mà lại tức giận như vậy?”

“Chính là Lưu Tú a! Lúc còn thưởng hàn vi, nói cái gì mà ‘Làm quan làm chức kim ngô, lấy vợ nhất định phải lấy Âm Lệ Hoa’ (chức kim ngô là chức quan cầm cờ, đi tiên phong bảo vệ hoàng đế hoặc quan lớn lúc xuất tuần), kết quả thì sao, lúc tạo phản, liền quên luôn Âm Lệ Hoa, sau đó cưới một nữ nhân con nhà gia thế, sau khi lên làm hoàng đế thì lập nữ nhân kia làm hoàng hậu.”

“Nhưng mà Âm Lệ Hoa vẫn kiên trì yêu hần, sau đó hần cũng bù đắp cho nàng ta, lập nàng ta làm hoàng hậu mà.” Mộ Dung Phục ngẫm nghĩ, bỏ quyển sách đang đọc trên tay xuống.

“Người đây là tư duy của nam nhân, thuần túy là tư duy của nam nhân!” Vương Ngũ Yên khinh bỉ nhìn hần, “Quách hoàng hậu là con nhà quyền thế, có danh phù trợ phu quân lên ngôi hoàng đế, Âm Lệ Hoa có thể lấy cái danh này của nàng sao? Mười sáu năm sau Lưu Tú mới bù lại cho nàng! Vậy Âm Lệ Hoa của mười sáu năm kia khổ sở thế nào?”

“Nói vậy cũng đúng.” Mộ Dung Phục trầm tư một lát, lại nói tiếp, “Để thành đại sự mà phải chịu nhục, không thể không dựa vào bên vợ, Lưu Tú cũng coi như phải chịu khổ.”

“Âm Thị cũng là con cháu danh môn vọng tộc, lúc đó gả cho Lưu Tú đã là có lời cho hần, hần còn dám bắt con nhà người ta phải chịu mười mấy năm lẻ loi cô độc.” Vương Ngũ Yên lòng đầy căm phẫn, cuối cùng chốt lại một câu: “Cái loại nam nhân xuất thân bình dân lại có dã tâm muốn ngồi ngôi cao này, cho dù có làm thê tử kết tóc với hần, cũng tuyệt đối sẽ không có cơ hội trở thành hoàng hậu khai quốc, trả giá nhiều như thế rồi cũng chỉ thành quả cưới cho người khác mà thôi!”

Sau khi nàng nói xong, trước cửa phòng bỗng có tiếng đồ vật rơi xuống. Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Mộ Dung phu nhân sắc mặt trắng bệch đứng bên ngoài.

“Nương, không phải người nói phải ra ngoài một tháng sao, sao bây giờ đã về, lại không để bỏ câu đưa tin báo cho con biết trước.” Mộ Dung Phục đứng dậy định ra ngoài nghênh đón, Vương Ngũ Yên cũng đứng lên chấp tay hành lễ, kêu: “Cô cô!”

Mộ Dung phu nhân mắt diếc tai ngơ, hoàn toàn không đếm xỉa gì tới hai người bọn họ. Trên mặt bà ngoại trừ vẻ mệt mỏi thì không nhìn ra có cảm xúc gì khác, chỉ là khuôn mặt càng lúc càng tối nhạt, sau đó bà chậm rãi nâng tay ôm ngực, rồi “Oa” một tiếng, máu tươi liền phun ra.

8. Chương 8: Mộ Dung Phu Nhân

Trên đường đi thăm Mộ Dung phu nhân, Vương phu nhân không ngừng lắc đầu nói: “Các đại phu khắp Cô Tô này đều nói, là do ưu tư quá lâu lại bị đả kích nghiêm trọng, đã bị thương vào kinh mạch. Hiện nay, cho dù có uống thuốc bổ vào, cũng không ăn uống được gì, bọn họ đều nói, muốn trị tận gốc, phải cởi bỏ được khúc mắc trong lòng bà ấy.”

“Cô cô vẫn không chịu nói?” Vương Ngữ Yên cau mày hỏi.

“Cả đời bà ta quái đản, bây giờ có thể thay đổi sao? Tất nhiên là không chịu rồi, ta đây mỗi ngày khuyên nhủ bà ấy cũng thấy phiền, chỉ có thể chờ con bà ấy trở về.” Vương phu nhân khoát tay, “Bà ấy luôn để tâm những chuyện vụn vặt, vì vậy rất khó khuyên nhủ a.”

Nằm trên giường hơn một tháng, Mộ Dung phu nhân cả người tiều tụy đi không ít, thấy hai mẹ con Vương Ngữ Yên bước vào, chỉ cố nhếch miệng cười. Bọn họ ngồi chưa ấm chỗ, đã nghe thấy có tiếng bước chân dồn dập, sau đó cửa phòng liền bị đẩy ra. Mộ Dung Phục thấy có người trong phòng, nhưng cũng không chào hỏi, chỉ một mực kéo một vị đại phu vào, lúc đến tận giường của Mộ Dung phu nhân hắn mới buông tay ra, vái chào: “Thỉnh Tiết thần y cứu mẫu thân của ta!”

Wương phu nhân và Vương Ngữ Yên thấy vậy thì không ngồi trên giường nữa mà đứng sang bên cạnh.

Wương Ngữ Yên nhìn Mộ Dung Phục gầy đi nhiều, cảm thấy không đành lòng liền kéo tay hắn lắc lắc, hắn nhìn nàng, cười khổ một cái, sau đó nhẹ nhàng rút tay mình ra, bao lấy bàn tay bé nhỏ của nàng. Mặc dù không nói với nhau câu nào, nhưng trong lòng hai người đều hiểu rõ ý của đối phương. Mộ Dung Phục mấy ngày nay bồn ba khắp nơi, trong lòng lại lo lắng không yên, lúc này mới cảm thấy có chút thoải mái.

“Mộ Dung công tử, mời ra ngoài nói chuyện.” Tiết thần y rất nhanh bắt mạch xong, trầm ngâm một lát liền chấp tay nói với Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục cũng giơ tay làm ra động tác “mời”. Thấy vậy, Mộ Dung phu nhân liền suy yếu mở miệng, nói: “Không cần ra ngoài. Bệnh tình của ta, ta cũng rõ ràng. Đại phu, ngài không cần kiêng kị, ta còn được bao nhiêu thời gian?”

“Tại hạ bất tài, nếu là nửa tháng trước, còn có thể thử cứu chữa một lần. Nhưng bởi vì bây giờ, phu nhân trong lòng tích tụ...” Tiết thần y vuốt râu, có chút phiền não.

“Xin ngài cứ nói, đừng ngại.”

“Nhanh thì mấy ngày, chậm thì một tuần, phu nhân sẽ...Tại hạ hổ thẹn.” Tiết thần y cúi đầu tạ lỗi với Mộ Dung phu nhân xong, liền quay sang Mộ Dung Phục, “Mộ Dung công tử, từ nay về sau, nếu Mộ Dung gia có cần gì, ta nhất định sẽ đem toàn lực giúp đỡ. Chỉ là bệnh tình của phu nhân, ta thật sự bất lực, tâm bệnh khó giải...”

Mộ Dung Phục tái mét mặt, nhưng vẫn khách khí đưa Tiết thần y ra ngoài, lại nói chuyện thêm một lát. Sau khi trở lại, hắn cũng không vào trong nhà, chỉ trầm mặc ngồi trên bậc thềm trước cửa phòng của Mộ Dung phu nhân. Vương Ngữ Yên nhìn bóng lưng hắn một lúc lâu, liền tiến lên kéo hắn: “Cô cô gọi huynh.”

Mộ Dung Phục day day đầu mi, thấy Vương Ngữ Yên lo lắng nhìn hắn, liền vuốt tóc mai của nàng, sau đó kéo nàng cùng vào phòng.

“Phục nhi, có một số chuyện, nhân lúc ta còn có thể, ta muốn nói cho người.” Mộ Dung phu nhân vẫy tay, bảo Mộ Dung Phục ngồi lên giường.

Wương phu nhân và Vương Ngữ Yên nhìn nhau, đều muốn ra ngoài để hai mẹ con họ nói chuyện, lại bị Mộ Dung phu nhân gọi lại: “Đệ muội, thời gian của ta không còn nhiều, đứa nhỏ Phục nhi này lại chưa trưởng thành, chỉ có thể giao cho người, cho nên tuy rằng việc này không vinh quang gì...vẫn hi vọng người có thể nghe, người cũng nên biết chuyện này.”

Wương phu nhân còn chưa mở miệng nói gì, Mộ Dung Phục đã kiên định: “Mẫu thân, không nên nói gở, không chừng mấy ngày nữa người liền khỏe lại.”

Mộ Dung phu nhân cười nhạt, ảm đạm lắc đầu: “Những lời này ngay cả bản thân người cũng không tin, thì làm sao có thể an ủi ta được. Cứ để ta nói ra cho hết, để đến lúc ra đi không còn phải vướng bận gì.”

Mộ Dung Phục cắn răng, mím môi lại không nói gì nữa.

“Phục nhi, chuyện ta sắp nói cho con, có thể là rất ly kì, nhưng đây là chuyện có thực.” Mộ Dung phu nhân sắc mặt hình như cũng hồng nhuận hơn, ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Mộ Dung Phục, “Phụ thân người chưa chết.”

Mộ Dung Phục mở to hai mắt, Vương phu nhân cũng thét lên kinh ngạc. Duy chỉ có Vương Ngũ Yên không lên tiếng, trong lòng nàng chỉ nghĩ, rốt cục...

“Cha ta...ông ấy...đang ở đâu?” Mộ Dung Phục vội vàng hỏi, “Tại sao lại như vậy?”

Mộ Dung phu nhân liền đem chuyện ở Nhạn Môn Quan kể lại cho hắn, tuy rằng giọng nàng yếu ớt, nói được hai câu thì lại thở gấp một lần, nhưng tình cảnh bi thảm năm đó cũng khiến cho Vương phu nhân và Mộ Dung Phục trợn mắt há mồm. Vương phu nhân lặng lẽ lè lưỡi với Vương Ngũ Yên: “Ngày thường đều nói ta lòng dạ độc ác, dường như so với ta còn lợi hại hơn.”

Mộ Dung Phục một lúc sau cũng lấy lại được bình tĩnh, thay mẫu thân dè chừng: “Chuyện phụ thân giả chết, tuy rằng ta...không đồng ý lắm, nhưng dù sao ông ấy cũng một lòng vì nghiệp lớn phục quốc. Nhưng chuyện này, và chuyện nương bị bệnh có quan hệ gì?”

Mộ Dung phu nhân buồn bã cười, sau đó lại nói tiếp: “Hắn giả chết xong, liền trốn ở lân cận Thiếu Lâm Tự, buổi sáng thì chiêu binh mãi mã, thu thập tiền bạc, buổi tối lại vào Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm trộm bí kíp võ công. Hai người chúng ta định kỳ ước hẹn sẽ dùng bồ câu truyền tin tức, nhưng cách đây không lâu, hắn nói với ta hắn đã quen một nữ nhân phi thường giàu có, vàng bạc trong tay nàng tương đương với ngân khố của cả một quốc gia, hắn nói, nếu có nàng trợ giúp, bây giờ sẽ có thể khởi binh...”

Vương phu nhân đối với chuyện này hết sức nhạy cảm, vội hỏi: “Tỷ phu, hắn và nữ nhân...”

“Không có chuyện ấy.” Mộ Dung phu nhân khoát tay nhẹ hều, sau đó lại thu tay che miệng, khụ khụ hai tiếng, “Nhưng mà, cũng không khác nhiều lắm. Từ lần tin tức đó xong, hắn đột nhiên bật vô âm tín. Đúng lúc ta lo lắng nhất, thì bồ câu đưa tin lại mang đến một phong thư nặc danh, trong thư viết để cảnh cáo ta, nếu phải lựa chọn giữa gia tài bạc triệu và nguyên phối thê tử tận tụy, hắn tất yếu sẽ bỏ ta mà đi.”

“Ta lúc đầu cũng không tin, cho nên không để ý tới. Sau đó lại qua một tháng nữa, phụ thân người vẫn không hồi âm lại, trong lòng ta liền sốt ruột như có lửa đốt. Nhưng kẻ nặc danh kia vẫn tiếp tục gửi thư, lại cảnh cáo ta, hơn nữa còn đề nghị, nếu ta đối với phu quân đủ tin tưởng, thì có thể thử đến thăm dò một lần...Ta khi còn trẻ cũng là người nghịch ngợm, bị khích bác như vậy, liền cũng muốn thử xem, ta không tin hắn lại vô tình vô nghĩa như thế.”

Mộ Dung phu nhân sau đó lặng lẽ đến chỗ ẩn cư của Mộ Dung Bác, theo dõi mấy ngày, phát hiện hai người kia thường xuyên lui tới những chỗ bí mật, nhưng chỉ là nơi quen thuộc để kết giao bằng hữu trên giang hồ, cho nên trong lòng âm thầm đắc ý. Nhưng vì để tên nặc danh kia hoàn toàn buông tha cho việc châm ngòi li gián quan hệ giữa vợ chồng họ, và cũng vì muốn điều tra cho rõ tại sao Mộ Dung Bác đột nhiên cắt đứt liên hệ, cho nên nàng quyết định vẫn giữ nguyên kế hoạch khảo nghiệm Mộ Dung Bác.

Mộ Dung phu nhân vốn tinh thông cầm kỳ thi họa, trong đó đặc biệt là thơ, lại am hiểu cách bắt chước bút tích của người khác. Vì vậy nàng dùng một số tiền rất lớn hối lộ tên sai vặt của nữ nhân kia, lấy một bức thư tay của nàng ta, sau đó bắt chước phong cách và bút tích viết một phong thư. Trong thư viết, tuy rằng hàng ngày dùng lễ nghĩa giang hồ để đối đãi, nhưng trong lòng nàng thật sự ái mộ Mộ Dung Bác, cũng có ý muốn giúp hắn làm nên đại sự, chỉ có một yêu cầu là muốn kết làm phu thê để yên tâm. Sau đó lại kèm thêm một câu, không cần Mộ Dung Bác phải bỏ vợ, chỉ cần nhường cho nàng làm chính thê, nàng sẽ không so đo.

Viết thư xong, Mộ Dung phu nhân liền sai gã sai vặt kia đi giao thư cho Mộ Dung Bác, nói hắn sau khi nhận được lời của người này thì phải lập tức trở về bẩm báo.

“Phụ thân trả lời là...” Liên tưởng đến chuyện Mộ Dung phu nhân học máu, đúng lúc đó hắn và Ngũ Yên đang nói về chuyện xưa của Âm Lệ Hoa, vì thế Mộ Dung Phục đã đoán được một nửa, sắc mặt lại càng tái.

“Không, dám, từ, chối, ý, tốt, của, nàng!” Mộ Dung phu nhân gần từng tiếng, uất hận nói, sau đó lại che miệng ho khụ khụ, máu tươi chảy đầm ra khăn tay.

Vương Ngũ Yên lặng lẽ bưng một chén trà xanh đưa cho nàng. Mộ Dung phu nhân súc miệng xong, lại đỡ tay giúp nàng nằm xuống.

“Đệ muội, ta đời này những chuyện có thể làm được cho Mộ Dung gia ta đều đã làm, kết quả lại đối lấy như vậy. Cho nên, bây giờ, ta chỉ khuyên người một câu, đừng bao giờ đem trái tim mình toàn tâm toàn ý ột

tên nam nhân.” Nàng cầm tay của Vương phu nhân, cố nói, “Đối với người, hân là trân bảo vô giá, người đối với hân mà nói, không chừng chỉ là một tấm áo cũ nát. Ta...chính là tấm gương. Người phải nhớ kĩ a!”

Vương phu nhân đôi mắt đỏ hồng, nhỏ giọng đáp lại: “Về sau, ta sẽ không bao giờ cố chấp vì hân nữa.”

Một bên là phụ thân ham mê danh lợi, một bên là mẫu thân đang hấp hối, Mộ Dung Phục cố kìm nén nỗi xúc động trong lòng, nói: “Nương, chuyện của phụ thân, người định thế nào? Còn người nặc danh kia, hân tại sao lại làm vậy?”

Mộ Dung phu nhân mệt mỏi nhắm mắt: “Hân tự đi cưới người đàn bà kia, tự khôi phục vinh quang cho Đại Yến của hân, cuộc đời này của ta, sẽ không còn quan hệ gì với hân nữa. Còn cái người nặc danh kia, tuy rằng lén lút, nhưng ta cũng không hận hân, ngược lại còn muốn cảm ơn, cảm ơn hân đã giúp ta nhìn thấy rõ bộ mặt của phụ quân mình!”

Nàng dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, lại mở mắt ra, gian nan ngồi dậy, bị ai nhìn Mộ Dung Phục: “Phục nhi, đời này của ta cũng không còn có gì lưu luyến, chỉ duy nhất không yên lòng về người. Trước đây bắt người phải theo chí lớn của phụ thân, bây giờ nghĩ lại, quả thật là hoàn toàn sai lầm. Ta chỉ hi vọng cuộc đời này người có thể bình an vui vẻ, thế là đủ. Ngần vạn lần đừng giống cha người...Đáp ứng ta, nếu không ta chết cũng không nhắm mắt!”

Mộ Dung Phục trong mắt cũng có giọt nước, cố gắng nói: “Ta đáp ứng nương.”

Cảm xúc kịch liệt cơ hồ đã lấy hết sức của Mộ Dung phu nhân. Nàng chậm rãi nằm xuống, khó nhọc nói: “Đệ muội, phiền người mang Phục nhi ra ngoài...ra ngoài chuẩn bị cho ta một chút. Để Yên nhi ở đây với ta là đủ rồi.”

Mộ Dung Phục rùng mình, biết nàng nói ra ngoài chuẩn bị là chuẩn bị hậu sự, liền vội vàng nói to: “Không! Ta không đi! Nương, người sẽ không chết mà!”

“Ngaoan, Phục nhi nghe lời...Đi thôi.”

Thấy Mộ Dung phu nhân nhìn Mộ Dung Phục, trong ánh mắt đều là khẩn cầu và yêu thương, Vương phu nhân không nhẫn tâm nhìn nữa, vội vàng lấy khăn lau nước mắt, sau đó hùng hống hổ hổ kéo Mộ Dung Phục ra ngoài: “Nghe lời của nàng, đừng để cho nàng bất an!”

Vương Ngũ Yên nhìn người đang nằm trên giường thở dài, nhẹ nhàng hỏi: “Cô cô, người muốn uống nước không? Đúng rồi, trong phòng bếp đang nấu canh gà tần sâm, để ta mang tới cho người.”

Mộ Dung phu nhân nghe vậy, liền vươn ngón tay gầy guộc ra, nắm lấy ống tay áo của Vương Ngũ Yên: “Không vội, Yên nhi, nói chuyện với ta một lúc đi.”

Vương Ngũ Yên nghe lời, liền ngồi xuống, ôn nhu hỏi: “Cô cô muốn nói chuyện gì?”

“Cái gì cũng được.” Mộ Dung phu nhân nhắm hai mắt lại, “Ví dụ như, ta còn chưa chính thức nói với người một tiếng cảm ơn. Lại như, người có thể nói cho ta, làm sao người biết dưỡng người, hân...sẽ đối với ta như vậy?”

9. Chương 9: Chỉ Thấy Người Nay Cười

Vàng tiền tung bay, Tham Hợp trang khắp nơi đều là đồ trắng.

Mộ Dung Phục quỳ gối trước linh cữu, không ngừng thả vàng tiền vào trong chậu than. Sau khi mỗi tập vàng tiền cháy hết, trong nháy mắt, hân lại thả một tập mới vào. Cứ như vậy, một tập lại một tập, liên tiếp không ngừng nghỉ. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt hân, nhưng tựa hồ lại không thể chiếu vào trong đôi mắt sâu không thấy đáy của hân.

“Biểu ca.” Vương Ngũ Yên bưng mâm thức ăn đặt bên cạnh hân, “Người hôm qua đã không ăn gì rồi.”

Mộ Dung Phục hơi gật đầu: “Người yên tâm, ta sẽ không già mòn cái lão. Lúc trước là vì ta khổ sở trong lòng, hiện giờ không còn như vậy nữa, nếu giờ ta không còn sức lực thì ai gác đêm cho nương.”

Vương Ngũ Yên kéo một cái nệm ngồi thiền, sau đó ngồi xếp bằng bên cạnh hắn, nói: “Muội cùng huynh.”

“Mợ biết không?” Thấy nàng gật đầu, Mộ Dung Phục cũng không khách khí, lại thấy nàng mặc đồ trắng, trên người không mang trang sức, chỉ cài một bông Mộc Lan ở mang tai, khuôn mặt ngây thơ thuần khiết, một đôi mắt trong vắt thân thiết nhìn mình, khiến hắn cảm thấy vô cùng cảm động. Mộ Dung Phục cởi áo khoác ra phủ lên vai nàng, kéo nàng sát lại cạnh mình, “Đêm dài sương giá, đừng để bị cảm lạnh.”

“Thật xin lỗi...” Vương Ngũ Yên nhẹ nhàng nói với chậu than.

Mộ Dung gia có rất nhiều bồ câu đưa tin, cho nên sau khi thành công sử dụng sáo trúc bắt chước âm hiệu của loài chim, Vương Ngũ Yên chậm rãi không chế được tình báo ra vào Tham Hợp trang. Đối với mật thư giữa Mộ Dung Bác và Mộ Dung phu nhân, nàng tất nhiên là nắm rõ trong lòng bàn tay. Vì thế nhìn thấy cơ hội trước mắt, nàng liền động chút “tiểu” tay chân, thiêu hủy thư Mộ Dung Bác chuyển đến, lại bắt đầu giả trò viết thư nặc danh.

Lúc đầu nàng cũng không nắm chắc, chỉ là muốn gieo hoài nghi vào trong lòng của Mộ Dung phu nhân, khiến bà ấy đề phòng Mộ Dung Bác. Mà một khi đối với người mình yêu sinh ra hoài nghi và đề phòng, cho dù là nữ nhân kiên cường nhất cũng nhất định khó có thể không dao động.

Nhưng nàng lại không dự đoán được, nữ tử cổ đại cố chấp với tình cảm như vậy, mà mộng làm hoàng đế điên cuồng cũng không có thuốc nào cứu được. Mộ Dung phu nhân góp một ít củi, Mộ Dung Bác rút một thùng dầu, rồi nàng hạ hỏa, vì thế, nháy mắt lửa thiêu trụ đồng cỏ.

Hiện giờ ngồi cạnh Mộ Dung Phục trước linh cữu, nàng không khỏi hối hận, cũng không khỏi mờ mịt nghĩ đến tương lai.

Lúc ấy, khi Mộ Dung phu nhân dùng ánh mắt dần dần mất đi sự sống khẩn cầu nhìn bản thân, Vương Ngũ Yên vẫn là nhìn không được, nửa thật nửa giả đem mọi chuyện kể cho nàng, chỉ đổ ột vị cao nhân không màng thế sự là người nặc danh. Mộ Dung phu nhân sau khi nghe xong, hao hết khí lực phun ra sáu chữ: “Ác nhân tất nhận quả đắng.”

Vương Ngũ Yên không biết, nàng làm ra chuyện này, là loại nhân gì, sau này lại sẽ nhận quả gì.

“Biểu ca, về sau, người định thế nào?” Tang sự xong xuôi, Vương Ngũ Yên liền hỏi Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục vẻ mặt nghiêm nghị: “Chờ cho giải quyết hết mọi chuyện ở đây, ta muốn báo tang cho phụ thân.”

Vương Ngũ Yên sợ hãi, Mộ Dung Bác bây giờ đang ở trốn ở Thiếu Lâm Tự, có thể tùy tiện đến sao?

“Mặc kệ có thế nào, nương vẫn là thê tử của ông ấy. Ông ấy vô tình, ta không thể vô nghĩa.”

“Tuy là nói như vậy,” Vương Ngũ Yên bình tĩnh lại, ngẫm nghĩ, “Hiện thời ông ấy đã thay đổi thân phận, Mộ Dung Bác, cái tên này sớm đã không còn tồn tại trên giang hồ, nếu huynh tìm ông ấy báo tang, vậy chuyện ông ấy giả chết chẳng phải sẽ...”

“Ta tự có tính toán.” Mộ Dung Phục hiển nhiên cũng đã nghĩ tới chuyện này, trầm giọng nói, “Ta sẽ không giống trống khua chiêng, chỉ là có nghĩa vụ phải báo cho ông ấy. Sau đó muốn như thế nào, vậy phải tùy vào ông ấy.”

“Ta đi theo huynh!” Thấy Mộ Dung Phục muốn phản đối, Vương Ngũ Yên vội vàng bổ sung, “Ta lớn như vậy rồi, còn không bước ra khỏi Cô Tô nữa bước, cảm thấy rất buồn chán. Hơn nữa, nếu huynh đã muốn ra ngoài tìm cha, trên đường mang theo ta, cũng có thể lấy cớ nói là mang ta đi du ngoạn.”

Mộ Dung Phục nhíu mày: “Giang hồ hiểm ác, ta chỉ sợ ngươi sẽ gặp nguy hiểm!”

“Có biểu ca che chở cho ta, làm sao có thể có nguy hiểm! Với lại, mấy năm nay ta đều rất chịu khó luyện công, cũng không đến mức không thể tự bảo vệ mình được.”

Thấy Mộ Dung Phục vẫn còn lo lắng, nàng liền mạnh mẽ nói: “Cô cô lúc ở cùng ta có nói mấy câu, muốn ta nói lại cho đừng nghe.”

Dưới sự nhõng nhẽ của nàng, Mộ Dung Phục cuối cùng cũng phải đáp ứng. Mà Vương phu nhân lúc nào cũng cảm thấy chủ ý của con gái mình là tốt nhất đúng nhất, cho nên đều tùy vào nàng, hơn nữa bà cũng cảm thấy, tiểu hài tử cũng nên từng trải, chỉ là dặn dò Mộ Dung Phục phải cẩn thận.

Trong nhà, Mộ Dung Phục chỉ mang theo Bao Bất Đồng, Phong Ba Ác, mà vì để chiếu cố cho Vương Ngữ Yên, liền mang thêm A Châu. Bao Bất Đồng, Phong Ba Ác, hai người đều trung thành và tận tâm với Mộ Dung gia, lại không biết bộ mặt thật của Mộ Dung Bác. Vì thế trên đường đi, tự nhiên là giương cung bạt kiếm với Vương Ngữ Yên, khiến cho chuyến hành trình này cũng không tính là không thú vị.

Càng ngày cách Thiếu Lâm Tự càng gần, Mộ Dung Phục cũng càng ngày càng trầm mặc, vẻ mặt không tự giác mà hiện lên vẻ lo lắng. Vương Ngữ Yên nhìn thấy, cũng không khỏi thở dài một hơi.

“Không đúng không đúng, nghe ta nói, lão gia có đại sự, cho nên công tử đừng trách ông ấy. Công tử, chúng ta hãy bình tĩnh nói cho người, đừng tranh luận a.” Bao Bất Đồng lúc này hoàn toàn không biết sống chết, tùy tiện nói.

Lực công kích của từ “không đúng không đúng” trong miệng của Bao Bất Đồng quá lớn, năng lực tẩy não cũng rất mạnh, thường xuyên làm Vương Ngữ Yên tức đến nghẹn lời, lúc này nàng liền trôi chảy phản pháo: “Không đúng không đúng, nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, làm sai thì sẽ nhận!”

“Không đúng không đúng, nam tử hán đại sự quan trọng hơn, có khi phải tạm thời thuận theo thời thế. Vương cô nương, người còn nhỏ, cho nên không hiểu chuyện này.”

“Không đúng không đúng, ta tuy là nhỏ, nhưng cũng hiểu lý lẽ.” Nàng vừa nói xong, liền chuyển đề tài, “Bao Tam ca, hình như tẩu tử vừa mới sinh thêm cho người một tiểu nữ, phải không?”

Nhắc tới con gái Bao Bất Tĩnh, Bao Bất Đồng liền không nói “không đúng không đúng” nữa, ngay cả khuôn mặt râu quai nón cũng trở nên hòa nhã: “A, người cũng nghe nói sao?”

“Nếu có một ngày người giết nhầm người, vì vậy phải bỏ Bất Tĩnh lại mà bỏ chạy, sau đó lại muốn cưới vợ khác, khiến tẩu tử đau lòng mà bị bệnh, không có người chiếu cố Bất Tĩnh, người cảm thấy người như vậy không sai ư?”

“Không đúng không đúng!” Bao Bất Đồng liên tục lắc đầu nguầy nguậy, “Ta làm sao có thể khốn kiếp như vậy!”

“Tam ca, tiểu cô nương bầy người a.” Phong Ba Ác nhỏ một ngụm nước miếng, giơ tay gõ đầu Bao Bất Đồng.

Bao Bất Đồng ngăn người, vội vàng mạnh miệng nói: “Không đúng không đúng! Lão gia vâng mệnh trời, làm sao có thể so sánh với ta?”

“Tam ca, bớt tranh cãi đi.” A Châu kéo kéo ống tay áo của hắn.

Liếc mắt thấy Mộ Dung Phục sắc mặt nặng nề, Bao Bất Đồng liền không nói nữa.

Theo lời nói của Mộ Dung phu nhân trước khi lâm chung, không lâu sau Mộ Dung Phục liền biết rõ nơi ở của Mộ Dung Bác. Bao Bất Đồng không chút lo nghĩ, định đi lên gõ cửa, lại bị Mộ Dung Phục giơ tay ngăn lại.

“Theo lời nương nói, ban ngày phụ thân sẽ đi kết giao bằng hữu với người trên giang hồ, ban đêm lên vào Thiếu Lâm Tự xem kinh thư. Lúc này xung quanh đều có khói bếp bay lên, đúng là thời điểm dùng cơm, trong phòng không chừng có khách. Cho nên đừng tùy tiện đi vào, quan sát kỹ rồi tính tiếp.”

Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác thương lượng với Mộ Dung Phục một hồi, sau đó bọn họ dắt A Châu, Mộ Dung Phục ôm Vương Ngữ Yên, trốn vào một gốc cây hòe cách cửa không xa, từ chỗ đó quan sát động tĩnh bên trong.

Qua thời gian chừng một tuần trà, Bao Bất Đồng bắt đầu không kiên nhẫn, liền nghe thấy Vương Ngũ Yên nhỏ giọng nói: “Cửa mở.” Mọi người đều vội vàng chỉnh đốn tinh thần, chăm chăm nhìn vào cửa xem người nào bước ra.

Chỉ thấy một nữ tử mặc lụa đỏ tươi, mơ hồ lộ ra khuôn mặt, lại không nhìn được hết. Bởi vì nàng mở cửa ra nhưng lại không đi ngay, mà nghiêng người nói chuyện với người trong phòng, vì hơi xoay mình nên lưng áo trong suốt lộ ra, cánh tay ngọc của nàng tựa vào cửa, lớp lụa mềm mại vì thế liền trượt xuống đến tận khuỷu, một mảnh da thịt trắng nõn nổi bật trong sắc đỏ, càng tô thêm vẻ diễm tình.

Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác liếc mắt nhìn nhau, trên mặt ngoại trừ kinh ngạc, đều mang theo một chút hơi thở sắc tình. Mộ Dung Phục mặt không đổi sắc, chỉ hơi hô hấp dồn dập hơn, bàn tay cũng xiết chặt lại. Vương Ngũ Yên biết trong lòng hắn đang nhớ đến mẫu thân của mình, liền lặng lẽ đưa tay mở bàn tay hắn ra. Mộ Dung Phục lúc đầu không chịu buông, sau đó bị nàng không ngừng quấy rầy, mới chậm rãi lỏng tay ra. Vuốt vuốt vết máu do dấu móng tay để lại trong lòng bàn tay hắn, Vương Ngũ Yên trong lòng cũng sinh phiền muộn, lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay hắn.

Người đàn bà kia nói mấy câu, sau đó cười duyên đi ra khỏi cửa, để lộ ra một trung niên nam tử đứng phía sau. Tuy người này chỉ ăn mặc như kiếm khách bình thường, nhưng thấy Mộ Dung Phục, Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác, ba người đồng thanh hô nhỏ một tiếng, Vương Ngũ Yên liền biết đó chính là Mộ Dung Bác.

Chỉ thấy hai người bọn họ vô cùng thân mật, không ngừng trêu đùa lẫn nhau, nếu là người không biết chuyện, nhất định sẽ nghĩ hai bọn họ là vợ chồng. Mộ Dung Bác lúc ôm người đàn bà kia thì tay cũng sờ soạng thắt lưng nàng, lại ghé vào tai nàng nói gì đó, mà nàng thì tỏ vẻ thẹn thùng gượng tay đánh yêu, sau đó hai người đều ha hả cười.

Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác đã ở Tham Hợp trang trải qua tang sự, cho nên nhìn thấy cảnh này, đều cảm thấy rầu rĩ.

Mộ Dung Phục không kiềm chế nổi phần nộ trong lòng, tay không tự giác mà dùng lực xiết chặt, sau đó thấy Vương Ngũ Yên bỗng đứng nâng tay phải lên che miệng, vẻ mặt đau đớn thì hắn mới tỉnh ra. Thì ra là để tránh cho hắn tự làm đau mình, nàng mới đặt tay trái của bản thân vào trong lòng bàn tay hắn, mà dưới sức ép của hắn, cơ hồ là muốn đem xương ngón tay của nàng bẻ gãy từng đốt. Mà nhìn thấy Vương Ngũ Yên sắc mặt trắng như tờ giấy mà vẫn cố cười cười, lắc đầu nhìn hắn, trong lòng Mộ Dung Phục càng thêm đau xót.

Lại qua thời gian khoảng nửa chén trà, nàng kia mới tạm biệt Mộ Dung Bác, yếu điệu bước lên một chiếc xe ngựa.

“Công tử, vào hay không?” Bao Bất Đồng trầm giọng nói.

Mộ Dung Phục trầm ngâm một lát, sau đó gật đầu, ý bảo mọi người che kín khuôn mặt: “Trước đi tìm hiểu kĩ thân thế người kia đã.”

Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác thân thủ cực kỳ tốt, cho nên đến lúc Mộ Dung Phục mang theo Vương Ngũ Yên và A Châu tìm được một chỗ vắng vẻ thì hai người bọn họ đã quay lại, sau đó ném một tên sai vặt lên mặt đất.

Tên sai vặt kia vô cùng hoảng sợ, miệng không ngừng xin tha. Phong Ba Ác một cước đạp lên vai hắn, từ dưới lớp mặt nạ bằng vải đen truyền ra thanh âm hết sức hung ác: “Thiếu gia của chúng ta muốn hỏi người một ít chuyện, người nên thành thật mà nói, nếu không, trước...” Liếc mắt nhìn Vương Ngũ Yên và A Châu, Phong Ba Ác kịp thời đem câu “trước hoạn sau chém” nuốt ngược trở vào trong, sau đó đổi thành, “trước chém đứt tay chân, sau đó sẽ mang xương ném cho chó ăn!”

“Tiểu nhân nói, tiểu nhân cái gì cũng nói! Xin đại hiệp tha mạng!” Người nọ hoàn toàn không biết võ công, vừa nghe Phong Ba Ác dọa liền sợ đến mức liên tục dập đầu.

“Nữ tử trong xe ngựa kia là ai? Có quan hệ gì với nam tử trong phòng kia?” Mộ Dung Phục lạnh giọng hỏi, lớp mặt nạ cũng không che dấu được phong thái uy nghi, khí thế bức người của hắn.

10. Chương 10: Gió Thổi Bèo Trôi

“Nữ tử trong xe ngựa kia là ai? Có quan hệ gì với nam tử trong phòng kia?” Mộ Dung Phục lạnh giọng hỏi, trong lòng cực độ đè nén sự tức giận.

“Vị phu nhân kia thuê chúng ta không lâu, chúng ta chỉ biết nàng là cự phú ở vùng Chiết Đông, là người của Thẩm gia. Còn nam tử kia hình như là bạn tốt của nàng, hai người thường xuyên qua lại, mấy hôm trước hình như là đã thành đôi.”

Mộ Dung Phục chấp tay sau lưng, thông thả bước hai bước, đột nhiên dừng lại: “Nếu là cự phú ở Chiết Đông, tại sao không mang theo tùy tùng thân tín của mình, lại ở đây thuê người hầu?”

“Chuyện này, tiểu nhân thật sự không biết...”

Mộ Dung Phục nghiêng răng một cái, gã sai vặt kia càng dập đầu nhanh hơn, “Nàng kia rốt cuộc là người phương nào, người một chút cũng không biết?”

“Xin các vị đại nhân minh giám, tiểu nhân chỉ vì miếng cơm manh áo, chủ nhân trả thù lao thì chúng ta liền hầu hạ, nào dám hỏi han nhiều lời?” Người nọ dập đầu liên hồi như giã tỏi.

“Vậy bình thường bọn họ nói những chuyện gì? Biết bao nhiêu nói bấy nhiêu!” Bao Bất Đồng ghét nhất là bọn nam tử hán yếu đuối, vì thế không kiên nhẫn quát.

“Bọn họ...Tiểu nhân cũng không nghe được hết, phu nhân chỉ nói, cuộc đời này của nàng muốn lấy một người nam nhân kiêu hùng, cai quản được càng người nhiều càng tốt, mà vị đại gia kia nói, sẽ cho người làm hoàng hậu.”

Vương Ngự Yên trong lòng hơi rung động, nàng cảm thấy có ánh sáng chợt lóe, nhưng lại không dám tùy tiện kết luận. Lại thấy người nọ dập đầu thật đáng thương, liền bước lên, nói: “Có lẽ cũng không biết được gì từ trên người hắn, không bằng chúng ta thử cách khác.”

Mộ Dung Phục gật đầu, Bao Bất Đồng nhìn sắc mặt của hắn, ngầm hiểu, tiến lên đá người kia một cước: “Bọn họ bao giờ gặp lại?”

“Phu nhân nói bây giờ nàng về trang điểm, buổi tối sẽ đến hầu người kia uống rượu, nói có đại sự cần thương lượng.”

“Nhỏ vào, trang điểm trang điểm...” Bao Bất Đồng túm người nọ lên, ghé vào lỗ tai hắn, uy hiếp, “Trở về lập tức xin thôi việc đi, nếu đêm nay lão gia ta còn nhìn thấy người hầu hạ nữ nhân kia, cẩn thận mạng chó của ngươi!” Tên sai vặt sợ quá, vội vàng đồng ý, sau đó bỏ chạy thục mạng.

“Theo ta thấy, chúng ta nên trèo lên nóc nhà kia, vừa có thể quan sát động tĩnh xung quanh, lại vừa có thể nghe được câu chuyện của người bên trong.” Phong Ba Ác đề nghị.

“Tuy rằng việc này không quang minh chính đại, nhưng cũng không còn cách khác. Công tử, người thấy thế nào?” Bao Bất Đồng vò đầu suy nghĩ.

“Ta nghĩ là không ổn, cha ta mấy năm nay chưa bao giờ ngừng luyện công, nội lực của ông ấy nhất định chỉ có tiến chứ không có lùi, nếu vài người chúng ta trốn trên nóc nhà, sẽ có khả năng bị ông ấy nghe thấy hơi thở...” Mộ Dung Phục lắc đầu.

“Chuyện này thì đơn giản, để ta và A Châu đi là được. Chúng ta hô hấp nhẹ nhàng, lại dùng phương pháp hít thở huynh dạy lần trước, nói không chừng mọi người chỉ nghĩ là con mèo thôi.” Vương Ngự Yên vội vàng nói.

“Vương cô nương, chủ ý của ta cũng giống như vậy.” A Châu cười khách khách, “Công tử, Bao Tam ca, Phong Tứ ca, mấy người vẫn cứ trốn sau gốc cây kia đi, dễ dàng nhìn thấy chúng ta, để nếu có biến cố gì thì có thể ra tay ứng cứu.”

Mộ Dung Phục phi thường lo lắng, Vương Ngữ Yên phải khuyên can mãi, khuyên hấn đừng bỏ qua cơ hội. Vì thế Mộ Dung Phục đành phải đồng ý, nhưng không ngừng dặn đi dặn lại hai người bọn họ phải cẩn thận, mọi chuyện tùy cơ ứng biến.

Ban đêm, xe ngựa bọc vải hoa lệ chậm rãi đi tới. Thừa dịp Mộ Dung Bác ra cửa nghênh đón nàng, Vương Ngữ Yên và A Châu điểm nhẹ mũi chân, khinh thân bay lên, nhẹ nhàng dừng trên nóc nhà. Sau đó bọn họ tìm một chỗ nằm rạp xuống, lại ra đầu về phía bọn Mộ Dung Phục, ý bảo hết thủy thuận lợi.

“Hôm nay, tiểu muội là muốn cùng huynh tri tâm, chúng ta tuy hai mà một, nắm tay hợp tác, cho nên thẳng thắn mới tốt.” Nàng kia trong tay cầm một chén rượu, mềm mại dựa vào vai của Mộ Dung Bác nói. Vương Ngữ Yên và A Châu nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc. Hai nàng sinh ra và lớn lên ở vùng Cô Tô, nữ tử xung quanh tuy giọng nói cũng êm tai, nhưng chưa bao giờ nghe đến thanh âm ngọt ngào, mị hoặc đến tận xương tủy như vậy.

“Chúng ta chẳng phải từ sớm đã thẳng thắn rồi sao? Người quên tối hôm qua rồi?” Mộ Dung Bác làm như không hiểu ý tứ của nàng, cố ý cười, lại vuốt ve tay nàng. Trong phòng, hai người kia không hề kiêng dè, khiến hai tiểu nha đầu trên nóc nhà nửa hiểu nửa không, xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Nàng kia tiếng cười lạnh lóe như chuông, cánh tay mềm mại như rắn, êm dịu nói: “Ai nói cái kia với huynh? Ta chỉ là muốn hỏi, huynh ngày ấy nói đến chuyện làm hoàng đế, có thực hay không? Kiếm khách giang hồ cũng không có mấy ai có được võ công và khí phách như huynh, huynh rốt cuộc là ở môn phái nào a?” Âm cuối câu hơi cao lên, thực sự là rất dụ hoặc.

“Ta đây cũng muốn biết, người nói giúp ta làm việc lớn, không biết có thực hay không? Ta đã sai người điều tra, người không phải là người của Thẩm gia ở Chiết Đông, tạm không bàn đến giàu có, người là người ở đâu phái tới giúp ta?” Mộ Dung Bác cũng không bị nàng mê hoặc, nhàn nhạt hỏi lại.

Nữ tử mềm mại đáng yêu nghe xong liền xoay người lại, ghé sát vào bên tai hấn, mềm giọng nói.

“Quả nhiên huynh rất thông minh, xem ra tiểu muội trước tiên cũng phải tỏ chút thành ý. Muội thực sự không phải là người Thẩm gia, cũng thực sự không có nhiều tiền như vậy. Nhưng mà, cái muội có thể đưa huynh, cũng không kém hơn ngân khố quốc gia đâu.” Nàng buông Mộ Dung Bác ra, lẳng lơ liếc mắt, sau đó tự rót ỉnh một chén rượu khác, “Nếu là thiên hạ đệ nhất bang – Cái Bang, muội đưa cho huynh, cái này có được không?”

Vương Ngữ Yên vội che miệng mình, nuốt lại tiếng hô kinh ngạc. Quả nhiên, nữ nhân này chính là Khang Mẫn!

Diệp Nhị nương và Vương phu nhân đều được cho là loại nữ nhân độc ác nhẫn tâm, nhưng so với loại đàn bà lòng lang dạ sói có thể bóp chết con của mình và Đoàn Chính Thuần, để gả cho Mã Đại Nguyên như Khang Mẫn này, hai người kia còn kém xa lắm. Nghĩ tới sau này, nữ nhân kia không ngừng thiết lập cục diện khiến Kiều Phong thân bại danh liệt, lại cắn đứt từng miếng thịt trên vai Đoàn Chính Thuần, Vương Ngữ Yên cảm thấy không rét mà run.

Lúc này, Khang Mẫn và Mộ Dung Bác đã trao đổi bí mật của bản thân cho nhau, đi đến thống nhất chung. Khang Mẫn chán ghét Mã Đại Nguyên hiền lành, không để cho bà ta được làm bang chủ phụ nhân. Mà Cái Bang là bang phái lớn nhất trong giới võ lâm, đệ tử khắp nơi, nếu có thể để cho Mộ Dung gia điều khiển, tất nhiên lực lượng tăng mạnh, đủ để phục quốc, nên Mộ Dung Bác tất nhiên cũng động lòng.

Hai người này mục đích ăn khớp với nhau xong, liền bắt đầu bàn bạc chi tiết công việc cụ thể. Chỉ nghe Khang Mẫn cười duyên nói: “Thì ra huynh chính là người của Mộ Dung gia, am hiểu hết võ công trong thiên hạ, nếu vậy thì chuyện này dễ làm hơn nhiều lắm.”

Mộ Dung Bác vui vẻ nói: “Mau nói đi.”

“Cái tên Mã Đại Nguyên nhà ta, tuyệt kỹ thành danh của hấn là Tỏa Hầu Công, giả dạng tuyệt kỹ đó, khẳng định là dễ như trở bàn tay với huynh. Muội lại biết rõ tính cách kỉnh của hấn, nếu hai chúng ta liên thủ, lên lút giết hấn, rồi sau đó để huynh giả thành bộ dạng của hấn, có được không? Huynh diện mạo giống, tính nết giống, võ công cũng giống, người khác làm sao có thể hoài nghi được?”

“Quả nhiên là diệu kế!” Mộ Dung Bác vỗ tay cười to, “Ta hiện giờ vừa đúng lúc là kẻ vô danh, mượn danh phận của vị huynh đài này, không những có thể đăng hoàng sống, mà còn có thể dựa vào uy danh của hắn ở Cái Bang mà cướp lấy chức bang chủ. Chờ đến khi Cái Bang rơi vào trong tay hai ta, làm sao còn lo đại sự không thành?”

Vương Ngữ Yên và A Châu không khỏi lại nhìn nhau lần nữa.

Mộ Dung Bác và Khang Mẫn đều là người cực kì thông minh, cũng cực kì nhẫn tâm, hai người này độc lập làm chuyện của mình đã có thể khiến cho giang hồ dậy sóng, huống hồ bây giờ còn hợp tác với nhau. Vương Ngữ Yên chỉ âm thầm cảm thấy kì lạ là làm sao bọn họ có thể thông đồng gian díu với nhau được, nghĩ tới nghĩ lui, có thể vấn đề xảy ra là do Mộ Dung phu nhân bắt chước bút tích của Khang Mẫn.

Đối với sự giao hoạt và cẩn thận của Mộ Dung Bác và Khang Mẫn, cho dù có quen biết, tất nhiên sẽ không thể trong một khoảng thời gian ngắn mà bộc lộ thân phận thật của bản thân. Hắn người này đều giấu mình quá kĩ, cho nên quan hệ này cũng chỉ là quan hệ xã giao, nếu như không có xúc tác, có lẽ sẽ không chân chính trở thành mục tiêu của đối phương. Mà lá thư của Mộ Dung phu nhân, lại vừa vận phá vỡ sự cân bằng do hai người bọn họ tạo ra, khiến cho họ hợp tác lại với nhau.

Nghe được phía dưới tiếng oanh oanh yến yến thánh thót vang lên, mà nội dung trong đó không ngừng định ra kế hoạch nham hiểm để loại bỏ các trưởng lão Cái Bang, soán quyền đoạt vị, khiến Vương Ngữ Yên và A Châu càng nghe càng kinh hãi. A Châu thấy Mộ Dung Phục ở bên kia nôn nóng, liền ra dấu với Vương Ngữ Yên, mà Vương Ngữ Yên cũng không muốn nghe tiếp, nên cũng gật đầu. A Châu hé miệng phát ra âm thanh, giống như đúc tiếng hai con mèo đánh nhau.

Dưới sự che dấu của âm thanh này, hai người họ hít sâu một hơi, không dám chần chừ, lại điểm nhẹ mũi chân, sử dụng chân khí bay tới chỗ ẩn thân.

Đợi cho sau khi cách xa ngôi nhà kia gần một dặm đường, Vương Ngữ Yên mới dám bảo mọi người ngừng chân nghỉ ngơi, “Dừng cùng...người đàn bà kia, lòng dạ đều thâm độc, vẫn là cách xa họ ra rồi nói gì thì nói.”

Tiếp đó, nàng và A Châu, mỗi người một câu, đem tất cả những gì tai nghe mắt thấy kể ra hết. Mộ Dung Phục, Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác đều không ngờ tới, trong chuyện này còn nhiều chi tiết như vậy, trong một khoảng thời gian ngắn đều im lặng suy nghĩ.

“Nếu sự thật như vậy, thì chuyện phụ thân sắp làm, so với chuyện ở Nhận Môn Quan, chỉ có hơn chứ không có kém.” Sau một lúc lâu, Mộ Dung Phục mới thở dài nói.

“Chuyện phục quốc, tất nhiên là quan trọng hàng đầu, nhưng mà lão gia làm như vậy, giống như bị ma nhập, có chút dọa người a!” Bao Bất Đồng gục mặt vào vai Phong Ba Ác, hai người họ nhìn nhau, đều cảm thấy không biết nói gì cho phải.

“Đến lúc này, chỉ sợ sẽ liên lụy đến rất nhiều người vô tội, cho nên không thể để bọn họ thật sự làm ra chuyện đó. Nhưng mà, người đàn bà kia lòng lang dạ sói, ngay cả chuyện này không thành, sau này cũng không dám chắc sẽ không nghĩ ra mưu khác.” Mộ Dung Phục cau mày, “Có lẽ điều hiện thời cần làm, là tách bọn họ ra.”

“Nhưng mà, lão gia?” Bao Bất Đồng ngượng ngùng hỏi.

Vương Ngữ Yên biết rõ lúc này trong lòng Mộ Dung Phục rối như tơ vò, hắn không thể ngồi trong khoảng thời gian ngắn, vị phụ thân mang danh đã mất của mình lại trở thành một kẻ ác ôn như vậy, mà trọng trách ngăn cản kẻ ác ôn làm hại vô lâm này, lại đặt trên người hắn.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Mộ Dung Phục, chờ đợi câu trả lời của hắn.

“Sáng sớm ngày mai ta sẽ đi tìm ông ấy, dùng tang lễ của nương ta để buộc ông ấy về Tham Hợp trang. Yên nhi, A Châu, hai người đi cùng ta, trên đường nhớ chú ý ánh mắt của ta để có kế cuốn chặt lấy ông ấy. Ta bây giờ sẽ viết một phong thư để bồ câu đưa tin về nhà, để an bài chuyện trong trang.”

Mộ Dung Phục chậm rãi đứng lên, trầm ngâm. Trong bóng đêm, ánh mắt hắn sáng rực như sao, “Bao Tam ca, Phong Tứ ca, chờ cha ta đi rồi, lập tức xuống tay. Đối với nàng, đối với cả người hầu của nàng

Hắn ngừng lại một chút, lập tức kiên quyết nói, “một người cũng không cho sống.”

11. Chương 11: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Mộ Dung Bác tuy trong lòng yêu nhất là sự nghiệp phục quốc, nhưng đối với Mộ Dung phu nhân, dù sao hai người cũng là vợ chồng từ thuở thiếu thời, lại cùng trải qua những thời gian tốt đẹp của đời người, cho nên vừa thấy linh đường thì trong lòng cũng đau đớn khôn nguôi. Mộ Dung Phục lạnh mặt nhìn phụ thân khóc một hồi lâu, sau đó khuyên ông ấy uống một chén thuốc an thần, lại dìu Mộ Dung Bác vào giường ngủ.

“Huynh không định nói hết với ông ấy mọi chuyện sao?” Vương Ngũ Yên thấy vẻ mặt Mộ Dung Phục mỗi một, biết hẳn nhiều ngày nay chưa có được giấc ngủ ngon, liền vòng ra sau lưng hắn, thay hắn bấm huyệt.

“Vẫn chưa. Ta vẫn đang chờ Bao Tam ca, Phong Tứ ca, đợi bọn họ giết được con đàn bà kia rồi, sau đó khuyên nhủ phụ thân cũng không muộn.” Mộ Dung Phục nhắm hai mắt lại, cúi đầu hỏi, “Người có cảm thấy ta rất độc ác không?”

“Biểu ca không làm sai.” Vương Ngũ Yên ôn nhu an ủi, “Nữ nhân kia tâm địa xấu xa, đối tốt với nàng, chính là giúp nàng làm việc ác.”

“Một khi đã như vậy, ta vì sao đuổi tận giết tuyệt nàng, lại vẫn mở cho cha ta con đường hướng thiện để quay lại đây?” Mộ Dung Phục cười khổ lắc đầu.

“Nào có ai thật sự vì nghĩa quên thân đâu.” Vương Ngũ Yên không ngừng khuyên nhủ, Mộ Dung Phục thủ đoạn, nàng vốn biết rõ, nhưng đối phó với Khang Mẫn tuyệt đối không thể dùng lời nói, bằng không, hậu họa sẽ không lường được. Về phần Mộ Dung Bác, làm sao có thể bắt con trai ông ta giết ông ta đây.

“Dượng tuy rằng không đúng, nhưng đối với cô cô, đối với người, cũng vẫn là thật tâm. Ông ấy đi sai đường, nếu huynh không giúp thì ai giúp được đây? Còn nàng kia ngay cả chồng mình còn nhẫn tâm sát hại, nàng chỉ là gieo gió gặt bão mà thôi.”

Mộ Dung Phục cười nhẹ, “Người cũng không cần thay ta biện hộ, con người tất có tư tâm, ta cũng như vậy.”

“Ta cũng là ích kỷ, cho nên mới muốn biện hộ cho huynh.” Vương Ngũ Yên ném hạt dẻ cho hắn.

Hai người nói chuyện một lúc, chợt nghe A Châu vội vàng chạy tới báo: “Đám người Bao Tam ca đã trở lại.”

Lời còn chưa dứt, Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác đã tiến vào, còn chưa kịp hành lễ với Mộ Dung Phục thì đã bị hắn đưa tay nâng dậy, hỏi: “Sao rồi?”

Bao Bất Đồng nhếch môi: “Người đàn bà kia, một chút võ công cũng không biết, muốn giết thì rất đơn giản! Chỉ là sắp chết đến nơi rồi, còn cố tình ướm ẹo định quyến rũ chúng ta, còn nói nếu ai cứu nàng, nàng nguyện ý lấy thân báo đáp.”

Quả thật đúng là phong cách của Khang Mẫn. Vương Ngũ Yên tuy rằng cảm thấy nàng thâm độc, nhưng cũng không thể không bội phục sự nhanh nhạy của nàng. Cơ hồ có thể tưởng tượng ra, nếu như một nữ nhân vào thời điểm cuối cùng của cuộc đời thì triển ra sức quyến rũ của mình thì rất khó có người không động tâm. Giả như nếu kẻ được phái đi giết nàng là Đoàn Chính Thuần, hay những nam nhân bình thường khác, thì tuyệt đối sẽ không thoát khỏi ánh mắt nhiếp hồn của nàng.

Đáng tiếc, Bao Bất Đồng lại là kẻ không hề thương hương tiếc ngọc.

“Lão tử lúc ra khỏi cửa vừa mới cãi nhau với một con đàn bà, sau đó lại gặp nàng. Tất nhiên liền cho nàng một đao, sau đó định thần không biết quỷ không hay chôn bọn họ xuống đất. Vẫn là Phong lão tứ nhìn xa trông rộng —”

Phong Ba Ác xen vào, cười hì hì nói: “Nàng ta đã thích nhiều người uống dấm chua vì mình như vậy, cho nên chúng ta liền bố trí thành hiện trường do đám người sai vật nổi lên dục vọng với nàng, hai bên giao đấu, cuối cùng chết chum. Làm như vậy chẳng phải là đã thỏa mãn tâm nguyện của nàng hay sao?”

Công phu nổi danh nhất của Mộ Dung, chính là “gậy ông đập lưng ông”, Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác sắp đặt mọi chuyện như vậy, quả nhiên thể hiện được hết tinh hoa của năm chữ này.

“Như vậy thì rất tốt, nàng là vợ của phó bang chủ Cái Bang, nếu đột nhiên vô cớ mất tích, Cái Bang nhất định sẽ điều tra kỹ càng.” Mộ Dung Phục gật đầu, đối với cách xử lý của hai người kia rất vừa lòng, “Bây giờ lại có bằng chứng nàng ngoại tình, sau đó vì tình mà chết, Cái Bang tất nhiên sẽ không dám làm rùm beng chuyện này.”

Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác, hai người này trong cuộc đời, một người thì thích nhất tranh cãi, người kia thì coi trọng sự sống chết, cho nên đối với một mỹ nhân vô cùng dụ hoặc, tâm địa vẫn vô cùng sắt đá. Nếu đổi cho người khác đi làm, có lẽ sẽ không nỡ hạ thủ. Cho nên Khang Mẫn gặp phải hai tên thấy sắc không loạn này, cũng chỉ có thể than số phận không may thôi.

Không có Khang Mẫn, như vậy hồi “hạnh tử lâm trung thương lược bình sinh nghĩa” (tên một hồi trong Thiên Long Bát Bộ) làm sao có thể xảy ra đây? Vương Ngũ Yên cười tùm tùm nhìn A Châu, nghĩ đến tương lai nàng và Kiều Phong vì chuyện hôm nay mà bất đi trắc trở, trong lòng cảm thấy bình tâm hơn.

Nhưng chuyện của Mộ Dung Bác lại không được thuận lợi. Lần này Mộ Dung Bác quay về trang, cũng không nhiều người biết, bởi vậy Vương Ngũ Yên cũng tận lực giảm bớt số lần đến Tham Hợp trang, để dành không gian cho hai phụ tử bọn họ nói chuyện với nhau.

Quan hệ phụ tử, là một trong những quan hệ kỳ lạ nhất trên đời. Mộ Dung Bác giả chết nhiều năm, trong quá trình trưởng thành của Mộ Dung Phục hẳn cũng không tham gia vào, cho nên giữa hai người họ thật sự cũng không có nhiều chuyện để nói, nói chuyện trăng hoa thì ngại xấu hổ, nói chuyện nhân sinh lý tưởng thì lại khiến Mộ Dung Phục nhức đầu.

“Người đã đem chuyện của cô nói cho dương chưa?” Vương Ngũ Yên cảm thấy việc Mộ Dung Phục làm công tác tư tưởng lần này nàng có muốn cũng không thể nhúng tay vào, chỉ có thể không ngừng hỏi, “Dương nói thế nào?”

“Tất nhiên là hối hận, còn nói hẳn chỉ là trêu đùa nữ nhân kia thôi, không ngờ lại hại chết nương.” Mộ Dung Phục cười khổ, “Tuy nói thì nói như vậy đấy, nhưng ông ấy cũng không thừa nhận bản thân sai. Nhiều nhất chỉ cảm thấy mình xử sự chưa chu toàn mọi nhẽ.”

“Vậy Mã phu nhân kia...”

Mộ Dung Phục lắc đầu: “Chuyện kia nhất định không thể nói với ông ấy. Sau này, tất nhiên chuyện cũng đến tai ông, mơ mơ hồ hồ, thực thực giả giả về cái chết của bà ta, tự nhiên sẽ làm ông ấy nhụt chí.”

“Huynh thật sự càng ngày càng gian trá nha.” Vương Ngũ Yên cảm thấy bản thân lo nghĩ mất công, liền tức giận thở tay cù Mộ Dung Phục.

Đối với chuyện có thể chen chân vào Cái Bang, Mộ Dung Bác kỳ vọng rất cao, nhưng nếu bây giờ cơ hội ấy biến mất ngay trước mặt hắn, nhất định sẽ không khác gì một đội cho hắn một chậu nước lạnh.

Quả nhiên, sau đó không lâu, Mộ Dung Bác liền thám thính ra chuyện phu nhân của phó giáo chủ chết trong tay bọn cường đạo, Cái Bang nhiều người nhiều miệng, tuy rằng cái trưởng lão chỉ nói là ngoài ý muốn, nhưng bên dưới cũng truyền ra đủ loại lời đồn. Cái chết của Khang Mẫn làm cho Mộ Dung Bác vô cùng thất vọng, cũng không trực tiếp gặp mặt từ biệt Mộ Dung Phục, mà chỉ lưu lại một phong thư, sau đó quay trở lại Thiếu Lâm Tự tiếp tục cuộc sống ẩn cư trước đây.

“Huynh không giữ ông ấy lại trong trang sao?” Vương Ngũ Yên ngạc nhiên hỏi. Mộ Dung Phục cứ để cho cha hắn đi như vậy?

Mộ Dung Phục lạnh nhạt đáp lời: “Nếu biết trước không giữ ông ta lại được, thì việc gì phải cố ngăn cản. Nhà chúng ta nói ông ấy bệnh chết nhiều năm trước, lúc này đột nhiên lại có người đến, nghênh đón sẽ bất tiện. Hơn nữa, ý đồ của ông ấy cũng không thể ngày một ngày hai mà bảo hắn quên đi được, cho nên cứ để ông ta đi đi, chỉ cần cẩn thận giám sát chặt chẽ thôi.”

Sau khi trải qua một loạt những sự kiện này, thấy được Mộ Dung Phục vào thời khắc nguy cấp bộc lộ sự trấn tĩnh và quyết đoán của mình, Vương Ngũ Yên âm thầm ca ngợi mình vì công lao cống hiến vĩ đại trên con đường trưởng thành của hắn. Nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm: “Xem ra, về sau nếu ai muốn người làm chuyện xấu, nhất định người đó sẽ gặp khó khăn rồi đấy...”

Ý định của nàng vốn là muốn ám chỉ Mộ Dung Bác sau này, nhưng Mộ Dung Phục lại hiểu theo ý khác.

“Yên nhi muốn ta làm chuyện xấu sao?” Hắc vương tay quá xoay mặt nàng lại, rồi nhìn nàng chăm chú như thể có thể nhìn ra đáp án từ trên khuôn mặt ngây thơ non nớt ấy.

Vương Ngũ Yên trong lòng giật thột, nhưng sau đó nhìn thấy khóe mắt hắc mang ý cười, mới yên lòng trở lại, cợt nhả nói: “Huynh đừng có vu oan uội nha. Muội đã bao giờ làm chuyện gì xấu đâu?”

“Trước mắt đã có một chuyện rồi

Vương Ngũ Yên thấy Mộ Dung Phục trên người mặc y phục màu xám, trong tay cầm theo gia pháp, làm nàng có chút lo sợ.

Mộ Dung Phục dắt nàng vào trong đình: “Gần đây không có thời gian trông chừng ngươi, ngươi lại tái phát bệnh lưỡi. Sơ sơ nhắm tính ít nhất là ba ngày đã không luyện công rồi, thật sự phải đánh một cái cho nhớ.”

Vương Ngũ Yên bị hắc hủ đồ khốc đồ cười, vội theo lời hắc, đi luyện công, cũng không dám không xuất ra hết sức lực. Sau khi luyện một bài kiếm pháp xong, Mộ Dung Phục liền dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán nàng, gật đầu: “Một năm này, đối với ngươi rất có ích. Cũng nên đúng lúc dạy ngươi vật đối sao đời.”

“Đó không phải là chiêu ‘gây ông lại đập lưng ông’ sao?” Lúc trước Mộ Dung Phục bảo nàng đọc hết các loại võ công, thì ra chính là có dụng ý như vậy

“Tên đó là do mọi người trên giang hồ đặt cho, ta cảm thấy quá mức bá đạo, mà đọc lại dài.” Mộ Dung Phục mỉm cười, chấp tay sau lưng, nói.

“Biểu ca, vật đối sao đời thật sự có thể khiến một người tự dùng võ công của mình để đánh mình sao?” Vương Ngũ Yên cảm thấy, nếu quả thực mặc kệ có cùng ai quyết đấu, đều dùng được tuyệt kỹ của người ta, thì tuyệt học của Mộ Dung gia quá mức thần thoại rồi. “Nhưng mà, nếu có thể đánh ngược như vậy, thì trực tiếp chờ đối phương ra chiêu là được, chúng ta cần gì phải học hết võ công trong thiên hạ?

Mộ Dung Phục đối với sự hiểu học của nàng rất vừa lòng, “Vật đối sao đời, nói trắng ra, chính là vận dụng lực, vào lúc đối phương chưa đem nội lực phát ra, phán đoán chuẩn hướng đi và kinh mạch để khiến đường đi của chiêu thức di chuyển theo ý chúng ta, kết quả là võ công của họ không công kích được chúng ta.”

Nói xong, Mộ Dung Phục liền bảo nàng dùng sức thi triển mấy chiêu thức đã học, quả nhiên hắc đều có thể dễ dàng thoát được. Vương Ngũ Yên thấy vậy bĩu môi, chìa cổ tay có chút đỏ ửng cho hắc xem. Mộ Dung Phục cười nói: “Đây là do người dùng lực quá mạnh thôi, cũng may là ta không có đời ngược lại lên người người, nếu không đảm bảo người đau đến phát khóc luôn.”

Tuy rằng ngoài miệng thì nói như vậy, Mộ Dung Phục vẫn nhẹ nhàng nâng cổ tay nàng lên, một bên xoa bóp, một bên lại tiếp tục nói:

“Võ công trong thiên hạ có rất nhiều loại, mỗi một môn phái cũng có những chiêu thức khác nhau, nội lực phát ra, phương hướng và kinh mạch cũng sẽ không giống nhau. Nếu như hoàn toàn không biết gì đến chiêu thức và nội công tâm pháp của địch nhân, vậy thì lúc so chiêu trước cứ giữ thế thủ, đừng ham tấn công, dụ cho hắc sử dụng toàn bộ võ công xong, sau đó mới tìm cách phá giải.”

“Nhưng nếu võ công của đối phương cực cao, sẽ không thể như vậy, đúng không, cho nên chúng ta mới cần phải có chuẩn bị?”

“Không sai. Giống như Thiếu Lâm, Cái Bang, các môn phái đó cao thủ đông như kiến, nội lực thì hùng hậu, cho nên không thể kéo dài thời gian giao chiến. Vì thế, muốn không chế đối phương, Mộ Dung gia mới sáng tạo ra vật đối sao đời.”

Vương Ngũ Yên nghe hắc kể, cảm thấy rất thú vị, bất quá sau đó nàng lại nhớ tới một chuyện. “Đây không phải là bí mật của Mộ Dung gia sao, võ công này chỉ được truyền cho người nhà Mộ Dung, vì sao lại dạy uội...”

Mộ Dung Phục thấy nàng ngắc đầu, đôi mắt đen láy nhìn hắc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn cũng lộ ra một chút ửng đỏ, so với cánh hoa sơn trà hồng nhạt bên cạnh lại càng thêm kiều diễm, trong lòng xúc động, bàn tay đang xoa cổ tay nàng cũng ngừng lại, nhẹ giọng nói: “Ngươi không phải người nhà Mộ Dung ta sao?”

12. Chương 12: Duyên Nợ Do Trời Định

“Người không phải người nhà Mộ Dung ta sao?”

Mỗi khi trong đầu hiện ra vẻ mặt ôn nhu của Mộ Dung Phục lúc nói lời này, khuôn mặt Vương Ngũ Yên liền không tự giác nóng lên. Mộ Dung Phục từ nhỏ luôn cùng nàng thân mật, theo thời gian càng ngày càng ấm muội, nàng cũng không biết có phải là do bản thân nghĩ nhiều hay không nữa...

Vội vàng khụ một tiếng để che dấu cảm xúc, nàng vươn tay ngọc theo bản năng gõ gõ vào tách trà, móng tay tinh tế tiếp xúc với đồ sứ, phát ra âm thanh trong trẻo giòn tan, leng keng leng keng, phi thường êm tai.

“Vương cô nương chơi bài ‘Việt nhân ca’ thật dễ nghe” A Bích vỗ tay, “Nhưng hình như người có tâm sự nữ nhi?”

“Thanh âm gõ chén không cao không thấp, vậy mà chỉ dựa vào tiết tấu của hai câu, người liền nghe ra là ‘Việt nhân ca’, xem ra A Sách ca ca chỉ sợ là thường xuyên nghe người chơi bài này?” Vương Ngũ Yên bị người khác bắt gặp cũng không luống cuống tay chân, tuy là trong lòng có chút xấu hổ, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua thiệt.

Mặt A Bích trong nháy mắt hồng như màu áo của A Châu, hai tay nàng vò vạt áo, ánh mắt không dám nhìn ta mà cứ nhìn xuống đất: “Ta bất quá chỉ hỏi chơi một câu, cô nương lại nhân đó mà cười ta.”

A Châu đang ở một bên điều chế nước hương hoa cũng bật cười. Tay nàng không ngừng giã cánh hoa, miệng cũng liên thoảng góp vui: “Ta thường xuyên theo công tử và cô nương ra ngoài làm việc, từ trước đến nay đều để người và A Sách ở lại giữ nhà, hẳn lại thường khen người đàn hay như mẫu thân hẳn, xem ra hai người thường xuyên đàn cho nhau nghe nha.”

A Bích khuôn mặt đỏ bừng như nhũ máu, trong ánh mắt cũng có thêm một chút xuân ý, không biết là đang tưởng nhớ ai. Vương Ngũ Yên trong lòng buồn cười muốn chết, nhưng ngoài mặt lại giả vờ đứng đắn hỏi: “Gần đây A Sách làm gì vậy? Ta thấy biểu ca thường cùng hẳn ra ngoài, hai người đó đều làm bộ người lớn, cứ như là quân vương bận trăm công nghìn việc ấy.”

“Lúc trước là đến thôn trang xử lý một vài chuyện linh tinh, nhưng mà gần đây ngay cả A Sách cũng có người tìm tới cửa đòi bái sư.” A Bích vẫn chỉ lo thẹn thùng, không hề mở miệng nên A Châu đành mỉm cười đáp thay, “Càng đừng nói là công tử, vùng Giang Nam không nói, ngay cả ở phương Bắc cũng có người nghe danh mà đến, cho nên phải mang A Sách theo làm bia đỡ đạn.”

“Thì ra là vậy. Biểu ca thường nói với ta là nhà chúng ta không thể thành đại môn phái, thu đệ tử cũng quý ở chất lượng chứ không ham số lượng.” Vương Ngũ Yên gật đầu, “Nhiều người cũng rắc rối, chưa kể nhớ lại có kẻ mang lòng dạ khác trà trộn vào, còn không bằng từ chối tất cả để được thanh tịnh.”

A Châu nâng chén ngọc lên, đổ vào cái chén trước mặt Vương Ngũ Yên và A Bích một ít nước hương hoa vừa được làm xong, cười nói: “Sau này cũng khó mà nói trước được, Mộ Dung gia chúng ta hiện tại thanh danh vang dội, tất cả mọi người đều muốn đắm đuối vào.”

Thời điểm A Châu nói “Mộ Dung gia chúng ta”, cực kì tự nhiên. Đúng rồi, nàng là nô tì của Mộ Dung gia, mình lại là thân thích, cho nên nói “người của Mộ Dung gia”...Vương Ngũ Yên nâng má im lặng nghĩ, có lẽ không phải...Là mình đang tự đa tình sao?

Đúng lúc này, một tiểu nha đầu từ ngoài cửa chạy vào, vội vội vàng vàng bẩm báo: “Công tử hôm nay dẫn theo bằng hữu trở về, muốn A Châu tỷ tỷ và A Bích tỷ tỷ chuẩn bị đồ ăn ngon nhất, còn dọn mang rượu quý trong nhà ra đãi khách. Công tử cũng dặn nô tì đến Mạn Đà sơn trang mời Vương cô nương, cô nương nếu đã ở đây rồi thì nô tì xin cáo lui.”

Đáp lời nha đầu kia xong, ba người liền chụm đầu thì thầm. Mộ Dung Phục ở trên giang hồ kết giao bằng hữu càng ngày càng nhiều, nhưng khoản đãi như vậy thì vẫn là lần đầu tiên. Các nàng nhất thời cũng không đoán ra là ai, chỉ đành ôm bụng tò mò, đi xuống phòng bếp cùng chuẩn bị.

Lúc này ở sảnh chính của Tham Hợp trang, mọi người đang trò chuyện vui vẻ, náo nhiệt vô cùng.

Bao Bất Đồng chấp tay, nói: “Kiều bang chủ quả nhiên là thiếu niên anh hùng, trách không được công tử nhà ta lại tôn sùng ngài như thế, lão Bao ta tuy tuổi đã lớn, nhưng đối với ngài cũng bội phục vạn phần.”

Phong Ba Ác đứng bên cạnh trong lòng ngứa ngáy khó chịu, hận không thể vò đầu bứt tai: “Nếu không phải công tử đã dặn dò, lúc này ta thực muốn kéo bang chủ đi đánh nhau một trận!”

“Tứ ca, hôm nay chúng ta mời Kiều bang chủ đến làm khách, huynh muốn đánh thì cũng phải đợi ăn no đã.” Tô Sách cười nói.

Người đứng bên cạnh Mộ Dung Phục, mày rậm mắt to, vóc người cao lớn, nói chuyện hào sảng, khí phách can trường, không phải Kiều Phong thì là ai? Hắn vỗ vai Mộ Dung Phục: “Kiều mỗ mới tiếp nhận chức vị bang chủ, nên phải đi tuần tra các phân đà, tiếp các vị anh hùng, giao du cũng nhiều nơi. Thực không dám giấu, lúc mới đến Cô Tô, mọi người còn không ngừng nhắc nhở ta, nói nơi này mọi người ôn nhu văn nhã, bảo ta đừng có giở thói lỗ mãng ra.”

Nói tới đây, hắn sang sảng cười, “Hiện giờ ta thấy, lời người nọ nói rõ ràng không đúng, Mộ Dung công tử sáng khoái, thủ hạ huynh đệ cũng là hảo hán! Đáng tiếc bây giờ không có rượu, không thể cùng các vị uống mấy chén!”

Mộ Dung Phục cười nói: “Kiều huynh không việc gì phải đáng tiếc, trong trang đã sai người bày sẵn mâm cơm, cũng có sẵn rượu ngon, tại hạ tuy rằng tửu lượng có hạn, nhưng cũng không sợ bởi Kiều huynh say sưa.”

Vừa nghe nói có rượu ngon, Kiều Phong mừng rỡ không thôi, vội vàng theo Mộ Dung Phục đi vào trong phòng ăn. Nói chuyện một lúc, Mộ Dung Phục liền hỏi tới đứng hầu: “Đã mời tiểu thư đến chưa?” Tới tới còn chưa kịp trả lời, từ ngoài cửa đã truyền đến thanh âm thanh thúy của một thiếu nữ: “Biểu ca, rượu tới!”

Màn trúc vừa vén lên, Kiều Phong liền cảm thấy hoa mắt, ba thiếu nữ vô cùng tao nhã cười mỉm bưng rượu và thức ăn đi vào. Đi đầu là người mặc áo vàng nhạt, đúng là cô nương vừa cất tiếng kia, chỉ thấy nàng thân thể nhỏ nhắn mềm mại, trong tay mặc dù ôm hai bình rượu nặng trĩu, nhưng bước đi lại nhẹ nhàng linh hoạt, không có chút gì tỏ ra mệt mỏi. Mà đi sau là hai thiếu nữ đại khái lớn hơn một hai tuổi, một mặc áo đỏ, một mặc áo xanh, trên tay các nàng đều bưng một khay đồ ăn lớn, vậy mà cứ có cảm giác như không cầm gì cả.

Kiều Phong âm thầm kinh ngạc, Cô Tô Mộ Dung gia quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả tiểu cô nương cũng có tuyệt kĩ.

Mộ Dung Phục bước lên phía trước, đỡ lấy bình rượu trong tay Vương Ngũ Yên, lại nhỏ giọng mắng: “Đã bảo gã sai vật mang lên rồi, người nếu bị ngã thì phải làm sao?”

Wương Ngũ Yên cười hì hì, nói: “Không có chuyện đó đâu, nghe nói biểu ca có khách quý, cho nên ta phải tự mình bê rượu lên mới tỏ rõ thành ý a.”

Mộ Dung Phục cầm tay nàng, xoay người lại, giới thiệu: “Đây là biểu muội của ta, Vương Ngũ Yên. Yên nhi, vị này là bang chủ Cái Bang, Kiều Phong Kiều huynh đệ.” Vương Ngũ Yên kiềm chế kích động trong lòng, hành lễ với Kiều Phong, Kiều Phong cũng chấp tay lại chào nàng.

Kiều Phong tuy bề ngoài thô vụng, nhưng thực chất rất tinh tế khéo léo, hắn nhìn sắc mặt của Mộ Dung Phục, lại thấy người này rất quan tâm biểu muội, trong lòng lập tức hiểu rõ, sau đó nghĩ thầm, người này để cho người thân ra chào ta, có thể thấy là thật lòng muốn kết giao với ta. Vì thế hắn đối với Mộ Dung Phục càng thêm thân thiết thành thật.

Trong khi bọn họ nói chuyện, A Châu và A Bích đã xếp hết thức ăn lên bàn, vừa muốn đứng hầu phía sau Mộ Dung Phục thì Vương Ngũ Yên lại kéo: “Nơi này cũng không có người ngoài, hai vị tỷ tỷ cứ ngồi cùng chúng ta.”

Mộ Dung Phục gật đầu đồng ý: “Đúng vậy.” A Châu và A Bích còn muốn chối từ, thì Bao Bất Đồng lại thêm một câu: “Tiểu nha đầu, người ngại ngần cái gì! Bình thường cùng huynh đệ chúng ta nói nói cười

cười, hôm nay gặp được Kiều bang chủ, chân tay lại lỏng nga lỏng ngóng là sao!”

Mọi người nghe vậy đều cười, sau đó theo sự sắp xếp của Vương Ngữ Yên, nàng xếp A Châu ngồi bên trái của Kiều Phong, lại xếp A Bích ngồi cùng Tô Sách. Tiểu Ngữ Yên trái nhìn phải nhìn, đối với bản thân vừa lòng không thôi, cảm thấy hai đôi này đều là nhân duyên trời định, chỉ nhìn mà đã thấy sướng mắt.

Mộ Dung Phục thấy nàng vui vẻ, đôi mắt cũng ánh lên tươi cười, tất nhiên rất cao hứng, nhưng trong lòng cũng cảm thấy hơi chút kỳ quái.

Uống rượu qua vài tuần, không khí cũng náo nhiệt lên. Bọn họ bàn đến chuyện triều Tống suy thoái, các nước Liêu, Tây Hạ, Thổ Phồn và Nữ Chân đều nhìn Trung Nguyên như hổ rình mồi. Kiều Phong xúc động nói: “Cái Bang chúng ta luôn luôn lấy dân làm đầu, chỉ mong có thể đánh đuổi ngoại tộc, bảo vệ dân chúng. Chỉ hận thiên hạ này quá rộng lớn, sợ rằng không đủ lực lượng gánh vác.”

Vừa nghe đến bốn chữ “đánh đuổi ngoại tộc”, Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác liền cảm thấy mất tự nhiên. Trong khi đó, Mộ Dung Phục vẫn mỉm cười.

“Chúng ta là người học võ, có tâm ắt sẽ xuất lực, chỉ cần không thẹn với lòng.” Mộ Dung Phục nghiêm túc nói, lại đổ đầy bát rượu của Kiều Phong, “Còn nữa, cũng không đối gạt Kiều huynh, Mộ Dung gia ta cũng có huyết thống người Hồ, nhưng định cư ở Trung Nguyên lâu đời, cũng đã sớm coi bản thân như người Hán. Nếu như thiên hạ có thể thái bình, không còn chiến loạn, các tộc người đều được an cư lạc nghiệp, thì tại hạ cho rằng, không nên phân biệt Hồ Hán.”

Kiều Phong trầm ngâm một lát, liền chấp tay nói: “Mộ Dung huynh không trách ta ăn nói lỗ mãng, Kiều mỗ cảm thấy trong lòng hổ thẹn. Người nói đúng, là Kiều Phong nông cạn, các tộc người cũng có người tốt người xấu, chỉ cần có lòng giúp đỡ lẫn nhau, thì chính là cùng tạo phúc uôn dân. Một chén này, Kiều mỗ xin kính huynh!”

Vương Ngữ Yên nhìn hai người bọn họ càng nói càng hợp, càng thêm thân thiết, trong lòng mừng thầm không thôi: bọn họ đều là thiếu niên anh hùng, cũng là con lai Hồ Hán, vốn nên có tiếng nói chung. Bây giờ “Bắc Kiều Phong, Nam Mộ Dung” mới thật sự là danh tiếng xứng với thực tế a.

Đêm nay, mãi cho đến khi rượu tích trữ trong Tham Hợp trang không còn vò nào thì tiệc mới tàn. Kiều Phong trời sinh tửu lượng tốt, uống rượu như uống nước lã, mà Mộ Dung Phục thì lại say, trên mặt có chút hồng. Sau khi chấp tay cáo từ xong, Vương Ngữ Yên nghỉ một lát, liền vẫy tay gọi A Châu, nói: “A Châu tỷ tỷ, nơi này đường thủy khó đi, phải làm phiền tỷ đưa Kiều bang chủ ra ngoài rồi.”

A Châu gật đầu rồi dẫn Kiều Phong đi. Nhìn bóng dáng hai người họ, Vương Ngữ Yên lại cảm thấy hình tượng bản thân lớn thêm không ít, hơn nữa lúc này không có người ngoài, vì thế nàng liền đắc ý cười. Đột nhiên thấy sau lưng có động, thì ra là Mộ Dung Phục từ đằng sau ôm nàng, lưỡi biếng đặt cằm lên đỉnh đầu nàng.

“Biểu ca, sao huynh nóng như vậy, là uống say rồi sao?” Vương Ngữ Yên sờ tay hắn, “Để muội xuống bếp làm cho huynh canh giải rượu.”

“Khi nào thì học xuống bếp vậy?” Mộ Dung Phục không buông tay, cúi đầu cười hỏi.

Vương Ngữ Yên chỉ cảm thấy bên tai bị thổi qua một luồng nhiệt đầy mùi rượu, liền cảm thấy không được tự nhiên mà xoay mặt đi, sau đó oán trách nói: “Hừ, muội đã học từ lâu rồi, hôm nay trong bữa ăn còn có đồ ăn muội làm đó, biểu ca, huynh xem thường muội.”

Mộ Dung Phục thấy vành tai nhỏ xinh của nàng ửng hồng, không kìm lòng được càng ghé sát vào hơn: “Ta làm sao lại không biết đồ ăn nào người nấu a? Mấy món màu hồng, chân vịt hầm anh đào, vịt hấp hoa mai, là A Châu làm. Mấy món màu xanh, lá sen ăn với măng mùa đông, chả cá lá hẹ, là A Bích làm. Còn cá bạc phạt thủ và sơn trà bách hợp, đó là người làm.”

“Muội biết huynh chính là dựa vào màu sắc mà đoán mà, không cần đồ muội.” Vương Ngữ Yên dối nói, lại kéo tay hắn ra, “Được rồi, đừng có mượn rượu giả điên, bỏ muội ra để muội còn đi làm canh.”

Thấy nàng muốn đi, Mộ Dung Phục lại cảm thấy không muốn thả, liền vắt óc suy nghĩ tìm chuyện để nói với nàng, nhân tiện liền mở miệng: “Hôm qua mợ đi tìm ta, nói là có mấy nhà cho bà mai tới cửa, muốn ta

chọn một nhà.”

Mộ Dung Phục tuy là ôn nhu nói nhỏ, nhưng lọt vào trong tai của Vương Ngũ Yên lại rỗng như tiếng sấm vang rền, nhất thời làm nàng đứng lặng người.

13. Chương 13: Vân Trung Hạc

Trong nháy mắt, Vương Ngũ Yên nghĩ đến muôn vàn thứ, nàng mờ mịt tự hỏi lòng: hắn muốn thành thân, vì sao ta lại cảm thấy khổ sở như vậy? Nếu hắn thành thân rồi, ta phải làm sao bây giờ?

Mộ Dung Phục lớn hơn nàng mười tuổi, đến tuổi này của hắn cũng bắt đầu phải tính chuyện hôn nhân rồi, lại là do Vương phu nhân ước hời, nàng chẳng có lí do nào để ngăn cản cả...Mà nàng muốn ngăn cản hắn thành thân, cái này có ý nghĩa là gì?

Nàng không trả lời được suy nghĩ của bản thân, chỉ thấy trong lòng đau xót, hốc mắt cũng cay cay.

Mộ Dung Phục vốn không nghĩ nói chuyện này cho nàng, hắn tính toán định chờ thêm một hai năm nữa, khi nàng lớn hơn một chút mới ngỏ lời. Đêm nay là bởi vì đang say, lại muốn dụ nàng nói chuyện, nên hắn mới nhất thời không kiềm chế được tình cảm của bản thân. Không ngờ nàng nghe xong lại cúi đầu không nói, đứng sững như trời trồng, không có một chút phản ứng nào. Hắn lúc này mới hơi tỉnh ra một chút, vội vàng nắm lấy vai nàng, xoay mặt nàng lại đối diện với mình, “Yên nhi?”

Vương Ngũ Yên vẫn cúi đầu, cắn môi không nói.

Mộ Dung Phục quýnh lên, nắm lấy cằm nàng dùng sức nâng lên. Nàng thuận theo ý hắn, ngẩng đầu, nhưng ánh mắt lại lảng tránh, nhìn lơ tai hắn, “Chúc mừng biểu ca. Không biết là vị cô nương nào, bao giờ sẽ mang sính lễ đến?”

Giọng nói của nàng lãnh đạm, tựa như một chậu nước đá dội mạnh xuống đầu, khiến cho Mộ Dung Phục nhất thời cảm thấy cơn say bay mất một nửa. Nhưng hắn không phải là loại người dễ dàng dễ xúc động, ngay cả khi trong lòng lạnh lẽo, vẫn không lộ ra trên mặt. Cẩn thận nhìn nàng một lúc, hắn đột nhiên mỉm cười, một tay vẫn nắm cằm nàng, tay kia liền túm lấy cổ tay nàng, cảm nhận mạch đập hoảng loạn của nàng.

“Muội...Không hy vọng ta thành thân.” Hắn lẩm bẩm nói.

Vương Ngũ Yên giật mình, kinh ngạc nhìn thẳng vào hắn. Trong mắt nàng trong sáng vô ngần, lại sâu không thấy đáy. Mộ Dung Phục nhìn thấy lại động lòng, gơ ngón tay nhẹ nhàng chạm vào bờ mi của Vương Ngũ Yên, một chút ướt át trên mi của nàng giống như nước mùa xuân chảy qua trái tim hắn, khiến trong lòng hắn lại trở nên ấm áp.

Mộ Dung Phục hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt vai nàng, nhắc lại: “Muội không hy vọng ta cưới nữ tử khác.”

Sau một hồi lo sợ hắn chỉ cảm thấy mừng như điên, thanh âm cũng trở nên kiên định rõ ràng.

Hắn vốn tưởng rằng, nàng tuổi còn nhỏ, chưa hiểu rõ thế nào là tình thân và tình yêu nam nữ. Mà hôm nay trong tiệc, thấy nàng nhìn Kiều Phong, vẻ mặt vui mừng, khiến trong lòng hắn ngổn ngang trăm mối. Nào đâu biết rằng rượu say nói thẳng, lại khiến nàng bộc lộ chân tình, xem ra, tuy rằng hắn sẽ còn phải đợi lâu, nhưng trước mắt ít nhất đã thấy đường.

Vương Ngũ Yên bị hắn nói toạc ra suy nghĩ trong lòng, thẹn quá hóa giận, dậm chân nói: “Huynh cưới ai liên quan gì đến muội?”

Mộ Dung Phục cười tủm tỉm nhìn nàng, trong lòng biết rõ nàng tính cách quật cường, việc này cũng không gấp gáp được, hơn nữa chuyện hôm nay cũng làm hắn thoáng yên tâm, cho nên trước tiên vẫn nên dỗ nàng

đã. Vì thế hắn kéo nàng lại gần, ôm vào trong lòng, ôn tồn giải thích: “Nương người giới thiệu cho ta mấy nhà, đều là người trong vùng Cô Tô này, nhưng mà ta đều không đáp ứng.”

Vương Ngữ Yên hừ lạnh một tiếng: “Hóa ra huynh còn ngại Cô Tô cô nương không tốt, muốn ra bên ngoài tìm cô nương khác sao?” Cái gì công chúa Tây Hạ, công chúa Đông Hạ...

“Không có. Ta là đang chờ.”

Trong không khí ngửi thấy vị dấm chua, Mộ Dung Phục liền cảm thấy cơn say bỗng biến thành hư không, cả người thanh thoát sáng khoái. Hắn mặt dày nói: “Bây giờ thay ta làm canh giải rượu được không?”

Vương Ngữ Yên đẩy hắn ra, trên mặt bừng bừng lửa giận: “Vừa rồi muốn làm cho huynh thì huynh không chịu buông tay, hiện tại thì quên đi. Ta còn ước gì huynh say đến ngất luôn, để khỏi phải tức giận.”

“Rồi rồi, lần sau nếu lại chọc người tức giận, người liền phạt ta uống rượu tới chết, được không?”

Vương Ngữ Yên tức quá liền cười, xì một tiếng khinh miệt. Mộ Dung Phục thấy nàng bĩu môi môi phần hồng xinh đẹp, lại gương con người sáng trong như ngọc quý nhìn hắn, trong lòng vô cùng vui mừng, đang định nói nữa thì lại có tiếng bước chân nhẹ nhàng vắng vắng vọng tới. A Bích cầm theo ngọn đèn, đi tới, nói: “Công tử, cứu phu nhân phải người lại đây đón cô nương về.”

Vương Ngữ Yên lên tiếng, Mộ Dung Phục nghe xong thì xụ mặt, trầm nghĩ: rõ ràng ta đã thề với vợ sẽ đợi cho biểu muội lớn lên, ta cũng đâu phải là kẻ luyến đồng, vợ vì sao hiện tại đã bắt đầu cẩn thận rồi? Chỉ là đặc tội với nhạc mẫu đại nhân tương lai là tối kỵ, hắn cũng không muốn cầm vàng trong tay lại để vàng rơi, cho nên chỉ đành thở dài một tiếng, sau đó đưa Vương Ngữ Yên quay về Mạn Đà sơn trang.

Từ lần đó, hai người đều mơ hồ hiểu rõ tâm tư đối phương. Đối với chuyện này, Vương Ngữ Yên thì ngượng ngùng và ảo não, còn Mộ Dung Phục lại được nước lấn tới, kiên nhẫn dỗ dành. Bất tri bất giác, giữa hai người lại càng thêm thân mật.

Lần này, Mộ Dung Phục phải ra ngoài làm việc, dễ chừng nửa tháng cũng chưa xong. Nếu là dĩ vãng, Vương Ngữ Yên tất nhiên sẽ hỏi thăm loạn lên sao biểu ca mãi không về, nhưng mà lúc này nàng lại ngại ngùng nhắc tới tên Mộ Dung Phục, chỉ dám nói bóng nói gió hỏi A Châu A Bích chuyện trong trang. Sau đó lại nhìn bỏ câu đưa tin quay về, trong lòng thầm nhẩm tính ngày hắn trở về, tính ra rồi, liền thầm trách bản thân tính cái này làm gì, lại bỏ qua. Nhưng không được mấy ngày, lại nhịn không được ngồi tính, cứ như thế như thế tuần hoàn tính ngày.

Trước khi Mộ Dung Phục trở về một ngày, Vương Ngữ Yên ở trong phòng đi qua đi lại, làm thế nào cũng không tĩnh tâm được. A Châu A Bích thấy nàng tâm trạng nữ nhi, đều cười thầm không thôi.

“Chúng ta vào trong thành đi dạo đi? Cả ngày ở trong trang, ta cũng thấy buồn.” Vương Ngữ Yên suy nghĩ nửa ngày, nói.

A Châu che miệng cười: “Cô nương là muốn trên đường đi đón công tử sao?”

Vừa mới nói ra liền bị vạch trần, tai của Vương Ngữ Yên liền đỏ bừng, cố gắng trấn tĩnh nói: “Ai nói, ta mới không đi hướng kia...Chúng ta đến thành Bắc đi dạo.”

A Châu còn muốn giễu cợt, A Bích đã buông cây kim trong tay xuống, ôn nhu nói: “Đi dạo chỗ nào chẳng thể, chỉ cần đừng đi quá xa, ta chỉ sợ nếu có chuyện bất trắc, công tử trở về đau lòng cho cô nương không nói, mà hai người chúng ta cũng không biết ăn nói thế nào.”

“Ý tứ giống nhau, vậy mà tiểu nha đầu người nói dễ nghe hơn ta nha.” A Châu ra vẻ oán trách, “Trách không được mọi người đều thích người, nói ta không bằng.”

Vương Ngữ Yên nhanh chóng thu thập xong, liền tục giục hai nàng mau đi. Cô Tô thành mặc dù không phải là thành lớn, nhưng dân cư rất nhiều, cũng tương đối giàu có và đông đúc. Trên đường người đến xe đi, rộn ràng nhộn nhịp, lại thỉnh thoảng có con thuyền đi qua trên sông, tạo thêm một ít phong vị vùng sông nước.

“Cô nương nhầm rồi, công tử là đi về hướng Tây, như vậy phải đi theo cửa Tây trở về, không phải là hướng này.” A Châu giả bộ nghiêm túc nhắc nhở.

Vương Ngũ Yên ho nhẹ một tiếng: “Vừa rồi ta đã nói là muốn đi dạo thành Bắc, ai nói muốn đi Tây?” Nói xong liền lập tức chạy đi, A Châu và A Bích nhìn nhau cười, rồi vội vàng đuổi theo.

Thành Bắc có một nhà làm son chất lượng rất tốt, A Châu liền nói muốn mua một ít mang về trang, cho nên Vương Ngũ Yên và A Bích đứng ngoài chờ. Chợt nghe sau lưng có một thanh âm quái đản nói: “Hai tiểu nương tử xinh đẹp đáng yêu như thế, sao lại đứng ở đây?”

A Bích định đập cho hắn một trận, nhưng Vương Ngũ Yên lại giữ tay nàng lại, nói: “Bọn vô lại nơi phố phường, không cần để ý.”

Người nọ cười hì hì, trong nháy mắt liền bay tới trước mặt các nàng: “Tiểu nương tử mắt không tốt nha, người xem ca ca ta đẹp trai như Tống Ngọc, làm sao có thể là bọn đầu đường xó chợ được?”

Người này di chuyển cực kỳ mau lẹ, lúc hắn từ sau lưng tới trước mặt các nàng, Vương Ngũ Yên cơ hồ không nhìn thấy rõ, lòng nàng liền trầm xuống, biết rằng người này không dễ đối phó, liền nắm tay A Bích, nói: “Tỷ tỷ, phụ thân và ca ca bao giờ thì mua đồ xong? Không phải nói sẽ ngay lập tức đi tìm chúng ta sao?”

A Bích còn chưa kịp trả lời, nam tử kia đã khặc khặc cười hai tiếng: “Ta đã theo các người được một lúc rồi, làm gì có phụ thân và ca ca, chỉ có ba tiểu cô nương thôi. Còn một người nữa ở đâu rồi? Ta vừa vặn mang toàn bộ về, sau này ta sẽ thành ca ca của các người.”

Vương Ngũ Yên và A Bích từ nhỏ sinh sống trong trang, chưa từng phải chịu chút ảm ức nào, trong lúc nhất thời không tìm ra được từ ác độc để mắng chửi người. Nam tử kia vẻ mặt dâm dăng, liếm liếm khóe miệng, nói: “Các người đừng sợ, chỉ cần hầu hạ ta cho tốt, ca ca hứa sẽ thương người.” Nói xong, liền đưa tay định bắt A Bích.

Vương Ngũ Yên nổi giận, quát một tiếng, một chưởng đánh tới cổ tay của người kia. Hắn bị lực làm lùi lại mấy bước, lại ngoài ý muốn của nàng, vuốt cằm nói: “Cũng có chút võ công, càng hay. Nữ tử tập võ thân thể mềm dẻo, có một thú vị riêng.”

Thấy hắn càng nói càng kỳ quái, Vương Ngũ Yên và A Bích bốn mắt nhìn nhau, đồng thời cùng ra tay xông về phía trước.

Trước cửa hàng son người rất nhiều, A Châu mang theo hai túi ra cửa, không nhìn thấy Vương Ngũ Yên và A Bích đâu. Nàng thầm nghĩ: hai tiểu nha đầu này luôn nghịch ngợm, không chừng là muốn chơi trốn tìm với ta đi? Nàng tìm khắp nơi, sau đó phát hiện ở trong ngõ nhỏ bên cạnh lộ ra một góc quần lụa mỏng màu xanh, không phải A Bích thì là ai?

Nàng vốn định hù dọa Vương Ngũ Yên và A Bích, liền cẩn thận che dấu tiếng bước chân và hơi thở, tránh ở một góc. Sau đó A Châu liền nghe thấy thanh âm tình tứ của một nam tử nói: “Công phu của người cũng không tồi, chỉ là võ công của ta lại hơn hẳn, hiện giờ cho người chọn, người muốn nàng chết, hay là cùng đi theo ta?”

Vương Ngũ Yên oán hận nói: “Chúng ta là tiểu thư nhà giàu ở thành Cô Tô, nửa ngày sau nhất định trong nhà sẽ phái người đi tìm, ta khuyên người vẫn là nên thả nàng ra, miễn cho sau này phải chịu khổ.”

A Châu kinh hãi, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, liền thấy một nam tử cao gầy đưa lưng về phía bản thân, tay hắn đang đặt trên yết hầu của A Bích. Mà Vương Ngũ Yên đứng đối diện với nam tử, nàng liếc mắt liền nhìn thấy A Châu.

A Bích khóe miệng rỉ máu, buồn bã nói: “Cô nương, người đừng lo cho ta, mau chạy đi.”

Vương Ngũ Yên nghe vậy giận quá, chỉ vào nam tử kia, nói: “Người vừa rồi đánh nàng rất mạnh, còn không mau buông nàng ra, nếu nàng được cứu chữa kịp thời, hình phạt dành cho người cũng sẽ giảm đi chút ít.”

Vừa nghe được tin A Bích bị trọng thương, A Châu liền định xông ra, nhưng nàng lại thấy Vương Ngũ Yên lắc lắc đầu, đành phải kiềm chế, tiếp tục rình nghe lén.

Nam tử kia thò tay bắt mạch của A Bích, nhe răng cười nói: “Ai nha, quả thực là không tốt. Nếu là ta mang nàng đi, chỉ sợ nàng không thể sống qua ba ngày năm ngày. Chẳng bằng người cũng theo ta đi, trên đường còn chiều cổ nàng. Các người là con nhà giàu, ta thật ra rất sợ, cho nên nhất định phải có các người trong tay, nếu không bọn họ tới cửa giết ta thì phải làm sao.”

Vương Ngũ Yên nhú mày không nói, nam tử kia thấy vậy liền xiết chặt cổ họng A Bích lại. A Bích ho khan vài tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Vương Ngũ Yên nhìn thấy thì nghiêng rằng, rít lên: “Vết thương của nàng...Ta sẽ đi theo ngươi. Chỉ là võ công của ta mặc dù không bằng ngươi, nhưng muốn cùng chết với ngươi cũng không phải là khó, nếu ngươi dám chạm vào chúng ta một cái, thì cùng lắm tất cả cùng chết chung đi!”

A Châu nghe Vương Ngũ Yên nói, hận không thể lao ra đem các nàng đoạt về, nhưng cũng biết võ công của mình thua xa người nọ, nếu lộ diện thì chỉ tăng thêm hy sinh, cho nên trong lòng gấp như có lửa đốt.

14. Chương 14: Chiều Tà Ở Thành Cô Tô

Nam tử kia cảm thấy hai tiểu cô nương này thì chẳng thể làm nên sóng gió gì, chỉ cần đáp ứng đi cùng thì mình nhất định sẽ có cơ hội, vì vậy vui vẻ đáp ứng, sau đó giục Vương Ngũ Yên đi mau. Vương Ngũ Yên lúc này đánh nhau cũng bị thương không nhẹ, không thể tự khinh công được, liền đứng bất động, ném cho A Châu đứng phía xa một ánh mắt.

Nam tử nhú mày nói: “Lão tử khinh công thiên hạ đệ nhất, chỉ là nếu mang theo cả hai người, thì không thể chạy nhanh được.” Nhưng hắn thấy Vương Ngũ Yên dung mạo tuyệt mỹ, không nỡ bỏ lại, đành phải một tay khiêng A Bích, một tay túm lấy Vương Ngũ Yên, khinh thân bay đi.

A Châu biết Vương Ngũ Yên là vì muốn kéo dài thời gian, cho nên mới không chịu đi. Đợi cho nam tử kia đi rồi, nàng liền đi tới chỗ Vương Ngũ Yên vừa đứng, liền phát hiện trên mặt đất là khăn tay của Ngũ Yên. Sau đó A Châu tùy tay nhặt một viên đá đánh dấu ký hiệu lên tường, rồi cũng phi thân đi theo. Suốt dọc đường, nàng không ngừng để lại dấu hiệu, nhưng cũng không dám đuổi quá sát.

Qua chừng một canh giờ, đã đuổi tới ngoài thành Cô Tô, A Châu khí lực cạn kiệt, bước chân cũng chậm lại, cảm thấy A Bích và Vương Ngũ Yên cách càng lúc càng xa, giống như sắp sửa khuất khỏi tầm mắt. Nhớ tới nếu không phải bản thân mình chơi trò khích tướng, thì Vương Ngũ Yên sẽ không tới thành Bắc du ngoạn, mà bản thân lại sơ sẩy không mang theo vài tên sai vặt, cho nên bây giờ gặp họa, cũng không biết phải xoay xử thế nào.

Vừa mệt mỏi vừa hối hận, A Châu lại cũng mới chỉ là một thiếu nữ mười bốn tuổi đầu, không khỏi nước mắt tràn mi, nỉ non khóc lóc.

“A Châu cô nương?” Một thanh âm nam tử trầm ổn vang lên bên tai. A Châu mặt đầy nước mắt ngẩng đầu, giống như nhìn thấy cứu tinh liền khóc lớn: “Kiều bang chủ, xin hãy giúp giúp ta...Giúp ta cứu...Ta đuổi không kịp.”

Người này đúng là Kiều Phong, xa xa hắn nhìn thấy bộ đồ màu đỏ quen thuộc, liền tự hỏi không biết tại sao hôm nay tiểu cô nương này lại một mình ra ngoài thành, liền tiến lên hỏi. Vừa thấy nàng như thế, hắn liền biết có chuyện nguy cấp, trầm giọng hỏi lại: “Cứu ai? Người trước chỉ cho ta phương hướng, sau đó trên đường tiếp tục kể chi tiết cho ta nghe.”

A Châu toàn lực đuổi theo đã lâu, lại vừa khóc lóc một trận, toàn thân không còn chút sức lực. Kiều Phong vừa nói xong thì liền vác nàng lên lưng, chạy theo phương hướng nàng vừa chỉ. A Châu nằm trên lưng hắn, vừa khóc vừa thút thút nói. Kiều Phong nghe xong, cau mày hỏi: “Người nọ trông thế nào?”

A Châu ngẫm nghĩ một lát, nói: “Thân hình cao gầy, giống như cây gậy trúc, mặt ngựa, nói chuyện lời lẽ quái đản.”

Kiều Phong thầm kêu một tiếng không hay, hy vọng không phải là cái tên háo sắc thứ nhất giang hồ kia, vì thế hắn không nói với A Châu, chỉ đề nghị: “Người đã kiệt sức rồi, không bằng ta đưa ngươi vào một chỗ an toàn, chờ ta đi trước cứu người, sau đó quay lại đón ngươi?”

A Châu lắc đầu, nhe răng nói: “Không, ta làm sao có thể yên tâm được? Hơn nữa, nếu các nàng lưu lại ký hiệu, ta liếc mắt là có thể nhận ra, Kiều bang chủ, cầu xin ngài mang theo ta đi!”

Nàng nói năng khẩn thiết, Kiều Phong thầm nghĩ nữ tử Mộ Dung gia đều là người nghĩa khí, vị Vương cô nương kia như thế, mà tiểu cô nương đang khóc nức nở này cũng vậy, trong lòng không khỏi kính trọng vài phần.

Nghĩ nghĩ, hắn lại nói: “Người ở trên đường đều lưu lại dấu hiệu, nhưng làm sao biết là người của Mộ Dung gia nhìn thấy thì đều hiểu?”

A Châu không lên tiếng trả lời. Kiều Phong trong lúc nói cũng không ngừng bước chân: “Người mới nói Mộ Dung huynh đệ sắp quay về Cô Tô, vậy ta tức khắc sẽ sai đệ tử Cái Bang đi truyền tin, để bảo hắn lập tức tới đây. Người hiện tại tiếp tục làm dấu hiệu để hắn còn biết đường tìm tới chúng ta.”

Lại đuổi theo một quãng nữa, Kiều Phong thấy ven đường có mấy tên ăn xin đang ngồi, liền lại gần nói rõ thân phận bản thân, bảo bọn họ đến cửa Tây thành Cô Tô truyền lời cho Mộ Dung Phục.

A Châu nghe thấy câu cuối cùng Kiều Phong nói với bọn họ: “Kẻ kia tám phần là một trong tứ đại ác nhân Vân Trung Hạc, vì vậy mau bảo Mộ Dung công tử phải lập tức tới ngay.” Vì thế, nàng hô nhỏ một tiếng, trong lòng rét lạnh: tên háo sắc kia, là ác nhân Vân Trung Hạc sao?

“Ta tên là Vân Trung Hạc. Tiểu cô nương, đã nghe qua danh tính của ta chưa?” Đem hai tiểu cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc bắt về đến nơi ở, Vân Trung Hạc vạn phần đắc ý, không khỏi xoa tay nói.

Vương Ngữ Yên suốt chặng đường không ngừng giúp đỡ A Bích đang suy yếu, nghe vậy trong lòng vừa tức vừa sợ, cũng không thém quan tâm đến hắn. Vân Trung Hạc nhìn hai nữ tử trước mắt, một người nhu nhược, một người tươi trẻ, nhìn không được muốn chạy lại sàm sỡ, lại nghe thấy một thanh âm nữ nhân ôn nhu nhưng đầy tà khí truyền đến: “Lão tứ, người lại muốn làm gì cô nương nhà người ta?”

Vương Ngữ Yên ngẩng đầu, liền thấy hai nam một nữ đang từ cách đó không xa đi tới, liền biết nơi này là đại bản doanh của tứ đại ác nhân, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Đoàn Diên Khánh đeo mặt nạ màu xanh, dùng ngôn ngữ bụng nói: “Người đừng cả ngày xằng bậy, hai nữ tử này rất dễ sẽ khiến mọi người chú ý, nếu để ảnh hưởng đến chuyện của ta, ta nhất định không tha cho người.”

Vân Trung Hạc thất vọng, nhưng vẫn cố cãi: “Lão đại, ta đã chạy quá mười dặm rồi, bọn họ nhất định không đuổi kịp.”

“Nàng cần đại phu.” Vương Ngữ Yên đứng lên, nói.

“Muốn đại phu làm gì? Dù sao cũng không chết ngay đi, mà ta lại rất sốt ruột, chỉ bằng trước tiên để ta...” Vân Trung Hạc xoa xoa tay, cười rộ lên, “Lão đại, không bằng ta nhường các người dùng trước một chút?”

Đoàn Diên Khánh không nói gì, cũng không thém nhìn tới bọn họ, ý bảo Diệp nhị nương và Nhạc lão tam cùng hắn rời đi.

Mắt thấy Vân Trung Hạc lộ ra nụ cười đáng khinh càng ngày càng bước lại gần, A Bích kinh hãi, còn Vương Ngữ Yên lại nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi của mình, rốt cuộc mặc kệ mọi chuyện, lớn tiếng nói: “Diên Khánh thái tử!”

Đoàn Diên Khánh đang đi bỗng dừng quay đầu lại, ánh mắt sắc như dao, âm độc khiến người ta không khỏi rùng mình.

Vương Ngữ Yên quyết làm đến cùng, lớn gan nói: “Ta không chỉ biết được thân phận của người, mà còn biết một chuyện bí mật ngay cả chính người cũng không biết. Bí mật này đối với người mà nói là chuyện tốt trời ban, ta muốn dùng nó để đổi lấy đại phu...”

Đoàn Diên Khánh không tin, hừ lạnh một tiếng: “Người còn nhỏ như vậy, nắm trong tay bí mật gì mà ta không biết đây?” Hắn nói xong liền định tiếp tục bỏ đi.

Vương Ngữ Yên vội vàng kêu lên: “Ngoài chùa Thiên Long. Dưới gốc bồ đề. Hành khát phương xa. Quan Âm tóc dài!”

Đoàn Diên Khánh vừa động một cái, nháy mắt đã di chuyển đến trước mặt nàng, trở đầu nạng vào điểm yếu của Vương Ngữ Yên, khàn khàn nói: “Chuyện này, người nghe được ở đâu?”

Vương Ngũ Yên thấy hần dao động, hơi yên tâm: “Ta muốn đại phu. Còn nữa, người bảo cái tên gây như gây trúc kia cách xa chúng ta một chút.”

Đoàn Diên Khánh lạnh lùng cười, sau đó lùi lại, coi như đáp ứng yêu cầu của nàng. Diệp nhị nương và Nhạc lão tam thấy vậy liền kéo Vân Trung Hạc đang không cam lòng đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Đoàn Diên Khánh và hai người các nàng.

A Bích lo lắng nhìn Vương Ngũ Yên, Vương Ngũ Yên lại mỉm cười đỡ nàng ngồi xuống, mở miệng nói với Đoàn Diên Khánh:

“Đoàn...Đoàn đại thúc, ta lúc trước vô ý đã nghe được một ông lão nói, người trước kia là bị kẻ gian hãm hại, cho nên bây giờ trong lòng rất tức giận, muốn đoạt lại ngôi vị hoàng đế, đúng hay không?”

Nàng dùng giọng điệu ngây thơ của trẻ con khéo léo đem nỗi đau lớn nhất trong lòng của Đoàn Diên Khánh nói ra, hần nghe xong sắc mặt liền đen xì.

“Nhưng mà trời đất xoay vần, vốn rất công bằng, là của người thì chung quy vẫn là của người. Ta trao đổi bí mật này cho người, chính là ngôi vị hoàng đế của người, kỳ thực tưởng mất mà còn.”

Tuy là Đoàn Diên Khánh trải qua nhiều năm tang thương, nhận hết cực khổ của một đời người, nhưng khi nghe được cổ chấp của bản thân bao năm đã thành công mà mình lại không biết, cũng giật mình kinh hãi. Vương Ngũ Yên cẩn thận chọn từ, kể lại mọi chuyện của Đào Bạch Phượng và Đoàn Dự. Cuối cùng nàng nói: “Về sau Hoàng đế Đại Lý nhất định sẽ là con người làm, có gì khác với người làm đâu? Nếu người thật sự muốn để huyết mạch của mình lên ngôi, cái gì cũng đừng làm, chỉ cần cách bọn họ thật xa là được.”

Đoàn Diên Khánh vốn là bán tin bán nghi, nhưng Vương Ngũ Yên nói địa điểm, nhân vật, một chút cũng không sai. Hần thất hồn lạc phách trong chốc lát, sau đó dứt khoát đứng dậy, nói: “Chuyện lớn thế này, ta không thể nghe người khua môi múa mép vài câu liền từ bỏ cổ chấp được. Ta hiện tại phải đến Đại Lý kiểm tra lại.”

Vương Ngũ Yên trong lòng có chút bất an, sợ hãi sẽ bị mẹ con Đào Bạch Phượng tìm đến, vì vậy vội vàng dặn: “Đoàn đại thúc, người âm thầm điều tra thôi nhé, đừng kinh động mẹ con bọn họ.”

Đoàn Diên Khánh khinh thường nói: “Vô nghĩa! Nếu để bọn khốn kiếp kia biết đứa nhỏ là con ta, liền không chịu truyền ngôi cho hần, chẳng phải là ta khéo quá hóa vụng sao.” Hần đang muốn đẩy cửa bước ra, lại bị Vương Ngũ Yên gọi lại, liền quay đầu lạnh lùng nhìn nàng.

Vương Ngũ Yên sợ hãi nói: “Ta đã giữ lời, nói chuyện đó cho người, người cũng phải giữ chữ tín, đúng không?”

Đoàn Diên Khánh hừ một tiếng, trước khi ra ngoài liền ném lại một câu: “Ta sẽ bảo bọn họ đi mời đại phu, nhưng tâm tư của Vân lão tử...ta không quản được.”

Mặt trời ngả dần về phương tây, ánh nắng chiều chiếu vào tường thành có vẻ hơi chút tang thương hoang tàn. Mộ Dung Phục giục ngựa, đang định vào thành, hần thầm nghĩ muốn về sớm nửa ngày để làm cho biểu muội kinh hãi, cho nên tuy dọc đường phong trần mệt mỏi, trên môi vẫn mang theo nụ cười.

Lại thấy phía trước có vài tên ăn xin ngăn ngựa lại, giơ bàn tay đen thui túm lấy con ngựa trắng. Tên sai vật đứng phía sau đang định quát thì Mộ Dung Phục giơ roi ngăn cản. Sau đó, hần mỉm cười chấp tay nói: “Phía trước là huynh đệ Cái Bang?”

Đám ăn xin này thấy hần, không dám chậm trễ, vội vàng chuyển lời nhắn của Kiều Phong, lại đưa cho hần thứ A Châu giao cho bọn họ, gãi đầu nói: “Nghe bang chủ nói, hình như có một vị cô nương bị trọng thương.” Mộ Dung Phục vừa nhìn thấy cái khăn tay thêu hoa sơn trà hồng nhạt, liền biết đây chính là vật Vương Ngũ Yên thường mang theo trên người. Nụ cười trên môi vụt tắt, hần sững sờ như bị sét đánh ngang tai. Bất quá, ngay lập tức hần liền lấy lại tinh thần, hỏi: “Đi hướng nào?”

Nhóm ăn xin kia nói cứ đi theo đường này, trên đường đều có dấu hiệu, lại cung kính: “Bang chủ của chúng ta bảo công tử cấp tốc đến ngay, bất quá công tử đừng quá lo lắng, bang chủ đã mang theo vị cô nương mặc áo đỏ đuổi theo rồi, ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ có thể đuổi kịp.”

Mộ Dung Phục lo lắng vô cùng, vội vàng chấp tay cảm tạ, sau đó giục ngựa phi về phương Bắc. Khăn tay kia đặt trong ngực hắn, vẫn còn phảng phất hơi ấm của chủ nhân, càng khiến trái tim hắn như bị đặt vào hầm băng. Trước mắt hắn hiện lên hình ảnh Vương Ngũ Yên tươi cười, dùng cái khăn này lau mồ hôi cho hắn. Nghĩ vậy, Mộ Dung Phục cả người khí huyết cuộn cuộn, vung tay quật mạnh roi, trong tay nắm chặt dây cương, chặt đến nỗi tưởng như muốn cắt đứt nó ra thành nhiều mảnh.

15. Chương 15: Mộ Dung Phục Đến

“Vị cô nương này bị đánh mạnh vào người, cho nên nội tạng bị tổn thương, tuy rằng ta đã dùng kim châm cứu cho nàng, trước mắt tính mạng không còn nguy hiểm, nhưng vẫn cần tĩnh dưỡng một thời gian.” Lão đại phu bắt mạch xong, nhắc bút viết một phương thuốc, sau đó giao cho Vương Ngũ Yên, “Nơi này trong hang núi, thiếu thầy thiếu thuốc, ta nghĩ người nên nhanh chóng đưa nàng ra khỏi đây.”

Vương Ngũ Yên cầm phương thuốc, nhìn A Bích trên mặt không một tia huyết sắc, trong lòng lo âu vạn phần. A Bích thấy nàng sốt ruột, nhẹ giọng nói: “Cô nương, sống chết có số, người cứ mặc kệ ta. Nếu A Bích làm phiền người, tương lai gặp công tử, A Bích thật không biết ăn nói thế nào.”

Vương Ngũ Yên nắm tay nàng, nói: “Nếu ta bỏ người, thì ta phải ăn nói thế nào với A Sách? Người đừng ngốc nghếch như vậy, an tâm nghỉ ngơi đi.” Một mặt an ủi A Bích, mặt khác trong lòng nàng thầm nghĩ: nếu biểu ca ở đây...thì tốt rồi.

Ngoài cửa sổ lại vang lên tiếng cười quái dị của Vân Trung Hạc: “Nếu lão già kia đã nói người không chết được, vậy vui đùa với ta chốc lát, thế nào?” Lời còn chưa dứt, hắn đã đẩy cửa tiến vào.

Vương Ngũ Yên biết rõ võ công của mình không đủ để bảo vệ cả nàng và A Bích, mà người có thể quản được Vân Trung Hạc, Đoàn Diên Khánh đã rời khỏi núi, trên mặt liền toát ra sợ hãi. Nàng vội nhìn ra ngoài cửa sổ, hy vọng có thể thấy bóng dáng Diệp nhị nương.

“Định giở trò cũ ư?” Vân Trung Hạc cười, “Diệp lão nhị đã ra ngoài tìm trẻ con rồi, nàng một ngày không giết một đứa bé, sẽ cảm thấy không thoải mái. Nhạc lão tam thì là đồ ngu xuẩn miệng rộng, người sẽ chẳng có bí mật gì để trao đổi với hắn đâu.”

Thấy nàng chần chừ, hai mắt mở to như nai con, càng thêm vẻ diễm đam đáng yêu, khiến Vân Trung Hạc càng nổi sắc tâm, vội vàng nhào đến, giơ tay định sờ mặt nàng. Vương Ngũ Yên nghiêng người tránh ra, trong lòng vừa vội vừa sợ, nhớ tới Mộ Dung Phục lúc này còn đang trên đường về nhà, càng cảm thấy ám ức.

Vân Trung Hạc không nhanh không chậm ngồi trên giường của A Bích. Thấy A Bích giãy giụa muốn xuống giường, hắn liền nắm lấy cổ tay nàng. Sau đó, hắn vỗ vỗ giường, mặt mày tươi rói nhìn về phía Vương Ngũ Yên, nói: “Người cũng lại đây đi, hai người các người nếu chịu nghe lời, ca ca tự nhiên sẽ thương hai người.”

A Bích nước mắt lưng tròng, đau khổ nói: “Cô nương, người mau chạy đi...Hãy coi như A Bích đã chết rồi đi.”

“A Bích ngốc, người này nổi tiếng nhờ khinh công, người nghĩ bây giờ ta muốn trốn, hắn không đuổi kịp sao?” Vương Ngũ Yên lúc này ngược lại vô cùng bình tĩnh, từng bước một lại gần Vân Trung Hạc, “Chẳng bằng...mau thỏa mãn hắn, để hắn sớm thả chúng ta ra.”

A Bích quá sợ hãi, cô nương luôn luôn thông minh, sao bây giờ lại nói ra lời hồ đồ như vậy. Mắt thấy Vương Ngũ Yên càng lúc càng tới gần, nàng dùng hết sức, lắc đầu: “Không...”

Vân Trung Hạc thấy nàng thuận theo ý hắn, vô cùng vui mừng, gật đầu nói: “Thế này mới ngoan, các người ngoan, ta sẽ không cưỡng bức các người, các người cũng sẽ không phải chịu khổ sở.”

Vương Ngũ Yên lúc chỉ còn cách hắn ba bước chân, liền dừng lại, nói: “Vậy người cam đoan đi, chỉ cần chúng ta nghe lời, người không được động thủ.”

Vân Trung Hạc lúc này mở cờ trong bụng, mặt dày nói: “Ngoan, để cho các người động thủ, thật ra cũng rất thú vị...”

Kiều Phong công A Châu liên tục đuổi theo, đến núi nơi tứ đại ác nhân trú ẩn mới dừng lại bước chân.

“Tứ đại ác nhân từ trước đến giờ cùng đi một hướng, bọn họ ai cũng võ nghệ cao cường, cùng hung cực ác, A Châu, người phải ở đây chờ ta.” Kiêu Phong buông A Châu xuống.

A Châu nghe xong hiểu ngay, biết nơi này vô cùng nguy hiểm, với võ công của bản thân, chỉ sợ sẽ làm vướng chân Kiêu Phong. Kiêu Phong anh hùng trượng nghĩa, rút đao tương trợ, suốt dọc đường đi, nàng đều nằm trên tấm lưng dày rộng của hắn, trong lòng không ngừng cảm tạ trời xanh để cho hắn xuất hiện kịp thời, trong lòng sớm đã đem hắn thành thần tượng.

“Kiêu bang chủ trượng nghĩa cứu giúp, A Châu thật sự là...” Nàng vừa lo lắng cho Vương Ngũ Yên và A Bích, vừa lo lắng cho Kiêu Phong, đôi mắt hơi đỏ lên.

“Cô nương xin đừng như vậy, Mộ Dung huynh đệ đối với Kiêu mỗ rất tốt, gia quyến của hắn ta sao có thể không cứu?” Kiêu Phong xua tay, bước đi vài bước lại quay đầu dặn, “Trời cũng đã tối, người ngàn vạn lần phải trốn cho kĩ, không nghe thấy ta gọi thì đừng lộ diện.”

Thấy hắn quan tâm săn sóc chu đáo như vậy, A Châu trong lòng lại càng lo lắng, gật đầu định đáp lại, thì trong không trung lại vang lên tiếng trẻ con gào khóc, sau đó là một giọng nữ ôn nhu nhưng lạnh lùng dõ: “Y nha, người đừng khóc, mẹ thương người...”

Tiếng trẻ con khóc và tiếng nữ nhân quý dị quanh quẩn trong cốc, thật sự là rất đáng sợ. A Châu mặt trắng bệch, mà Kiêu Phong nghe thấy thì quát lớn: “Người này có phải là Diệp nhị nương chăng?”

“A, hắn tử làm sao biết là ta, hay là cũng muốn làm con ta sao?” Diệp nhị nương một tay ôm đứa trẻ mới sinh, đứng trên một khối đá cao.

“Diệp nhị nương, tứ đại ác nhân các người đem hai muội muội của ta đi đâu rồi?” A Châu đứng bên cạnh Kiêu Phong, run rẩy hỏi.

Diệp nhị nương nhũ mày, nghĩ một lúc liền cười nói: “Vân lão tứ mang về hai nữ nhân như hoa như ngọc, ta nhìn thấy liền hận không thể vạch lên mặt các nàng vài nhát dao cho giống ta.”

Vết máu trên mặt nàng trong bóng đêm như ma như quỷ, A Châu nhìn mà rùng mình liên tục, nhưng vẫn cố hỏi: “Các người rốt cuộc đã làm gì các nàng rồi?”

“Người mặc áo xanh hình như bị thương sắp chết, người mặc đồ trắng thật ra rất thông minh, đã cùng lão đại của chúng ta trao đổi bí mật gì đó, đổi lấy một đại phu đến xem bệnh.” Diệp nhị nương một bên trêu đứa nhỏ trong tay, một bên miễn cưỡng nói thêm, “Nhưng mà bây giờ lão đại không ở đây, sợ là Vân lão tứ muốn...”

“Diệp lão nhị, sao người còn rảnh nói chuyện phiếm, nghe ta này, số người tìm chúng ta muốn tính sổ rất nhiều, cứ đánh chết bọn chúng rồi nói sau!” Nhạc lão tam giơ cặp kéo trong tay lên, nhảy xuống dưới.

Kiều Phong vốn đã muốn tiêu diệt tứ đại ác nhân từ lâu, liền đem A Châu kéo ra sau lưng, rồi tiến lên nghênh chiến. Hắn võ công mạnh mẽ, lại điềm tĩnh dũng cảm, hai người Diệp nhị nương và Nhạc lão tam hợp sức cũng không đánh bại được hắn. Chỉ thấy hắn một chưởng đẩy Nhạc lão tam bắn ra, quát: “Các người giấu hai vị cô nương kia ở đâu?”

Nhạc lão tam hùng hùng hổ hổ: “Người hỏi thì ta sẽ đáp sao, ta cũng không khốn nạn đến thế.”

Lúc này, từ phía xa xa liền vang lên tiếng vó ngựa tung bay, theo cùng với nó là một thanh âm khiến người ta không tự giác mà run sợ: “Nếu như không đáp, vậy thì phải chết!”

Kiều Phong một tay điểm huyết Diệp nhị nương và Nhạc lão tam, kéo bọn họ đi, bản thân thì cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh. Mộ Dung Phục không rảnh bận tâm chuyện đó, khuôn mặt tuấn tú xanh mét, đằng đằng sát khí xông thẳng vào, A Châu thì vội vàng theo sát. Vừa vào đến cổng viện, liền nghe thấy trong một gian phòng truyền ra tiếng nam tử rên rỉ.

Mộ Dung Phục lửa giận trong ánh mắt càng bùng lên mãnh liệt, bàn tay bị hấn nắm chặt răng rắc kêu, sau đó hấn tiến lên một bước, hùng hổ đã văng cửa phòng, lại sau đó cửa sau đó nữa, hấn liền sững sờ rồi. Vương Ngũ Yên đang cho A Bích uống nước, hai người quần áo chỉnh tề, tinh thần thoải mái, mà trên mặt đất lại có một nam nhân nằm lằn lằn, trong miệng không ngừng đau đớn rên.

Thấy hấn phá cửa mà vào, trên mặt Vương Ngũ Yên liền toát ra vui mừng từ đáy lòng, vội vàng đứng lên, chạy lại ôm lấy Mộ Dung Phục.

“Người...” Mộ Dung Phục cảm nhận được thân thể mềm mại chân thật đang nằm trong lòng mình, lúc này mới bình tâm lại. Hấn muốn nói gì đó, nhưng lời lại không thoát ra khỏi cổ họng, liền dứt khoát không nói nữa, chỉ là vòng hai tay ôm xiết lấy nàng, thở hổn hển.

“Muội không sao, một cọng tóc cũng không thiếu.” Vương Ngũ Yên bị hấn ôm chặt, hô hấp có chút khó khăn, nhưng biết hấn trong lòng bây giờ vạn phần tự trách, cho nên cứ để cho hấn ôm như vậy.

A Châu và Kiều Phong sau khi bước vào cũng cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. A Châu chạy tới kiểm tra thương tích của A Bích, còn Kiều Phong thì ngồi xổm nhìn Vân Trung Hạc lằn lằn, sau đó nở nụ cười. A Châu không biết Kiều Phong cười cái gì, mà lúc nàng hỏi A Bích, A Bích cũng đỏ mặt, càng khiến A Châu tò mò, không ngừng vặn hỏi. A Bích vốn định cầu cứu Vương Ngũ Yên, bất đắc dĩ người kia giờ phút này đang được công tử nhà nàng ôm chặt đến không thể cử động. Nàng thật sự không biết làm thế nào, đành phải nhỏ giọng nói:

“Hấn...định sàm sỡ chúng ta, cô nương nhảy mắt với ta một cái, ta liền giả bộ nghe lời...”

Thì ra là Vân Trung Hạc thấy các nàng đột nhiên thuận theo, vui mừng khôn xiết, liền vươn tay định kéo bàn tay nhỏ bé của Vương Ngũ Yên. Mà nắm lấy rồi, liền cảm nhận được bàn tay mềm mại nõn nà, làm hấn thích thú hưởng thụ, nhắm hai mắt lại, sau đó định kéo tay các nàng xuống dưới hạ thân của mình. Không ngờ lại không nhận được cảm giác sung sướng như trong tưởng tượng, mà lại là đau đớn cực độ, nhất thời kêu la. Mà vào lúc hấn đau như vậy, Vương Ngũ Yên liền bật người lên, điểm toàn bộ huyết đạo của hấn.

Vì thế, cho nên mới có tình cảnh vừa rồi.

“Biểu ca, trăm cái...hình như đâm hỏng rồi.” Vương Ngũ Yên có chút ngượng ngùng, vùi sâu đầu vào trong ngực của Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục chưa hoàn toàn hồi phục như bình thường, hai tay vẫn không có dấu hiệu buông ra, theo phản xạ đáp: “Không sao, mua lại cái mới là được.”

“Không phải...” Vương Ngũ Yên càng quần bách hơn, “Muội muốn nói, hình như mình đâm hỏng cái tên sắc lang kia rồi.”

Bị một cái trăm cái sắc bén như thế đâm thẳng vào, Kiều Phong trầm nghĩ, thật sự là...hỏng rồi.

Mộ Dung Phục hít sâu một hơi, rốt cục buông Vương Ngũ Yên ra, lại đưa tay sờ từ đầu đến chân nàng một lần để xác định nàng hoàn toàn không sao hết, sau đó liền quay đầu lại, vô cùng bình tĩnh nói: “Kiều huynh, nhờ huynh đem ba người các nàng ra ngoài.”

Kiều Phong biết Mộ Dung Phục sẽ không dễ dàng buông tha cho Vân Trung Hạc, mà suy bụng ta ra bụng người, hấn tất nhiên có thể lí giải được tâm tình này.

Ba nữ tử gặp lại nhau, không ngừng hỏi đủ mọi chuyện, A Châu lú lú kể chuyện bản thân đuổi tới ngoài thành, ngẫu nhiên gặp được Kiều Phong. Vương Ngũ Yên nhìn thấy ánh mắt nàng sáng lấp lánh, trong lòng thầm cười, bản thân và A Bích lần này gặp phải kiếp nạn, nhưng lại xúc tác cho hai người kia tiến triển, cũng coi như là vui mừng ngoài ý muốn.

Thấy Diệp nhị nương và Nhạc lão tam bị ném ngoài viện, đang giương mắt nhìn họ, Vương Ngũ Yên cảm thấy thoải mái rất nhiều. Nàng đột nhiên nổi hứng muốn làm việc thiện, liền chạy đến trước mặt Diệp nhị nương, ngồi xổm xuống nhẹ giọng nói: “Người vẫn luôn luôn tìm con trai mình, phải không? Hiện tại hấn đang ở Thiếu Lâm Tự, người mau đi tìm đi. Nhớ là sau này đừng cướp con của người khác nữa nhé.” Thấy Diệp nhị nương ánh mắt nhất thời sáng lên, Vương Ngũ Yên liền nói thêm, “Tên của hấn...” Nàng còn chưa kịp nói xong, đã bị Mộ Dung Phục từ phía sau ôm lấy kéo đi.

Còn chưa kịp chia tay Diệp nhị nương, vì thế Vương Ngữ Yên vội vàng ôm cổ Mộ Dung Phục, nhỏ giọng nói: “Biểu ca, thả ta xuống đi.”

“Ta lo lắng.”

“Người dắt ta cũng được mà!”

“Ta lo lắng.”

Được rồi...

16. Chương 16: Đường Về Nhiều Kiềm Diễm

Vương Ngữ Yên ngồi trong lòng Mộ Dung Phục, ngẩng đầu hỏi: “Biểu ca, không còn con ngựa khác sao? Kỳ thực muội cũng không mệt, hoàn toàn có thể tự mình cưỡi một con mà.”

Mộ Dung Phục một tay ôm thắt lưng nàng, nhàn nhạt nói: “Ta lo lắng.”

Được rồi...Không ngờ lại được nghe trả lời bằng ba chữ ấy, Vương Ngữ Yên đành phải đổi đề tài: “Cái tên sắc lang kia, huynh xử trí hắn thế nào?”

Mộ Dung Phục lời ít ý nhiều nói: “Hắn hoàn toàn, vĩnh viễn hỏng rồi.”

“Hắn chết rồi?” Vương Ngữ Yên kinh hãi.

“Chưa chết.”

Vương Ngữ Yên không nói gì, tuy rằng không biết tình huống cụ thể thế nào, nhưng Vân Trung Hạc này nhất định muốn sống không được, muốn chết không xong rồi. Mộ Dung Phục trong nguyên tắc rất ác, cho dù có trải qua một phen cải tạo, thì thủ đoạn có lẽ vẫn giống như vậy...

“Biểu ca, hay là, huynh khoan dung độ lượng tha cho hắn đi?”

Mộ Dung Phục ánh mắt nhúu mày, kìm ngựa: “Được, bây giờ chúng ta quay trở lại giết hắn.”

“Không cần, không cần!” Vương Ngữ Yên vội vàng xua tay, “Dù sao muội cũng không sao rồi mà. Chỉ là A Bích bị thương, cho nên cũng chỉ có nàng và A Sách mới có tư cách giết hắn thôi. Muội thì chỉ muốn giáo huấn hắn một chút, để hắn về sau không dám làm chuyện xấu nữa.”

Mộ Dung Phục tiếp tục giục ngựa tiến lên, lạnh mặt không thèm nói gì.

Vương Ngữ Yên thấy vậy, ngẩng đầu, sợ hãi kéo kéo góc áo của hắn, “Biểu ca, huynh giận ư?”

“Người có biết, tâm tình của ta lúc biết tin không?” Ánh mắt Mộ Dung Phục nhìn vào trong bóng đêm phía trước, “Người có biết, ta vội vàng đuổi đến đây, dọc đường đổi ba con ngựa, chỉ sợ tới trễ một khắc thì cuộc đời này sẽ không còn được gặp người nữa không...”

“Người cũng biết, nếu không phải vì biết tâm tình lương thiện của người, thì cho dù có băm nát thì thể hắn, ta cũng không giải được mối hận trong lòng.” Nói ra một câu tràn ngập sát khí như vậy, mà giọng điệu của Mộ Dung Phục lại yếu ớt, thậm chí còn có thể nghe thấy một chút ảm đạm và đau đớn trong đó. “Ta cũng không thiện lương như người, ý niệm muốn giết người cũng không phải là lần đầu có, nếu người thật sự xảy ra chuyện gì...”

Hắn không nói tiếp nữa, bởi vì Vương Ngữ Yên ngã cả người vào trong lòng hắn, đầu dựa vào hõm vai hắn, nhỏ giọng nói: “Lúc đó, muội thật sự thật sự rất sợ hãi. Không lúc nào không nghĩ tới nếu có biểu ca ở đây thì tốt rồi. Sau này, mỗi lần huynh đi ra ngoài đều mang muội theo, có được không?”

Thật giống như một mảnh lông chim mềm nhẹ lọt vào trái tim, xua đi nỗi thấp thỏm nôn nóng, lại tựa hồ như mang đến một nhiệt độ mới.

Mộ Dung Phục hồi lâu cũng không trả lời, cũng không có cử chỉ nào khác. Lâu đến nỗi mà Vương Ngũ Yên thẹn quá hóa giận.

A Châu một bên cẩn thận chăm sóc A Bích, một bên cùng Kiều Phong nói chuyện, hình ảnh ấy cứ lúc lúc lúc trong tầm mắt Vương Ngũ Yên, rồi càng ngày càng xa. Lúc này nàng mới đột nhiên phát hiện ra, con ngựa của bọn họ càng chạy càng chậm.

“Sao lại bị tụt lại phía sau rồi. Muội đã nói để muội tự cưỡi một con mà, có lẽ là tại hai người quá nặng.” Có lẽ là để che dấu nỗi xấu hổ do không được đáp lại, nên Vương Ngũ Yên cố tình thẳng lưng lên, bình tĩnh chỉ về phía trước, nói.

Mộ Dung Phục lại dứt khoát buông cả bàn tay đang nắm cương ra, mặc cho con ngựa thoải mái bước đi, hai tay hắn kéo nàng quay lại đối mặt với mình, thầm nghĩ: càng chậm càng hay.

“Ta là cố ý.”

“Gi?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy hắn cúi đầu, trán hắn tì vào trán nàng, hai người có thể nghe rõ từng hơi thở của nhau, lại cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể đối phương. Trên mặt Vương Ngũ Yên dần ửng đỏ, hơi xấu hổ nghiêng đầu, lại bị Mộ Dung Phục nhẹ nhàng nắm cằm, khiến cho nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Ta về sau, sẽ không bao giờ rời xa muội nửa bước.” Hắn nhỏ giọng hứa hẹn, “Cuộc đời này cũng là không bao giờ để người...rơi vào nguy hiểm nữa.”

Nói xong, hắn gạt nhẹ tóc mai của nàng, cẩn thận đặt lên trán một nụ hôn, vừa ôn nhu vừa nóng bỏng.

Vương Ngũ Yên ngậy người một lát, vội vàng quay đầu lại nhìn xem xung quanh có ai không. Mộ Dung Phục thấy vậy, liền cúi đầu bên tai nàng, cười: “Bọn họ không thấy đâu. Đây chính là ưu điểm của việc tụt lại phía sau đó.”

Nghe thấy tiếng trái tim đập trong lồng ngực của Mộ Dung Phục càng lúc càng nhanh, Vương Ngũ Yên liền cảm thấy tâm tình khẩn trương của mình hoàn toàn thả lỏng, nàng héch mũi lên trời, kiêu ngạo nói: “Hôm nay, ta tuy rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, nhưng mà chính là thể hiện được trí dũng song toàn a!”

Thấy nàng tươi cười ngọt ngào xinh đẹp, ánh mắt ướt át như một con chó nhỏ nhìn thấy chủ nhân, mà vẻ mặt thì phảng phất như đang nói: “Ta rất ngoan phải không? Người mau khen ngợi ta đi!”, Mộ Dung Phục không kìm nổi lòng lại hơi cúi người xuống, hôn một cái lên má nàng, chỉ cảm thấy làn da mềm mại non mịn, trong mũi tràn đầy mùi hương thơm mát của thiếu nữ. Hắn nhất thời cảm thấy trái tim mình đập loạn nhịp, miệng khô lưỡi nóng, đành vội vàng cố khắc chế bản thân, nhưng vẫn là nhịn không được hôn thêm mấy cái, sau đó lập tức hơi lùi ra sau một chút.

“Biểu ca, người...” Lùi về phía sau như vậy không sợ ngã sao?

“Lúc này, khi người dùng trâm cài đâm người xấu kia, là đâm vào chỗ nào?” Mộ Dung Phục mỉm cười nhìn nàng, ngón tay lại nhẹ nhàng vuốt ve gò má vừa bị hắn hôn, phảng phất như đã hiểu ra chuyện ban này.

Nhớ tới trâm cài của bản thân đâm vào gốc rễ của Vân Trung Hạc kia, Vương Ngũ Yên quần bách không biết giải thích thế nào.

“Lớn hơn mười tuổi, da mặt cũng dày thêm mười phần.” Vương Ngũ Yên than thở, túm lấy tay áo hắn để che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình.

Mộ Dung Phục sung sướng huýt sáo một tiếng, vung roi đuổi ngựa, con ngựa đang đi loanh quanh tại chỗ lại một lần nữa tung bốn vó lên.

Cũng là con đường này, lúc đến thì cảm thấy quá dài, khi về chỉ hận sao lại ngắn.

Tô Sách nghe tin cũng từ bên ngoài vội vã chạy về, sớm đứng chờ ở ngoài cửa trang, vừa thấy A Bích được Vương Ngũ Yên và A Châu bế vào, khuôn mặt đang trắng bệch lại chuyển đen như đáy nồi, một quyền vung ra.

Mộ Dung Phục liền ngăn lại, sau đó thì thầm bên tai hắn vài câu, lúc này Tô Sách mới bình tĩnh lại, hành lễ nói: “Đa tạ công tử.”

A Bích A Châu đều không hiểu có chuyện gì, Tô Sách cũng không giải thích, chỉ tiến lên bế A Bích, ôm ôm nói: “Đại phu đã đến, để mang người đi xem bệnh đã.” A Bích nghe xong liền nhẹ nhàng ừ một tiếng, thẹn thùng đưa tay ôm vòng qua cổ hắn.

Vương Ngũ Yên biết Mộ Dung Phục hẳn là nói hắn đã thay Tô Sách trừng trị tên kia rồi, sau đó nhất định sẽ nói về hoàn cảnh bị thảm bấy giờ của Vân Trung Hạc, vì thế cho nên cái tên Tô Sách đang lửa giận ngút trời mới nhanh chóng hạ hỏa được như thế. Mà nghĩ đến đây, trong lòng nàng liền không khỏi run lên, thầm nghĩ: người hầu của Mộ Dung gia, cũng không thể tùy tiện đắc tội...

Mộ Dung Phục lúc này liền cùng Kiều Phong chấp tay tạm biệt, từ nội tâm phát ra lời cảm tạ: “Việc hôm nay, may mà có Kiều huynh trợ giúp ra tay giúp đỡ, tại hạ thật sự vô cùng cảm kích. Ngày khác nhất định sẽ mở tiệc chiêu đãi Kiều huynh.”

Kiều Phong từ trước đến nay nghĩa khí ngút trời, cũng không so đo tính toán chuyện bản thân ra sức giúp đỡ, liền sang sảng cười nói: “Mộ Dung huynh đệ đừng khách khí, hai vị cô nương thông minh cơ trí, tất nhiên sẽ được trời phạt phù hộ. Kiều mỗ có giúp được gì nhiều đâu, bất quá chỉ là truyền được tin thôi. Nhưng mà nhà người có rượu ngon, Kiều mỗ thật ra cũng muốn uống thêm.”

A Châu ở bên cạnh nghe được, liền biết Kiều Phong sắp tới làm khách, trên mặt không giấu nổi sự vui mừng, lại trong lúc lơ đãng bắt gặp cái nháy mắt ý vị của Vương Ngũ Yên, mặt liền đỏ bừng lên.

Kiều Phong lại hỏi: “Hai người Diệp nhị nương và Nhạc lão tam đã bị chúng ta bắt về, Mộ Dung huynh đệ có muốn xử lý không?”

Vương Ngũ Yên giật nhẹ tay áo của Mộ Dung Phục, lắc lắc đầu. Mà đối với những kẻ không gây nguy hiểm cho nàng, Mộ Dung Phục cũng không thêm để ý: “Mọi chuyện cứ để Kiều huynh an bài đi.”

“Được, ta đây sẽ dẫn bọn chúng quay về Cái Bang, gần đây nhiều nhà bị mất đứa nhỏ, đang muốn biết tin tức bọn họ.” Kiều Phong vẫy tay, ý bảo thủ hạ đến áp giải Diệp nhị nương và Nhạc lão tam đi, sau đó cáo từ.

Kiều Phong chân trước mới rời đi, sau lưng Vương phu nhân liền giống như một trận gió chạy đến, túm lấy Vương Ngũ Yên không ngừng xoay trái xoay phải, lại quở trách nàng dám không mang theo người hầu mà đi ra ngoài, võ công cũng chưa tinh thông mà đã liều lĩnh. Vương Ngũ Yên vừa mới bắt đầu nghe mẫu thân đại nhân cầu nhau, đã vội làm dấu cắt cổ về phía Mộ Dung Phục, mà hắn lại đối với tín hiệu cầu cứu của nàng phá lệ làm như không thấy, cứ đứng một bên tươi cười.

Đợi đến lúc Vương phu nhân xả xong cơn tức, Mộ Dung Phục mới mỉm cười ôm lấy Vương Ngũ Yên đang ủ rũ không thôi, cầm tay nàng cúi đầu thành khẩn nói với Vương phu nhân: “Chuyện lúc trước cùng mợ thương lượng, hi vọng mợ có thể đáp ứng cháu ngoại trai.”

Vương Ngũ Yên nhất thời cả kinh, không hiểu gì hết nhìn Mộ Dung Phục, lại liếc mắt nhìn Vương phu nhân. Vương phu nhân vẻ mặt lạnh nhạt, xem ra hai người này đã tính toán gì đó sau lưng nàng.

Quả nhiên, Vương phu nhân trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Nói như vậy, Yên nhi đáp ứng rồi sao?”

Mộ Dung Phục cung kính đáp: “Đúng vậy. Hôm nay Yên nhi đã nói, sau này ta đi đến nơi nào, nàng liền đi theo tới đó.” Nói xong liền liếc mắt đưa tình nhìn Vương Ngũ Yên, “Có phải vậy không?”

Lời này hình như nội dung cũng không khác gì lời nàng đã nói trên đường về, vì thế tuy há hốc mồm, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Lại nghe Vương phu nhân nói: “Một khi đã như vậy, về sau người phải đối xử tốt với con gái ta, lần sau nếu nàng còn gặp rắc rối, ta liền hỏi tội người.”

Mộ Dung Phục vui vẻ nói: “Mợ, xin người an tâm, ta tất nhiên sẽ bảo vệ nàng thật an toàn.”

“Mọi người có thể trước tiên giải thích cho con chuyện này không?” Vương Ngũ Yên rốt cục tìm lại được giọng nói của mình, xen mồm hỏi.

“Nàng còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, hôn ước của các người tuy là đã định, nhưng vẫn nên chờ nàng lớn hơn một chút mới được thành thân.” Vương phu nhân nói với Mộ Dung Phục xoay, lại xoay sang Vương Ngũ Yên dặn, “Ta cũng không hay ở trong trang, người về sau đừng chạy lung tung, lúc ra ngoài thì bảo Phục nhi đi theo.”

“Hai người đang nói gì vậy...” Vương Ngữ Yên vừa hơi tỉnh tỉnh thì Vương phu nhân lại như một trận gió bay đi, thổi nàng quay trở lại vùng trời mê man khó hiểu

Mộ Dung Phục cười tủm tỉm kéo nàng ngồi xuống, mồm nạm miệng mười kể.

Số là ngày ấy Vương phu nhân nói có người đến cửa muốn làm mai cho Mộ Dung Phục, hấn lại khéo léo từ chối. Sau đó Vương phu nhân nhìn hấn một lúc, nheo mắt hỏi dò: “Người không phải là có chủ ý gì với Yên nhi nhà ta chứ?”

Mộ Dung Phục thái độ kiên quyết: “Xin mợ tác thành, ta nhất định sẽ chờ cho đến khi Yên nhi lớn lên.”

Vương phu nhân yêu ghét mãnh liệt, cũng ủng hộ tự do luyến ái, đối với nàng chỉ cần hai bên thuận tình thuận ý thì không gì là không thể. Mộ Dung Phục lớn lên trong ánh mắt của nàng, nàng tất nhiên hiểu rõ con người hấn, nên cũng không lo lắng, chỉ nói: “Nếu người đã nghĩ như vậy, thì ta sẽ thay người từ chối mấy nhà kia. Nhưng nhất định Yên nhi phải đồng ý. Nếu như nàng không muốn, ta cũng không thể giúp người.”

Quay lại việc hôm nay, sau chuyện với Vân Trung Hạc, Mộ Dung Phục cảm thấy mình nhất nhất không rời nàng mới khiến bản thân yên tâm được, cho nên quyết định phải rèn sắt khi còn nóng, xin Vương phu nhân cho đính hôn luôn

“Huynh tại sao không nói trước với muội một tiếng...” Vương Ngữ Yên cảm thấy mình như bị lừa, trong nháy mắt đang từ người tự do lại bị quàng thêm lên cổ “cái xích đính hôn”.

“Hay là Yên nhi không muốn?” Mộ Dung Phục tâm nguyện đạt được, vô cùng đắc ý, hơn nữa danh phận đã định, càng không kiêng dè gì. Thấy nàng mím môi, lại kéo vào trong lòng, cười: “Lúc này hôn người đã biết, người nhất định cũng muốn nha.”

17. Chương 17: Tinh Trúc Ẩn Cư Ở Tiểu Kính Hồ

Mộ Dung Phục khoanh tay, nhìn Vương Ngữ Yên đang luống cuống tay chân: “Hôm nay tại sao đột nhiên muốn giả trai đi ra ngoài?”

“Ai bảo huynh mấy ngày nay đi đâu cũng nói muội...là thê tử chưa vào cửa của huynh.” Vương Ngữ Yên mấy chữ cuối nói vô cùng vô cùng nhỏ, lại loay hoay với búi tóc kiểu nam, không ngừng tháo ra búi lại cho giống. Mộ Dung Phục đi qua đưa tay nắm tóc nàng, đem mái tóc dài đen như mực tẽ ra, cười hỏi: “Chẳng lẽ không đúng?”

Ngón tay hấn ấm áp khô ráo, sau khi giúp nàng búi tóc lên cao, liền thổi nhẹ vào gáy nàng. Vương Ngữ Yên lập tức cảm thấy hơi ngứa, liền nghiêng đầu, nói: “Vậy huynh cũng đâu cần gặp ai cũng giới thiệu như vậy chứ, mọi người đều chê cười muội!”

“Ta cho tới bây giờ cũng chưa thấy cho người cười muội a.” Mộ Dung Phục nghiêm túc đáp.

“Ai dám chê cười huynh...chưa vào cửa cái gì chứ.” Vương Ngữ Yên lấy bút lông kéo cao lông mi, để bản thân có thêm một chút anh tuấn, “Tóm lại, hôm nay muội muốn mặc nam trang, giống như mấy nữ hiệp trên giang hồ vẫn hay làm ý. Nếu mà giả giống, sau này lúc cùng huynh ra ngoài sẽ tiếp tục như vậy, như thế sẽ tiện hành tẩu giang hồ hơn.”

“Những cái này đều là đồn đại lung tung. Trừ phi bảo A Châu dịch dung cho người, nếu không làm sao không nhận ra người là con gái chứ.” Mộ Dung Phục cười khẽ, “Cũng may người...vóc người chưa cao, cho nên phía dưới cũng không có gì trở ngại.”

Thấy ánh mắt hấn chậm rãi nhìn xuống dưới vai, Vương Ngữ Yên nháy mắt vội vàng ném hạt dẻ vào mặt hấn, sau đó đỏ mặt chạy ra ngoài.

Mộ Dung Phục vẫn đứng yên tại chỗ, mỉm cười: kỳ thực biểu muội mình...phát dục rất không sai.

Thật ra lời Mộ Dung Phục nói cũng không hoàn toàn đúng, thật ra cũng không phải đều lộ. Hiệp nữ giả trai, hầu hết cũng chỉ có những người dung nhan mỹ miều mới bị lộ, sau đó sẽ kéo đến không ít ánh mắt ái mộ.

Vương Ngữ Yên quyết định giả trai lần này, chính là bởi vì nàng còn mơ mơ hồ hồ đã bị lừa vào cuộc sống hôn nhân, cho nên lần này muốn ra ngoài đi dạo ngắm thiếu nữ, để tìm lại cảm giác khi còn là tiểu thư độc thân.

“Biểu ca, hiện tại ta có phải rất đẹp trai phong độ không?”

“Cái này...Đệ, đích xác là vậy.”

Vương Ngữ Yên cảm thấy đắc ý, càng muốn phô bày mị lực mỹ thiếu niên của mình, liền nhanh nhẹn chạy tới một vị cô nương đang thẹn thùng cắn khăn tay nhìn hai người họ này giờ, hỏi: “Vị cô nương này, không biết có chuyện gì chỉ giáo?”

Thiếu nữ kia ngượng ngùng nói: “Vị tiểu đệ đệ này nói quá lời rồi, tiểu nữ nào dám. Chỉ là...tiểu đệ à, người có thể truyền lời tới Mộ Dung công tử không, cả thành Cô Tô đều biết tiếng Mộ Dung công tử vì dân trừ hại, đem trừng trị tên hái hoa tặc kia, bản thân ra thật sự rất khâm phục...”

Nỗ lực duy trì phong độ của mình, Vương Ngữ Yên giật nhẹ góc áo của Mộ Dung Phục, hỏi: “Gần đây, danh tiếng của huynh ngày càng vang xa sao?”

Mộ Dung Phục nghiêng mình khiêm nhường nói: “Tại hạ không dám. Đều là được các vị anh hùng trên giang hồ nâng đỡ thôi.”

Hóa ra ánh mắt ái mộ của nữ tử xung quanh đều là dành cho Mộ Dung Phục, Vương Ngữ Yên liền cảm thấy bất công muốn chết, trong lòng lại có chút tức giận: “Rõ ràng tên hái hoa tặc kia là ta thu thập trước!”

“Biểu đệ nói rất đúng, vì huynh chỉ là sau đó hỗ trợ mà thôi.” Mộ Dung Phục mỉm cười xoa đầu nàng.

Mất thấy các vị thiếu nữ bởi vì vẻ nhũn nhặn của anh hùng thiếu hiệp mà mắt càng thêm lấp lánh tim hồng, Vương Ngữ Yên trong lòng lửa giận càng cháy càng mạnh, bèn giơ tay đẩy đám người đang vây quanh họ ra, cao giọng quát: “Về nhà!”

“Biểu đệ, không đi dạo nữa sao?” Mộ Dung Phục vỗ kinh ngạc.

“Là biểu muội! Ta phải về nhà, trang điểm thành một cô nương xinh đẹp nhất!”

Vì thế nên chuyến hành trình lần này, Vương Ngữ Yên đương nhiên không đòi đóng giả con trai nữa. Chuyến này hai người họ là đi tìm Mộ Dung Bác, bởi vì Mộ Dung Phục kiên quyết rằng mình đã có vợ rồi, phải bám bó với phụ thân đại nhân. Cho nên trong cuộc đời của mình, lần thứ hai nàng xa nhà liền gắn bó keo sơn với Thiếu Lâm Tự.

Lần này dư dả thời gian, bởi vì không có chuyện gì quan trọng phải làm, Vương Ngữ Yên liền sinh lòng muốn vào Thiếu Lâm Tự tham quan. Đáng tiếc, Thiếu Lâm nghìn năm nay không tiếp đón nữ thí chú, cho nên nàng chỉ có thể cùng Mộ Dung Phục đứng bên ngoài chùa, hướng mắt vào trong quan sát. Mà ở bên ngoài chùa, ngoại trừ bọn họ còn có một người khác.

“Diệp nhị nương?”

Diệp nhị nương nhìn thấy Vương Ngữ Yên, mắt liền sáng lên, vội vàng chạy đến. Mộ Dung Phục nhẹ nhàng che trước người Vương Ngữ Yên, cảnh giác đem nàng và Diệp nhị nương cách xa nhau ba bước.

“Mộ Dung công tử, ta không có ác ý gì. Chỉ là muốn hỏi Vương cô nương một chút, lần trước nàng còn chưa kịp nói cho ta tên của đứa nhỏ, hiện tại không biết có thể nói không?”

Nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy của nàng, Vương Ngữ Yên thất thanh hỏi: “Người vẫn luôn ở ngoài chùa quan sát?”

Diệp nhị nương mỉm cười, tuy rằng vẻ mặt mệt mỏi, nhưng trong mắt lại tràn đầy hi vọng: “Lão đại cần trọng như vậy, mà còn tin lời người tám phần, có thể thấy người thật sự biết không ít chuyện trong giang hồ. Người chỉ nói với ta là nó ở Thiếu Lâm Tự, cho nên ta không thể không thử một lần. Chỉ là, Thiếu

Lâm Tự tăng nhân cũng đã vô số, ta lại là nữ nhân nên không thể vào, cho nên chỉ có thể hy vọng đứng chờ ở đây, cảm nhận đứa con của ta thôi.”

Vương Ngữ Yên cảm thấy mũi mình chua xót, trong mắt tràn ngập đồng tình. Mộ Dung Phục thấy nàng ngoại trừ mỗi mệt, hình như trên người còn đang bị thương, liền nhướn mày hỏi: “Lần trước, Cái Bang nói sẽ mang người về làm rõ chuyện người ăn cắp trẻ con cơ mà. Người là trốn tới đây?”

“Không sai! Lúc ta biết được tung tích đứa nhỏ của ta, ta một khắc cũng không thể chờ được.” Diệp nhị nương thẳng thắn gật đầu, lập tức lại quay sang Vương Ngữ Yên cầu xin: “Cô nương, xin người hãy nói cho ta tên của nó đi, ta tình nguyện làm trâu làm ngựa...”

“Không cần nghiêm trọng như vậy. Người chỉ cần đáp ứng ta, từ nay về sau không làm chuyện ăn cắp đứa nhỏ của người khác là được.” Vương Ngữ Yên hòa nhã nói.

Diệp nhị nương lập tức quỳ xuống: “Nhị nương xin ghi nhớ lời dạy của Vương cô nương, xin thề với trời, nếu như làm trái, sẽ khiến ta cả đời không còn được gặp lại con. Còn nữa, ơn đức của cô nương, cả đời không dám quên!”

Vương Ngữ Yên nghe xong liền đem tên Hư Trúc nói ra, Diệp nhị nương vui mừng quá đổi, lập tức xoay người đi tìm. Mộ Dung Phục nhìn nàng, không nói gì.

Vương Ngữ Yên thấy hần trầm tư, liền lại gần, kéo tay hần, lấy lòng nói: “Biểu ca là đang suy nghĩ, vì sao ta biết tên con của bà ấy ư?”

Mộ Dung Phục khẽ vuốt tóc nàng, lắc đầu nói: “Người lần trước đã nói rồi, là bất ngờ gặp được một vị cao nhân, nói cho người bí mật của Đoàn Diên Khánh và Diệp nhị nương. Ta cho rằng mấy chuyện này e rằng cũng không phải tất cả đều là sự thực, nhưng mấy tin tức này nếu như có thể cứu mạng người lúc nguy cấp thì cũng tốt. Chỉ là...”

“Chỉ là người cũng quá tốt, mỗi lần đều nói hết ra, một chút cũng không giữ lại ỉn. Người không biết người trong giang hồ vốn là kẻ sống trong đao kiếm chém giết, trong lòng sớm đã được tôi luyện cứng rắn. Chuyện vừa rồi Diệp nhị nương thề, nó không ảnh hưởng quá lớn, cũng không sao. Nhưng nếu như Đoàn Diên Khánh kia quay lại, muốn giết người diệt khẩu thì người định làm thế nào?”

Chuyện này Vương Ngữ Yên chưa từng nghĩ tới, nàng chỉ biết nói ra những điều ghi trong truyện, hơn nữa không cho rằng bản thân có thể dựa vào sự “tiên tri” của mình mà đảo lộn giang hồ, nhưng lại không nghĩ tới trong lúc vô tình lại có thể đem lại mối họa cho nàng.

Thấy nàng đột nhiên tỉnh ngộ, cắn môi lo sợ, Mộ Dung Phục lại cảm thấy thêm phần đáng yêu, liền nắm tay nàng nhẹ nhàng trấn an: “Không sợ, còn có ta ở đây.”

Sau khi từ Thiếu Lâm Tự trở về, Vương Ngữ Yên suy nghĩ rất nhiều. Nếu đã có liên hệ với giang hồ, muốn thoát cũng không thoát ra được nữa, cho nên biện pháp đơn giản nhất mà cũng hữu hiệu nhất, chính là phải tiếp tục luyện võ cho tốt, trở thành cao thủ, cho dù không được như Lăng Ba Vi Bộ, ít nhất thì lúc chạy trốn cũng phải chạy mau lên một chút.

Nghĩ tới Lăng Ba Vi Bộ, hai mắt nàng liền sáng lên, nếu đã ra ngoài, còn không bằng đi về phía Tây Nam một chuyến, đến dưới chân núi Vô Lượng, chui vào địa đạo lấy bí kíp Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ luôn. Tuy rằng có thể sẽ kéo đến hiềm nghi, nhưng mà trên giang hồ dù sao cũng là nói chuyện bằng thực lực. Nàng hạ quyết tâm, đang định mở miệng đã nghe Mộ Dung Phục giơ roi chỉ về phía trước, nói: “Phía trước có một cái hồ nhỏ, người đi đường cũng mệt rồi, chi bằng chúng ta vào đó mua ít tôm cá của ngư dân ăn, được không?”

Vương Ngữ Yên sinh ra là lớn lên ở vùng sông nước, rất thích tôm cá, vừa nghe được thì mặt mày liền rạng rỡ, lập tức ném chuyện võ công lên chín tầng mây. Xung quanh hồ này trồng đầy trúc, mặc dù hồ không rộng bằng Thái Hồ ở Cô Tô, nhưng nơi đây cũng có mấy tiểu cô nương thanh tú. Đi tới bên hồ, liền thấy một mỹ phụ trung niên mặc quần áo màu xanh ngọc đang buông cần. Mộ Dung Phục tiến lên thì lễ, hỏi thăm nàng. Mỹ phụ tao nhã đáp lễ, đang muốn trả lời, liền nhìn thấy Vương Ngữ Yên phía sau lưng Mộ Dung Phục, lập tức biến sắc, vẻ mặt nghi hoặc.

Vương Ngữ Yên cảm thấy kì quái, nghĩ rằng: bộ dạng của ta đâu có giống hung thần ác sát, sao lại khiến a di này sợ tới mức không nói nên lời?

Mỹ phụ kia ngậy người nhìn nàng một lúc, sau đó hoảng sợ nói: “Nơi này không có người các ngươi muốn tìm, mau đi đi.” Sau đó vội vàng phất tay áo đứng dậy. Mộ Dung Phục trong lòng cũng hoài nghi, nhưng vì đối phương là nữ tử, cũng không tiện lôi kéo người ta, đành phải tránh đường để bà ấy đi. Sau đó hắn quay lại, nắm tay Vương Ngữ Yên: “Người trên giang hồ luôn có chút cổ quái, không sao. Chúng ta lại đi hỏi người khác, cùng lắm thì ta tự mình ra trận, bắt cá nường cho người ăn.”

Vương Ngữ Yên mỉm cười gật đầu, hai người men theo hồ mà đi, nhìn thấy rừng trúc được ánh sáng chiếu vào, tạo nên khung cảnh lịch sự tao nhã, mà càng vào sâu thì trúc càng hiếm quý, thậm chí còn có trúc vuông, hai người không khỏi chặc chặc lấy làm kì lạ. Sau đó liền nhìn thấy một gian nhà trúc, Mộ Dung Phục nói: “Người ở đây phong nhã cực kì, ta cũng không đành lòng bắt tôm cá làm phiền họ. Đành để người phải chịu đói rồi.”

Vương Ngữ Yên biết hắn đang cố ý trêu mình, liền giơ tay định véo hắn một cái, hai người cười cười một bên không ngừng cố giơ tay véo, một bên lại cứ tránh. Lúc này, đột nhiên nghe thấy trong rừng trúc có tiếng nam nhân nói: “A Tinh, người đừng nghĩ nhiều, nàng làm sao tìm được nơi này?” Sau đó lại có giọng nữ nức nở đáp: “Tiểu cô nương kia giống nàng như đúc, còn nói không phải? Ta đã vì người mà bỏ cả nữ nhi đi sống ẩn cư, vậy mà vẫn còn chọc phải nợ phong lưu của người. Sao đời ta lại khổ như thế...”

Vương Ngữ Yên cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ đây chính là vị phụ thân phong lưu trong truyền thuyết của nàng, Đoàn Chính Thuần, mà vị mỹ phụ trung niên kia chính là mẹ của A Châu A Bích, Nguyễn Tinh Trúc? Nghĩ vậy, nàng liền bật thốt ra câu hỏi: “Nơi này là Tiểu Kính Hồ?”

Mộ Dung Phục còn chưa kịp trả lời, đã nghe thấy tiếng nam tử từ trong rừng trúc vọng ra: “Bên ngoài là ai?” Lời còn chưa dứt, đã thấy nam tử kia đỡ mỹ phụ trung niên ra ngoài, chỉ thấy hắn khoảng chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo uy vũ, trang phục tiêu sái.

Vương Ngữ Yên tránh không kịp, trong lòng âm thầm kêu khổ. Mộ Dung Phục thấy vậy liền tiến lên nửa bước, che Vương Ngữ Yên ở sau lưng, rồi mới thi lễ nói: “Tại hạ và biểu muội đến bên hồ tản bộ, không có ý quấy rầy, xin hai vị thứ lỗi.”

Nhưng nam tử kia coi như mắt điếc tai ngơ với Mộ Dung Phục, chỉ nhìn chăm chăm Vương Ngữ Yên, lắm bỉnh nói: “A La, thật là người! Người làm sao có thể tìm được đến đây?”

18. Chương 18: Lang Hoàn Phúc Địa

Nếu không phải là Mộ Dung Phục che chở ở phía trước, chỉ sợ không đợi đến lúc Vương Ngữ Yên giải thích xong quan hệ của mình với “A La” thì Đoàn Chính Thuần đã chạy lên ôm nàng rồi.

Sau khi nghe đầu đuôi câu chuyện, Đoàn Chính Thuần liền hiền từ nhìn Vương Ngữ Yên, nói: “Thì ra nữ nhi A La sinh cho ta, đã lớn đến vậy rồi...”

Mộ Dung Phục nghe vậy cả kinh, vội nhìn sắc mặt của Vương Ngữ Yên. Về chuyện phong lưu hồi trẻ của mợ, hắn đã nghe mẫu thân nhiều lần oán giận nhắc tới, chỉ là không ngờ hóa ra biểu muội lại không phải là con của cậu. Thực ra chuyện này đối với hắn không có vấn đề gì, cho dù nàng không phải là biểu muội của hắn, thì vẫn là thê tử chưa cưới, hắn chỉ lo lắng Vương Ngữ Yên không chịu nổi đả kích này. May thay, hắn thấy Vương Ngữ Yên thần sắc bình thường, chỉ cảm thấy hơi ngoài ý muốn và bất đắc dĩ.

Đoàn Chính Thuần thấy nàng ăn nói lanh lợi, thanh âm giòn tan, trong lời nói ẩn ẩn có ý oán trách và trào phúng, đúng là y như phiên bản của Tiểu A La, càng nhìn càng thích, liền tiến lên vài bước, nói: “Mười mấy năm nay, ta đã không làm tròn trách nhiệm của một người cha, người hiện thời lại lớn như vậy rồi. Mẫu thân người còn trách ta sao? Lúc ấy nàng cũng có sai người đi tìm ta, nhưng ta là con cháu Đoàn thị Đại Lý, thực sự cũng có nhiều bất đắc dĩ...”

Nếu là Vương phu nhân ngày đó không có định bụng buộc hấn giết thê cưỡi bà, phỏng chừng hấn còn không biết mình có đứa con gái này đâu. Chính là hấn đã quên nàng mười mấy năm, hiện giờ còn dám mở miệng nói những lời nàng, làm cho sắc mặt của Vương Ngũ Yên càng khó coi. Mà Mộ Dung Phục thấy hấn nói khó nghe như vậy, liền ho nhẹ một tiếng: “Xin tiên bối đừng bước, đừng làm Yên nhi sợ.”

Nơi này Vương Ngũ Yên thì trốn tránh, Mộ Dung Phục thì che chở, Đoàn Chính Thuần thì thể hiện tình thương của người cha, mà Nguyễn Tinh Trúc lại âm ức, nhất thời Tiểu Kính Hồ vốn phong nhã tiên cảnh cũng biến thành náo nhiệt trần tục. Nguyễn Tinh Trúc thấy Đoàn Chính Thuần áy náy với Vương Ngũ Yên, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, lại nhớ tới hai người con gái của mình, lại càng bi thương. Đoàn Chính Thuần thấy thế, vội vàng quay lại an ủi nàng. Nguyễn Tinh Trúc khóc than nói: “Đoàn lang, hai nữ nhi số khổ của chúng ta, bây giờ đang ở đâu?”

Đoàn Chính Thuần cũng âm đạm giận dữ nói: “Biển người mờ mịt, biết đi đâu mà tìm đây?”

Vương Ngũ Yên thấy họ nói chuyện tào lao như vậy thật sự không nhịn được, liền bảo Mộ Dung Phục đưa lỗ tai lại đây, kiễng chân nói: “Biểu ca, ngươi xem có kỳ quái không, ngày đó hấn đem nữ nhi tặng cho người ta, lại không nhớ là đưa ai, bây giờ muốn tìm thì một chút manh mối cũng không có, có thể thấy được hấn vốn chẳng hề quan tâm đến cốt nhục của mình. Huống hồ hấn còn vừa nói bản thân là Vương gia, chẳng lẽ không thể sai người đi tìm sao? Sợ rằng chính hấn căn bản là không muốn tìm thôi.”

Âm lượng giọng nói của nàng không lớn không nhỏ, vừa vặn để Đoàn Chính Thuần và Nguyễn Tinh Trúc nghe rõ rành mạch. Nguyễn Tinh Trúc ngẫm nghĩ, cảm thấy lời nàng nói không sai, Đoàn Chính Thuần hàng năm đến Tiểu Kính Hồ ôn chuyện với nàng vài ngày, cũng chưa lần nào đề cập đến con gái họ. Còn Đoàn Chính Thuần thì ghen hòng trần trối, thâm nghĩ, ta quả thực là một phụ thân vô tình vô nghĩa sao?

Mộ Dung Phục bật cười, ôm lấy thắt lưng Vương Ngũ Yên, bóp mũi nàng, yêu chiều nói: “Ngươi nha, đúng là đồ hồ li mỡ nhờn mà.” Vương Ngũ Yên mím môi đáp: “Là hấn đuối lý trước, còn không cho ta nói sao. Cứ tự nhận là cha ta, mà ở Mạn Đà sơn trang chả ai nói đến hấn, nếu như có nửa phần nghĩ tới ta, đến Cô Tô thăm ta một cái có gì khó đâu. Ta thật ra là số phận rất may mắn, có nương và biểu ca thương ca, còn hai cô nương kia không biết bây giờ thành cái dạng gì rồi.”

Lời này càng đâm mạnh vào ngực Nguyễn Tinh Trúc hơn, nàng oán Đoàn Chính Thuần vứt bỏ cốt nhục, lại càng tự trách mình yêu nhầm người, phút chốc lại khóc lóc thảm thiết. Đoàn Chính Thuần thực sự chưa từng có một chút quan tâm đến đám nữ nhi của mình, tự biết bản thân có lỗi, liền mềm giọng dỗ dành: “A Tinh, ta ngày mai, không, hôm nay liền sai người đi tìm.”

Nguyễn Tinh Trúc giật tay hấn ra, nói: “Ngày đó bằng chứng chính là một chữ được khắc trên mình và một cái dây chuyền vàng, bây giờ không biết đứa con số khổ của ta ở đâu?”

Vương Ngũ Yên chán ghét Đoàn Chính Thuần phong lưu, nhưng thực ra ông ta cũng không có ác ý với bọn họ, hơn nữa lại cảm thấy đáng thương cho A Châu. Nhưng từ bài học lần trước ở Thiếu Lâm Tự, nàng không dám nông nổi, chỉ tỏ vẻ ngây thơ vô tay nói: “Cái này nghe quen quen, A Châu tỷ tỷ ở nhà chúng ta có một cái dây chuyền vàng, hơn nữa trên vai hình như cũng có khắc chữ.”

Nguyễn Tinh Trúc nghe được, như tìm thấy cọng cỏ cứu mạng, liền vội bật dậy, hỏi: “Trên dây chuyền kia viết gì?”

Vương Ngũ Yên thấy nàng sốt ruột, ngay cả gương mặt xinh đẹp cũng cau chặt lại, vì thế thở dài, thanh thúy thì thầm: “Thiên thượng tinh, lương tinh tinh, vĩnh xán lạn, trường an ninh. (Sao trên trời, Sáng lấp lánh, Vĩnh chiếu tỏa, Mãi yên bình.). Lần trước nàng từng tháo xuống cho ta nhìn.”

Nguyễn Tinh Trúc vừa mừng vừa sợ, vội vàng lôi kéo Đoàn Chính Thuần, nước mắt tùm lùm, cầu xin hấn mau sai người đi đón con về. Đoàn Chính Thuần liền gật đầu đáp ứng, sau đó còn cao hứng hỏi thăm tình hình của A Châu. A Châu chính là người có vận mệnh bi thảm nhất trong truyện, thà sớm nói ra, để cho nàng biết bản thân cũng là cảnh vàng lá ngọc, cha mẹ đều là con nhà quyền quý, như vậy cũng sẽ không đến mức vào lúc nguy cấp liền coi thường tính mạng bản thân. Nghĩ như vậy, Vương Ngũ Yên liền kiên nhẫn kể cho họ về A Châu.

Đoàn Chính Thuần vô cùng cao hứng nghe, cũng vui sướng như lúc mới gặp Vương Ngũ Yên. Chỉ là Nguyễn Tinh Trúc nước mắt tuôn rơi, thở dài: “A Châu số khổ của ta, đều cùng là cốt nhục của Đoàn lang, vì sao

lại phải đi làm nha hoàn uội muối của nó... Là mẹ không bằng người ta, cho nên con mẹ cũng thành nữ nhi sai vặt của con nhà người ta...”

Vương Ngữ Yên vốn có lòng tốt lại bị nàng nói như vậy, nhất thời giận dữ. Mộ Dung Phục vỗ về lưng nàng, trầm giọng nói: “Đây là chuyện riêng của nhà tiền bối, văn bối cũng không muốn xen vào. Chỉ là A Châu lúc ấy tứ cố vô thân, là mẫu thân ta mang về trong trang để dạy dỗ tiểu thư, ăn mặc tiêu dùng đều không phân biệt, mà mấy năm nay Yên nhi cũng đối với A Châu như tỷ tỷ ruột thịt. A Châu không phải nha hoàn bình thường, cũng không phải là nha hoàn của Yên nhi. Xin tiền bối chú ý cách dùng từ.”

Đoàn Chính Thuần và Nguyễn Tinh Trúc nhất thời ngượng ngùng không nói. Vương Ngữ Yên sau đó cũng bình tĩnh lại, ngẫm nghĩ, nữ tử cổ đại giống như Nguyễn Tinh Trúc, vận mệnh cũng thê thảm, cho nên nàng cũng không cần so đo với hủi, cũng không thèm để ý lời mời lưu lại ân cần của Đoàn Chính Thuần, còn sẵn giọng nói: “Đại thúc, nhìn dáng vẻ của người, chỉ sợ còn không ít nữ nhi nữa đi? Ta khuyên người đừng có lười, tốt nhất nên tìm hết về, nếu không chỉ sợ về sau còn nhiều phiền toái hơn đây. Còn nữa, ngài bày ra bộ dạng phụ thân tốt cho ai nhìn?”

Nói xong, nàng liền giục Mộ Dung Phục đi mau. Mộ Dung Phục thấy nàng rầu rĩ không vui, đợi đến lúc đi xa, liền săn sóc công nàng đi ra ngoài hồ. Một lát sau, Vương Ngữ Yên ủ rũ ghé vào lỗ tai hắn, nói: “Biểu ca, gọi Tiểu Bạch tới đi, để nó mang thư bảo người trong tay đưa A Châu tỷ tỷ tới đây, như vậy sẽ nhanh hơn.”

Mộ Dung Phục mềm lòng, nói: “Người cứ luôn tốt bụng như vậy, cha người bỏ quên người nhiều năm, người lại còn muốn giúp bọn hắn.”

Vương Ngữ Yên ôm cổ hắn, cọ cọ đầu vào: “Ta không cần có cha vẫn lớn được, chỉ cần có biểu ca là đủ rồi...”

Thấy vẻ mặt nàng vẫn không phấn chấn, Mộ Dung Phục liền trộm đoán tâm tình, cảm thấy đại khái là nàng đang oán trách nam tử đa tình không chung thủy, liền cười nói: “Người yên tâm.”

Vương Ngữ Yên nghe xong, liền hiểu rõ ý của hắn, thẹn thùng cười, hơi ậm ừ một tiếng.

Chuyện này cũng coi như một đoạn nhạc đệm qua đi, Vương Ngữ Yên đem chuyện địa đạo dưới chân núi Vô Lượng cốc nói ra, chỉ bảo là mẫu thân dặn nàng, để nàng và Mộ Dung Phục đến lấy bí kíp phái Tiêu Dao. Mộ Dung Phục thấy nàng mềm giọng yêu cầu, hơn nữa cũng muốn mang nàng đi chơi đây đó cho khuây khỏa, tất nhiên liền đồng ý, chỉ nhíu mày nói: “Nghe nói núi Vô Lượng kia có chút hiểm trở, nếu là ở đây cốc mà nói, muốn xuống dưới cốc cũng không dễ.”

Vương Ngữ Yên đã sớm đem hầu hết mọi chi tiết trong nguyên tác ôn đi ôn lại, chắc chắn nói: “Cũng không nhất định phải từ đỉnh núi đi xuống, ta nhớ hình như cửa ra của cốc là sông Lan Thương (là tên gọi của sông Mê Kông đoạn chảy qua Trung Quốc), chúng ta có thể làm ngược lại, đi vào từ cửa ra.”

Cái sơn động để đi ra kia nằm ở trên vách núi đá, phía dưới là dòng nước chảy xiết, có khi con sông phải dài đến hơn mười trượng. Tuy rằng bố trí này không phải là quá nguy hiểm, nhưng người bình thường muốn phát hiện ra cũng không phải là chuyện đơn giản. May mắn là Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục khinh công đều tốt, hai người cùng nhảy lên, sau đó chui vào trong động. Đi khoảng tầm ba trăm bậc thềm đó, tầm nhìn cũng dần sáng sủa, hai người họ đã tiến vào thạch thất.

Vách tường thạch thất khảm thủy tinh, cách lớp thủy tinh còn có thể nhìn thấy con cá đang bơi trong nước, không chừng chính là thủy tổ của mấy con cá sau này. Mộ Dung Phục thấy cấu trúc gian thạch thất này không chèn vào đâu được, tán thưởng không ngớt. Vương Ngữ Yên lại kích động chạy sang một gian thạch thất khác, vẫy vẫy tay kêu lên: “Biểu ca, người nhìn này!”

Mộ Dung Phục vừa ngẩng đầu nhìn, liền thấy Vương Ngữ Yên cười mỉm chỉ đứng cạnh một pho tượng ngọc, xiêm áo giống như đức, động tác cầm kiếm cùng một tư thế, khuôn mặt lại càng giống hơn, trong lúc nhất thời hắn cũng ngây dại. Chính là tuy khối ngọc kia tạc như thật, nhưng nào có hơi thở linh hoạt của sự sống con người? Mộ Dung Phục nhìn hai người một lát, cười cười, chọc mũi nàng nói: “Đây là bà ngoại của người sao? Rất giống nhưng nha, chỉ là trên mặt có vẻ lẳng lơ hút hồn, không giống người ngây thơ chân thành.”

“Nói như thế, là người cũng bị nàng hút hồn sao?” Vương Ngữ Yên lật cổ tay, mím môi nói.

Mộ Dung Phục lắc đầu bật cười: “Ta chỉ cảm thấy ngọc này chạm khắc tinh xảo, vả lại trông nó rất giống người, nếu không thì đây cũng chỉ là một đồ vật chết mà thôi.”

Vương Ngữ Yên thấy hần ngực không pháp phồng, thầm nghĩ: biểu ca cũng không phải là tên gốc Đoàn Dự, ta sao phải lo sợ chứ? Vì thế, sự chú ý của nàng với khối ngọc liền dời đi, nàng nhìn Mộ Dung Phục, nhoẻn miệng cười.

Thấy nàng mỉm cười nhìn mình, đôi môi phấn hồng xinh đẹp hé mở, trong lòng Mộ Dung Phục rung động, đột nhiên nghĩ đến việc hai người sẽ mãi chung sống ở đây. Động này vô cùng kín đáo, lại không có người khác, chỉ cần nghĩ như vậy, trái tim của Mộ Dung Phục liền đập liên hồi. Hần vội vàng hít sâu mấy hơi, sau đó xoay người đi kiểm tra mấy gian thạch thất khác, nói: “Thạch thất này chỉ có một tầng, lại không thấy có quyển sách nào.”

Vương Ngữ Yên cười nói: “Người nghĩ rằng nhà ta sẽ giấu sách ở đâu? Trong động này, đại khái chỉ còn một chỗ là giấu sách được thôi.” Nói xong, liền gơ cái nệm dùng để ngồi thiền lên, lắc lắc.

Sau khi Ngữ Yên nói phải đập đầu mới có sách, Mộ Dung Phục liền bắt đắc dĩ nói: “Ta còn hỏi người sao lại bướng bỉnh như thế, hóa ra là gia đình có truyền thống lâu đời.”

Vương Ngữ Yên lè lưỡi với hần, sau đó cúi đầu đi tìm sách giấu trong nệm quỳ. Mộ Dung Phục thấy nàng rút lưỡi về, cúi đầu lộ ra cái gáy trắng như tuyết, thần trí bắt đầu bay xa. Hần liền vội vàng cách xa nàng một chút, nỗ lực ổn định tâm tình, cố gắng dời ánh mắt ra chỗ khác.

19. Chương 19: Lãng Ba Vi Bộ

Vương Ngữ Yên mở tung nệm quỳ ra, đưa tay sờ sờ, quả nhiên tìm thấy một cái túi, đang định vui mừng muốn mở ra, đã thấy Mộ Dung Phục đang ở một bên nhắm mắt ngồi thiền vận công, liền hiếu kỳ hỏi: “Biểu ca, tại sao bây giờ người lại vận công? Bí kíp võ công còn đang ở trên tay ta mà!”

Mộ Dung Phục cười khỏ, thấy nàng ánh mắt hồn nhiên nhìn mình, đành phải trợn mắt nói dối: “Chẳng phải người nói võ công kia cực kì cao thâm sao, ta tất nhiên phải vận chân khí trước, để cho kinh mạch thông suốt, đến lúc luyện sẽ tốt hơn.”

“Thì ra là huynh nóng lòng muốn luyện võ nha.” Mộ Dung Phục trước giờ chưa từng gạt nàng, cho nên Vương Ngữ Yên cũng không hề nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của hần, vô cùng cao hứng mở túi ra, lấy ra được một mảnh lụa trắng, bên trên có chữ của Lý Thu Thủy, lúc đọc đến “Thần công thành tựu rồi, hãy tới Lang Hoàn Phúc Địa đọc cho kỳ hết các điển tịch nơi đây để biết hết gia số các môn phái trong thiên hạ mà dùng. Đừng gấp gáp, cứ thư thả, học xong rồi xuống núi, giết sạch đệ tử phái Tiêu Dao, nếu sót một người thì ta ở trên trời dưới đất cũng khắc khoải chưa tiêu mỗi hận” thì nàng không khỏi thở dài.

“Bí kíp có vấn đề sao?” Mộ Dung Phục thấy nàng vốn đang cao hứng, nhìn đến tấm lụa trắng liền ngệt mặt ra, không khỏi ôn tồn hỏi.

“Không phải, là ta nhớ đến chuyện xưa của bà ngoại.” Vương Ngữ Yên ngồi xuống bên cạnh Đoàn Dự, đem tấm lụa đưa cho hần, “Dù sao bây giờ cũng không có việc gì, huynh đem thần công tu luyện đi.”

Mộ Dung Phục chính là đang ước gì có chuyện để hần dời đi lực chú ý của mình, vì vậy liền thả lỏng tinh thần, lắng nghe nàng nói. Vương Ngữ Yên vỗ vỗ cái túi, đem khúc mắc giữa Lý Thu Thủy, Thiên Sơn Đồng Mỗ và Vô Nhai Tử, còn có vị tiểu muội của Lý Thu Thủy chưa từng bao giờ xuất đầu lộ diện kể ra. Mộ Dung Phục chú ý nghe, cuối cùng cảm thán: “Thì ra Thiên Sơn Đồng Mỗ danh tiếng lẫy lừng cũng từng trải qua chuyện như vậy, thảo nào mà tính cách của bà ấy có sự biến đổi lớn, trách không được làm việc quái đản, thủ đoạn độc ác.”

“Theo lí mà nói, bà ngoại ta phải xin lỗi nàng ấy, nhưng mà ông ngoại sau đó cũng bỏ bà ngoại mà đi. Cuộc đời khổ ải, các nàng một người là không chiếm được, một người là bị mất đi, cũng không biết ai đáng thương hơn ai. Nhưng ta nghĩ, Đồng Mỗ ngay cả một chút kí ức vui vẻ cũng không có, tất nhiên trong lòng rất đau khổ.” Vương Ngữ Yên ngẩng đầu, nhìn bức tượng ngọc được tạc y như thật kia, nhẹ nhàng nói.

Mộ Dung Phục dựa vào bàn đá, nhìn Vương Ngữ Yên một lúc lâu, cười nói: “Yên nhi, người quả thật không giống những người khác. Phụ thân và bà ngoại người làm sai, người không bao che người nhà, ngược lại đi đồng tình với Thiên Sơn Đồng Mã, người bị giang hồ kinh sợ, gọi là ác nhân.”

“Cũng không hẳn là vậy, ta kỳ thực cũng phân rõ thân sơ, cũng sẽ biện hộ cho người nhà.” Vương Ngữ Yên ngẫm nghĩ, “Cha ta tuy là phong lưu hoa tâm, nhưng với tư cách là vương gia nước Đại Lý thì ông cũng làm tròn bổn phận của mình. Bà ngoại tuy ích kỷ, nhưng nếu như không có bà ấy, thì sẽ không có nhiều sách để lại Vương gia như thế, và ta cũng sẽ không có được cuộc sống sung túc an lành.”

“Người xử sự công chính nghiêm minh như vậy, khiến ta cũng có chút áp lực.” Mộ Dung Phục lấy bí kíp ra, thuận tay xoa nhẹ đầu nàng.

Vương Ngữ Yên thầm nghĩ, bản thân trong chuyện này chẳng qua chỉ là người ngoài cuộc, đương nhiên khách quan công bằng, còn đối với Mộ Dung Phục... Nàng tươi cười nói: “Không sao, biểu ca người có làm chuyện xấu, chỉ cần không phải là tội đại ác, ta nhất định sẽ đứng về phía huynh.”

Hai người đùa giỡn một hồi, Mộ Dung Phục liền tùy tiện mở ra một cuốn, để Vương Ngữ Yên dựa vào rồi hai người cùng xem.

“...Vô công bản phái cũng chẳng khác, cốt yếu đầu tiên là được gia tăng nội lực. Nội lực đầy đủ rồi, vô công trong thiên hạ ta đều dùng được, khác gì biển bắc, thuyền lớn thuyền nhỏ đều chở được, cá lớn cá nhỏ đều dung được. Cho nên nội lực là gốc, chiêu số là ngọn.”

“Nội lực là gốc, chiêu số là ngọn...” Mộ Dung Phục lí giải tám chữ này, “Nhìn bề ngoài mà nói, dường như có xung đột với vật đối sao dời của Mộ Dung gia, nhưng tinh tế xem xét thấu đáo bên trong, chẳng những không có gì mâu thuẫn, mà chính là vô cùng thích hợp. Chiêu số là hình thức, nội lực là nội dung. Không có nội lực, có dù biết hết chiêu số cũng khó chống địch; đến lúc có nội lực hùng hậu làm trụ cột, muốn sử dụng vật đối sao dời tự nhiên sẽ tăng nhanh tốc độ, dùng cũng thuận tay hơn.”

Hắn lại nhìn tiếp, nhắm mắt nội công tâm quyết, nhũu mày nói: “Trên lựa ghi cách tu tập nội công, xem ra, tâm pháp này cũng không khác so với cách ta thường luyện.” Thì ra, vô công của Mộ Dung gia cũng hướng dẫn theo hướng tương tự, cùng nội công của phái Tiêu Dao tuy cách dạy khác nhau nhưng chung một mục đích. Hơn nữa, từ nhỏ Mộ Dung Phục đã đọc rất nhiều loại vô công, nội công tu luyện tương đối giống Tiểu Vô Tướng Công, cho nên không cần quên tâm pháp lúc trước, cũng không phải lo kinh mạch sẽ hỗn loạn, tẩu hỏa nhập ma.

Vương Ngữ Yên thấy hắn gật đầu không thôi, tiếp tục kéo cuốn lựa xuống nhìn, tự nhiên cũng vui mừng trong lòng, nếu Mộ Dung Phục cùng nàng học hết Bắc Minh Thần Công và Lăng Ba Vi Bộ, sau này không đánh lại được thì có thể hút nội lực của người ta, mà hút nội lực không được nữa thì có thể chạy, ít nhất không phải lo sẽ mất mạng.

Chính là lúc đang vô cùng vui sướng, lại phát hiện Mộ Dung Phục “ba” một tiếng gấp cuốn lựa lại, vẻ mặt đỏ bừng bừng, ho khụ khụ.

“Biểu ca, huynh không thoải mái sao?” Vương Ngữ Yên quýnh lên, liền muốn giơ tay sờ trán hắn. Ai ngờ, Mộ Dung Phục vội vàng nhảy lên, cách xa nàng hai ba trượng, sau đó ném cuốn lựa lên tay nàng, quay đầu lại, thở dài nói: “Muội...cách xa ta một chút.”

Vương Ngữ Yên nghi hoặc nhìn hắn, đột nhiên chợt nghĩ ra một chuyện, bèn vỗ đầu bản thân một cái, mở cuốn lựa ra, quả nhiên tất cả ghi chú trên tấm lựa đều được chú thích trên cơ thể một người con gái khóa thân, hơn nữa...người con gái khóa thân này có khuôn mặt của nàng! Bản thân lúc trước chỉ lo lấy bí kíp, lại quên mất trong bí kíp còn có một điểm quan trọng cần chú ý, cho nên trong lúc nhất thời đỏ bừng cả mặt, quần bách không nói nên lời.

Bà ngoại này có thú vui độc ác, nàng cũng không xen vào, chính là...Để Mộ Dung Phục xem bí kíp này, chẳng phải tương đương đưa ảnh khóa thân của mình cho hắn? Nếu ở hiện đại mà nói, còn có thể coi đây là nghệ thuật thân thể, nhưng mà bây giờ là thời Tống, cái thứ này gọi là “dâm thư” đó.

“Biểu ca...” Nghĩ đến vừa rồi Mộ Dung Phục trong tay cầm ảnh khóa thân, bên người lại là thiếu nữ xinh đẹp, cũng không khó hiểu tại sao hắn lại nhảy dựng lên, vội vàng ra ngoài hô hấp không khí trong lành.

Hắn cũng hơn hai mươi, luôn luôn chờ nàng lớn lên, mỗi ngày chỉ nhìn thấy chứ không ăn được, nàng cũng có chút không đành lòng.

“Yên nhi, muội không phải sợ.” Mộ Dung Phục nhỏ giọng nói, ánh mắt không dám nhìn nàng, “Ta mặc dù...mặc dù rất muốn ngươi, nhưng trước khi thành thân, nhất định sẽ không vượt rào nửa bước.” Đồng thời, lúc này trong lòng hắn cũng âm thầm quyết định: chờ đến khi biểu muội qua sinh nhật mười lăm tuổi, kiểu gì cũng phải thành thân luôn!

Thấy hắn yêu thương và tôn trọng mình như thế, trong lòng Vương Ngữ Yên liền ảm áp vạn phần, thật ra trình tiết cũng không phải là điểm mấu chốt của nàng, dù sao sau này cũng sẽ gả cho biểu ca, chỉ là lúc này tuổi của nàng thực sự còn quá nhỏ, mười bốn tuổi liền...Trong lòng nàng cảm thấy như vậy rất kỳ quái.

“Ta ra bên ngoài ngắm cảnh lát đã.” Mộ Dung Phục cố gắng đưa hô hấp trở lại bình thường. Lúc ra ngoài cũng không dám nhìn Vương Ngữ Yên lấy một cái, cầm đầu cầm cổ đẩy cửa ra ngoài.

Ôm lấy cuốn lụa là đầu sỏ của mọi chuyện, Vương Ngữ Yên cười to thành tiếng. Nghe được tiếng cười của nàng, bước chân của hắn hơi dừng lại, sau đó vội bước nhanh hơn, phăng phất như muốn thể hiện tâm tình đang nghiêng răng nghiêng lợi của chủ nhân.

Ở giữa cốc là một cái hồ to hình bầu dục, bên hồ hoa cỏ khó phân biệt, không ngừng khoe sắc, hơn nữa vào lúc ánh mặt trời chiếu xuống hồ lại tạo thành một dải cầu vồng bảy màu xinh đẹp. Trong không khí mang theo hơi nước trong lành và mùi hoa thơm mát, khiến cho người đến đây cảm thấy tinh thần thoải mái sảng khoái vô cùng.

Mộ Dung Phục đứng ở bên hồ, nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, cũng không thể không bội phục Vô Nhai Tử và Lí Thu Thủy có thể xây dựng nơi này tài hoa như thế, quả nhiên chính là cảnh tiên, Lang Hoàn Phúc Địa. Lại nghĩ tới sau này một năm có thể cùng tiểu muội ở đây mấy tháng, nhân sinh cũng có thể coi là viên mãn.

Vương Ngữ Yên im hơi lặng tiếng, đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, bước chân quỷ dị, bộ pháp tuyệt diệu, nghiêng đầu cười nói: “Biểu ca?”

Mộ Dung Phục cả kinh, sau đó liền lập tức phản ứng lại, vui vẻ nói: “Ngươi vừa học Lăng Ba Vi Bộ sao, quả thật là kỳ diệu, ngay cả ta cũng không phát giác ngươi tới gần.”

“Ta vừa đọc xong, cũng chưa thuần thục lắm.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Ngữ Yên hưng phấn đỏ bừng, “Nhưng mà ngay cả biểu ca cũng không phát giác ra, muội nếu sau này gặp phải nguy hiểm liền không sợ không trốn được.”

Mộ Dung Phục khụ một tiếng, lại hơi lùi ra xa nàng. Vương Ngữ Yên thấy thế, lại nhin không được cười trộm trong lòng một trận, sau đó liền vênh mặt nói: “Ngồi xuống, muội đem Bắc Minh Thần Công đọc cho huynh nghe.”

Vì thế, Mộ Dung Phục dưới tâm lý tránh sắc đẹp như rắn rết, bắt đầu luyện tâm pháp Bắc Minh Thần Công một lần, tốc độ cũng không chậm, khiến cho Vương Ngữ Yên cảm thấy câu nói biến áp lực thành động lực cũng không phải là câu nói suông.

“Hai người chúng ta, tuy hai mà một, có người học là được rồi, ta không học nữa. Công phu này tuy là lợi hại, nhưng người tập võ tu luyện nội công không dễ dàng gì, sau này huynh cũng đừng dùng loạn.” Vương Ngữ Yên cười tủm tỉm nói.

“Ta tuy rằng không phải là kẻ nhân từ, bất quá cũng sẽ không loạn dùng.” Mộ Dung Phục mở mắt ra, như cười như không nhìn nàng, “Muội cả ngày ở trước mặt ta bình luận thị phi phải trái, hơn nữa lại còn là một tấm gương lương thiện sáng chói, ta nào dám tùy tiện hút nội lực của người khác đây?”

Vương Ngữ Yên buồn cười: “Muội còn không biết, trong mắt huynh muội là người thích dạy dỗ người khác thế đấy, về sau muội mới không thềm dài dòng với huynh.” Trong lòng còn thâm oán trách, hồi còn nhỏ ta sợ hắn như Đường Tăng, hiện tại thì đến phiên hắn sợ ta dài dòng.

Một lúc sau hai người hái một ít trái cây, Mộ Dung Phục cũng bắt cá đem nướng, sau đó ngồi ăn cơm ngay bên hồ. Ăn no rồi, Vương Ngữ Yên lại sợ “no ảm sinh dâm dục”, liền vội lôi kéo Mộ Dung Phục cùng nhau

luyện tập Lăng Ba Vi Bộ. Bộ pháp kia là dựa theo sáu mươi tư quẻ Kinh Dịch, khởi thừa chuyển hợp đúng lúc thì người bình thường không thể nhìn rõ được bộ pháp. Sau người một bước bay tới đông nam, bước tiếp theo lại tới tây bắc, hai người chân không ngừng đạp vào vách núi, nói nói cười cười.

“Hai bước tiếp theo thế nào nhỉ...A, ta nhớ ra rồi!” Vương Ngữ Yên vừa nghĩ ra, liền quên mất bên cạnh là vách núi, liền nghiêng mình qua. Mộ Dung Phục quá sợ hãi, vội vàng phóng qua túm cổ nàng, đạp vách núi mà đi.

“Đạp đầu vào vách núi, đó là loại công phu gì hả?” Mộ Dung Phục kiểm tra đầu nàng, “Không bị đập hỏng rồi chứ...Nói mau, phu quân của muội là ai?”

“Biểu ca!” Vương Ngữ Yên đẩy tay hắn ra, “chỗ này đập không đau mà!”

Vì thế sau một hồi đánh bậy đánh bạ, hai người này ngoại trừ phát hiện ra thạch thất và con đường ra khỏi cốc, còn phát hiện được đường vào.

Thỏ khôn còn đào hang, tất nhiên là Vô Nhai Tử và Lí Thu Thủy phải làm một con đường cho bản thân. Tuy rằng là ẩn cư trong cốc, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải ra ngoài mua một ít quần áo, cho nên mới có cái dây mây được giấu cẩn thận ở vách núi.

Hai người trèo lên theo dây mây, liền ra được khỏi cốc. Ngẩng đầu trong lên, chỉ thấy mây mù che đỉnh núi, mây mù vờn dưới chân, quả nhiên là khung cảnh thiên nhiên tráng lệ. Nơi này trong nguyên tác chính là đã xảy ra rất nhiều chuyện, cho nên nhìn đỉnh núi kia, Vương Ngữ Yên tự dưng sinh ra một dự cảm kỳ quái.

20. Chương 20: Núi Vờn Mây

“Đúng rồi, bí kíp kia đâu?” Sóng vai cùng đi, Mộ Dung Phục vươn tay hất cái lá rụng bám trên tóc nàng xuống, “Yên nhi, không bằng chúng ta đốt nó đi?”

Trên giang hồ, bản thân học xong bí kíp võ công liền đem đốt, không để người khác có cơ hội học, là điều rất bình thường, cũng rất phổ biến. Nhưng chính là vì như thế, mỗi người chỉ tư lợi cá nhân, cho nên hậu quả chính là các loại võ công dần dần thất truyền.

Là một người hiện đại, Vương Ngữ Yên phi thường tiếc tiếc đem bí kíp này đốt đi, hơn nữa nhìn thấy tài năng hội họa cao siêu của Lí Thu Thủy, càng không nỡ tùy tiện giày xéo nó. Nàng nghĩ thầm, hay là giấu nó, như vậy vẫn có thể tiếp tục truyền cho đời sau, tấm lụa này vừa có giá trị về tri thức võ công, lại vừa có giá trị nghệ thuật. Cùng lắm thì khi hai người bọn họ còn sống, không để cho ai khác xem nữa là được.

Nàng dè dặt đề nghị: “Làm vậy rất đáng tiếc nha, không bằng chúng ta giấu đi, không cho người khác xem, chỉ để hai chúng ta xem thôi, có được không?”

Nàng vừa nói vậy thì lỗ tai Mộ Dung Phục lại đỏ lên: “Cũng được...ta hứa, trước khi thành thân ta sẽ không xem.”

Biểu ca, người suy nghĩ quá nhiều rồi. Thật đấy...

Vương Ngữ Yên xoay mặt đi, không thèm để ý đến vị biểu ca đại nhân nhà mình lúc này đang miên man không biết nghĩ gì, đem tấm lụa cuộn lại, nhét trong người, nói: “Bây giờ, huynh và muội đều tập võ công thượng thừa của phái Tiêu Dao, cũng coi như một nửa đệ tử của Tiêu Dao phái. Nói như thế, huynh không chỉ là biểu ca của ta, mà còn là sư huynh nữa.”

Mộ Dung Phục cười, chấp tay nói: “Như vậy, sư muội, sư huynh không có quà ra mắt rồi.”

“Sư huynh sư muội cái gì, quả nhiên là một đôi thần tiên quyến lữ nha —” đột nhiên có thanh âm giòn tan của một tiểu cô nương truyền đến, nhưng cách nói lại có chút người lớn, “Tiểu nha đầu, người nói có đúng không?”

Chữ “không” kia thật khiến người ta rung động đến tận tâm can. Hai người ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một cô bé đang ngồi đu đưa trên cành cây tùng, nàng mặc đồ màu đỏ tươi, phối với màu xanh ngắt của cây lá, càng làm nổi bật làn da trắng trẻo và dung nhan kiều diễm của mình.

Thật sự vừa nói Đồng Mỗ, Đồng Mỗ liền đến. Trong nguyên tắc, Thiên Sơn Đồng Mỗ sang thánh sử Linh Thấu cung đến đây ban cho Tư Không Huyền giải được của Sinh Tử Phù, sau đó lại đem Vô Lượng Kiếm Phái hợp nhất với Vô Lượng Động, sau đó để Linh Thấu cung cai quản như đối với ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo. Lúc này nàng xuất hiện tại đây, đại khái là lên kế hoạch, muốn để thế lực của Linh Thấu Cung thâm thấu vào Đại Lý.

Vương Ngữ Yên nhanh chóng phân tích tương quan lực lượng địch ta, sau đó đưa ra kết luận là: Thiên Sơn Đồng Mỗ, người mang nhiều hơn chín mươi năm công lực, mà hiện thời cũng không phải thời điểm nàng cải lão hoàn đồng, công lực mất hết, cho nên hai người bọn họ có cộng lại cũng không đủ nhét kẽ răng của mỗ mỗ đâu. Vì vậy nàng liền cung kính cúi đầu, kêu: “Mỗ mỗ.”

Nếu nói vừa rồi Mộ Dung Phục chỉ coi Vu Hành Vân là một tiểu cô nương bình thường, thì sau khi Vương Ngữ Yên kêu lên hai tiếng “Mỗ mỗ”, hẳn lập tức hiểu rõ vấn đề. Hắn liền chấp tay thi lễ, nói: “Tiên bái!” Sau đó lại lặng lẽ tiến về phía trước nửa bước, đem che Vương Ngữ Yên sau người.

Vu Hành Vân sắc mặt hờ hững, nhìn thấy Mộ Dung Phục theo bản năng mà bảo vệ cho Vương Ngữ Yên, liền cảm thấy trong lòng bùng lên ngọn lửa. Hai người này tuy là có tư chất, nhưng loại sư huynh sư muội tình thâm ý trọng này, lại vừa vặn là thứ nàng ghét nhất.

“Tiểu nha đầu, người và con tiện nhân Lí Thu Thủy kia, xem ra quan hệ không phải là ít, có phải hay không?”

Lại là tại khuôn mặt này! Dịch dung trên thực tế chính là bôi lên mặt vài thứ, kéo kéo căng căng, đối với làn da nhất định dù ít dù nhiều cũng sẽ có tổn thương. Vì thế, Vương Ngữ Yên cho dù có học một ít với A Châu, nhưng bản thân nàng cũng không thích dùng. Hơn nữa cùng Mộ Dung Phục ra ngoài, có hẳn quan tâm, nàng lại càng lười cải trang. Mà Lí Thu Thủy này diện mạo thật sự là hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng đi kèm với đó thì phiền toái cũng nhiều a.

“Hồi bẩm mỗ mỗ, ta chưa từng gặp Lí Thu Thủy.” Vương Ngữ Yên bình tĩnh đáp. Nàng biết Lí Thu Thủy thanh âm kiều mị uyển chuyển, vì vậy cố ý làm bản thân trái ngược, khiến cho giữa hai người có sự khác biệt, nhằm làm giảm nỗi hận trong lòng Đồng Mỗ.

Trong lòng nàng tính toán còn chưa xong, Đồng Mỗ đã phi thân bay đến trước mặt nàng, tuy rằng so với nàng thấp hơn không ít, nhưng ánh mắt lại lộ ra vẻ uy nghi.

Thân thủ thật nhanh! Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục trong lòng đều than một câu như vậy, cùng một loại vô công, mà do Vu Hành Vân sử dụng thì nhanh hơn người bình thường không chỉ là ba bốn lần.

“Chưa từng thấy mặt, nhưng mà mang dòng máu của nàng, đúng chứ?” Vu Hành Vân cười ngây thơ, rất không tương xứng với khuôn mặt lạnh như băng của nàng, khiến cho người đối diện không khỏi run sợ, “Ta rõ ràng đã hủy hoại khuôn mặt này, tại sao nó còn xuất hiện?”

Ai bảo Lí Thu Thủy gien quá trội...Bà con cháu, ba đời bộ dạng đều giống nhau như đúc, cái loại chuyện không phù hợp với nghiên cứu sinh vật học này vẫn là nên đi hỏi Kim lão gia tử đi. Vương Ngữ Yên lúc này, đại họa sắp rơi xuống đầu mà nàng còn không ngừng châm chọc, may mắn nàng vẫn còn chưa chán sống, cho nên không đem những lời này nói ra miệng.

Trong cuộc đời của Vu Hành Vân, người mà bà hận nhất, cũng chỉ có mình Lí Thu Thủy mà thôi. Lúc này nàng đứng sát bên cạnh Vương Ngữ Yên, nhìn thấy dung nhan tú lệ của thiếu nữ kia mà nói, đối với nàng chính là một cơn ác mộng. Trong mắt Thiên Sơn Đồng Mỗ phát ra ánh sáng kỳ dị, vươn tay về phía Vương Ngữ Yên: “Nếu như con tiện nhân nhà người không có dung mạo, sư đệ nhất định sẽ không thích người...Hắn nhất định sẽ chán ghét người...”

Hai cái tiểu hậu sinh này tuyệt đối không đánh lại nàng. Từ cái liếc mắt đầu tiên nhìn thấy bọn họ, Vu Hành Vân đã biết như vậy.

Nhưng nàng thật không ngờ, cái con tiểu nha đầu này không chỉ có bộ dạng giống con tiện nhân kia, mà cư nhiên còn học Lăng Ba Vi Bộ của phái Tiêu Dao, đang không ngừng chạy trốn, giống như là muốn trêu đùa nàng, làm nàng tức giận đến nổi điên.

Là một trong Tiêu Dao tam tiên, Vu Hành Vân tuy không học Bắc Minh Thần Công, nhưng Lăng Ba Vi Bộ tất nhiên nàng rất rõ. Vì vậy, dưới cơn giận dữ, nàng cũng dùng bộ pháp này đuổi theo Vương Ngữ Yên. Nhưng hai người này một chạy một đuổi, đều dùng chung một loại công phu, cho nên sau vài vòng, khoảng cách giữa hai người vẫn không thay đổi.

Thấy Thiên Sơn Đồng Mộc định ra tay với Vương Ngữ Yên, Mộ Dung Phục khấn trương vốn định tiến lên. Nhưng sau đó lại thấy Vương Ngữ Yên dùng Lăng Ba Vi Bộ bỏ chạy, mà Thiên Sơn Đồng Mộc cũng dùng võ công tương tự để đuổi theo, vì vậy hắn liền dừng lại. Bởi vì hắn biết rất rõ, Lăng Ba Vi Bộ là làm theo phương vị của Bát Quái, trận pháp này bây giờ hai người các nàng đã mở ra, nếu tùy tiện xông vào, ngược lại sẽ thành cản trở Vương Ngữ Yên, làm nàng bị bắt.

Hắn đứng chôn chân tại chỗ, trong lòng âm thầm sốt ruột thay cho Vương Ngữ Yên. Tuy rằng biểu muội so với Thiên Sơn Đồng Mộc cao hơn nên chân dài hơn, bước chân cũng dài hơn một chút, nhưng nội công thì thua xa Đồng Mộc kia, chắc chắn không thể kéo dài.

Quả nhiên, thêm vài vòng nữa, Thiên Sơn Đồng Mộc liền cách Vương Ngữ Yên càng ngày càng gần. Nàng cười lạnh nói: “Người vẫn nên để dành chút sức lực đi, nếu nghe lời, ta cũng sẽ không giết người, chỉ hủy đi gương mặt thôi.”

Vương Ngữ Yên nghe xong, sợ muốn chết, vội vàng xóc tinh thần lên tiếp tục liều mạng chạy, làm gì còn sức nói chuyện. Mộ Dung Phục thấy thế, vô cùng đau lòng, lớn tiếng nói: “Mồ mỗ, ân oán của tiền bối xin đừng giận chó đánh mèo đám hậu bối, nàng mới mười bốn tuổi, cái gì cũng không biết, xin ngài giờ cao đánh khẽ.”

Mộ Dung Phục lời nói vốn không có gì không ổn, nhưng sai ở chỗ bởi vì người hắn tiếp xúc nhiều nhất chính là Vương Ngữ Yên tính cách quang minh lỗi lạc, còn người giống như Vu Hành Vân, vốn là nữ tử bị lòng hận thù tra tấn đến nỗi tâm lý biến thái nên câu nói của hắn liền bị hiểu thành ý khác. Hắn nói tuổi của Vương Ngữ Yên, vốn muốn thanh minh nàng không có quan hệ gì với ân oán năm đó, hoàn toàn vô tội. Nhưng vào tai của Vu Hành Vân, nó lại thành ý tứ khác.

Thiên Sơn Đồng Mộc thấy nàng mới mười bốn tuổi mà dáng người đã yếu diệu, thon dài xinh đẹp. Lại nhìn bản thân trọn đời không thể thoát khỏi cái kiếp đọa đày sáu tuổi, thân hình như người lùn. Đồng Mộc nhớ tới lời nguyện rửa của Lí Thu Thủy năm đó, trong lòng đau xót, sát ý càng tăng. Trong mắt nàng ánh sáng lóe lên, nàng hét một tiếng thật to, vận hết chân khí bước tới gần, vươn tay muốn tóm cổ Vương Ngữ Yên.

Mộ Dung Phục khấn trương, cũng bắt chắp bản thân có thể bị tổn thương hay không, lập tức phi thân đánh tới.

Vương Ngữ Yên nghe thấy thanh âm giận dữ kia càng lúc càng gần bản thân, một chương đã chạm vào tay áo của nàng, cảm thấy nguy hiểm, liền nghiêng mình xoay người lại. Vì thế một chương tiếp theo của Vu Hành Vân muốn đập gãy cổ nàng lại chỉ thành vỗ vào vai phải, mà đúng lúc này, Mộ Dung Phục lại vừa vận đuổi tới, đỡ được Vương Ngữ Yên, ôm vào trong lòng.

“Cư nhiên còn có thể chuyển dời hướng công kích của người khác...từ trước tới giờ ta chưa gặp qua thứ công phu này.” Vu Hành Vân lạnh lùng nhìn hai người đang nằm trên mặt đất cách đó không xa, “Tiểu tử kia, cái này có phải là võ công gia truyền của nhà ngươi không? Ngay cả cái này cũng dạy cho nó, cái khuôn mặt yêu nghiệt này, quả nhiên đều có thủ đoạn dụ dỗ. Khuôn mặt này, ta nhất định phải hủy nó đi!”

Vu Hành Vân vừa rồi tâm ma nổi lên, một chương đánh tới mang theo bảy tám phần công lực, vốn tưởng rằng lần này, tiểu nha đầu kia phải chết không còn nghi ngờ gì, tuy rằng trong lòng cũng hơi hối hận, nhưng cũng cảm thấy nếu có thể giết chết con cháu của Lí Thu Thủy, cũng coi như an ủi nỗi hận của mình. Nàng không ngờ rằng, Vương Ngữ Yên cư nhiên có thể di dời kinh lực, chỉ còn tiếp khoảng bốn phần công lực của nàng.

Vương Ngữ Yên nhận một chương này, cảm thấy nội tạng toàn thân như muốn vỡ tung ra, cổ họng đau đớn, nhìn không được ói ra một búng máu, yếu ớt ngã dựa vào lòng Mộ Dung Phục. Tuy rằng cảm thấy vô cùng

khó chịu, nhưng cũng có một chút buồn cười: cả ngày xem phim truyền hình thấy người bị nội thương hộc máu, hôm nay thế mà mình cũng có may mắn được trải qua cảm giác này.

“Biểu muội là thanh mai trúc mã của ta, chỉ chờ nàng vào tuổi cập kê liền cưới nàng vào cửa, nàng chính là người nhà của ta, làm sao có thể nói là dùng thủ đoạn?” Mộ Dung Phục điểm mấy huyệt đạo trên vai Vương Ngũ Yên, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng như bị đâm một dao. Hắn đem nàng dựa vào một tảng đá lớn, sau đó sắc mặt lạnh như băng, chấp tay nói, “Cô Tô Mộ Dung Phục, lúc này xin lãnh giáo tiền bối, chỉ xin tiền bối buông tha cho thê tử của ta.”

Wang Ngũ Yên đang nỗ lực điều hòa kinh mạch, vừa nghe lời ấy, sợ tới mức suýt nữa phế bỏ toàn bộ chân khí của mình. Nàng đầu tiên là nỗ lực chạy, muốn kéo dài thời gian, thấy Vu Hành Vân vẫn còn sát ý, liền liều chết nhận một chiêu này, chính là vì cho rằng Thiên Sơn Đồng Mộc tuy hận khuôn mặt của nàng đến tận xương tủy, nhưng chung quy khẩu xà tâm Phật, chỉ cần kéo dài thời gian cho bà ấy bình tâm lại là có thể giải quyết vấn đề. Nàng dù sao cũng không phải là Lí Thu Thủy, lại thấy nàng bị trọng thương, sự tức giận của Đồng Mộc nhất định sẽ giảm bớt. Sau đó thì cùng lắm là hủy dung thôi.

Chính là Mộ Dung Phục, hắn tội gì phải gánh vác chuyện này...Hiện giờ công lực của Đồng Mộc cực mạnh, hắn làm sao có thể là đối thủ của Vu Hành Vân được?

21. Chương 21: Thiên Sơn Chiết Mai Thủ

“Biểu ca...” Vương Ngũ Yên mới kêu một tiếng, sức lực không còn liền hụt hơi, thanh âm tựa như người hấp hối. Mộ Dung Phục không để nàng nói nữa, trầm giọng: “Ta biết muội không muốn ta gặp nguy hiểm, nhưng mà không bảo vệ được muội, ta làm sao có thể tha thứ cho bản thân. Ta và bà ấy quang minh chính đại chiến đấu, như vậy nàng sẽ không thời gian xuống tay với muội.”

Wang Ngũ Yên vừa vội vừa sợ, ngày thường đối với một Mộ Dung Phục luôn biết đảm đương mọi chuyện thì rất thích, lúc này lại hận hắn không giống như tên lâu cá chân chó Vi Tiểu Bảo. Tâm tình thiếu nữ khi nhìn thấy người yêu bước vào nguy hiểm, có lẽ đều mâu thuẫn như thế.

Vu Hành Vân trong đời hận nhất chính là nam tử không chung thủy, thay lòng đổi dạ, cho nên thấy hai người kia tình thâm ý trọng như thế, thậm chí cái con nghiệt chủng kia thấy có phúc, đồng thời nỗi hận của nàng cũng giảm đi vài phần, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng: “Người nếu đã thành tâm muốn lãnh giáo, mỗi mỗi ta cũng muốn xem công phu gia truyền của người có bao nhiêu lợi hại.”

Mộ Dung Phục vén những sợi tóc tán loạn của Vương Ngũ Yên ra sau tai này, trong ánh mắt như ẩn chứa muôn vàn lời nói, nhưng cuối cùng hắn chỉ ôn nhu nói một câu: “Chờ ta một lát.” Nói xong liền không quay đầu nhìn nàng thêm lần nào, vững vàng đi tới trước mặt Đồng Mộc, chấp tay mời.

Wang Ngũ Yên nhìn thấy hai người đánh nhau, góc áo cả hai tung bay, Mộ Dung Phục cũng nhiều chỗ bị thương, trong lòng càng thêm lo lắng. Lần này dẫn hắn đến núi Vô Lượng lấy bí kíp, vốn là muốn học võ công giữ mạng, ai ngờ lại không đúng dịp, lại trở thành toi mạng.

“Thiên Sơn chiết mai thủ” của Thiên Sơn Đồng Mộc là võ công cận chiến rất tốt, tuy rằng chỉ có ba đường cầm nã thủ và ba đường chiêu pháp, nhưng trong đó ẩn chứa tuyệt chiêu của đao pháp, kiếm pháp, tiên pháp, biến hóa phức tạp. Lúc này, Thiên Sơn Đồng Mộc không cần đao kiếm, cũng có thể từ đôi tay biến hóa thành muôn vàn binh khí. Hơn nữa, nàng có hơn chín mươi năm nội lực, ở trên giang hồ cũng là đứng đầu, nếu như nàng dùng hết sức, chỉ cần một chiêu cũng có thể thoải mái khống chế kẻ địch.

May mắn, lúc này nàng vẫn còn cố tình để Mộ Dung Phục sử dụng tuyệt học võ công gia truyền, bởi vậy chưa dùng hết sức, chỉ không ngừng biến hóa chiêu số, nháy mắt sử dụng tuyệt chiêu của đao pháp, kiếm pháp và bút pháp quan. Mộ Dung Phục trong sách võ công của gia đình cũng từng đọc lướt qua, cho nên thấy chiêu hủy chiêu, không hề kích động.

“Tiểu tử này nếu có thêm thời gian, chắc chắn có thể trở thành nhân tài kiệt xuất trong chốn võ lâm.” Vu Hành Vân trầm nghĩ. Lúc này Mộ Dung Phục liền bắt đầu phản công, đem kiếm chiêu của nàng đánh trở lại, tuy rằng phương hướng vận lực không giống hoàn toàn, nhưng cũng mô phỏng được tám phần. Nàng tuy là lập tức hóa giả, nhưng cũng chấn động: “Thiên Sơn chiết mai thủ của ta chưa bao giờ truyền cho ai, người là từ đâu học được?”

Mộ Dung Phục ra tay nhanh hơn, liên tục đem công kích của nàng bật ngược trở lại, lại dùng Thiên Sơn chiết mai thủ phát ra sát chiêu, lạnh lùng đáp: “Tất nhiên là học từ người.

Mộ Dung Phục đã sớm luyện thành bản lĩnh bất chước chiêu số của kẻ địch, chỉ là tâm pháp “Thiên Sơn chiết mai thủ” vô cùng độc đáo, cho nên trong thời gian ngắn hần cũng chỉ mô phỏng được tương đối giống. Trong lòng hần rất biết rất rõ, đối phương võ công cao cường, trong chốn giang hồ không ai đánh bại được, cho nên lúc này hần cũng không có ý niệm giành chiến thắng, mà chỉ muốn nàng buông tha không đuổi giết Vương Ngữ Yên nữa. Hần cũng biết, bản thân tuyệt đối không thể kéo dài thời gian chiến đấu với Thiên Sơn Đồng Mỗ, chỉ cầu cho đối phương bị vật đổi sao dời làm phân tâm, để có thể đánh nhanh thắng nhanh.

Tuy rằng vẫn không biết môn công phu này gọi là gì, Vu Hành Vân lúc này trong lòng cảm thán vô cùng, tán thưởng không thôi, đối với thiếu niên công tử trước mắt mình cũng thêm một phần kiêng dè. Nhưng mà đối phương đã thể hiện tuyệt học rồi, nàng cũng không khách khí nữa, lúc trước nàng còn giữ sức, còn một chiêu chưa sử dụng. Lúc này, nàng một tay là câu, một tay là chùy, giương tay đánh về hai đại huyệt của Mộ Dung Phục, thấy hần dùng hai tay để chắn, liền cười lạnh một tiếng, hai tay liền hóa thành chưởng lực đánh ra.

Trong nháy mắt, Vu Hành Vân đã đánh vào huyệt Thiên Trung ở trước ngực Mộ Dung Phục. Nơi này là khí hải, lưu trữ nội lực trong cơ thể, nếu trúng chưởng, cho dù Mộ Dung Phục không chết thì cũng sẽ bị phế hết võ công. Vương Ngữ Yên nhắm mắt lại không dám nhìn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Một chưởng này của Vu Hành Vân dùng tới sáu phần công lực, không ngờ lại như đá rơi xuống biển, không một tiếng đầu. Mới đầu nàng còn cho rằng mình đánh giá thấp nội lực của Mộ Dung Phục, vì thế liền tăng thêm một phần nội lực. Mãi cho đến khi nàng phát hiện bàn tay của mình tựa như sắt bị từ trường hấp dẫn, không thể rút về mới kinh ngạc hô to: “Người biết dùng Bắc Minh Thần Công!”

Vương Ngữ Yên nghe thấy liền mở to mắt, chỉ thấy Mộ Dung Phục vẫn không sao, mà đang giữ chặt hai tay của Vu Hành Vân, nước mắt không tự giác liền tuôn rơi, thì thào lắm bầm: “Ông trời phù hộ, huynh ấy không sao, không sao...”

Mộ Dung Phục cũng không dự đoán được Bắc Minh Thần Công thế nhưng lại tự nhiên phát động, chỉ thấy trong cơ thể có một dòng nội lực tinh thuần không ngừng chảy vào, chân khí trong khí hải cuộn cuộn dâng cao, đánh trống reo hò khiến bản thân hần cũng đau đớn không thôi. Hần cũng không phải loại người cổ hủ, ở hoàn cảnh xấu được trời ban cơ hội, liền không khách khí nháy mắt biến bị động thành chủ động, đem nội lực của Đồng Mỗ hút lấy.

Nếu là lúc bình thường, với võ công của Vu Hành Vân, mạnh mẽ chống đỡ Bắc Minh Thần Công cũng không phải việc khó. Nhưng mà nàng lại cho rằng Bắc Minh Thần Công đã theo Vô Nhai Tử mai một nhân gian, không còn ai biết, cho nên không hề có chút chuẩn bị nào. Một chưởng này của nàng vốn không để lại đường lui nào ình, chân khí chỉ truyền ra chứ không thu lại, cho nên nếu tùy tiện thay đổi phương hướng, chỉ sợ sẽ hủy đi toàn bộ kinh mạch. Mà Tiểu Vô Tướng Công của Mộ Dung Phục lại có thể dung hợp được nội lực trong thiên hạ, cho nên luồng nội lực khác chuyển vào, liền biến chuyển thành nội lực trong cơ thể hần, nội lực hần có càng nhiều, thì lực hút lại càng mạnh. Vu Hành Vân không thu được chưởng lại, không khỏi lo lắng nói: “Mau buông ta ra!”

“Buông ra cũng được, nhưng người phải thề, từ nay về sau tuyệt đối không được khó xử hai người chúng ta.”

“Ta muốn hủy đi khuôn mặt kia!”

“Nếu vậy xin tiên bối thứ tội, tại hạ không thể buông được.”

Hai người liền bắt đầu cãi cọ, nội lực của Vu Hành Vân đã có ba phần chảy vào trong cơ thể của Mộ Dung Phục, đối với nàng mà nói, dù sao cứ ba mươi năm lại phải luyện thần công lại một lần, đến lúc đó luyện một ngày chính là một năm công lực, công lực đến lúc đó sẽ bồi đắp đầy đủ, cho nên nàng không sợ nội

lực bị mất, mà chỉ không cam lòng bị tên hậu bối này chế ngự: “Ta không thiếu gì nội lực ấy, nhưng nếu người không buông ta ra, đừng trách mỗ mỗ ta không khách khí!”

Mộ Dung Phục mỉm cười, chậm rãi nói: “Hiện thời nếu ta không buông, hai người chúng ta đều không thể động đậy. Chỉ cần Yên nhi lại đây đập nhẹ một chưởng, e là mỗ mỗ sẽ không tốt lắm đâu.”

Vương Ngữ Yên vốn là người thông minh cơ trí, sớm đã từng bước một che giấu hơi thở lại gần hai người, nhu thuận hỏi: “Biểu ca, ta phải điểm đại huyệt nào của nàng?”

“Được, ta thề. Chỉ cần các người đừng để ta thấy khuôn mặt đó, ta sẽ không hủy!” Vu Hành Vân hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vô cùng không cam lòng nói.

Lại không ngờ nàng vừa dứt lời, Vương Ngữ Yên liền ngoan ngoãn lấy khăn tay từ trong ngực ra che kín mặt mình, rồi nói: “Biểu ca, người buông mỗ mỗ ra đi!”

Trong khi Vu Hành Vân đầy bụng hồ nghi, thì Mộ Dung Phục đối với lời của Vương Ngữ Yên là nói gì nghe nấy, lập tức ngừng sử dụng Bắc Minh Thần Công, đứng dậy ôm Vương Ngữ Yên, đem luồng chân khí quý giá vừa lấy được của Đồng Mỗ đưa vào cơ thể nàng. Chỉ còn chừa lại Thiên Sơn Đồng Mỗ đứng thất thần, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng anh minh uy nghiêm của mình.

Nếu đổi lại là mình, hoặc là một người bất kì nào đó trên giang hồ, nếu gặp tình huống nào sẽ thế nào? Vu Hành Vân trầm nghĩ, hẳn là thừa lúc đối thủ không thể động đậy, sẽ hút sạch nội lực, sau đó dựa vào ưu thế số lượng đánh bại, không để cho đối phương có cơ hội sống sót.

Lúc vừa rồi tuy nàng mở miệng nhượng bộ, nhưng thực chất đã làm tốt công tác chuẩn bị, định rút tay về, mặc dù chân khí nghịch chuyển rất nguy hiểm, nhưng trước mặt sống chết thì cũng đáng thử một lần.

Nhưng Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên lại làm như vậy, khiến cho nàng không khỏi đề phòng, một búng máu đang muốn phun ra lại bị nàng nuốt ngược lại, có chút khổ sở.

Nàng kiểm tra lại nội lực bản thân, cảm thấy còn sáu mươi năm công lực. Con người ai cũng có lòng tham, nàng sống nhiều năm như vậy, hoàn toàn chưa từng thấy có ai là không muốn được tặng không nội lực. Nàng trái lo phải nghĩ cũng không sao hiểu được, liền uy nghiêm mở miệng hỏi: “Các người vì sao nói buông liền buông? Không sợ ta bội ước giết các người sao?”

“Mỗ mỗ làm sao có thể lật lọng với bọn tiểu bối đây.” Vương Ngữ Yên yếu ớt nói, lại ho khan vài tiếng.

Nàng che kín mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt, Đồng Mỗ nhìn thấy liền không bức bối nữa. Nhưng cả đời Đồng Mỗ vì Lí Thu Thủy mà khổ sở, luôn sợ hai người này có âm mưu, “Các người lúc này rõ ràng chiếm thế thượng phong, vì sao không thừa thắng xông lên?”

“Yên nhi lúc trước đã nói, là gia đình nàng có lỗi với tiền bối trước. Tiền bối lại đáp ứng không khó xử chúng ta, tự nhiên ta không có lý do gì để tiếp tục hút nội lực của tiền bối.” Mộ Dung Phục dỗ Vương Ngữ Yên uống mấy viên thuốc trị thương mang theo trên người, thấy nàng mặt vàng như nghệ, đau lòng không thôi, trong giọng nói cũng liền có chút không tình nguyện. Hắn dừng lại một chút, lại mở miệng nói vô cùng khí thế: “Tại hạ vừa rồi chỉ là vận khí tốt thôi. Nếu không phải là tiền bối muốn dụ ta dùng vật đổi sao dời, thì ngay từ chiều đầu tiên đã có thể giết ta rồi, là tiền bối đã nhường vãn bối rồi.”

Vu Hành Vân trầm nghĩ, thì ra tuyệt học kia gọi là vật đổi sao dời, thật là một công phu tốt.

Vương Ngữ Yên đôi mắt mang theo ý cười, nói: “Thành thật mà nói, ta cũng có một chút tư tâm. Nội lực của mỗ mỗ nhất định là vô cùng tinh thuần hùng hậu, ta chỉ sợ biểu ca hấp thụ quá nhiều, tốt quá hóa tệ, ngược lại sẽ khiến thân thể tổn hại.”

Bọn họ nếu chỉ nói đường đường chính chính, Vu Hành Vân nhất định sẽ không tin. Bà ấy sống lâu như vậy, vốn quen nhìn trên giang hồ người lừa ta gạt, Mộ Dung Phục rõ ràng không tình nguyện, mà Vương Ngữ Yên thì thẳng thắn thành khẩn, đều không có mượn cớ che giấu, hơn nữa vừa rồi đúng là nàng đã giận cá chém thớt. Vì vậy, nàng hừ lạnh nói: “Coi như người còn có chút kiến thức, vừa rồi cho dù hẳn có hút được nội lực của ta, mà không có ta trợ giúp hẳn dung hợp, nhất định hẳn sẽ bị trường khí mà chết.”

“Đa tạ mỗ mỗ.” Vương Ngữ Yên chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, dứt khoát dựa cả vào người Mộ Dung Phục để cho hắn ôm.

Vu Hành Vân thấy Vương Ngữ Yên yếu ớt như vậy, cũng không thể tức giận nữa, liền nhún mày ghét bỏ nói: “Người tập võ, sao lại yếu ớt như thế, làm gì có chút nào giống đệ tử phái Tiêu Dao!”

Còn không phải là do bị người đánh thành như vậy...Dù sao cũng có khăn che mặt, vì thế Vương Ngữ Yên lặng lẽ quệt miệng.

“Trong lòng người nhất định đang mắng mỗ mỗ đem người đã thương như vậy còn mắng người yếu ớt. Có đúng không?”

Vu Hành Vân lời nói nhẹ nhàng, lại khiến Vương Ngữ Yên nhất thời rùng mình, vội vàng giấu mặt vào vai Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục vừa bực mình vừa buồn cười, đành thành khẩn nói: “Yên Nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, tiên bối xin đừng trách.”

Vu Hành Vân cười một tiếng, vung tay áo lên, ném hai viên thuốc cho Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục hơi chần chờ, nhưng Vương Ngữ Yên lại cười, giơ tay nhận lấy: “Cám ơn mỗ mỗ!” Sau đó liền cho vào cổ họng nuốt xuống.

“Người cũng không sợ ta đưa cho người là độc dược sao?”

Lời này vừa nói ra, Mộ Dung Phục ngược lại liền bình tâm trở lại.

Thứ Vu Hành Vân đưa cho họ thật ra là thuốc tiên trị thương của Tiêu Dao – cứu chữa hừng xà hoàn, bà cố ý không nói tên thuốc, vốn nghĩ nếu như bọn hắc hắc lòng nghi ngờ mà không uống, thì chỉ có thể trách bản thân không đủ can đảm. Không ngờ, Vương Ngữ Yên lại thoải mái nuốt xuống như vậy, khiến cho Vu Hành Vân cũng thay đổi cách đánh giá với nàng: trừ bỏ khuôn mặt không nói, tiểu cô nương này cũng không có làm người ta chán ghét.

Có lẽ bản thân thật sự đã già rồi, ngay cả thấy hậu nhân của Lí Thu Thủy, cư nhiên cũng không còn xúc động muốn giết người nữa. Lắc đầu cười tự giễu, Vu Hành Vân xoay người định bỏ đi.

“Xin tiên bối đừng bước đi!” thanh âm của Mộ Dung Phục ở sau lưng Vu Hành Vân vang lên.

22. Chương 22: Dắt Tay Đến Phượng Nghi

Vu Hành Vân ẩn thái dương đã nổi lên gân xanh, giận dữ nói: “Nha đầu kia che mặt còn chưa tính, các người còn muốn lấy pho tượng của tiên nhân kia tới để kích thích ta sao? Hai người các người muốn chết hả!”

Vương Ngữ Yên kề sát vào tai Mộ Dung Phục, nhỏ giọng nói mấy câu, sau đó lại tiếp tục chôn đầu vào trong lòng hắn.

Mộ Dung Phục bắt đầu dĩ truyền lời, nói: “Tiên bối, Yên nhi nói nếu người đánh nàng một chưởng còn chưa hả giận, xin cứ việc đánh nát cái khối ngọc này đi. Tuy rằng nàng cảm thấy tiếc khối ngọc, nhưng mà ai bảo nó lại giống người thật, để mỗ mỗ đánh cho sáng khoái.”

Vương Ngữ Yên lại vụng trộm kéo góc áo của hắn.

Mộ Dung Phục khụ một tiếng: “Yên nhi nói nàng cam đoan, nàng sẽ không bắt ngài đền tiền!”

Vu Hành Vân, Thiên Sơn Đồng Mỗ anh minh thần võ, trong cuộc đời lần đầu tiên nổi trận lôi đình, sau đó....

“Hai người các người...Cút xa ta ra một chút”

Tuy rằng khẩu khí hung ác, nhưng sau khi Vu Hành Vân để lại mấy ánh mắt uy hiếp xong, vẫn một tay vác khối ngọc bay đi.

Cũng không lâu sau, ở sâu trong rừng mơ hồ truyền đến tiếng tức giận chửi mắng và tiếng ngọc thạch vỡ tung tóe.

“Thực sự hào phóng như vậy?” Mộ Dung Phục kéo khăn che mặt nàng xuống, lấy nước hồ cho nàng rửa vết thương, mỉm cười hỏi.

“Dù sao cũng không có cách nào đem khối ngọc đó đi bán lấy tiền...” Vương Ngũ Yên than thở, chỉ cảm thấy chỗ bị thương nhức nhối đau, lực phủ ngũ tạng cũng đau, hít một hơi lạnh.

Tuy rằng nàng đã ăn linh dược trị thương của phái Tiêu Dao, nhưng vẫn có ngoại thương, không chạm vào thì chỉ hơi xót, vừa chạm vào thì toàn thân đau đớn. Nàng từ nhỏ đến giờ luôn được sủng ái vô cùng, chưa từng phải chịu khổ, cho nên cơ hồ đã quên mất ốm đau là cái cảm giác gì, bây giờ lại tê dại, liền không cảm được nước mắt.

“Ta có mang kim sang được trên người, chỉ là...” Mộ Dung Phục thấy Vương Ngũ Yên nước mắt lưng tròng, trong lòng chỉ hận không thể chịu đau thay cho nàng. Nhưng nếu muốn bôi thuốc cho nàng, thì phải cởi áo để lộ vai...

“Người đừng cử động.” Hắn thở dài một hơi, nhẹ nhàng kéo dây lưng của nàng, đem quần áo cởi ra một nửa, lộ ra bên vai bị thương. Chỗ chịu chưởng đánh đã tím bầm một mảng, nổi bật trên làn da trắng nõn trong suốt, càng khiến vết thương thêm chói mắt. Mộ Dung Phục rất thương xót, vốn dĩ còn hơi e ngại liền lập tức ném lên chín tầng mây.

“Sẽ hơi đau, người cố chịu đựng một chút.” Hắn đem kim sang được nắm trong tay, dùng nội lực làm nóng nó lên, rồi nhẹ nhàng thoa lên vai nàng.

Vương Ngũ Yên cắn môi, một tiếng kêu cũng không phát ra. Đợi đến sau khi Mộ Dung Phục bôi thuốc xong, giúp nàng mặc lại quần áo, nàng mới gào khóc thành tiếng: “Bị thương tuyệt đối không vui! Biểu ca ta về sau không muốn bị thương nữa...” Mộ Dung Phục nghe thấy, càng thêm yêu chiều, ôm lấy nàng thấp giọng dỗ dành, tiếp tục truyền chân khí vào cơ thể Vương Ngũ Yên.

Vương Ngũ Yên trước đây xem kịch trên tivi, thấy nhân vật chính sau khi bị thương vẫn duy trì bộ dạng bình thường, thậm chí đa số đều là do bị thương mới gặp được kì ngộ, đột ngột tăng tiến võ công. Đến sau khi bản thân nàng trải qua mới biết, cái này so với cảm mạo thông thường đau đớn gấp mấy lần. Nếu chỉ có một mình nàng, nàng còn có thể cắn răng nhịn, bất quá Mộ Dung Phục là người nàng yêu nhất đời này, cho nên giờ phút này nàng không khỏi bắt đầu làm nũng, bầy phần đau cũng muốn nói thành mười phần, huống chi thật sự là mười phần đau đớn.

Qua một lúc, thuốc Cửu Chuyển Hùng Xà Hoàn và Kim Sang Dược bắt đầu phát huy tác dụng, đau đớn trên người Vương Ngũ Yên dần dần giảm bớt, nàng chỉ cảm thấy cực kì buồn ngủ, liền nâng bàn tay không bị thương lên dụi dụi mắt.

“Mệt rồi?” Mộ Dung Phục cúi đầu hỏi. “Nằm trên lưng ta ngủ đi, ta mang người đến trần phía trước tìm đại phu.”

Vương Ngũ Yên then thùng cười, khuôn mặt tái nhợt nghiêm túc gật đầu. Nàng vừa khóc xong, mí mắt còn ướt, con ngươi cũng như vừa nhấc từ hồ nước lên, chớp mũi đáng yêu ửng đỏ, lúc này cười, tựa như mưa xuân tươi mát. Mộ Dung Phục đem nàng ôm lên lưng, âm thầm thề, cuộc đời nàng sẽ không bao giờ để nàng khổ sở như vậy nữa.

Mộ Dung Phục vừa tăng thêm ba mươi năm công lực, lại đến từ cao thủ đứng đầu Thiên Sơn Đồng Mỗ, nội lực tinh thuần không chút tạp chất, dung nhập vào khí hải xong thì nội lực tăng lên rất nhiều. Cho nên hắn vừa dùng Lăng Ba Vi Bộ, thì con đường vốn cần nửa ngày đi bộ, thoáng cái chưa đầy hai canh giờ đã tới nơi.

Trần Phượng Nghi là một trấn nhỏ ở Đại Lý, giáp với Tống, tuy rằng thành không lớn, nhưng cũng có chút náo nhiệt. Mộ Dung Phục liền hỏi thăm người dân ở đây chỗ của đại phu. Người qua đường thấy hắn cử chỉ khí độ bất phàm, liền nhiệt tình báo: “Vị công tử này tới thật khéo, hiện giờ có một vị thần y nổi danh giang hồ đang du ngoạn ở trong trấn của chúng ta, ngay ở các khách điểm ở chỗ rẽ phía trước kia thôi. Mỗi ngày người đến xin chẩn bệnh đều ngồi đầy ở cửa đó! Người mang vị cô nương này qua xem sao.”

Mộ Dung Phục liền cảm tạ, sau đó đi đến khách điểm kia. Quả nhiên trong đại đường chỉ có một người, đều đang chờ thần y chẩn bệnh cho người nha. Hắn vừa bước vào, liền có một dược đồng tiến lại gần, cung kính

nói: “Xin lỗi, sư phụ nói hôm nay khách đến chẩn bệnh đã đủ người, xin công tử ngày mai hãy quay lại.”

Mộ Dung Phục cũng không chấp nhất, nghĩ rằng nếu người ta không rảnh, thì mình đi tìm đại phu khác thôi, nhưng vẫn thuận miệng hỏi một câu: “Xin hỏi danh hào của lệnh sư là —”

Tên được đồng có chút kiêu ngạo đáp: “Người giang hồ gọi ông ấy là Diêm Vương Địch, Tiết Mộ Hoa tiên sinh.”

Tiết Mộ Hoa ngày đó tới chậm một bước, không thể chữa trị được cho Mộ Dung phu nhân, sớm đã thiếu nợ nhân tình của Mộ Dung Phục. Lúc này lại vừa vấp gặp được, Mộ Dung Phục liền nói tên của mình ra, sau đó Tiết thần y lập tức sai được đồng mời bọn họ lên lầu, trên đường đi đồng người đang đứng chờ ghen tị đỏ mắt với họ.

Nhiều năm không gặp, Tiết thần y cũng không thay đổi mấy, chòm râu vẫn nửa trắng nửa đen. Ông ta chấp tay với Mộ Dung Phục, nói: “Mộ Dung công tử, nhiều năm không gặp. Xin đem Vương cô nương đặt lên giường, tại hạ lập tức sẽ giúp biểu muội của ngài bắt mạch.”

Cửu Chuyển Hùng Xà Hoàn tác dụng cực tốt, lại thêm đưa tới kịp thời, cho nên Tiết thần y mặc dù nói Vương Ngũ Yên bị thương nặng, nhưng vẫn tuyệt đối có thể chữa khỏi hoàn toàn. Sau đó liền muốn dùng châm khơi thông kinh mạch của nàng. Châm cứu là việc cần cẩn thận, tối kỵ là để người khác quấy rầy, vì thế Mộ Dung Phục tuy rằng lo lắng, nhưng vẫn đi ra ngoài.

Bên ngoài có một người bệnh đang chờ bốc thuốc, hai người nhìn thấy nhau, liền chấp tay chào. Người kia là một đại hán râu rậm, gần như mọc đầy khuôn mặt, khiến cho Mộ Dung Phục không nhìn ra diện mạo và tuổi tác, người kia chỉ lộ ra một đôi mắt sáng như sao.

Trong phòng vọng ra tiếng kêu đau đớn của Vương Ngũ Yên, Mộ Dung Phục nghe thấy cơ hồ muốn xông vào, nhưng nghĩ tới đang châm cứu, lại xiết tay nhịn xuống. Thấy hán lo lắng, đại hán kia mỉm cười, nói: “Thần y y thuật tinh, các hạ không cần quá mức lo lắng.”

Mộ Dung Phục sững sốt, hơi ngưng ngừng: “Để tiền bồi chê cười rồi.”

Đại hán vỗ vai hán, trong giọng nói hơi thẩn thờ: “Không sao, vợ chồng son tình cảm mặn nồng.”

Hai người nói chuyện một lúc, đều có hảo cảm với đối phương. Sau khi được đồng đưa thuốc cho đại hán rồi, liền cáo từ: “Nếu lần sau có duyên gặp lại, chúng ta nhất định phải uống vài hũ rượu!”

Mộ Dung Phục cười, đáp ứng, trong lòng lại nghĩ: người này và Kiều Phong huynh đệ đều là sâu rượu, người khác uống rượu dùng bát để tính, bọn họ lại thích dùng bình. Bất quá hán thấy người kia công phu rất cao, lại không nói tên, nên nghĩ hán người kia cũng có chuyện khó nói.

Tiết Mộ Hoa y thuật quả nhiên tinh, sau khi châm cứu xong, trên mặt Vương Ngũ Yên liền hồi phục một tia huyết sắc. Tiết thần y sau đó cho nàng một phương thuốc để điều dưỡng, bảo nàng tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khỏi. Mộ Dung Phục yên tâm không ít, sau đó đưa tiền nhờ chủ quán nhanh chóng đi sắc thuốc, sau đó bưng lên cho Vương Ngũ Yên uống. Nhìn chén thuốc nóng hôi hổi, Vương Ngũ Yên lại nói: “Biểu ca, trước đừng uống vội, huynh giống như hồi còn nhỏ đi, trò chuyện với ta, kể một ít chuyện xưa.”

Mộ Dung Phục trong lòng chỉ muốn nàng mau khỏe, liền dễ dàng: “Ta đã hỏi Tiết đại phu rồi, thuốc này cũng không đáng đâu.”

“Huynh không hiểu rồi, thuốc không đáng không có nghĩa là dễ uống. Nếu uống ngay lúc nó còn nóng, một ngụm lại một ngụm, nhất định sẽ không dễ chịu gì. Ta có một chủ ý, cứ để nó nguội rồi, ta một lần uống hết, chẳng phải sẽ chỉ phải chịu khổ một lần sao?”

Mộ Dung Phục bật cười, liền chiều ý nàng, đem những chuyện xưa và những chuyện tai nghe mắt thấy trên giang hồ hiện nay kể cho nàng nghe. Khi nhắc tới vị đại hán kia, Vương Ngũ Yên ngẫm nghĩ, ngạc nhiên nói: “Vị đại thúc kia ta cũng thấy, rõ ràng thân thể khỏe mạnh, không giống như người bệnh, hay là thay người khác tới lấy thuốc?”

“Ta cũng không rõ, hán nói là luyện công sai hướng, cho nên đến xin thuốc điều trị.” Mộ Dung Phục lắc đầu, nghĩ nghĩ một lúc, lại nói, “Hán thấy ta và muội, trên mặt rất cảm khái, ta nghĩ có lẽ đường tình của hán không thuận lợi.”

“Gần đây tại sao luôn gặp phải người đường tình không tốt a?” Vương Ngữ Yên giơ tay sờ chén thuốc, cảm thấy cũng đã nguội, liền cầm lên, “Ta còn phải nhanh uống nó, vạn nhất vết thương không khỏi hoàn toàn, chẳng phải biểu ca cũng sẽ giống bọn họ sao.”

Mộ Dung Phục cười khỏ, giúp nàng uống thuốc xong, lại thay nàng lau miệng, nói: “Ta mặc dù không mê tín, nhưng nghe người nói như vậy vẫn không vui. Nếu người còn trừ ẻo bản thân nữa, ta sẽ tức giận đó.”

Vương Ngữ Yên thấy hân nhiệt tình thân thiết, cảm động nói: “Người yên tâm, thấy nhiều người đau khổ như vậy, ta nhất định sẽ vì người, về sau yêu thương quý trọng bản thân.”

Tuy rằng Vương Ngữ Yên bị trọng thương, nhưng so với Diệp nhị nương, Nguyễn Tinh Trúc, Thiên Sơn Đồng Mỗ và vị tiên bối vô danh vừa rồi, bọn họ hai người trong mắt chỉ có hình bóng của nhau, đúng là may mắn hơn nhiều lắm. Hai người trò chuyện một lát, cảm thấy trong lòng yên tĩnh an tường.

Lúc này, có người nhẹ nhàng gõ cửa, Mộ Dung Phục đỡ Vương Ngữ Yên nằm xuống xong, liền ra mở cửa. Chỉ thấy một vị thư sinh nho nhã mỉm cười thi lễ với hân: “Đoàn thị hộ vệ Chu Đan Thần, ra mắt Mộ Dung công tử.”

Mộ Dung Phục nghe xong, chấp tay đáp lễ nói: “Đoàn vương gia có việc?”

Chu Đan Thần cung kính trả lời: “Vương gia của chúng ta sau khi từ biệt ở Tiểu Kính Hồ, luôn luôn mong nhớ Vương cô nương, muốn cô nương đến Đại Lý làm khách. Hôm nay, vương gia nghe nói cô nương bị thương, có chút lo lắng, vì vậy đặc biệt sai tại hạ mời cô nương đến quý phủ nghỉ ngơi mấy ngày.”

Lúc này đang ở trong lãnh thổ Đại Lý, bởi phải đề phòng bí mật quốc gia bị tiết lộ ra bên ngoài, cho nên việc ra vào của mọi người tất nhiên đều được ghi lại, vì thế Đoàn Chính Thuần biết tình hình và chỗ ở của bọn họ cũng không phải là việc khó. Mộ Dung Phục trầm ngâm một lát, nghĩ tới Vương Ngữ Yên đang bị thương, không thể di chuyển nhiều, nếu có thể tìm một nơi thanh tịnh thoải mái để tĩnh dưỡng thì quá tốt, chỉ là nàng và phụ thân cũng không quá quen thuộc, nên sợ nàng không chịu.

Chu Đan Thần giỏi quan sát sắc mặt, thấy Mộ Dung Phục trầm tư, liền ôn hòa khuyên nhủ: “Trong vương phủ, dược liệu đầy đủ hết, cũng có thể ời ngự y, cô nương muốn ăn uống gì cũng dễ dàng hơn là ở khách điểm nhỏ nhỏ này.”

Kết quả chính là Mộ Dung Phục sau đó quay vào phòng, cùng Vương Ngữ Yên thương lượng vài câu. Vương Ngữ Yên vốn không đồng ý, nhưng lại bị Mộ Dung Phục dùng chiêu “Đường Tăng”, làm nàng bị hân tưng đến nhức đầu, đành phải đầu hàng. Thu thập nhanh gọn xong, hai người liền lên xe ngựa dành riêng cho hoàng thất Đại Lý, theo Chu Đan Thần đến Trấn Nam Vương phủ.

23. Chương 23: Thích Khách Đêm Trăng

Vừa vào Trấn Nam vương phủ, Đoàn Chính Thuần đã ân cần hỏi han Vương Ngữ Yên, vô cùng chiều cố nàng và tiếp đãi hậu hĩnh, để bù đắp cho việc mười mấy năm ông ta làm cha vô trách nhiệm.

“Yên nhi, sao lại bị trọng thương? Phụ thân báo thù cho con nhé?”

Có đến thêm ba cái Đoàn thị Đại Lý nữa cũng đầu không lại Thiên Sơn Đồng Mỗ đâu? Vương Ngữ Yên nghe xong, hoảng hốt lắc đầu, kết quả vì vết thương chưa khỏi mà hoa mắt chóng mặt, may mà Mộ Dung Phục vươn tay đỡ kịp.

Thấy nữ nhi suy nhược như thế, trong lòng Đoàn Chính Thuần cũng đau đớn, hân thở dài một tiếng: “Người không nói cũng không thể trách người, là tại những năm nay ta không đúng, Yên nhi, sau này ta hứa sẽ làm một người cha tốt, để người cùng tỷ muội của mình không còn phải chịu khổ nữa.”

...Tỷ muội?

Thì ra là do lần trước khi ở Tiểu Kính Hồ nàng quở trách ông ta một trận xong, Đoàn Chính Thuần liền rút ra kinh nghiệm xương máu, quyết định vừa làm một tình nhân ưu tú, vừa làm một người cha từ ái, cho nên quả nhiên tìm toàn bộ nữ nhi đem về nhà. Hiện thời trong Trấn Nam vương phủ đã tề tựu đủ Chung Linh, Mộc Uyển Thanh, A Tử, lại thêm Vương Ngữ Yên, chỉ còn thiếu A Châu. Đoàn Chính Thuần đem tất cả mấy hòn ngọc quý này tập trung một chỗ, nhất thời có chút náo nhiệt.

“A Châu gặp chúng ta ở Tiểu Kính Hồ rồi, sau đó nó nói có việc muốn làm, nên vội đi trước. Hiện giờ trong phủ còn ba tỷ muội của người, đều xinh đẹp đáng yêu như nhau vậy. Chờ người khỏi bệnh rồi, nhất định các người chơi chung với nhau sẽ rất vui.”

Chung Linh và Mộc Uyển Thanh tâm địa đều tử tế thuần khiết, chỉ là không biết A Tử kia, mặc dù đã sớm được hưởng tình thương cha mẹ hơn so với nguyên tác, liệu có còn cố chấp nữa không? Tiểu cô nương này thật sự rất khó đối phó a.

“Người còn có một ca ca, hơi ngốc ngốc, ngày mai là có thể gặp. Hôm nay trước cứ nghỉ ngơi đi.” Đoàn Chính Thuần từ ái nhìn Vương Ngữ Yên, dường như ông ta đối với biểu hiện của bản thân rất vừa lòng, cho nên ưỡn ngực đi ra.

“Gần đây trong trang cũng không có việc gì gấp, A Châu tỷ tỷ có chuyện quan trọng gì nhỉ?” Vương Ngữ Yên dựa vào đầu giường, để Mộ Dung Phục chải tóc cho nàng, tự hỏi tự đáp, “Đúng rồi, nhất định là chuyện của Cái Bang, Kiều bang chủ chiếu cố A Châu tỷ tỷ như thế, nhất định tỷ ấy đi giúp rồi. Lần trước có chuyện gì đó, A Châu tỷ tỷ xung phong nhận việc dịch dung đi thăm dò, Kiều bang chủ rất hài lòng.”

Mộ Dung Phục cười, chọc chọc thái dương của nàng: “Xem người nói kìa, y như bà mối vậy.”

“Biểu ca, huynh nói xem, A Châu với Kiều bang chủ, thế nào?”

“Nếu là trước đây, A Châu chỉ là nha hoàn của chúng ta, như vậy trong mắt người ngoài tự nhiên là không thể xứng đôi vừa lứa với Kiều huynh đệ.” Mộ Dung Phục đối với chuyện se duyên này không quan tâm lắm, nhưng thấy Vương Ngữ Yên rất hào hứng, nên thuận theo nàng nói, “Bây giờ nàng là thiên kim tiểu thư của vương phủ, tất nhiên không ai còn suy nghĩ như thế nữa.”

Búi tóc lên xong, Mộ Dung Phục đỡ nàng nằm xuống, dèm chăn. “Ta ở ngay cách vách, nếu có chuyện gì, người cứ gõ gõ cái chén thì ta sẽ sang ngay.”

Thấy Vương Ngữ Yên trong mắt không vui, Mộ Dung Phục liền muốn trêu nàng, nhẹ nhàng nói: “Năm sau, chờ người qua sinh nhật mười lăm tuổi rồi, hai chúng ta, Kiều huynh đệ và A Châu, cùng thành thân luôn. Như vậy, cho dù là buổi tối, ta cũng có thể ở cùng người, được không?”

Quả nhiên, Vương Ngữ Yên đỏ mặt lên, nhắm nghiền hai mắt lại.

Mộ Dung Phục tâm tình cực tốt, mỉm cười ra khỏi phòng, nhưng thời điểm ra đến cửa đã nhận ra có chuyện bất thường.

Sau khi nội lực tăng thêm, cảm giác của Mộ Dung Phục cũng nhạy bén hơn. Hắn giả bộ không phát hiện ra chuyện gì, bình tĩnh đi về phòng của mình, đồng thời nhìn mọi thứ xung quanh mình.

Trong Trấn Nam Vương phủ, hầu hết mọi người đều có võ công, cho nên thị vệ không nhiều lắm, nhưng cũng là người võ công tương đối cao cường. Ban đêm, trăng tròn lên cao, cả sân trước sáng bừng ánh trăng, tưởng chừng như nhìn không sót một thứ gì, mà cũng không có gì đặc biệt.

Mộ Dung Phục mỉm cười đi qua một tên thị vệ làm nhiệm vụ đi tuần ban đêm, hắn gật gật đầu rồi xoay người vào phòng đóng cửa lại. Sau tiếng cửa gỗ cọt kẹt đóng lại, cả viện liền rơi vào tĩnh mịch.

Một bóng người màu đỏ màu xanh ngọc không biết từ đâu nhảy ra, hơi nhún người đi nhẹ một cái, đã bay xa bảy tám trượng, dựa vào bóng cây sơn trà mà giấu mình. Một cái nạng không tiếng động vươn ra, định đẩy song cửa sổ phòng Vương Ngữ Yên.

Mắt thấy đầu nạng kia đã sắp chạm vào cửa sổ, thì đột nhiên người cầm nạng dừng lại. Trước mặt hắn xuất hiện một bóng trắng, sau đó bóng trắng bắt đầu triển khai công kích. Trong lòng hắn kinh hãi, lại sợ gây tiếng động làm thị vệ trong vương phủ chú ý, cho nên không dám ham chiếm, vội vàng xoay người bay ra ngoài bờ tường vương phủ. Bóng trắng kia lại vẫn bám theo hắn, theo sát không rời.

Đến lúc đã cách xa Trấn Nam vương phủ gần trăm trượng, thân ảnh màu xanh kia mới dừng lại, oán hận xoay người, nói: “Các hạ vừa rồi không phải rõ ràng đã trở về phòng sao, sao lại trở ra.”

Công tử áo trắng lạnh lùng cười, đúng là Mộ Dung Phục, hắn nhìn người kia miệng không cử động mà vẫn nói được, không biết âm thanh phát ra từ đâu, thật là như ma như quỷ, liền tăng thêm cảnh giác.

Thấy Mộ Dung Phục không đáp, kẻ mặc đồ xanh kia lại nói: “Tiểu cô nương kia tuy rằng xinh đẹp, nhưng bản thân đã bị trọng thương không thể kéo dài tuổi thọ, mà tuổi thì còn nhỏ, không hiểu chuyện tình thú. Loại người như ngươi, muốn mỹ nữ thế nào mà chẳng có, sao cứ phải bảo vệ nàng?”

Mộ Dung Phục không khỏi giận dữ, sau đó lại nghi hoặc. Hắn không hiểu Vương Ngũ Yên làm sao lại có kẻ thù như thế, hay là do trước kia còn nhỏ, nói không suy nghĩ nên mới rước họa vào thân? Hắn nường theo ánh trắng chăm chú nhìn người kia, chỉ thấy người nọ khuôn mặt cháy đen, hai chân tàn tật, lại chống nạng, vì thế trong lòng chợt nghĩ ra, mở miệng hỏi: “Các hạ họ Đoàn?”

Người kia đúng là Đoàn Diên Khánh, hắn vừa nghe Mộ Dung Phục nói ra họ mình, liền lập tức nổi lên sát ý. Bộ mặt của Đoàn Diên Khánh đã sớm bị hủy hoại, cho nên không thể nhìn ra một chút cảm xúc gì, chỉ là ngón trỏ hắn hơi cử động, toàn thân vận nội lực.

Mộ Dung Phục thấy người kia không trả lời, liền càng thêm chắc chắn với nhận định của mình, xem ra người này chính là lão đại của tứ đại ác nhân, cũng là thái tử Diên Khánh vì mất ngôi hoàng đế mà đau khổ cả đời. Lần này Đoàn Diên Khánh đến hẳn là vì muốn giết Vương Ngũ Yên diệt khẩu. Hắn liền chấp tay với người kia: “Nếu tiền bối và biểu muội của ta đã là người cùng họ, sao không thể tha cho nàng? Nàng mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng biết chuyện gì có thể nói, chuyện gì không thể nói. Cho nên xin tiền bối đừng lo lắng để bụng trong lòng.”

Đoàn Diên Khánh khặc khặc cười lạnh hai tiếng, thanh âm thê lương khó nghe: “Người này còn nhỏ mà đã biết lắm chuyện như thế! Ta làm sao có thể bỏ qua cho nàng đây.”

Mộ Dung Phục trầm giọng quát: “Trừ phi ngươi giết ta trước!”

“Xem ra ngươi cũng đã biết chuyện kia, thế nên ta cũng phải giết ngươi!”

Lời còn chưa dứt, hắn đã vung nạng phải lên, nạng trái quét ngang mặt đất, dựa vào độ dài của nạng mà nháy mắt liền đem đầu nạng định chọc vào điểm yếu nơi yết hầu của Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục phi thân bay lên, đập lên trên nạng, sau đó bay ra sau lưng Đoàn Diên Khánh.

“Tiền bối là người của Đoàn thị, hẳn là thông hiểu đạo lý nhà Phật, vì sao còn chấp niệm u mê như thế? Ta và nàng đều vô hại với ngươi, có gì còn phải quyết giết mà tạo nhiều sát nghiệp?”

Đoàn Diên Khánh thu nạng về, thanh âm dè dặt tới mức chỉ có hai người họ nghe thấy: “Khôi phục dòng chính của hoàng thất, đó là lẽ sống duy nhất của đời ta, ngươi làm sao hiểu được!” Nói xong, lại truyền toàn bộ công lực vào nạng, giờ nạng thẳng tắp tấn công Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục cũng không tránh, chỉ bắt lấy đầu nạng, tươi cười tao nhã lễ phép: “Vừa khéo về việc này, tại hạ lại hiểu được vài phần.”

.....

.....

.....

Vương Ngũ Yên từ trong mộng đẹp tỉnh lại, thì ngoài trời đã sáng. Mơ hồ nghe thấy tiếng chim hót từ xa vọng lại. Mà sau khi tỉnh, máu còn chưa kịp lên não, cho nên nàng chỉ có thể miễn cưỡng ngồi dậy, nhẹ nhàng gõ chén trà ở đầu giường.

Mộ Dung Phục hình như đã sớm đứng chờ ở ngoài cửa, liền lập tức đẩy cửa bước vào, nường theo nắng sớm nhìn sắc mặt nàng, tuy rằng đã khá hơn trước, nhưng vẫn còn tương đối tái. Sau khi cho nàng ăn điểm tâm xong, Mộ Dung Phục liền bình thần nói: “Tối qua, Đoàn Diên Khánh tới.”

Thấy Vương Ngũ Yên mở to hai mắt nhìn hần, hần trấn an nói: “Đã bị ta đuổi đi rồi, ngươi không cần phải lo. Ta nghĩ là lúc trước hần luôn âm thầm đi theo che chở cho tên ca ca kia của ngươi, cho nên bây giờ mới tìm đến ngươi.”

Vương Ngũ Yên khẩn trương, vội nhìn từ đầu đến chân Mộ Dung Phục: “Vô công của hần cao như vậy, có làm huynh bị thương hay không?”

“Chẳng những không bị thương, mà còn tốt hơn.” Mộ Dung Phục chậm rãi truyền chân khí vào trong cơ thể nàng, rốt cục cũng nhìn thấy một tia huyết sắc bắt đầu xuất hiện trên mặt Vương Ngũ Yên, “Ta cũng không làm đến cùng, dù sao hần đã cả người tàn phế rồi, nếu một chút công lực cũng không có, chỉ sợ sẽ hành động không tiện.”

Thấy Vương Ngũ Yên cúi đầu không nói gì, hần liền nhẹ giọng: “Là vì hần cứ nhất quyết muốn giết ngươi diệt khẩu, ta đã khuyên can mà hần không nghe. Cho dù bây giờ ngươi có trách ta, ta cũng không hối hận vì đã hút nội lực của hần.”

Vương Ngũ Yên vội cầm tay hần, nói: “Muội lúc nào thì nói là trách huynh, huynh làm mọi việc đều là vì muội, muội sao lại không hiểu? Chỉ là chuyện này, đều là do muội rước họa vào, nếu vì thế mà để huynh bị thương, muội sẽ rất hối hận.”

Nói tới đây, nàng áy náy cắn môi. Từ lần ở Thiếu Lâm Tự được Mộ Dung Phục nhắc nhở, nàng liền vô cùng cẩn thận, không dám tùy tiện nói ra các tình tiết trong nguyên tác nữa, để tránh khi không lại gặp họa.

Cho nên lúc gặp Đồng Mỗ nàng cũng không dám nói nơi ở hiện tại của Vô Nhai Tử, một là vì sợ không những không giúp được gì, ngược lại còn khiến Vu Hành Vân tức giận vì bản thân biết chuyện của ông ta; hai là chuyện của Đồng Mỗ và Vô Nhai Tử cũng không còn khả năng trở lại như xưa, cho nên cứ để cho bọn họ bỏ mặc giang hồ đi, đối với ai cũng rất tốt. Không ngờ sơ sẩy lúc trước lại quay lại, khiến Mộ Dung Phục rước phải một kẻ địch đáng sợ như Đoàn Diên Khánh.

Trên giang hồ không ai là kẻ ngu, mà người xuyên không cũng không phải là thiên tài. Bí mật biết càng nhiều, thật ra cũng không phải chuyện tốt gì.

“Ngươi không cần lo lắng, ta rất khỏe. Đêm qua ta đã hứa với hần, chúng ta sẽ không gây bất lợi gì cho ca ca ngươi, còn tin hay không thì tùy hần.” Mộ Dung Phục mỉm cười, vuốt tóc nàng.

“Hiện tại ta mới thăm thía, hồi còn nhỏ ngươi khuyên ta không nên giữ ý niệm phục quốc, quả thật rất đúng. Tối hôm qua nhìn thấy Đoàn Diên Khánh bộ dạng nửa người nửa ma, ta mới nhận ra chuyện đó làm thay đổi con người thế nào.” Trong lòng hần lại nhớ tới vị phụ thân của mình, cũng vì chuyện phục quốc mà làm đủ chuyện đồi bại, không khỏi có chút cảm thán.

Nghe được hần nói vậy, có thể thấy khổ tâm của bản thân không hề uống phí, Vương Ngũ Yên liền vô cùng vui mừng. Hai người nói chuyện một lúc, thì Chu Đan Thần lại đến thông báo: “Hai vị, thế tử muốn tới thăm cô nương.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, Vương Ngũ Yên nhỏ giọng nói: “Huynh nói xem, liệu phụ thân của hần hiện tại có phải còn theo dõi chúng ta không?”

“Chúng ta không thẹn với lương tâm, không cần sợ.” Mộ Dung Phục cũng thì thầm lại, vừa dứt lời liền đứng lên, tác phong nhanh nhẹn đi ra cửa chấp tay chào Đoàn Dự.

24. Chương 24: A Tử

Lúc mới bước vào phòng của Vương Ngũ Yên, Đoàn Dự còn cảm thấy buồn thay ầu thân hần. Trong lòng hần thầm nghĩ: tuy rằng phụ thân chỉ đón nữ nhi của hần về, nhưng mẫu thân của các nàng thì ai cấm được họ không đi thăm nữ nhi, tất nhiên họ cũng sẽ không ở xa đây, muốn mẹ mình không giận cũng khó!

Mà phụ thân lại đem viện tử trồng sơn trà đẹp nhất cho nàng ta ở, không biết vị muội muội này có bản lĩnh gì a?

Sau khi đáp lễ Mộ Dung Phục, Đoàn Dự lập tức nhìn ra sau lưng hắn, chỉ thấy một cô nương đang ngồi dựa đầu giường, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tư thế ung dung không nhiễm khói lửa nhân gian, nếu so sánh nàng với hoa lê chỉ sợ quá hoa lê quá đơn giản, mà so với hoa đào thì chỉ ngại đào quá đào quá phô trương. Nhìn tới nhìn lui, nàng giống chính là hoa sơn trà, thoang thoảng mùi hương thanh nhã. Trong lúc nhất thời, Đoàn Dự liền dần mặt ra, nhìn Vương Ngữ Yên ngây ngẩn cả người.

Mộ Dung Phục nhìn thấy thế, liền ho nhẹ một tiếng. Mà Vương Ngữ Yên cũng vội vàng ngồi thẳng lưng lên, cười nói: “Là Đoàn Dự ca ca sao? Võ công của muội không tốt nên bị thương, xin huynh đừng trách muội vô lễ.”

Đoàn Dự phục hồi tinh thần lại, vội nói: “Ngươi cứ nghỉ ngơi, không cần đứng lên.”

Nói xong, hắn liền ngồi xuống bên cạnh giường: “Muội muội hóa ra cũng học võ công? Phụ thân cũng thường xuyên muốn dạy ta học võ, nhưng mà ta không muốn, cứ suốt ngày chém chém giết giết, như vậy sẽ mất đi sự thanh nhã trong tâm hồn.”

Vương Ngữ Yên thấy hắn quả nhiên giống như trong nguyên tác, không có chút hứng thú nào với võ công, không khỏi mỉm cười, nhân tiện nói: “Nhưng nếu như không có võ công, chẳng may gặp phải kẻ thù, hoặc là gặp người không biết phân biệt phải trái, không nói lý lẽ đã muốn giết huynh, như vậy phải làm sao?”

Đoàn Dự bị tình huống nàng đưa ra làm cho nhúc nhích. Hắn nghĩ một lát rồi nghiêm nghị nói: “Ta sẽ dùng giáo lý nhà Phật để cảm hóa hắn. Nếu như thật sự nói mà hắn không nghe, ta liền học theo Phật Tổ, cắt thịt nuôi ưng, nếu có thể khiến hắn vì giết ta mà thay đổi cách sống, sẽ không uổng công sự hy sinh của ta.”

Đoàn Dự nói năng theo sách vở, ngờ nghệch vô cùng, nhưng cũng rất chân thành, khiến cho Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên đều cười.

Mộ Dung Phục trầm nghĩ, Đoàn Diên Khánh có một đứa con trai như vậy, có thể thấy được trên thế gian dưỡng dục có vai trò trọng yếu hơn sinh thành. Vì thế cũng không còn giữ thái độ đề phòng với Đoàn Dự nữa, mà cùng hắn trao đổi thi từ ca phú, Phật pháp Kinh Dịch.

Đoàn Dự vốn là mỗi ngày vui đầu trong phòng sách, bình thường ngoại trừ nói chuyện vài câu với Chu Đan Thần, thì cực ít người có thể cùng hắn trao đổi văn học Phật pháp, cho nên gặp được Mộ Dung Phục thì vui mừng vô cùng, cứ muốn nói chuyện mãi. Tán gẫu đến mặt mày hớn hớn, Đoàn Dự vui vẻ nói: “Mộ Dung công tử, người đừng gọi ta là thể tử nữa, người nếu là biểu ca của muội muội ta, tự nhiên cũng thành ca ca của ta, chúng ta xưng hô huynh đệ, được không?”

Vương Ngữ Yên ngồi ở một bên, nghe bọn họ xưng huynh gọi đệ, không ngừng cảm thán: hai người này cư nhiên nói chuyện hợp ý như thế, ngay cả ta cũng ném sang một bên, hoàn toàn tương phản với trong nguyên tác, mỗi lần gặp nhau là tình địch đỏ mắt, nhưng thật ra cũng rất thú vị nha.

Bất tri bất giác đã gần giữa trưa, Đoàn Dự liền cáo từ: “Yên muội nghe ta nói lảng nhảng nửa ngày, sợ là cũng mệt mỏi rồi. Thôi muội cứ nghỉ ngơi cho khỏe, ta về sẽ dẫn ba muội muội khác, để họ khi nào rảnh thì tới thăm người.”

Mộ Dung Phục tiễn Đoàn Dự ra cửa, khi trở về chỉ thấy Vương Ngữ Yên đang cười không ngừng, nghi hoặc hỏi: “Ca ca người tuy là quái nhân, nhưng cũng đâu có buồn cười lắm đâu?”

Vương Ngữ Yên lắc đầu: “Không phải, ta chỉ nghe hắn vừa rồi cứ muội muội, muội muội, không khỏi nhớ đến ‘Hong lâu mộng’”.

“Ta tại sao chưa từng đọc bộ sách này nhỉ?” Mộ Dung Phục một bên sai người dọn cơm, một bên quay đầu hỏi.

“Sách này trong phòng sách, biểu ca huynh không thấy cũng dễ hiểu mà, bởi vì sách quá nhiều thôi!” Vương Ngữ Yên nháy nháy mắt, liền chuyển đề tài, “Hắn vừa rồi nói để ba muội muội đến thăm ta, ta lại sợ ta không đối phó nổi.”

Mộ Dung Phục ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?” Vừa nói hắn vừa gấp mấy mấy món, dứt khoát dứt vào miệng Vương Ngữ Yên.

Vương Ngữ Yên liền một bên ăn cơm, một bên hưng trí bưng bưng đem chuyện năm đó Tần Hồng Miên và Cam Bảo Bảo đồng thời yêu Đoàn Chính Thuần, đã đem Đào Bạch Phượng và Lí Thanh La coi như kẻ thù kể cho Mộ Dung Phục nghe. Cuối cùng, nàng nói: “Mẫu thân của Chung Linh và Mộc Uyển Thanh đều hận nương ta thấu xương, ta nghĩ các nàng hẳn cũng sẽ không thích ta đâu.”

Quả nhiên, hôm sau, lúc Chung Linh và Mộc Uyển Thanh đến thăm nàng, đều không hề có chút nhiệt tình nào. Mộc Uyển Thanh và do trời sinh tính tình lạnh nhạt, Chung Linh mặc dù hoạt bát, nhưng đối với con gái của người mà mẫu thân thường gọi là “Ác nữ nhân” cũng rất sợ hãi. Mộ Dung Phục thấy cảnh đó, lo lắng Vương Ngữ Yên không vui, liền tìm cớ nói nàng còn yếu, cho Chung Linh và Mộc Uyển Thanh một cái cớ để rời đi.

Còn một mình A Tử, tạm thời chưa có động tĩnh gì.

“Tỷ phu!” Đến lúc hoàng hôn, Mộ Dung Phục đang ở trong viện sai bồ câu đưa tin về nhà, liền nghe thấy phía sau có một thanh âm thanh thúy vang lên. Hắn quay đầu lại, liền nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp mặc đồ tím đi vào, một đôi mắt đen lúng liếng chăm chú nhìn hắn.

Mộ Dung Phục hỏi: “Vị này có phải là A Tử cô nương không?”

A Tử vỗ tay cười nói: “Tỷ phu quả nhiên sáng suốt, vừa đoán đã trúng.”

Thấy nhan sắc của nàng rực rỡ như ánh bình minh, nhưng vẻ mặt lại giảo hoạt, Mộ Dung Phục thầm nghĩ: ta và Yên nhi còn chưa thành thân, trong phủ cũng không ai biết chuyện của chúng ta mà nàng đã gọi ta là anh rể, là vì muốn mượn cớ gần gũi sao? Hơn nữa rõ ràng là cả quý phủ này chỉ còn mình ta là nam nhân mà nàng chưa gặp, cho nên dù là ai cũng đều đoán được, nhưng nàng vẫn cứ nịnh hót. Vị tiểu cô nương này so với Yên nhi còn nhỏ hơn một hai tuổi, sao đã học thói lấu cá dối trá rồi?

Mộ Dung Phục không biết, phái Tinh Túc ngoại trừ tuyệt học là dùng độc, còn có nịnh hót. A Tử từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh đó, tự nhiên là cực kỳ am hiểu việc này thôi.

Trong lòng hắn mặc dù không vui, nhưng cũng không bộc lộ ra nét mặt, chỉ ôn hòa nói: “A Tử cô nương có chuyện gì sao?”

A Tử linh động chớp chớp mắt, tươi cười ngọt ngào: “Ta nói nghe Yên tỷ tỷ bị thương, huynh dẫn ta đi thăm nàng, được không?”

Mộ Dung Phục trong lòng càng thêm kỳ quái, nếu đã muốn đến thăm, vì sao phải đợi trời chiều chạng vạng mới đến, mà trước tiên lại tìm tới hắn? Nhìn A Tử một bộ ngây thơ vô tội, hắn cũng không muốn dây dưa với cô ta, liền đi trước dẫn đường, bước vào phòng Vương Ngữ Yên.

A Tử nhu thuận đi sau lưng hắn, vừa đi vừa sùng bái hỏi: “Tỷ phu, võ công của huynh rất cao cường, có phải vậy không?”

Mộ Dung Phục khách khí trả lời: “Nào có, cũng chỉ bình thường thôi.”

“Ta nghe nói trên đời có loại võ công có thể hút nội lực của người khác, tỷ phu có biết không?”

Mộ Dung Phục trong lòng giật mình, không hiểu dụng ý của nàng là gì, đành ra vẻ kinh ngạc nói: “Ta chỉ nghe nói phái Tinh Túc có một loại võ công gọi là Hóa công đại pháp, có thể tiêu hủy nội lực của kẻ địch, không biết có đúng hay không?”

A Tử cười nói: “Huynh đừng nói với người khác nha. Muội từ nhỏ lớn lên trong phái Tinh Túc. Hóa công đại pháp tuy rằng lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể làm giảm bớt nội lực của đối thủ thôi, cũng không thể lấy ỉnh dùng, không khỏi có chút lãng phí. Cái muội vừa nói, là công phu khác cơ.”

Phái Tinh Túc có Hóa công đại pháp do Đinh Xuân Thu sáng tạo ra, trúng phải chưởng này, trên người không chỉ bị đánh kịch độc, mà nội lực cũng trong khoảnh khắc đó mà mất đi. Cho dù người có không chết, cũng bị biến thành phế nhân. Vì thế mà Tinh Túc phái tuy không phải môn phái lớn, nhưng nhắc đến nó người trong võ lâm đều không ngừng nghiêng đầu oán hận.

Vừa nghe nói vị tiểu cô nương nũng nịu này là do phái Tinh Túc nuôi lớn, hơn nữa nàng nói đến loại võ công Hóa công đại pháp nham hiểm độc ác này, lại vô cùng coi nhẹ, khiến cho Mộ Dung Phục càng âm thầm kinh ngạc, chỉ đành phải tiếp tục qua loa nói:

“Tại hạ ngu dốt, cũng chưa từng nghe qua có loại võ công còn thần kỳ hơn cả Hóa công đại pháp này.”

Hắn vừa nói đến đây, thì bước chân cũng đã dừng trước cửa phòng của Vương Ngữ Yên.

Sợ Vương Ngữ Yên còn đang nghỉ ngơi, Mộ Dung Phục liền làm dấu ý bảo A Tử ở bên ngoài chờ, sau đó liền nhẹ nhàng bước lên đẩy cửa ra. Vương Ngữ Yên đang ngồi trên giường gấp quần áo, nghe thấy tiếng động liền quay đầu cười với Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục thấy trong tay nàng là quần áo của mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, liền chạy qua nắm tay nàng, máng yêu: “Cái đó cứ để kẻ dưới làm, người làm làm gì?”

Vương Ngữ Yên sáng giọng: “Ta không thiếu tay thiếu chân, suốt ngày nằm như vậy, xương cốt cũng xơ cứng, cho nên muốn làm một ít việc không quan trọng.”

“Vậy thì trước cứ nghỉ ngơi đã, cái vị A Tử muội muội kia đến thăm người.”

Vương Ngữ Yên rùng mình, trong lòng thế nhưng không hiểu vì sao lại sợ hãi. Ngay cả lúc trước gặp phải Thiên Sơn Đồng Mộc, nàng cũng chưa đến mức lông tơ trên người dựng lên thế này. Nàng cố trấn an bản thân, gấp nốt quần áo trong tay, sau đó mới gật đầu với Mộ Dung Phục.

“Tỷ phu, đây hẳn là Yên tỷ tỷ đi? Tỷ tỷ đỡ chưa?” A Tử như tên bắn tiến vào phòng, vô cùng nhuần nhuyễn ngồi bên cạnh giường của Vương Ngữ Yên, nắm tay nàng.

Bàn tay A Tử nhỏ bé lại lạnh lẽo khiến Vương Ngữ Yên không được tự nhiên, hơn nữa tiếng “tỷ phu” kia càng khiến nàng liên tưởng thấy chuyện chẳng lành. Kiều Phong kia cũng không phải là “tỷ phu” của nàng sao? Chẳng lẽ, A Tử này là một đứa con gái cuồng tỷ phu sao?

Lúc trước khi đọc truyện, tuy rằng đối với A Tử dám yêu dám hận cũng có chút bội phục, nhưng nếu quả thực tự mình tiếp xúc với nàng, thì cái loại người tàn nhẫn một cách ngây thơ như nàng, thật sự khiến người ta phải sợ hãi. Lại cũng không biết nàng có mục đích gì, cũng không muốn bởi vì thành kiến mà oan uổng người tốt, cho nên Vương Ngữ Yên đành lấy bất biến ứng vạn biến, ôn nhu trả lời: “Ta đã dưỡng thương được hai ngày, cũng tốt hơn rồi.”

A Tử cười tủm tỉm nhìn nàng, cực kì thân thiết dựa vào vai nàng, cười với Mộ Dung Phục: “Ta và tỷ tỷ có cùng phụ thân đó, tỷ phu, người nói xem chúng ta có giống nhau không?”

A Tử quần áo sang quý, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, nét mặt tỏa sáng; mà Vương Ngữ Yên chỉ mặc quần áo lụa bình thường, tóc xõa sau lưng, sắc mặt trắng bệnh ốm yếu. Hai thiếu nữ tuổi xấp xỉ nhau dựa vào cùng một chỗ, tự nhiên càng hiện ra Vương Ngữ Yên vẻ mặt bệnh tật. Vì thế, Mộ Dung Phục chỉ cười, cũng không trả lời.

Vương Ngữ Yên trong lòng tức giận, cũng không tiện tỏ ra, chỉ lặng lẽ rút tay ra, cười nói: “Ta cùng với tỷ tỷ ruột của người là A Châu, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, người ngoài cũng không ai nói chúng ta là tỷ muội, cho nên ta nghĩ có lẽ cũng không giống. Nhưng mà, khuôn mặt của người và A Châu tỷ tỷ rất giống nhau.”

A Tử vẫn lộ ra vẻ tươi cười, hưng phấn hỏi thăm tình hình của A Châu. Vương Ngữ Yên trong lòng không vui, hơn nữa thể lực không tốt, liền có chút mệt mỏi. Mộ Dung Phục thấy nàng như vậy, liền nói: “Trời cũng tối rồi, A Tử cô nương không về phòng ăn cơm sao?”

“Vậy sao? Tỷ phu, trước giờ ta chưa từng tới viện này, cho nên không thuộc đường, phải làm phiền huynh đưa ta ra ngoài rồi.” Cảm thấy không tiện mặt dày ở lại, A Tử liền đứng dậy, quay đầu nói: “Yên tỷ tỷ, người tốt nhất nên nghỉ ngơi nhiều vào.”

Câu nói cuối cùng của nàng nghe thì thân thiết, nhưng ngẫm kĩ lại thì dường như lại có chút thâm ý.

25. Chương 25: Người Áo Xanh

Vương Ngữ Yên tựa vào đầu giường, nghĩ mãi không thông. Nếu nói A Tử có ý đồ với nàng, thì nàng bây giờ đang bị trọng thương, hành động không tiện, có thể làm được gì đâu? Còn nếu nói là A Tử có hứng thú

với Mộ Dung Phục, rõ ràng biểu ca và Kiều Phong là hai loại hình nam tử khác nhau, hơn nữa A Tử hôm nay cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn...

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng lại đau đầu chóng mặt, đành phải thở dài, từ bỏ suy đoán.

Mộ Dung Phục đưa A Tử về phòng rồi, thấy Vương Ngữ Yên dựa vào đầu giường, mắt hơi nhắm, liền nhẹ nhàng lại gần ôm nàng vào trong lòng, vuốt tóc nàng nói: “Mới vừa rồi, nhìn thấy tỷ muội các người cùng một chỗ, nàng tinh thần thoải mái, người sắc mặt lại tiêu tụy. Trong lòng ta thực sự rất hối hận... Là ta không bảo vệ người được tốt.”

Thấy hắn không có ghét bỏ bản thân bị bệnh, Vương Ngữ Yên tâm tình tốt hơn một chút, kéo tay hắn rồi lắc lắc đầu.

Mộ Dung Phục lo nghĩ, vẫn là không nhịn được nói: “Người hình như cũng không thật sự thích tiểu cô nương kia.”

Vương Ngữ Yên trên mặt ửng đỏ, không dám nói là vì sợ Mộ Dung Phục bị muội muội mơ ước khiến trong lòng không thoải mái, vì thế nàng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nói: “Nàng tuy còn nhỏ, nhưng ta vẫn cảm thấy nàng không có ngây thơ như vẻ bề ngoài, cách nói năng, làm việc đều khiến lòng người phát lạnh.”

“Quả đúng như vậy. Ta cũng cảm thấy, cô nương này tâm thuật bất chính.” Mộ Dung Phục đồng tình nói, “Sau này người không nên cùng nàng tiếp xúc nhiều. Nói ta đa nghi cũng được, nhưng ta sợ nàng ta sẽ gây bất lợi uội. Nếu nàng ta đã là người trong phái Tinh Túc, tất nhiên rất am hiểu dùng độc, cho nên thứ gì qua tay nàng, muội không được ăn.”

Chỉ bằng một lần nói chuyện, đã nhìn ra được A Tử tâm thuật bất chính sao? Vương Ngữ Yên trong lòng có chút kinh ngạc, lại có chút kiêu ngạo, liền vươn tay nhắc cằm Mộ Dung Phục, nghiêm trang dài giọng: “Biểu...ca...”

Mộ Dung Phục chỉ cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng giả bộ nghiêm trang, ánh mắt đen như mực, ngón tay mảnh khảnh chạm vào cằm hắn hơi hơi ngứa, giống như đang cào nhẹ vào lòng hắn một cái. Hắn không khỏi nuốt nước miếng, cảm thấy trong miệng hơi khô, thấp giọng nói: “...Làm sao?”

Vương Ngữ Yên nâng cằm hắn lên, nhìn trái nhìn phải, trêu đùa nói: “Không biết thiếu niên công tử thông minh cơ trí này từ đâu tới a?”

Thấy nàng lại giả vờ bướng bỉnh, Mộ Dung Phục liền nở nụ cười, cúi đầu hôn lên thái dương nàng, trong lòng thầm nghĩ: cho dù có nhiều người gây bất lợi cho nàng, ta cũng sẽ thay nàng chống đỡ.

Đỗ Vương Ngữ Yên uống thuốc rồi đi ngủ xong, Mộ Dung Phục cũng không vội vã về phòng, mà một mình điều tra xung quanh cái viện nhỏ này. Hắn cực kỳ cẩn thận, ngay cả một nhánh cây, một chậu hoa cũng không bỏ qua.

Có lẽ mấy ngày gần đây, Đoàn Diên Khánh không dám đến nữa, hắn thầm nghĩ. Lại kiểm tra chỗ rẽ nơi hành lang, xác nhận không có ai xong, hắn lại đứng trước cửa phòng của Vương Ngữ Yên nghe ngóng. Khi biết nàng đã ngủ say, vẻ mặt hắn cũng trở nên nhu hòa hơn rất nhiều, xoay người đi kiểm tra thêm một lần rồi mới trở về phòng.

Nhưng ngay lúc mới bước vào cửa, hắn đã tinh tế nhận thấy trong phòng có tiếng hô hấp nhẹ nhàng chậm rãi, theo bản năng, Mộ Dung Phục liền lùi lại.

Người nọ thấp giọng cười, linh hoạt đứng lên. Cách một tầng cửa sổ giấy, ánh trăng thanh lãnh mơ hồ chiếu rọi một bóng người nhỏ nhắn. Mộ Dung Phục trong lòng biết không ổn, liền muốn vận khí lùi lại, liền cảm thấy kinh mạch không thể hoạt động, tứ chi bủn rủn, chỗ đan điền đau đớn, trong lúc nhất thời không di chuyển được bước nào.

“Tỷ phu, người thật là xấu... Rõ ràng biết công phu hút nội lực người khác, vì sao còn muốn gạt ta.” Một thanh âm ngọt ngào, nhưng lại lạnh như băng từng bước một tới gần, “Huynh dạy uội, được không?”

Đoàn Dự hàng đêm cầm đuốc soi sách để đọc, đêm nay cũng không ngoại lệ. Mỗi khi đọc đến chỗ hay, tuy là liên tục vỗ bàn khen ngợi, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ sáng khoái. Hắn thầm nghĩ, nghe nói trong triều

có một vị tên là Tô Thuần Khâm, lúc đọc sách thấy hay, đều phải uống một bát rượu lớn, mỗi đêm có thể uống một bình, thật sự là nho nhã hào sảng! Tại sao ta lại không noi theo a?

Nhưng nghĩ kỹ lại, cảm thấy tửu lượng của bản thân rất kém, nếu miễn cưỡng uống, chỉ sợ là vài lần “uống hết một bát rượu lớn” xong, liền say sưa không biết trời trăng gì nữa. Như thế ngược lại sẽ thành ra bất kính với tri thức.

Đang lúc không có chủ ý nào khác, tầm mắt của Đoàn Dự lại vô tình bắt gặp hoa sơn trà ngoài cửa sổ, nhất thời nghĩ đến: “Ta thích nhất hoa sơn trà, vì sao không ngồi dưới trăng cùng hoa đàm đạo? Có hoa làm bạn, chẳng phải so với uống rượu càng tao nhã thi vị sao?”

Đoàn Dự vừa nghĩ tới, liền tay trái ôm quyển sách, tay phải cầm đèn lồng, dạo bước trong vườn. Trên đường hẩn nhìn xung quanh, lại phát hiện có vài cây sơn trà được chăm sóc không đúng cách, vì thế mặt mày liền cau lại. Hẩn giẫm chân, nhớ kỹ vị trí cây hoa, sau đó tiếp tục đi tới một chỗ sơn trà nở rộ nhất, thoải mái ngồi xuống, treo đèn lên cao rồi đọc sách.

Trong tay là thơ hay ý đẹp, lại ngửi được mùi sơn trà, Đoàn Dự thầm cảm thấy đọc sách dưới sách chính là chuyện thi vị nhất. Đang lúc say mê, hẩn lại nghe xa xa chỗ bụi hoa hình như có tiếng động, trong lòng không khỏi ngạc nhiên: chẳng lẽ lại có người cũng giống ta, nửa đêm làm bạn với sơn trà sao? Người kia hẳn cũng phải rất yêu hoa.

Đi thêm chốc lát nữa, Đoàn Dự liền nghe thấy một cuộc đối thoại, người kia hẳn không đứng cách xa hẩn lắm. Chỉ thấy một âm thanh khó chịu lọt vào tai:

“Người không cần chờ tiểu tử kia đến cứu người, hẩn hiện giờ ốc còn không mang nổi mình ốc đâu.”

Sau đó lại là thanh âm của một thiếu nữ thản nhiên nói: “Việc này không có quan hệ gì tới hẩn! Người muốn giết ta cũng được, chỉ cần đừng khó xử hẩn...Người rốt cục đã làm gì hẩn rồi?”

Đoàn Dự kinh hãi: thanh âm này, sao lại nghe hơi giống của vị Yên muội kia? Hẩn lại nhìn xung quanh, quả nhiên chỗ này cách cũng không xa nơi nàng ở.

“Cái này phải cảm ơn sự hợp tác của muội muội người. Ta và nàng chỉ là làm theo nhu cầu thôi, nàng muốn tiểu tử kia, còn ta thì muốn mạng của người ——”

“A a, không tốt!” Đoàn Dự nghe được thì nóng vội, liền lao ra.

Cây sơn trà kia cành lá xum xuê, cho nên khi hẩn lao qua, cả mặt cả cổ đều dính đầy lá cây và hoa. Luống cuống tay chân gạt hết xuống, Đoàn Dự chỉ thấy trước mặt, một thiếu nữ xinh đẹp đang quỳ trên đất, cách nàng khoảng hai bước, là một quái nhân mặc đồ xanh cầm nặng trở vào đầu mi của nàng, chuẩn bị tước đi sinh mạng.

Hai người này một già một trẻ, một xấu một đẹp, đứng giữa bụi hoa hình thành nên hai thế cực đối lập, khiến Đoàn Dự vừa thấy liền nổi lòng muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân. Hẩn mặc dù không biết võ công, nhưng cũng không tỏ ra sợ hãi, quát lớn: “Ác nhân, buông cô nương kia ra!” Nói xong, liền nhào đến, chắn trước người Vương Ngũ Yên, vẻ mặt chính nghĩa lẫm liệt.

Wương Ngũ Yên lúc này, phát hiện ra Đoàn Diên Khánh lên vào phòng nàng, liền giãy giụa kêu cứu, lại bị Đoàn Diên Khánh điểm á huyết, kéo ra khỏi phòng. Sau đó biết được Mộ Dung Phục rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, liền tuyệt vọng. Đúng lúc đó thì Đoàn Dự lại ngoài dự đoán trượng nghĩa xông ra, làm cho nàng trong lúc nhất thời liền ngây dại.

Đoàn Diên Khánh cũng sửng sốt, không thể ngờ đứa con mà hẩn tâm tâm niệm niệm bảo vệ lại lao ra phá hỏng chuyện của hẩn. Hẩn chậm rãi thu nặng lại, ánh mắt phức tạp nhìn Đoàn Dự, nói: “Người tại sao cứ phải xen vào chuyện này? Yên yên ổn ổn làm thế tử của người đi. Cô nương này ta nhất định phải giết.”

Đoàn Dự thấy hẩn miệng không cử động mà có thể nói, giật mình hoảng sợ, nhưng đạo lý ca ca phải bảo vệ muội muội hẩn rất rõ, liền lớn gan nói: “Nàng có thù oán với người sao? Nàng từng hại người sao?”

Đoàn Diên Khánh đáp: “Không có thù oán, nàng cũng chưa từng hại ta.”

Đoàn Dự chưa từng gặp qua chuyện này, liền quay đầu nói với Vương Ngũ Yên: “Yên muội, sáng nay muội hỏi ta, nếu có kẻ ác không phân phải trái giết người lung tung, vậy phải làm sao, lúc ấy ta còn không cho là đúng. Hiện thời ta coi như đã thấy.”

Vương Ngũ Yên cười khổ một chút, thấy Đoàn Diên Khánh đứng lặng người, hai mắt chăm chăm nhìn Đoàn Dự, trong ánh mắt toát ra vô cùng đau xót, cảm thấy không nên làm như vậy. Nàng liền bảo Đoàn Dự đỡ nàng đứng lên, nhẹ giọng nói: “Hắn mặc dù không nói đạo lý, nhưng cũng là có nỗi khổ trong lòng. Việc này không liên quan tới người, người phải cẩn thận, đừng để bị ngộ thương.”

Thấy nàng dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, sắc mặt ảm đảm, lúc nguy cấp này còn biện hộ thay cho kẻ ác, Đoàn Dự máu nóng xông lên, lớn tiếng nói: “Người là muội muội ruột thịt của ta, có kẻ muốn hại người, sao ta lại không liên quan chứ?”

Hắn cứng rắn bước lên, kéo nàng ra sau người, gân cổ nói với Đoàn Diên Khánh “Người nếu muốn giết muội muội của ta, cứ giết ta trước đi!”

Đoàn Diên Khánh đem nặng cảm mạnh xuống đất, làm ra bộ dạng uy hiếp. Hắn cúi đầu trầm ngâm chốc lát, lại nói: “Nàng quả thật là muội muội ruột thịt của người sao?”

Đoàn Dự không chút nghĩ ngợi đáp: “Một chút cũng không sai!”

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng bước chân của một đội thị vệ, trong đó có một người hỏi: “Thế tử đang ở đây sao?”

Vốn Đoàn Diên Khánh và Vương Ngũ Yên đối thoại đều nhỏ tiếng, nhưng Đoàn Dự lại không ngừng la to, vì thế bọn thị vệ trong vương phủ mới chạy lại. Đoàn Dự vừa thấy có viện binh, vui mừng vô cùng, lớn tiếng đáp: “Là ta, mau tới giúp ta bắt người xấu!”

Đoàn Diên Khánh thở dài một tiếng, trong hơi thở không chỗ nào là không chua xót.

Hắn xoay người nhảy lên bờ tường, dùng nặng đập gãy đôi một cành cây khô, để lộ ra một cái động, sau đó cúi sâu người, run run rẩy rẩy muốn từ nơi đó đi ra ngoài. Mà nặng kia quá dài, động chỉ miễn cưỡng có thể ột người đi qua, cho nên hắn trước tiên ném nặng qua, lại dùng nặng còn lại chống đỡ thân thể lết dần ra ngoài, dáng đi vô cùng chật vật. Có chuyện này là do Mộ Dung Phục đã hút đi của hắn bảy tám phần công lực, cho nên hắn không còn đủ chân khí mà bay qua tường cao ba trượng của vương phủ, chỉ có thể khoét lỗ chui vào.

Nhìn bóng lưng cô đơn của Đoàn Diên Khánh, lại nhìn thấy Đoàn Dự đang ở bên cạnh hô to, Vương Ngũ Yên cảm thấy trong lòng đau xót, thốt lên:

“Người yên tâm, hắn thật sự là ca ca ruột của ta.”

Đoàn Diên Khánh hơi dừng bước một chút, cũng không trả lời, sau khi ra ngoài động liền thò nặng vào, đem cành cây khô kia kéo ra che khuất.

Trước khi cành cây che khuất tầm mắt của hắn, hắn lặng yên nhìn Đoàn Dự một cái.

Mà Đoàn Dự thì đối với ánh mắt đau thương này lại hồn nhiên không để ý tới, chỉ ra sức vẫy tay với bọn thị vệ, mong ngóng bọn họ mau chạy tới, bắt tên ác tặc không rõ trắng đen này.

Hắn không hề biết, cái tên quái nhân xấu xí mặc đồ xanh này, cũng đã từng giống như hắn, là một thiếu niên phong lưu tuấn mỹ.

Hắn cũng không biết cái tên ác nhân thần bí này, cũng đã từng giống như hắn, ngồi dưới ánh trăng ôn nhu mỉm cười với hoa sơn trà.

Hắn càng không biết kẻ sát nhân này, lại chính là người cha thân sinh ra hắn.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, Diên Khánh thái tử gặp mặt con trai hắn.

26. Chương 26: Thần Mộc Vương Đỉnh

Mộ Dung Phục trong lòng biết không ổn, liền muốn vận khí lùi lại, liền cảm thấy kinh mạch không thể hoạt động, tứ chi bủn rủn, chỗ đan điền đau đớn, trong lúc nhất thời không di chuyển được bước nào.

“Tỷ phu, người thật là xấu...Rõ ràng biết công phu hút nội lực người khác, vì sao còn muốn gạt ta.” Một thanh âm ngọt ngào, nhưng lại lạnh như băng từng bước một tới gần, “Huynh dạy uội, được không?”

Mộ Dung Phục vẫn bị đóng đinh tại chỗ, chỉ trơ mắt nhìn người đang từ từ bước ra. Khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của A Tử dần dần rõ ràng. Mà dưới ánh trăng, khuôn mặt trắng như tuyết ấy lại mang một chút quỷ dị.

“Người chưa từng chạm vào quần áo của ta, làm sao có thể hạ độc?” Mộ Dung Phục cười khổ, nói.

Từ lúc đưa A Tử từ trong phòng của Vương Ngữ Yên ra, hắn luôn phi thường cảnh giác, đừng nói là để cho nàng động vào, cho dù có là cùng chạy, bao giờ cũng cách nàng xa hơn ba thước. Như vậy, A Tử làm sao lại hạ độc được hắn?

A Tử vênh mặt lên, nhẹ nhàng cắn ngón tay, đắc ý cười: “Ta chỉ cần hạ trên quần áo của Yên tỷ tỷ là đủ rồi.”

“Người dám động vào nàng?” Mộ Dung Phục trong nháy mắt sắc mặt liền đen thui.

Vương Ngữ Yên đang bị trọng thương, khả năng kháng độc tính sẽ không được như người bình thường. Nếu như nàng trúng độc, thì bất luận kẻ nào cũng có thể dễ dàng lấy mạng nàng.

A Tử chớp chớp mắt, nghi hoặc hỏi: “Tỷ phu, tại sao lúc người biết mình bị trúng độc, không hề tức giận. Mà đến lúc nhắc tới Yên tỷ tỷ, sắc mặt lại trở nên dọa người như vậy a?”

Mộ Dung Phục cắn răng nói: “Người dám động vào nàng!”

Một ngón tay lạnh lẽo đặt lên cổ họng của Mộ Dung Phục, thậm chí cảm nhận được mạch đang điên cuồng nhảy lên của hắn, A Tử càng trừng to mắt: “Tỷ phu, người không vui? Người muốn giết ta sao? Giống như tối hôm qua người muốn giết kẻ mặc áo xanh kia...”

Vừa nghe lời ấy, hơn nữa lúc chiều A Tử cứ quần lấy hỏi hắn về công phu hút nội lực, Mộ Dung Phục trong nháy mắt liền hiểu ra toàn bộ sự việc.

Thì ra A Tử lần này được Trấn Nam vương phủ tìm về, liền thuận tay trộm đi Thần mộc vương đỉnh trong tay Đinh Xuân Thu. Cho nên nửa đêm nàng mới vụng trộm ngồi trên bờ tường, dùng cái đỉnh kia hấp dẫn trùng độc để luyện độc công. Vì thế mà ngẫu nhiên nhìn thấy toàn bộ quá trình đánh nhau giữa Mộ Dung Phục và Đoàn Diên Khánh.

Nàng cực kỳ cơ trí, vừa thấy mấy hiệp đầu, hai người nội lực gần gần như nhau, sau đó thấy Mộ Dung Phục dùng ngón cái nắm chặt nạm của Đoàn Diên Khánh, thì lập tức võ công của Mộ Dung Phục hơn Đoàn Diên Khánh mấy lần. Nàng lập tức nghĩ tới công phu đáng sợ nhất của phái Tinh Túc – Hóa công đại pháp.

A Tử từng vô số lần chính mắt nhìn thấy Đinh Xuân Thu dùng Hóa công đại pháp tiêu hủy nội lực của người khác, như sử dụng công phu này chỉ có thể khiến đối phương thống khổ, còn đối với mình chẳng có tí lợi ích nào. Nhưng trận đánh nhau kia, Đoàn Diên Khánh nội lực đi xuống, mà Mộ Dung Phục thì tăng tiến nội lực. Nếu so sánh với lúc sử dụng Hóa công đại pháp thì uy phong lợi hại hơn nhiều lắm.

Lúc này nàng mơ hồ hiểu rõ. Cho nên sau khi Mộ Dung Phục đi rồi, nàng liền đuổi theo Đoàn Diên Khánh. Đoàn Diên Khánh tất nhiên biết nàng là vị thiên kim trong Trấn Nam vương phủ, lại thấy trên khuôn mặt nàng ẩn chứa tà khí, làm việc cổ cổ quái quái, liền đoán ra nàng cũng không phải kẻ lương thiện gì. Vì thế hai người này mới nổi lên ý niệm hợp tác với nhau.

A Tử từ trong miệng Đoàn Diên Khánh chứng thực được chuyện Mộ Dung Phục hút nội lực, trong lúc nhất thời vừa mừng vừa sợ, Hóa công đại pháp của Đinh Xuân Thu, đã được liệt vào hàng võ công thượng thừa trên giang hồ, nếu đã có trụ cột là hóa công còn có thể hấp công, chẳng phải sẽ xưng bá võ lâm sao? Bởi vậy nàng quyết tâm, nhất định phải tóm được Mộ Dung Phục, học môn công phu này. Còn về phần Vương Ngữ Yên, Đoàn Diên Khánh muốn xử lý sao thì tùy hắn.

Với một người như A Tử, thì trong lòng nàng, một tỷ tỷ thua xa con độc trùng quý giá trong Thần mộc vương đỉnh.

Nàng nương theo danh nghĩa, đến thăm Vương Ngũ Yên, để đi theo dò xét Mộ Dung Phục. Đến lúc vào trong phòng của Vương Ngũ Yên rồi, thấy hai người họ vô cùng thân thiết ăn ý, ngoại trừ đồ kị, còn không khỏi nảy sinh sự tò mò.

Nàng từ nhỏ đã lớn lên trong phái Tinh Túc, không hề có khái niệm huynh đệ thủ túc. Không cần quan tâm là dùng thủ đoạn nào, trong phái Tinh Túc, chỉ cần sư huynh sư đệ giết được đối phương, đều có thể thay thế địa vị của người đó, tiếp nhận quyền lực mới. Cho nên mỗi người trong con mắt của A Tử, đều chỉ là địa vị và quyền lợi. Đoàn Chính Thuần hỏi thăm, khắp nơi đi tìm nàng, lúc đón nàng về từ phái Tinh Túc, nàng cũng chỉ là cảm thấy danh hào con gái vương gia rất oai, cuộc sống vì thế cũng được giàu sang phú quý, nên mới đồng ý về phủ với hắn.

Hai chữ “chân tình”, A Tử hoàn toàn không hiểu, cho dù là tình yêu của cha, tình yêu của mẹ, hay tình yêu của anh em, của nam nữ, một chút nàng cũng chưa từng được hưởng qua. Thấy Mộ Dung Phục đối với Vương Ngũ Yên vô cùng chiều chuộng săn sóc, lại nhớ tới chuyện Đoàn Diên Khánh kể với nàng, đêm đó là Mộ Dung Phục dùng tính mạng của bản thân để bảo vệ Vương Ngũ Yên, cho nên trong lòng A Tử cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Đối với Mộ Dung Phục, nàng không thể nói rõ là có tình cảm gì với hắn. Chỉ là không ngừng tưởng tượng, nếu như cũng có người đối với mình giống như Mộ Dung Phục đối với Vương Ngũ Yên, thì sẽ thế nào...

Bởi vì nhìn vẻ mặt của Vương Ngũ Yên, A Tử cảm thấy cô ta rất hạnh phúc.

A Tử thừa dịp lúc dựa vào gần Vương Ngũ Yên, liền gài lên tóc nàng một cây châm độc. Cây độc châm kia rất nhỏ rất mềm, hoàn toàn vô hại với Vương Ngũ Yên, nhưng nếu Mộ Dung Phục vuốt tóc nàng, thì cây độc châm sẽ chui vào ngón tay của hắn, rồi thâm nhập vào máu.

Liệu có nên nói cho hắn là Vương Ngũ Yên không trúng độc không nhỉ...Nhưng mà nhìn thấy Mộ Dung Phục sắc mặt tức giận, A Tử quyết định không nói.

Nhìn tỷ phu nóng giận như vậy, con mắt cũng sáng hơn, rất đẹp.

Dù sao để cho Đoàn Diên Khánh xử lý Vương Ngũ Yên, thì kiểu gì cô ta cũng chết. Vốn dĩ nàng cũng định tự tay hạ độc Vương Ngũ Yên luôn, nhưng mà Đoàn Diên Khánh lại kiên trì muốn đích thân xác nhận cô ta đã chết.

“Người là muối muối của Yên nhi, nếu muốn học công phu của ta, sao không trực tiếp hỏi. Vì sao phải cầu kết với kẻ xấu mà hại tỷ tỷ người!” Mộ Dung Phục cố gắng kìm nén tức giận, nhưng trong lòng vô cùng sốt ruột, không dám tưởng tượng nếu Vương Ngũ Yên rơi vào tay Đoàn Diên Khánh thì sẽ gặp kết cục gì.

Hắn cố gắng vận công, rõ ràng có thể cảm nhận được chỗ khí hải rất nhiều chân khí, nhưng một chút cũng không vận ra được. Cứ nghĩ đến Vương Ngũ Yên lúc này gặp phải nguy hiểm, hắn lại đau lòng không thôi.

“Tỷ phu, dù sao nàng cũng không sống lâu được, việc gì huynh phải lo cho nàng? Cứ để nàng chết đi.” A Tử nghiêng đầu, ngây thơ nói.

Mộ Dung Phục trên đời này chưa từng gặp qua ai như A Tử, rõ ràng là một đứa nhỏ xinh đẹp, khuôn mặt lại ngây thơ trong sáng, nhưng mở miệng là lời nói tàn nhẫn.

A Tử lơ đãng, tiếp tục mỉm cười nói: “Huynh xem, huynh có công phu hấp thu nội lực thần kỳ, ta lại có Thần mộc vương đỉnh luyện được độc công, người nếu đem công phu kia dạy cho ta, chẳng phải võ công của ta so với Hóa công đại pháp còn lợi hại hơn sao?”

Nàng kéo ghế ra ngồi đối diện Mộ Dung Phục, khát khao nói: “Đến lúc đó ta chính là đệ nhất võ lâm, ai cũng không thể đánh lại ta, ai cũng không dám trách móc ta. Ta muốn làm cái gì có thể làm cái đó, ta muốn giết ai, hắn sẽ phải ngoan ngoãn đi tìm cái chết...”

Mộ Dung Phục không thềm để ý tới nàng, âm thầm nỗ lực điều hòa kinh mạch, thầm nghĩ dùng chân khí ngăn chặn độc tính.

“Tỷ phu ngu ngốc! Cái này chỉ làm cho tay chân người không cử động được thôi, không ảnh hưởng đến tính mạng của người. Cho nên người có ép thể chứ ép nữa cũng không ra nội lực đâu.” A Tử lắc đầu, từ trong lòng lấy ra Thần Mộc vương đỉnh, âu yếm vuốt ve nó.

“Tỷ phu, trong đỉnh có vài con bảo bối, lúc ta luyện công cần dùng, huynh nếu như không chịu dạy ta, ta đành phải đem những con bảo bối này dùng trên người huynh thôi.”

Dứt lời, nàng liền đem đỉnh mở ra, dùng ngón tay xinh đẹp nhấc một con rết to màu hồng lên, vung tới vung lui trước mặt Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục lạnh lùng nhìn nàng, sắc mặt không đổi.

“Thật sự muốn ta dùng chúng nó?” A Tử quệt miệng, con mắt xoay vòng trong hốc mắt, “Không sợ, may mắn đêm qua thần đỉnh còn đưa tới một con độc vật lợi hại hơn.” Nàng nhìn sâu vào trong đỉnh, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Mộ Dung Phục mơ hồ nghe được vài tiếng “Oàm oap, oàm oap” cổ quái, lại không biết là con độc vật gì, trong lòng chỉ thầm than thở: ta cả đời anh minh, cuối cùng lại chết lãng xẹt trong tay một tiểu cô nương âm độc! Giận nhất là bây giờ ta không thể cứu được Yên nhi mà thôi.

Thấy Mộ Dung Phục không mở miệng, A Tử liền nhướn miệng cười, giơ tay lên, vung một đồng bột phấn màu đỏ sậm về phía Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục thấy vậy, vội vàng nhắm mắt ngừng thở, nhưng cũng không có tác dụng. Trong nháy mắt hắn chỉ cảm thấy cực kỳ khó thở, đầu óc choáng váng, không tự chủ được liền há to mồm hô hấp, nhưng vẫn không dễ chịu hơn chút nào, lồng ngực như muốn nổ tung ra.

“Tỷ phu, người ném thử hương vị đi?” A Tử dè dặt cẩn trọng đặt con rết lên môi hắn. Con rết cảm thấy nhiệt độ ấm áp, liền thò đầu đi vào trong miệng của Mộ Dung Phục.

Một cỗ khí tanh hôi xộc thẳng vào mũi của Mộ Dung Phục, nhưng giờ phút này hắn hô hấp khó khăn, nếu ngậm miệng lại nhất định sẽ chết vì không thể hô hấp, chỉ đành tiếp tục há to mồm, trơ mắt nhìn con rết kia bò vào trong miệng. Sau đó cảm thấy con trùng dài ngoẵng ấy từ từ trượt xuống cổ họng, từng cái chân cái chet đập lên yết hầu và nội tạng của hắn, mang theo một cảm xúc lạnh lẽo đáng sợ...

“Tỷ phu, ăn ngon không?” A Tử không hề chớp mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt của Mộ Dung Phục, thấy hắn bị ép nuốt vào con rết rồi, thấy thú vị đến mức nàng cười khanh khách ra tay, vô cùng vui vẻ.

“Ta hỏi lại một lần nữa, huynh dạy ta công phu đó, được không?”

“Người tuổi còn nhỏ tâm địa đã độc ác thế này, về sau tất nhiên sẽ làm được chuyện lớn...Cần gì ta phải dạy...” Mộ Dung Phục thở hổn hển, cố gắng nói xong mấy câu đó đó, đầu đã chảy đầy mồ hôi hột. Con rết vốn là kịch độc, xâm nhập vào dạ dày rồi, lục phủ ngũ tạng liền đau như bị dao cắt, lại không phải là cắt một nhát, mà là không ngừng dùng mũi dao đảo loạn trong cơ thể.

“Xem ra con rết kia còn chưa đủ ăn ngon a!” A Tử ngạc nhiên nói. Nàng ở trong phái Tinh Túc, đã từng nhiều lần thấy những tên gió chiều nào che chiều đấy, đừng nói là thật sự dụng hình, chỉ cần lấy dao hua tới hua lui trước mặt hắn, thì đối phương nhất định sẽ khóc rống lên mà quỳ xuống xin tha. Nay thấy Mộ Dung Phục kiên cường như thế, nàng lại càng thêm tò mò.

A Tử lo nghĩ, liền cẩn thận nhấc một con bọ cạp và một con tắc kè lên, đặt lên môi Mộ Dung Phục, “Nếu không...Huynh ném thử hai cái này xem?”

Nàng lời nói tự nhiên, vẻ mặt tha thiết, phẳng phất như đang mời người thân dùng món ăn ngon nhất trên đời vậy.

Mộ Dung Phục nhắm mắt hai mắt, hắn không muốn nhìn thấy nàng nữa.

Không biết Yên nhi hiện tại thế nào, Đoàn Diên Khánh có hạ độc thủ với nàng hay không...Cùng lắm thì, hai người bọn họ gặp nhau dưới âm phủ vậy.

27. Chương 27: Con Cóc Đỏ Giải Trăm Độc

Vương Ngữ Yên kinh ngạc nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mộ Dung Phục, chậm rãi ôm lấy hắn, cảm thấy như bản thân đang ôm một cột băng vậy.

“Biểu ca, nhất định rất đau...” Nước mắt nàng từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay của Mộ Dung Phục.

“Hài tử ngốc, đều đã qua rồi. Người xem, ta hiện tại không phải vẫn tốt sao?” Mộ Dung Phục nắm tay nàng đặt lên mặt hắn, lại nhìn xung quanh không có ai, liền vươn đầu hôn lên môi nàng, cười nói, “Người không cần sợ, mau đưa ta ra giếng rửa mặt nào.”

Vương Ngữ Yên cười một tiếng, mắt vẫn còn đọng nước: “Huynh không nói thì muội đã quên, huynh ăn nhiều độc vật như vậy, còn dám lại gần muội, bản chết đi được!”

“Nào, nếu ta đã bản rồi, vậy thì người cùng bản với ta thôi.” Mộ Dung Phục kéo nàng vào trong lòng, giọng nói mang theo trêu chọc, cánh tay ôm chặt lấy nàng, nhất quyết không buông.

“Sau đó thế nào? Làm sao huynh thoát được? Hơn nữa độc trong người huynh, làm sao được giải?” Vương Ngữ Yên nằm trong lòng của Mộ Dung Phục, tuy nghe thấy tiếng trái tim hắn đập bình thường, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Ta vốn tưởng rằng lần này nhất định phải chết không còn nghi ngờ gì, lại không nghĩ đến trong đỉnh đột nhiên có một con cóc da đỏ như lửa nhảy ra...”

Thì ra độc vật lợi hại nhất trong Thần Mộc vương đỉnh của A Tử, chính là con cóc đỏ này. Ngay lúc con bọ cạp và con tắc kè đang chui vào bụng của Mộ Dung Phục, thì con cóc kia liền nhảy ra, đuổi theo hai con độc vật kia.

“Đó là một con cóc lớn đó...Huynh cũng nuốt luôn được sao?” Vương Ngữ Yên dở khóc dở cười. Vì sao mỗi lần nàng rước lấy phiền toái, thì chính nàng sẽ gặp phải chuyện không hay ho, trái lại, biểu ca lần này cũng có thể gặp dữ hóa lành, chớ ngáy phải ruồi đạt được thành tựu?

Mộ Dung Phục xoa bụng của mình, vẻ mặt đau khổ, nói: “Ta nào có ăn, là tự bọn chúng lao xuống mà. Cũng không biết con cóc ấy ở trong bụng ta luyện võ công gì, mà so với những con độc vật lúc trước còn làm ta đau hơn mấy trăm lần.”

Con cóc này tuy trên cơ thể chứa kì độc, nhưng lại sợ nước chua, vì thế vừa tiếp xúc với dịch dạ dày trong bụng của Mộ Dung Phục, liền chậm rãi bị hòa tan, cuối cùng trở thành một bãi máu loãng. Mà sau khi nó dung nhập vào máu của Mộ Dung Phục rồi, thì những loại độc trước đó trong người hắn liền biến mất.

“Chúc mừng biểu ca, có lần ta đã thấy nó trong sách, con cóc độc này là vua các loại độc, hiện giờ nó bị huynh ăn rồi, về sau loại độc nào cũng không thể làm gì được huynh.” Vương Ngữ Yên cười nói.

“Thì ra là thế! Trách không được...” Mộ Dung Phục lập tức hiểu ra, “lúc ấy bụng ta đau đớn vô cùng, nghĩ hẳn phải chết rồi, liền cố gắng chống đỡ định phế đi võ công của A Tử, nghĩ rằng nếu trúng thêm độc nữa, cũng sẽ chẳng quan hệ gì. Ai ngờ...”

Nuốt cóc độc vào xong, tuy rằng đau đớn không chịu nổi, nhưng chân khí trong cơ thể của Mộ Dung Phục lại khôi phục có thể miễn cưỡng sử dụng, nhưng chỉ đủ một lần công kích. Hắn tưởng đây là do hồi quang phản chiếu, trong đầu liền chỉ có duy nhất một ý định là không thể để tiểu cô nương ác độc kia tiếp tục làm hại nhân gian. Bản thân thì đã cầm chắc cái chết, có trúng thêm chút độc nữa cũng chẳng nhằm nhò gì.

Ngoại trừ công phu dùng độc, A Tử tuổi còn nhỏ, cũng không biết được mấy võ công. Hơn nữa nàng đối với năng lực hạ độc của bản thân mình vô cùng tự tin, cho nên cũng không dự đoán được Mộ Dung Phục thật sự có thể khôi phục nội công. Vì vậy, chuyện Mộ Dung Phục phế bỏ võ công của A Tử trở thành chuyện rất đơn giản.

“Tỷ phu, người đừng...” A Tử biết tình huống không ổn, lập tức phát huy thần công của gió chiều nào che chiều đấy, nước mắt lưng tròng cầu xin Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: ta cho dù có chết, cũng muốn chết cùng với Yên nhi, làm gì có ý định cùng chết với người.

A Tử thấy hần không nói gì, lại càng khóc to hơn: “Tỷ phụ, huynh bỏ qua uội đi, muội là còn nhỏ, chưa hiểu chuyện...”

Lúc này, đau đớn trong cơ thể của Mộ Dung Phục đã chậm rãi giảm bớt, hần liền sử dụng chân khí kiểm tra kinh mạch toàn thân mộ phen, cũng không thấy có gì không ổn. Hần luôn lo lắng cho Vương Ngữ Yên, cũng bất chấp bản thân mình có phải là hồi quang phản chiếu không, liền điểm đại huyệt của A Tử, sau đó quàng nàng vào trong phòng, còn bản thân thì chạy ra ngoài.

Trong phòng Vương Ngữ Yên tất nhiên không có ai, Mộ Dung Phục càng thêm khẩn trương, cũng quên đi đau đớn khi độc trên mình con cóc dung nhập vào máu, vội vàng đi ra sân trong viện tìm. Lúc này, hần lại nghe thấy Đoàn Dự hô hoán thị vệ, liền đi nhanh về phía đó, xa xa chỉ thấy Vương Ngữ Yên buồn bã đứng. Thấy nàng không sao, hần thở phào nhẹ nhõm, tâm trạng đang căng thẳng cũng dần bình tâm lại.

Vương Ngữ Yên cũng kể lại cho hần chuyện mình bị Đoàn Diên Khánh bắt, sau đó lại được Đoàn Dự cứu. Mộ Dung Phục nghe xong, thở dài: “Người này cuộc đời quả thực đau khổ...lại cũng hơi giống ta...thật sự là kẻ đáng giận cũng có chỗ đáng thương.”

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu thì thấy Vương Ngữ Yên quan tâm nhìn hần, trong lòng Mộ Dung Phục nhớ lại đêm nay, cả hai người họ đều là đi dạo một vòng quanh quỹ môn quan, không khỏi cảm khái, nói: “Nếu bên cạnh hần cũng có một vị biểu muội am hiểu lòng người, cùng sống cùng chết với hần, có lẽ cuộc đời hần sẽ không bi thảm như vậy.”

Vương Ngữ Yên bật cười, một tay cầm tay Mộ Dung Phục bắt mạch, sau đó lắc lư đầu nói: “Nha, bị con cóc kia làm cho văng đầu rồi? Khắp nơi đều có biểu muội, đâu phải ai cũng thành anh minh thần võ biểu ca đâu?”

Mộ Dung Phục đặt tay mình lên tay nàng, nói tiếp: “Mặc dù người người đều có biểu muội, cũng nhất định không phải là người tốt như ngươi.”

Hai người nhìn nhau cười, chỉ cảm thấy chuyện sống chết đêm nay, so với khoảnh khắc ôn nhu tình cảm này, thật sự là không đáng nhắc tới.

Đúng lúc này, Đoàn Dự lại đi mời Đoàn Chính Thuần đến thương lượng. Vừa vặn lúc hai người họ tới, lại thấy một đôi tiên đồng ngọc nữ ôm nhau đứng dưới ánh trăng. Cảnh trước mắt này tựa như chỉ có ở nơi tiên giới, nhất thời khiến hai cha con nhà họ Đoàn đều có chút ngáy dại.

Đoàn Dự trong lòng nghĩ: tại sao Yên muội và Mộ Dung đại ca ôm nhau như vậy, ta còn cảm thấy thân thiết hơn cả lúc cha ôm mẹ? Đúng rồi, có lẽ bởi vì mẹ luôn đau khổ tính cách phong lưu của cha, cho nên mỗi lần phụ thân ôm nàng, nàng lại nghĩ tới cảnh ông ấy cũng ôm nữ tử khác như vậy, tất nhiên trong lòng sẽ không vui.

Hần lại nghĩ tới Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục không kể là lúc nào, dù bình thường hằng ngày, hay là khi sinh tử trước mắt, trong mắt trong lòng họ cũng chỉ có đối phương. Vừa nãy Mộ Dung Phục mặt tái nhợt xông đến, vội vàng hỏi han Vương Ngữ Yên, bản thân hần đứng bên cạnh mà hoàn toàn không thể lọt vào thế giới của hai người họ. Tuy rằng thấy vậy, hần liền nhanh trí xung phong đi mời phụ thân, nhưng suốt dọc đường đi, trong lòng hần vẫn có một sự hâm mộ không nói rõ được.

Mà Đoàn Chính Thuần giờ phút này nhớ tới, chính là: khi còn niên thiếu, ta cũng từng có một đoạn thời gian đẹp như vậy, nhưng mà cụ thể là cùng ai, ở đâu thì ta lại không nhớ được. Khi đó tình cảm tưởng là sâu đậm như thế, tại sao không lưu lại chút kí ức nào trong tim?

Hần quay đầu nhìn Đoàn Dự, thấy trong mắt con trai hần ánh lên vẻ hâm mộ, trong lòng lại không khỏi nhớ tới Đào Bạch Phượng. Nàng lúc còn trẻ cũng vô cùng xinh đẹp hoạt bát, tại sao hiện giờ nàng lại trở thành cái bộ dạng lúc nào cũng cúi đầu vâng lời, nhưng lại chẳng hề để tâm, ngay cả con cũng có thể từ bỏ, để lên chùa cầu an đây?

Phụ tử hai người trong lòng mang tâm sự, cứ như vậy đi đến trước mặt Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục, không hề mở miệng nói gì. Mộ Dung Phục cảm thấy kì quái, liền chấp tay thi lễ với Đoàn Chính Thuần: “Vương gia.”

Đoàn Chính Thuần lúc này mới phục hồi thần trí, có chút xấu hổ đưa tay vuốt râu, rồi uy nghiêm mở miệng nói: “Dự nhi nói là có kẻ xấu đến ám sát, ta đã sai người tăng cường bảo vệ. Nhưng mà A Tử, mọi chuyện là thế nào?”

Mộ Dung Phục cảm thấy thực ra hôm nay hai người họ cũng không sao, liền đem chuyện lớn hóa nhỏ, giảm bớt đi vài chi tiết quan trọng, cuối cùng nghiêm mặt nói: “Xin thứ cho tại hạ nói thẳng, A Tử cô nương tuy còn nhỏ, bướng bỉnh một chút cũng không sao, nhưng đừng nên quá nuông chiều nàng.”

Đoàn Chính Thuần đỏ mặt, hẳn đã một đồng tuổi rồi, đột nhiên lại có mấy nữ nhi như hoa như ngọc, tất nhiên là chiều chuộng vô cùng, để bọn chúng muốn gì được nấy. Nhưng về phần tình thân, thực sự ông cũng chỉ quan tâm rất ít, cho nên không hề biết A Tử thiên chân khả ái lại là người như thế, thiếu chút nữa đã tước đi tính mạng của tỷ phu mình. Hắn một lòng muốn làm người cha hiền từ, lại không ngờ cuối cùng bị chụp mũ là quân giáo không nghiêm, trong lòng nhất thời cũng không vui.

Vương Ngữ Yên trong lòng nghĩ đến một chuyện khác, nhíu mày nói: “Chuyện này cũng có thể coi là việc nhỏ. Nhưng nghe biểu ca nói, A Tử muội muội lấy cái đỉnh độc kia, hình như là pháp bảo luyện công yêu thích nhất của Đinh Xuân Thu phái Tinh Túc, gọi là Thần Mộc Vương Đỉnh. Nếu là được sư phụ cho phép mang theo thì không nói, chỉ sợ không phải, thế chẳng phải là đã khiến Tinh Túc phái kết hận với Đại Lý Đoàn thị sao?”

Đoàn Chính Thuần vừa nghe, liền biết chuyện này quả nhiên không thể tùy tiện cho qua. Hắn qua lại giang hồ đã lâu, làm sao lại không biết, có người nào tùy tiện đem pháp bảo luyện công của mình cho đệ tử đâu, chỉ sợ cái đỉnh kia là do A Tử lấy trộm được. Đừng tưởng phái Tinh Túc dễ đối phó, nếu chuyện này giải quyết không tốt, sẽ ảnh hưởng đến cả Đại Lý. Trong lòng hắn liền tức giận, xoay người nói: “Các người theo ta đi xem!”

Mộ Dung Phục vội vàng chạy ra ngoài, lúc ấy còn chưa kịp đóng cửa, cho nên mọi người còn chưa vào phòng đã thấy A Tử đang nằm bất động trên mặt đất. Mộ Dung Phục lạnh lùng giải huyệt cho nàng, nàng một bên vỗ vỗ cánh tay đau nhức, một bên gào khóc: “Phụ thân! Bọn họ bắt nạt con...”

Đoàn Chính Thuần cũng không thèm để ý đến nàng, lấy Thần Mộc Vương Đỉnh đang đặt ở bên cạnh nàng cầm lên lên, bên trong còn một con rắn đang tắc tắc lưỡi, liền biết vật này là đồ bùa môn tà đạo.

Nghĩ tới A Tử tuổi còn nhỏ đã đi vào ma đạo, lại còn có thể vì sự không hiểu chuyện của nàng mà đẩy con dân Đại Lý vào tai họa, Đoàn Chính Thuần càng thêm tức giận, chỉ vào A Tử, quát: “Cái tên nghiệp chướng này! Luyện độc công tà môn, còn có mặt mũi vừa ăn cướp vừa la làng sao?” Vừa nói, ông ta vừa giơ tay định đánh A Tử.

A Tử thấy thế, cũng không nao núng, ngược lại khóc lóc càng to, nói: “Được lắm, người muốn đánh ta! Lúc trước là ai không cần ta, là ai hại ta phải lưu lạc đến phái Tinh Túc? Ta không ở đó luyện độc công tà môn, liệu ta còn sống đến ngày hôm nay không? Khi đó người ở nơi nào? Hiện giờ còn dám lên mặt dạy ta?”

Đoàn Chính Thuần thấy những điều nàng nói cũng là sự thật, trong lòng lại mềm nhũn, bàn tay đang giơ cao cũng từ từ hạ xuống, thở dài một tiếng.

Vương Ngữ Yên trong lòng biết rõ nhược điểm lớn nhất của Đoàn Chính Thuần, đó là không chịu nổi nước mắt đàn bà. Cho nên đối với nữ nhi như vậy, tất nhiên không nỡ ra tay. Nàng lén lút làm bộ mắc ói với Mộ Dung Phục. Hắn hiểu ý nàng, liền cười cười rồi lắc đầu.

Nhất thời, cả phòng đều im lặng, duy chỉ có tiếng A Tử nỉ non kêu khóc: “Hiện giờ võ công của ta đều đã bị phế rồi, ta liền chẳng còn tác dụng gì nữa, người còn muốn tiếp tục vứt bỏ ta sao!”

Đoàn Chính Thuần cảm thấy rất đau đầu, nhưng lại bởi vì hắn đuối lý trước, cho nên đối với A Tử trừng phạt không được, trách móc cũng không sao, hoàn toàn là hết cách bó tay.

“Phụ thân, ta có ý này.” Đoàn Dự trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, nói với Đoàn Chính Thuần.

28. Chương 28: Thiên Long Tự

“Phụ thân, ta có ý này.” Đoàn Dự trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, nói với Đoàn Chính Thuần.

Đúng lúc Đoàn Chính Thuần chưa biết xử trí thế nào, nghe thấy con trai chủ động bày mưu, liền mừng rỡ nói: “Nói mau nói mau!”

Đoàn Dự nhìn A Tử đang kêu góc một cái, gãi gãi đầu, nói: “Biện pháp này của ta kỳ thực rất đơn giản, chỉ sợ nói ra phụ thân sẽ lại mắng ta ngốc. Ta nghĩ tiểu muội muội như thế này, có lẽ là bị tâm ma ảnh hưởng, chẳng bằng đưa nàng đến Thiên Long Tự đi, để Phật pháp giáo hóa nàng, nói không chừng nàng sẽ hiểu ra mọi chuyện, không đi nhầm đường nữa.”

Đoàn thị và Phật giáo có liên hệ sâu xa, nhiều vị hoàng đế đang đương nhiệm cũng đến xuất gia ở Thiên Long Tự, chủ ý này của Đoàn Dự tuy rằng có chút ngờ nghệch, nhưng cũng có thể nói là biện pháp tốt nhất.

Đoàn Chính Thuần suy nghĩ một lát, rồi gật đầu nói: “Chuyện đã tới nước này, cũng chỉ có thể dùng Phật pháp để giảm bớt tội nghiệt cho nàng. Nàng chung quy vẫn còn nhỏ, hi vọng làm vậy có thể khiến nàng cải tà quy chính.”

A Tử nghe thấy liền hoảng hốt, vội vàng túm tay áo Đoàn Chính Thuần, nói: “Phụ thân! Ta không muốn làm ni cô...”

“Ai bảo cho con làm ni cô?” Đoàn Chính Thuần dở khóc dở cười, vẫy tay kêu một nha hoàn biết võ công đến, “Người thu dọn toàn bộ hành lí của cô nương ném đi, một chút cũng không được giữ lại. Sau đó sai người đưa nàng đến Thiên Long Tự, về sau không được rời khỏi nàng nửa bước, nếu ta còn thấy nàng nuôi dưỡng độc vật, ta sẽ hỏi tội người đầu tiên.”

Hắn lại nghĩ một chút, liền sử dụng Nhất Dương Chỉ đánh nát Thần Mộc Vương Đỉnh, ngay cả những con độc vật bên trong cũng tan thành khói bụi “Độc vật như thế này, giữ lại cũng chỉ hại người, không bằng hủy đi sạch sẽ.”

Lại nhìn hai người Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục, Đoàn Chính Thuần có chút băn khoăn, không biết phải bù đắp cho hai người này thế nào mới phải. Hắn lại cũng không biết vì sao, đều là con gái của mình, mà A Tử lại rơi vào tình trạng này, trong khi Vương Ngữ Yên vẫn trong sáng thông minh...Giờ phút này, Trấn Nam vương cũng chỉ lơ mơ hiểu được sinh mà không dưỡng sẽ tạo nên phiền toái khiến người ta muốn hối cũng chẳng kịp.

“Sáng sớm ngày mai ta tụ tập Ngự Tiều Canh Độc, tứ đại thị vệ để thương lượng việc với phái Tinh Túc. Mấy ngày này các người cứ nghỉ ngơi đi.” Nói xong, Đoàn Chính Thuần liền lắc đầu thở dài, bỏ đi.

Hắn đi rồi, để lại ba người Đoàn Dự, Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục. Đoàn Dự lại có cảm giác mình là kẻ dư thừa, trong lòng cũng phiền muộn không biết làm thế nào. Mà Vương Ngữ Yên thấy hắn có chút mất mát, lại nhớ tới hôm nay hắn đã che chở mình, liền ôn nhu nói: “Dự ca ca, huynh có thích Kinh Dịch không?”

Đoàn Dự gật đầu không ngừng: “Đương nhiên thích rồi!”

Vương Ngữ Yên cười nói: “Hôm nay trễ rồi, sáng mai vẫn là nên ngủ thêm một chút. Như vậy đi, giữa trưa sau ngày mai huynh tới tìm ta, chúng ta nói một chút là sáu mươi tư quẻ Kinh Dịch.”

Vừa nghe nàng nói muốn cùng hắn thảo luận về Kinh Dịch Bát Quái, nỗi mất mát trong lòng Đoàn Dự liền bay đi đâu mất. Hắn vui mừng một hồi lâu, sau đó mới cáo từ.

“Thế nào, muội muốn dạy hần Lăng Ba Vi Bộ?” Mộ Dung Phục đỡ nàng trở về phòng.

“Nếu như hôm nay không có hần, muội sợ rằng đã bị Đoàn Diên Khánh ột chương xuyên tim rồi.” Vương Ngữ Yên rót một chén trà, đưa cho Mộ Dung Phục, “Nếu như phái Tinh Túc thật sự đánh tới đây, lại vạn nhất bên cạnh hần không có người, muốn giữ mạng cho hần thì phải để hần học Lăng Ba Vi Bộ.”

Mộ Dung Phục cầm chén trà kia uống hết một hơi, sau đó liền như cười như không, nói: “Dự ca ca?”

“Huynh ngay cả cái này cũng ăn dấm chua?” Vương Ngữ Yên xấu hổ nhìn hắn, “Hần là ca ca ruột của ta.”

Nàng nhấn rất mạnh vào chữ “ruột”. Mộ Dung Phục nhìn nàng một lúc lâu, sau đó gật đầu nói: “Ừ, hẳn là ca ca ruột của ngươi. Ta không ăn dấm chua với hần.”

“Biểu ca thật ngoan.” Vương Ngũ Yên cười tủm tỉm ngồi trên giường, nghe xong lời của hần liền chui vào chăn.

Ánh mắt Mộ Dung Phục lưu luyến trên mặt nàng một lúc lâu, sau đó thở dài trở về phòng. Lại không ngờ Vương Ngũ Yên vươn tay ra, nhẹ nhàng kéo góc áo của hần.

“Biểu ca, đêm nay huynh ở đây canh chừng được không?” Vương Ngũ Yên kéo chăn lên cao tận đầu, chỉ để lộ ra hai con mắt, nhỏ giọng nói, “Trong phòng huynh vừa rồi có thật nhiều con rết con cóc nha, rất bẩn...Huynh đừng trở về mà.”

Đêm nay nàng nhìn thấy Đoàn Diên Khánh và Đoàn Dự sinh li, lại nghĩ tới nàng và Mộ Dung Phục suýt nữa thì tử biệt, liền không muốn để hần đi khỏi tầm mắt. Nàng chỉ cần, dù cho trời đất có đảo điên, thì vẫn có hần nắm tay cùng đi.

Sau khi trải qua kiếp nạn này, Mộ Dung Phục cũng rất luyến tiếc để nàng rời xa tầm mắt của bản thân. Nhưng là cùng giường chung gối —

Hần ho nhẹ một tiếng, bắt đắc dĩ nói: “Ngươi đánh giá hơi cao định lực của ta đấy.”

Vương Ngũ Yên mặt đỏ hồng, nhưng bàn tay nắm góc áo hần vẫn không chịu buông. “Ta...Ta...luyến tiếc huynh...”

Mộ Dung Phục không nói gì, chỉ yên lặng ngồi lại bên giường.

Vương Ngũ Yên nhỏ giọng hoan hô, sau đó xoay người lăn vào trong lòng hần, dựa đầu lên đùi hần để ngủ.

“Còn nhớ hồi ngươi còn nhỏ, cùng thích gối đầu lên đùi ta.” Mộ Dung Phục nở nụ cười áp áp.

“Ừ, có lúc là mọi người đang nói chuyện, ta bất tri bất giác liền ngủ luôn.” Nhớ tới lúc ấy cùng A Châu A Bích chơi đùa, Vương Ngũ Yên thở dài, “A Châu tỷ tỷ rõ ràng là một cô nương tốt, vậy mà muối muối ruột thịt của tỷ ấy lại...”

Mộ Dung Phục nắm lấy những ngón tay mềm mại tinh xảo của nàng, chậm rãi nói: “Cái này cũng không kỳ quái. Người nhìn vị Nguyễn phu nhân kia xem, chính là loại người ngoài mềm trong cứng, ánh mắt sắc bén, nhất định cũng rất thủ đoạn. Mà phẩm cách đó của nàng, nếu sinh trưởng ở nhà chúng ta, thì sẽ thành A Châu; mà sinh trưởng ở phái Tinh Túc, thì sẽ thành A Tử. Bọn họ đều giống nhau là thông minh kiên cường, chẳng qua là một chính một tà, tựa như người ta vẫn nói ‘chu, chính sắc. Tử, gian sắc chi hiếu giả. Ố kị tà hiếu dĩ loạn chính sắc.’ (Đỏ là sắc chính, tử là chỉ kẻ thích sắc màu trung gian. Ghét cái sở thích tà ác làm loạn cả sắc màu chính)...Ngươi làm gì mà nhìn chằm chằm ta?”

Vương Ngũ Yên không hề chớp mắt nhìn hần, lộ ra một nụ cười vô cùng thoả mãn: “Biểu ca, ta cảm thấy huynh thật tốt. Lại còn thông minh, đẹp trai, không ai được như huynh.”

Lời này nói ra tuy có chút đột ngột, nhưng lại là lời tâm huyết của Vương Ngũ Yên, cho nên khi nàng thốt ra, tự nhiên vô cùng. Mà trên đời này, có cái gì có thể khiến cho nam nhân nhiệt huyết dâng trào hơn sự ca ngợi và sùng bái của cô nương mình yêu đâu?

Mộ Dung Phục kinh ngạc nhìn nàng trong chốc lát, rồi nhẹ nhàng áp môi mình phủ lên môi nàng.

Thoang thoang hương thơm, ôn nhu ngọt lành. Hần từng vô số lần thăm tưởng tượng, bảo bối của hần khi lớn lên sẽ có hương vị gì, bây giờ mới biết, chân thật so với trong tưởng tượng của hần còn tốt đẹp hơn gấp trăm lần, khiến cho cả thể xác và tinh thần của hần đều như si như túy.

Vương Ngũ Yên “ngô” một tiếng, mặc cho hần ôn nhu liếm ướt môi nàng trong chốc lát, sau đó liền nhu thuận hé mở đôi môi. Cảm giác được nàng thuận theo, Mộ Dung Phục trong lòng lửa nóng càng cháy càng mạnh, kìm lòng không được đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng của nàng, bắt lấy cái lưỡi thơm tho ôn nhu của nàng, nhịn không được gât gao làm sâu thêm nụ hôn, luyến tiếc không rời.

Hần càng hôn càng sâu, cũng càng hôn càng mạnh, khiến cho Vương Ngũ Yên cũng đầu vác mắt hoa.

Mộ Dung Phục chỉ cảm thấy hô hấp của bản thân đã bắt đầu rối loạn, trên người cũng càng ngày càng nóng, thậm chí một tiếng không tốt, vội vàng cố gắng tự khống chế, thở phì phò, cắn chặt răng: “Muội là đồ tiểu trứng thối! Nếu không phải hôm nay trên người muội có thương tích thì hôm nay ta đã muốn...”

Hắn nỗ lực điều hòa tâm tình, xoay người lại không dám nhìn nàng, đau khổ nói: “Ta vẫn là nên quay về phòng mình thôi, nếu không nhất định đêm nay sẽ không ngủ được.”

Vương Ngữ Yên trong mắt mờ mịt hơi nước, nàng thở hổn hển trong chốc lát, đến lúc bình thường trở lại liền bắt đầu bốn cợt cười: “Nếu không, muội điểm huyết ngữ của huynh nhá?”

Mộ Dung Phục cảm thấy không nên ở trong phòng nàng lâu nữa, mặt trầm xuống định ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn không dấu nổi sự nhõm nhênh của nàng, nên đành phải ở lại.

Hắn phụng phịu nằm xuống bên cạnh nàng, cũng không thèm nhìn nàng. Vương Ngữ Yên cố tình muốn trêu hấn, liền hỏi: “Đúng rồi, A Tử kia, có phải là thích huynh rồi không?”

Mộ Dung Phục hừ lạnh một tiếng, xoay người lại, chìa cho nàng mỗi cái lưng, nói: “Làm gì thích ta, chẳng qua là thích Bắc Minh Thần Công thôi, cho nên mới cố ý dùng độc trùng để dọa ta, đến lúc thấy ta không cầu xin tha thứ, nàng ta liền thất vọng vô cùng. Nữ hài tử nhà các người tuy rằng thiện ác khác nhau, nhưng đều rất bướng bỉnh.”

Thấy hắn có chút tức giận, Vương Ngữ Yên vội vàng ngọt ngào xoa dịu: “Biểu ca tốt, huynh đừng mất hứng mà...Yên nhi không nói nữa, được không?” Thấy hắn không trả lời, liền tựa đầu vào lưng hắn, lấy mặt cọ lại cọ.

Kỳ thực Mộ Dung Phục không hề tức giận, chẳng qua đang phải không ngừng đấu tranh tư tưởng, nên mới giả bộ như thế với Vương Ngữ Yên. Thực ra mà nói, nếu bây giờ hắn muốn nàng, cũng không phải là không thể. Chỉ là người trong võ lâm phần lớn đối với kinh mạch đều hiểu biết sâu sắc, phạm đã hành tẩu giang hồ lâu, nhiều khi chỉ cần liếc mắt đã biết được đâu là thiếu nữ, đâu là đàn bà. Mà hắn thì coi Vương Ngữ Yên như báu vật, tự nhiên cũng không muốn nàng bị người ta khinh thường, cho nên đành phải tự khống chế bản thân.

Vương Ngữ Yên nào đâu biết được cân nhắc trong lòng hắn, nàng cũng không phải nữ nhi cổ đại truyền thống, cho nên không muốn che dấu tình cảm của bản thân, nàng cảm thấy bởi vì có hắn ở bên cạnh thì cảm thấy hạnh phúc, cũng rất an toàn, cho nên nếu hắn thật sự muốn làm, nàng cũng sẽ không phản đối. Hơn nữa, theo thời gian, nàng đối với Mộ Dung Phục càng lúc càng ưng ý. Lúc còn nhỏ, chính nàng đã nỗ lực hướng Mộ Dung Phục vào con đường làm người chân chính, cho nên bây giờ, nàng rất thỏa mãn muốn nép vào dưới cánh chim của hắn.

Nếu nói hai người này là hai cái cây, vậy thì rễ của hai cây này từ lâu đã quấn quít cùng một chỗ, không thể tách rời nữa rồi.

Hai người nói vài câu, sau đó Vương Ngữ Yên liền nhịn cười điểm huyết ngữ của hắn, lại tựa vào sau lưng hắn. Nghe tiếng hô hấp vững vàng của Mộ Dung Phục, trên mặt nàng nở một nụ cười ngọt ngào, cũng dần dần nhắm mắt lại.

Đêm nay, có người cô đơn trong gió, có người trần trọc không yên, lại có người mười ngón tay đan chặt vào nhau, ôm nhau cùng chìm vào giấc ngủ.

Giữa trưa ngày hôm sau, Đoàn Dự quả nhiên vô cùng cao hứng đến tìm Vương Ngữ Yên nghiên cứu và thảo luận Kinh Dịch. Vương Ngữ Yên cũng không nói nhiều, chỉ mỉm cười bảo Mộ Dung Phục ra trước sân viện biểu diễn một lần Lăng Ba Vi Bộ cho Đoàn Dự xem. Sau khi đi hết tám tám sáu mươi tư quẻ, Mộ Dung Phục vừa vặn quay về chỗ cũ.

“Bộ pháp này rất tinh diệu!” Đoàn Dự tuy rằng không hiểu võ công, nhưng đối với thể trận bát quái lại rất quen thuộc, cho nên liếc mắt một cái liền nhìn ra bộ pháp này là dựa theo biến hóa trong sáu mươi tư quẻ Phục Hi.

“Nếu chỉ nhìn trên giấy thì không thể thấy hết mọi sự, cho nên ca ca đã muốn nghiên cứu Kinh Dịch, sao không tự mình thử xem?” Vương Ngữ Yên cười nói, “Vừa để rèn luyện thân thể khỏe mạnh, lại có thể hiểu được biến ảo trong Kinh Dịch. Môn võ công này, muội nghĩ huynh không có lý do gì mà từ chối học cả.”

Đoàn Dự chán ghét tập võ, bởi vì hắn sử dụng góc độ của người ngoài nghề để nhìn, cảm thấy đó chỉ là cử chỉ hành vi lỗ mãng chém chém giết giết, không hợp với phong thái nhã nhặn của mình. Hiện giờ thấy hai người họ biểu diễn bộ pháp này, bên trong ẩn chứa học vấn cao thâm, cảm thấy không thua gì một quyển sách.

Hơn nữa Mộ Dung Phục lại chỉ vài cái phương vị trong bát quái, như “Thiên Lô Vô Vọng” và “Lôi Trạch Quy Muội”, nói về sự tinh xảo trong khai thừa chuyển hợp. Càng nghe, Đoàn Dự càng không khỏi tán thưởng không ngớt, liền cảm thấy không được cũng học theo bọn họ đạp thử vài bước, mới thấm thía câu “học đi đôi với hành.”

Bởi vì Đoàn Dự chưa từng học võ công bao giờ, cho nên mới luyện một hai canh giờ, sức lực đã cạn kiệt, mồ hôi chảy ròng ròng. Hắn nhìn Mộ Dung Phục vẫn tác phong nhanh nhẹn, tinh thần sảng khoái, trong lòng hơi có chút không cam tâm tình nguyện. Hắn từ nhỏ ở bên cạnh đã không có nam tử cùng tuổi chơi đùa, trên dưới vương phủ luôn đối với hắn “cứng như cứng trứng, hững như hững hoa”, cho nên bây giờ gặp phải thiếu niên cao thủ như Mộ Dung Phục, liền không khỏi có chút bội phục, cùng nảy sinh ý niệm muốn sánh vai với hắn, thậm chí vượt lên trên hắn.

29. Chương 29: Tiểu Lộ

Đối với Lăng Ba Vi Bộ yêu thích không thôi, lại bị Mộ Dung Phục làm thức tỉnh ý thức cạnh tranh vốn có của nam nhân, cho nên Đoàn Dự rốt cục không còn bài xích võ công nữa. Mười ngày tiếp theo, ngoại trừ tiếp tục chỉ cho hắn phương pháp luyện Lăng Ba Vi Bộ, Mộ Dung Phục cũng thuận tiện dạy hắn một ít tâm pháp luyện trụ cột cho nội công.

Đoàn Dự là một kẻ cố chấp, một khi đã thích thứ gì, liền sẽ quên ăn quên ngủ mà vui đầu nghiên cứu. Lúc nào thấy có chỗ không hiểu, liền đi hỏi Đoàn Chính Thuần, khiến Đoàn Chính Thuần cảm thấy kinh hãi không thôi.

Mười mấy năm qua, không lúc nào Đoàn Chính Thuần không muốn hắn học võ, ép buộc đánh chữ, thủ đoạn tồi tệ nào cũng đã dùng, vậy mà một chút cũng không hiệu quả. Lúc này, cái tên tiểu tử kia thế nhưng lại nghe theo Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên, khiến cho Đoàn Chính Thuần không khỏi một lần nữa phải xem xét lại cách nuôi dạy con của mình. Đối với chuyện do A Tử làm ra, hắn âm thầm hối hận, nếu như sớm tìm con đưa nó về nuôi nấng, chẳng phải mọi chuyện sẽ không xảy ra sao?

Chỉ cần Đoàn Dự nguyện ý luyện tập, tất nhiên tuyệt học của Đoàn thị Đại Lý sẽ bày ra ngay trước mắt hắn, không giấu diếm gì. Mười lăm tuổi cũng chưa phải là quá muộn, hơn nữa hắn lại giống như trong nguyên tác miêu tả, xương cốt mềm dẻo, vô cùng có tố chất của người luyện võ. Nếu không phải vì hắn tập hơi muộn, Đoàn Chính Thuần còn nghĩ đến hắn sẽ là cao thủ đời sau của Đoàn gia.

Bốn mùa ở Đại Lý đều ấm áp như mùa xuân, khí hậu ôn hòa, thật sự là nơi thích hợp để nghỉ dưỡng. Vương Ngữ Yên nghỉ ngơi ở đây một thời gian, mỗi ngày bệnh tình càng chuyển biến tốt hơn. Hôm nay đang cùng Mộ Dung Phục ở trong viện so chiêu, lại thấy Đoàn Dự kích động chạy đến, hỏi: “Ta đang định theo phụ thân ra ngoài thành Ngọc Hư đón mẹ về nhà, các người có muốn đi cùng không?”

Mộ Dung Phục trong lòng biết Vương Ngữ Yên đã nhiều ngày nghỉ ngơi trong viện như vậy, nhất định rất buồn, cho nên tám phần là nàng sẽ đồng ý. Không ngờ, Vương Ngữ Yên đầu tiên quả thật rất vui sướng, nhưng sau đó lại lập tức buồn bã, khiến cho Mộ Dung Phục vội hỏi: “Muội không muốn đi sao?”

“Không phải, muội rất muốn đi.” Vương Ngữ Yên có chút khó xử, “Nhưng mà, muội sợ mẹ hắn thấy muội sẽ không vui. Cho nên lại không dám đi.”

Đoàn Dự lúc này mới giật mình nhận ra, cũng tự trách bản thân sơ ý, đành quay đầu hỏi Mộ Dung Phục: “Mộ Dung đại ca, huynh thì sao?”

Mộ Dung Phục mỉm cười nói: “Yên nhi không đi, tất nhiên ta phải ở đây với nàng rồi. Đợi đến lúc vương phi về phủ, chúng ta sẽ đến thăm.”

Đoàn Dự liền gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, hai người bọn họ nửa khắc cũng không rời đối phương, dường như không giống tình hình giữa cha và mẹ, vợ chồng bình thường ở chung, đại khái có lẽ phải giống như Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục.

Mẫu thân Đoàn Dự, Đào Bạch Phượng luôn tức giận chuyện Đoàn Chính Thuần phong lưu đa tình, cho nên lúc nào cũng ở ngoài thành Ngọc Hư. Đoàn Chính Thuần từng đi đón mấy lần nhưng không được, lại không biết lần này vì sao quyết tâm giống trống khua chiêng đi đón nàng về?

Vương Ngữ Yên liền hỏi Đoàn Dự, Đoàn Dự bèn trả lời: “Là vì mấy hôm trước, ở ngoài biên cảnh phát hiện có vài kẻ lén la lén lút, sau khi bắt hết bọn họ lại tra khảo thì tất cả đều quỳ xuống xin tha, nói là đệ tử phái Tinh Túc, được lệnh sư phụ đi truy tìm tung tích tiểu sư muội ăn trộm Thần Mộc Vương Đỉnh. Sau khi nhận được tin, phụ thân liền bẩm báo với bá phụ, cho tăng cường kiểm tra ở trong nước, lại bắt được thêm vài tên nữa. Phụ thân lo mẫu thân ta ở ngoài thành sẽ gặp nguy hiểm, cho nên lần này nhất định muốn đón bà về.”

Đinh Xuân Thu cũng không biết là coi trọng Thần Mộc Vương Đỉnh, hay là coi trọng A Tử mà phái nhiều đệ tử đi truy bắt như thế. Hiện thời bọn họ đã bắt được những kẻ này, chỉ sợ sẽ khiến Đinh Xuân Thu phái thêm nhiều đệ tử lợi hại hơn đến, thậm chí là tự mình xông vào. Cho nên mấy ngày gần đây, Đại Lý đã tăng mạnh canh phòng.

Kể xong đầu đuôi câu chuyện, Đoàn Dự liền rời đi. Hẳn dù sao vẫn còn là thiếu niên, vừa nghĩ tới sắp được gặp mẫu thân, tâm tình vô cùng vui sướng.

“Trên người Đinh Xuân Thu đều là độc, giang hồ đều nói ông ta có khả năng làm người ta trúng độc mà đối phương không hay biết, cho nên chúng ta cũng phải đề phòng.” Vương Ngữ Yên nhíu mày trầm tư, “Ví dụ như, lúc đối diện thì dùng khăn che mặt, cũng không nên đụng vào thứ gì hắn đã đụng vào...Nhưng chỉ sợ, làm như thế vẫn không đủ...”

Mộ Dung Phục xoa xoa đầu mi của nàng, nói: “Muội đừng quá lo lắng, đến lúc đó ta sẽ đi xem, lão già kia cũng chẳng làm gì được ta.”

“Cho dù huynh đã ăn Mãng Cổ Chu Cáp (con cóc đỏ đỏ), nhưng cũng không được khinh địch.” Vương Ngữ Yên vội vàng nói, “Người nói xem, năm đó Vô Nhai Tử võ công cao cường ra sao, vậy mà vẫn bị Đinh Xuân Thu hãm hại, từ đó có thể thấy được ông ta tâm địa có bao nhiêu ác độc. Vạn nhất ông ta thấy huynh bách độc bất xâm, muốn bắt huynh về làm được nhân thì sao...”

Mộ Dung Phục chưa kịp bật cười vì sức tưởng tượng phong phú của nàng thì đã thấy nàng giơ tay che miệng, không ngừng nói: “Không linh không linh, chuyện xấu đừng linh!”

Ngày hôm đó, quả nhiên Đoàn Chính Thuần và Đoàn Dự đón được Đào Bạch Phượng trở về. Vốn mẫu thân của Đoàn Dự cũng không muốn, nhưng bởi vì con trai bà không ngừng cầu xin, nói là phái Tinh Túc ít ngày nữa sẽ đột kích vào Đại Lý, muốn mẹ ở bên cạnh mới an tâm. Một bên là kẻ xấu độc ác, một bên là tướng công phong lưu, Đào Bạch Phượng giữa hai cái cũng đành chọn một, theo chân cha con họ Đoàn trở về phủ.

Với tư cách là nữ chủ nhân của vương phủ, Đào Bạch Phượng trong lòng lo lắng chuyện Đoàn Chính Thuần đem đám con gái của mình đưa vào trong phủ. Vì thế nàng liền chọn trong đám bà con của mình một tiểu cô nương uyển chuyển, thông minh sắc sảo, lại không ngừng lôi kéo cô ta cùng nói chuyện.

Đoàn Chính Thuần thấy Đào Bạch Phượng có vẻ thích thú cô nương tên Tiểu Lộc kia, liền lập tức nói muốn nhận nàng ấy làm nghĩa nữ, lại ban cho nàng làm quận chúa của Đại Lý, sau này có thể thường xuyên đến Đại Lý nói chuyện cùng Đào Bạch Phượng.

Thấy ánh mắt dò xét của Đào Bạch Phượng, Đoàn Chính Thuần vội lấy lòng nói: “Theo ta thấy, Tiểu Lộc tài mạo song toàn, sau này nhất định ta sẽ tìm cho nó một nhà quý tộc ở Đại Lý để gả vào, như vậy có được không?”

“Chúng ta tốt nhất nên tìm một người toàn tâm toàn ý với nó, để cả đời bọn chúng một chồng một vợ. Ta đời này mộng đẹp không thành, nếu cái kẻ vương gia tìm kia cũng noi theo gương tốt của vương gia, vậy

chẳng phải là hại cả một đời của Tiểu Lộc sao?” Đào Bạch Phượng một chút cũng không giữ thể diện cho Đoàn Chính Thuần

“Phượng nhi! Trước mặt bọn nhỏ, nàng...” Nét mặt già nua của Đoàn Chính Thuần ửng đỏ, thở dài không thôi, nhưng Đào Bạch Phượng vẫn không thèm để ý hấn.

Toàn tâm toàn ý, một chồng một vợ...Đoàn Dự trong lòng không ngừng nhẩm tám chữ này, nhìn cha mẹ mình, lại nhìn Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên, trong lòng dăm chiêu suy nghĩ.

“Biểu ca, cô nương kia là ai?” Vương Ngũ Yên nhỏ giọng hỏi, thiếu nữ ở bên cạnh Đào Bạch Phượng hiển nhiên không phải là người Hán, thân trên mặc một cái áo ngắn, phía dưới là váy dài thêu hoa sắc sỡ, lại đeo một cái vòng cổ bằng bạc to tròn. Trông nàng đáng người tuy cao gầy, nhưng cũng có một phen phong tình mới lạ.

“Nghe nói là người trong họ của vương phi, lần này đến đây, là để hầu hạ nàng một thời gian.” Mộ Dung Phục đáp.

Nếu là trong nguyên tác, cô nương này vốn không hề đến vương phủ làm khách, nhưng hôm nay bởi vì Đoàn Chính Thuần muốn lấy lòng Đào Bạch Phượng mà cô ta xuất hiện, cũng không biết liệu trong tương lai sự thay đổi này có làm cải biến vận mệnh của hấn hay không... Vương Ngũ Yên suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Váy A Tử đâu? Phái Tinh Túc chẳng phải tới đây là vì nàng mà.”

“Nàng được sắp xếp vào phòng dành cho nữ khách ở Thiên Long Tự, mỗi ngày ngồi nghe chuông Thần Cổ Mộ, nói chung là buồn không chịu nổi.” Đoàn Dự đứng ở một bên nghe thấy, liền cướp lời.

A Tử xưa nay thích nhất những thứ mới lạ, mỗi ngày không ngừng vơ vét những đồ chơi tinh xảo mang về phòng. Vậy mà bây giờ, một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, lại chỉ có thể ngày ngày làm bạn với hương đăng chuông Phật, tai chỉ nghe tiếng giảng đạo của cao tăng, mũi chỉ ngửi thấy mùi nhang khói, bảo A Tử làm sao có thể không buồn? Chính là bởi vì Đoàn Chính Thuần đã hấp thụ giáo huấn, nhớ mãi không quên, cho nên mặc dù nàng luôn năn nỉ xin tha, vương phủ cũng không định đón nàng về. Về phần xưng bá vô lâm, học được kì công, mộng ước ấy đối với A Tử cũng trở nên xa vời. Dù sao nàng cũng đã trở thành phế nhân, cuộc đời này không còn cách nào sử dụng đao kiếm nữa.

Vì cảm thấy chủ ý này rất thâm thúy, lại do bản thân mau lẹ sáng tạo ra, cho nên trên mặt Đoàn Dự không khỏi mang theo vài phần đắc ý:

“Về chuyện an nguy của nàng thì không cần chúng ta lo lắng, trong Thiên Long Tự đều là cao tăng của Đại Lý, phái Tinh Túc nhất định không dám tấn công vào. Mà cứ cho là bọn họ có thực sự tới, thì những vị đại sư này nhất định có thể dùng pháp khiến cho bọn họ cải tà quy chính.”

“Hự ha —” cách đó không xa, Tiểu Lộc cô nương nghe được lời này của Đoàn Dự, liền cảm thấy vô cùng buồn cười.

Đoàn Dự thấy vậy liền đỏ mặt, ngượng ngùng gãi đầu, bổ sung thêm: “Võ nghệ của các vị đại sư, cũng đều rất cao cường...”

Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên liếc nhau một cái, Vương Ngũ Yên liền mở miệng tạo khẩu hình không tiếng động, nói: “Thực sự là một tên ngốc.” Mộ Dung Phục vuốt cằm, tỏ vẻ phi thường đồng ý.

Đoàn Dự a Đoàn Dự, người thực sự là một tên ngốc! Đoàn Dự tròn mắt há mồm nhìn Tiểu Lộc bị người khác khống chế yết hầu, trong lòng thầm mắng, uống cho người đọc đủ thứ thi thư, tự cho là mình rất giỏi, hiện giờ bị một cô nương ức hiếp trước mặt mọi người, lại không nghĩ ra cách nào thoát được.

Tiểu Lộc có lẽ là vì vừa tới vương phủ, nên có chút tò mò, một mình chạy xung quanh, liền bị một tên thám tử của phái Tinh Túc đánh lén sau lưng. Đoàn Dự cũng là một tên thể tử thích chơi bởi lêu lổng, cho nên rất tự nhiên liền trở thành người đầu tiên có mặt ở hiện trường.

“Nói mau, các người đem Thần Mộc Vương Đỉnh, còn có tên phản đồ A Tử kia, giấu ở chỗ nào? Nếu không nói, ta sẽ giết nàng!”

Đoàn Dự gấp đến nỗi không biết làm gì, đành giơ hai tay lên cao, ý đồ lại gần một chút: “Vị huynh đài này, xin người bình tĩnh một chút...”

Người nọ quá mức căng thẳng, liền quát: “Đừng có dài dòng! Người nếu không nói, ta liền hạ độc hủy dung nàng.”

Trên mặt Tiểu Lộc hiện ra vẻ sợ hãi, ngón tay không ngừng túm chặt hầu bao của mình, đôi mắt to ngập nước không ngừng nháy mắt với Đoàn Dự.

“Đừng đừng!” Đoàn Dự là kẻ thương hoa tiếc ngọc, vì thế thấy kẻ kia sắc mặt hung hãn, vội vàng nói, “Ta thật sự không biết chuyện này, vị cô nương kia cũng không biết, người tha cho nàng đi, được không? Phật Tổ có nói...”

“Cút con mẹ Phật Tổ đi! Nếu đã không biết, thì nàng sống làm cái gì!” Người nọ xiết chặt bàn tay lại, dường như chuẩn bị bóp cổ Tiểu Lộc.

“Không được!” Đoàn Dự mới tập võ được một tháng, lại không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào, giờ phút này chẳng qua là hấn liều mạng, cho nên mới vội vàng lao đầu thẳng vào. Mà người kia võ nghệ cũng không phải là cao, nhất thời sợ hãi, liền bị Đoàn Dự đung cho lão đảo, tay hấn vì thế cũng thả lỏng. Nhân cơ hội đó, Đoàn Dự túm chặt tay Tiểu Lộc, kéo nàng bỏ chạy thục mạng.

Một khi đã sử dụng Lăng Ba Vi Bộ, những kẻ tầm thường trên giang hồ tất nhiên là không kịp đuổi theo hấn. Đoàn Dự ngoài miệng không ngừng lẩm bẩm: “A di đà Phật, xin người phù hộ ta không đẩy hấn ngã...bất quá hấn không phải là người tốt, có ngã cũng đáng.”

Bên tai hấn lại truyền đến tiếng cười giòn tai: “Người thực sự là đồ ngốc, hấn vốn không đuổi theo, người còn chạy làm gì, chẳng lẽ định chạy ra khỏi biên giới sao?”

Đoàn Dự nghe vậy liền dừng lại, ngượng ngùng hỏi Tiểu Lộc: “Cô nương có bị thương không?”

“Ta không bị thương, nhưng sắp bị người làm cho tức chết rồi!” Nhìn thấy hấn bộ dạng ngây thơ thuần khiết, Tiểu Lộc cũng không biết phải nói thế nào, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, gõ đầu hấn mấy cái, “Không phải vừa rồi ta đã nháy mắt với người sao? Đừng có nói với ta là người không nhìn thấy!”

Đoàn Dự ngẫm nghĩ, nói: “Không phải là người muốn nói, ta rất sợ hãi, mau tới cứu ta sao?”

“Ngu ngốc! Ta rõ ràng là muốn nói, không cần hành động thiếu suy nghĩ, ta có biện pháp đối phó hấn!” Tiểu Lộc bị Đoàn Dự làm cho tức điên, lại gõ đầu hấn mấy cái nữa, “Vừa rồi ta đã rút được độc châm ra, nếu như không phải người lao đầu ra, hiện tại chúng ta đã bắt được hấn để thẩm vấn rồi!”

Đoàn Dự chớp mắt, lúc này mới tỉnh ngộ: “Thì ra vừa rồi người sờ hầu bao, là muốn lấy độc châm, chứ không phải vì quá sợ hãi mà loạn túm nha?”

“Người mới loạn túm, cả nhà người đều loạn túm!” Giọng nói của thiếu nữ vốn thanh thúy, lại có thêm một chút hung dữ, bước tới gần hấn, làm bộ như định đánh.

Đoàn Dự không dám chống trả, chỉ giơ tay ôm đầu, ầm ỨC biện bạch: “Người đừng tức giận mà. Ta vừa rồi cũng là vì tình thế cấp bách, sợ hấn làm hại người. Ta không biết người có biện pháp, chỉ sợ người bị thương thôi.”

Nữ hài tử giơ cao tay, nhưng cũng không có đánh xuống đầu hấn, mà là dừng một chút ở giữa không trung, sau đó nàng dùng hết sức của hai bàn tay mà kéo căng má hấn ra thành cái bánh bao, hét to: “Ai nha nha...Phượng cô cô thông minh lợi hại như vậy, tại sao lại sinh ra một tên ngốc như người a.....”

30. Chương 30: Đình Xuân Thu

“Thám tử của phái Tinh Túc đã đến gần vương phủ rồi?” Đoàn Chính Thuần vẻ mặt nghiêm túc, thỉnh thoảng lại gõ gõ ngón tay lên mặt bàn.

“Hoàn toàn chính xác, con đã giao thủ với người đó.” Đoàn Dự vội đáp.

“Hả?” Đoàn Chính Thuần đang nghiêm túc đột nhiên bật cười, “Phái Tinh Túc xưa nay trên giang hồ cũng rất có danh tiếng. Người đánh nhau với đệ tử phái Tinh Túc thế nào?”

Đoàn Dự không dám giấu giếm, liền kể lại chuyện bản thân hoảng sợ lao đầu vào người ta, hổ thẹn nói: “Võ công của con thấp kém, cho nên không thể bắt người kia về cho phụ thân xử trí được.”

“Dự nhi, người cũng không cần khiêm tốn, nếu đổi lại thành trước đây, người chắc chắn sẽ không thể lặn thoát thân đâu.” Đoàn Chính Thuần tâm tình cực tốt, vỗ vai hắn, lại quay đầu hỏi Mộ Dung Phục đang đứng bên cạnh, “Mộ Dung hiền chất, người vừa rồi nói có biện pháp đối phó phái Tinh Túc, biện pháp thế nào?”

Mộ Dung Phục nói qua một vài biện pháp, Đoàn Chính Thuần lắng nghe. Nghe xong, liền kinh ngạc hỏi: “Thực sự có hiệu quả sao?”

Mộ Dung Phục gật đầu: “Nếu như chỉ có mấy đệ tử đến, tất nhiên vẫn sẽ giữ cách lúc trước, đem bắt tất cả bọn họ. Nhưng nếu như Đinh Xuân Thu tự mình đến, thì không thể làm như vậy được.”

“Vương gia!” Ngự Tiều Canh Độc, tứ đại thị vệ sử dụng khinh công cực cao phi thân xông vào, sau đó đồng loạt chấp tay cúi đầu với Đoàn Chính Thuần, “Thuộc hạ vừa nhận được tin báo, Đinh Xuân Thu vừa đem theo gần trăm đệ tử ra khỏi môn phái.”

“Người chắc chắn đó là Đinh Xuân Thu? Người đã kiểm tra lại chưa?”

Bốn người kia khoe miệng run run, đồng thời hồi tưởng đến mấy chục người mặc quần áo xanh đỏ, khua chiêng gõ trống, trên tay cầm cờ xanh, cờ vàng, cờ hồng, cờ tím vấy loạn, không ngừng hô lớn: “Tinh Túc lão tiên, xưng bá Trung Nguyên”. Đường như cái đồng người đó chỉ sợ người ngoài không biết ông già râu bạc mặt mày hồng hào đang ngồi trên lưng lớn là Đinh Xuân Thu.

Phái Tinh Túc quả nhiên là một lũ ma giáo thích khoe khoang, thật sự mà môn phái nào cũng thế này thì nghề nghiệp thám tử của bọn hắn còn dùng vào đâu được nữa!

“Hồi bẩm vương gia, chúng thuộc hạ đảm bảo, Đinh Xuân Thu là tự mình tới.”

“Nói như thế, quả thực đúng như dự liệu của Mộ Dung hiền chất. Nhưng nếu như theo cách của người, nếu chẳng may xảy ra sai lầm, ta phải ăn nói với Yên nhi thế nào?” Nghĩ tới việc để Mộ Dung Phục một mình đối mặt với hiểm nguy, Đoàn Chính Thuần vuốt râu trầm ngâm, vẻ mặt vô cùng khó xử.

“Không đáng ngại, nếu như không phải là do A Tử cô nương ngày đó bướng bỉnh, khiến ta có năng lực bách độc bất xâm, thì chuyện này ta nhất định sẽ không dám làm.” Mộ Dung Phục cười đáp.

Đoàn Chính Thuần sai mọi người đi chuẩn bị, trong lòng không ngừng tán thưởng chàng rể này, lại nhân tiện nói: “Người lần này vì Đại Lý chúng ta mà lập công lớn, không bằng chờ Yên nhi khỏi bệnh rồi, ở lại đây thêm một thời gian, để ta chủ trì hôn sự cho hai người, như thế nào?”

Đoàn Dự đứng bên cạnh nghe, thầm nghĩ: Yên muội sắp phải thành thân rồi, hai người bọn họ thật sự rất xứng đôi, chính là thần tiên quyến lữ. Cũng không hiểu vì sao, trong đầu hắn đột nhiên nhớ tới lúc Tiểu Lộc nhéo mặt nói hắn ngốc, liền cảm thấy không được mà đưa tay sờ sờ gó mà, tựa hồ muốn cảm nhận xúc cảm mềm mại của ngón tay nàng lưu lại.

Mộ Dung Phục trong lòng rất vui mừng, nhưng ngoài miệng lại khiêm tốn, nói bản thân còn chưa làm gì, làm sao dám tranh công. Hơn nữa hắn lại cân nhắc, nếu làm chuyện vui ở Đại Lý, bản thân tuy có thể sớm ngày cưới biểu muội, nhưng vợ ở Cô Tô nhất định sẽ không vui, thậm chí liền trở mặt. Còn nếu cự tuyệt ý tốt của Đoàn Chính Thuần, hắn lại cảm thấy không vui, trong một khoảng thời gian ngắn đấu tranh tư tưởng vẫn cảm thấy vô cùng khó xử. Có thể thấy được nếu nhạc phụ nhạc mẫu tình cảm hòa thuận, thì bây giờ sẽ tiết kiệm được cho con rể không ít phiền toái a.

Trong Đoàn vương phủ nữ nhân quá nhiều, mà vợ với thiếp lại không ưa gì nhau, sau này nhất định sẽ vô cùng phiền toái. Cho nên, vẫn là phải đem phiền toái với phái Tinh Túc giải quyết xong, sau đó sớm rời khỏi đây mà quay về Cô Tô mới là lẽ phải. Suy nghĩ tới đây, Mộ Dung Phục và Đoàn Chính Thuần lại thương lượng một chút nữa, sau đó hắn liền ra khỏi Trấn Nam Vương phủ đi tìm Đinh Xuân Thu.

“Tinh Túc lão tiên, pháp lực vô biên! Tiên phúc vĩnh hưởng, thọ ngang trời đất!” Đinh Xuân Thu nghe lời tán dương của chúng đệ tử, vô cùng hưởng thụ. Sau đó hất gơ bàn tay lên, lập tức đám đệ tử liền không dám nói gì nữa.

“Cái tên hậu bối này, người thật sự muốn đưa lại Thần Mộc Vương Đỉnh cho lão phu sao?” Đinh Xuân Thu từ trên cao nhìn xuống Mộ Dung Phục.

“Đúng vậy, nhưng chuyện này quá quan trọng, xin tiến bối cho tại hạ lại gần để bẩm báo.” Mộ Dung Phục mỉm cười nói.

Đinh Xuân Thu đánh giá hắt một phen, hỏi: “Lão phu dựa vào cái gì mà phải tin người?”

“Cái đỉnh kia màu vàng sẫm, ước chừng như vậy?” Vừa nói, Mộ Dung Phục vừa gơ tay ánh chừng.

Đinh Xuân Thu lập tức đang nằm trên lọng lập tức bật dậy, hiển nhiên đã tin mười phần, nhưng lão vẫn hơi chần chừ: “Vậy A Tử đâu?”

“Không biết tiên bối muốn nàng sống, hay là chết?” Mộ Dung Phục thấy hắt lời lẽ cổ quái, cũng không giống như hận thấu xương loại phản đồ như A Tử, ngược lại lại có chút trông mong, liền cố ý hỏi như vậy.

Đinh Xuân Thu chòm râu run lên, cao giọng nói: “Tự nhiên muốn nàng còn sống! Nàng trộm Thần Mộc Vương Đỉnh của ta, ta muốn tự tay xử trí nàng!”

“Chuyện này, tại hạ thực sự cũng biết tin tức của nàng.”

Đinh Xuân Thu thấy hắt tuổi còn nhỏ, tuy nhìn qua nội lực cũng không tồi, nhưng khẳng định không phải là đối thủ của mình, hơn nữa lấy công phụ dụng độc của bản thân mà nói, cho dù hắt có gian trá thì mình cũng có thể ứng phó được. Nghĩ vậy, hắt liền cười ha hả, từ trên lọng bước xuống, vẫy tay ý bảo Mộ Dung Phục tiến lại gần.

Sau đó, trong mắt của đệ tử phái Tinh Túc thấy một chuyện như sau. Thiếu hiệp thái độ sợ hãi gơ tay muốn dìu Tinh Túc lão tiên, nhưng chỉ nháy mắt sau, chẳng hiểu làm sao lại thành Tinh Túc lão tiên kinh mạch bị vị thiếu hiệp đó khống chế, không thể động đậy.

Trên thực tế, khi hai người đó vừa đến gần nhau, Mộ Dung Phục đã tấn công một kích trí mệnh, mà Đinh Xuân Thu thì liên tục mở ra ba tầng phòng ngự. Chẳng qua chỉ có thể trách vô công của đám đệ tử phái Tinh Túc, chỉ thấy kết cục, mà không thấy rõ quá trình.

Đinh Xuân Thu mỗi lần mở ra một tầng phòng ngự, thì trong lòng lại lạnh thêm một phần. Tầng thứ nhất: tung độc, không có hiệu quả; tầng thứ hai: Hóa Công đại pháp, không có hiệu quả; tầng thứ ba: trực tiếp sử dụng nội lực để so, vẫn là không có hiệu quả...

À không, vẫn có hiệu quả, nhưng đó là tác dụng phụ! Đinh Xuân Thu trong lòng thầm kêu khổ, cảm nhận chân khí trong cơ thể lão như nước triều mãnh liệt bị hút đi.

“Người thực ra là ai? Người làm sao có thể...”

“Tại hạ Cô Tô Mộ Dung Phục, nhận ủy thác của Đại Lý Trấn Nam Vương Đoàn Chính Thuần, đi mời tiên bối tối nói chuyện.” Mộ Dung Phục cho dù tay đang khống chế kinh mạch của đối phương, vẫn nho nhã lễ độ thông báo tên tuổi của mình, tuân thủ theo quy củ của giang hồ.

Đệ tử phái Tinh Túc nhìn thấy cảnh này, người nhìn ta, ta lại nhìn người, đều có chút do dự không dám, lại cũng có chút nóng lòng.

“Cái tên tiểu tử khốn kiếp, ta có nhiều đệ tử như vậy, chỉ cần mỗi kẻ trong đó đi lên đâm cho người một kiếm, người liền...” Đinh Xuân Thu phần hận nói, đột nhiên lại nghe thấy tiếng chiêng gõ vang lên. Tinh Túc lão tiên trừng mắt, mở miệng mắng to, “Cái tên không có mắt nào đó? Hiện tại là lúc để gõ chiêng sao? Các người...”

Lời nói của hắt bị tiếng gõ chiêng, gõ trống, tiếng nhạc xập xình nuốt mất đoạn sau, chỉ nghe thấy có tiếng hô của một đệ tử: “Mộ Dung đại hiệp, pháp lực vô biên! Tiên phúc vĩnh hưởng, thọ ngang trời đất!”

Vừa thấy có người khởi xướng, đệ tử phái Tinh Túc đồng loạt hô to: “Mộ Dung đại hiệp, pháp lực vô biên! Tiên phúc vĩnh hưởng, thọ ngàn trời đất!”

Tinh Túc phái đệ tử chính là đem “Tinh Túc lão tiên” đổi thành “Mộ Dung đại hiệp”, còn lại không hề khác gì câu tán tụng lúc trước, khiến cho Đinh Xuân Thu tức giận đến rụng râu rụng mắt.

Nếu lắng nghe kĩ, có thể thấy khẩu hiệu này sử dụng rất nhiều âm sắc khác nhau, lại nghĩ tới Đinh Xuân Thu vốn là người phái Tiêu Dao, tất nhiên cũng được học cầm kỳ thi họa, cho nên soạn được khẩu hiệu này cũng không phải quá khó. Chỉ một câu ca tụng, mà so với dàn nhạc giao hưởng cũng không kém là bao, quả nhiên như trăm loài chim cùng hót, khí thế sôi nổi vô cùng.

Mộ Dung Phục nghe được câu ca tụng công đức này xong, cũng là dở khóc dở cười, thầm nghĩ: Yên nhi từng nói, phái Tinh Túc tất cả đều là bọn gió chiều nào che chiều ấy, tiểu nhân nịnh nọt. Quả nhiên ta vừa sử dụng đòn bắt giặc phải bắt vua trước, thì hướng gió đã thay đổi nhanh như vậy.

Đúng lúc này, đoàn người ngựa của Đại Lý Đoàn thị mới từ chỗ tối xông ra, bao vây đám đệ tử phái Tinh Túc, không cần phí công sức đã đem bọn chúng tụ tập lại một chỗ. Các đệ tử trong phái, một bên cúi đầu khom lưng với binh lính Đoàn thị, một bên không quên hỏi thăm đãi ngộ của Đại Lý cho hàng binh thế nào, khiến ột đám đệ tử Đoàn thị Đại Lý vốn đang định chiến đấu gian khổ một lúc với quân phản loạn chỉ có thể cười khổ không thôi.

“Về phần Đinh Xuân Thu, nên xử lý thế nào?” Đoàn Chính Thuần nheo mắt nhìn cảnh tượng náo nhiệt, hỏi.

Tứ đại thị vệ nhìn lẫn nhau, không ai dám trả lời. Mộ Dung Phục cũng cười chứ không nói. Mà Đoàn Dự thì không nghĩ nhiều, vui mừng nói: “Hắn hiện thời võ công không còn, vậy thì thả hắn đi thôi.”

“Không thể như vậy! Thế tử, người phải biết Đinh Xuân Thu nổi tiếng không phải là dùng võ công hại người, mà là dùng độc hại người.” Chu Đan Thần vội nói.

“Như vậy thì...” Đoàn Dự nhúc nhích đầu, “Nếu không, lại tống hắn đến Thiên Long Tự vậy. Các đại sư võ nghệ cao cường, sẽ không sợ hắn gây chuyện, còn có thể...”

“Còn có thể để hắn tắm trong giáo lí nhà Phật, phải không?” Đoàn Chính Thuần vỗ vai Đoàn Dự, còn mọi người đều cười to rồi đồng loạt lên ngựa về phủ.

Thấy Mộ Dung Phục lạnh lạnh trở về, Vương Ngũ Yên lúc này mới buông lỏng tâm tình. Lại nghe hắn kể chuyện về dàn đồng ca phái Tinh Túc và lời đề nghị của Đoàn Dự, nàng không khỏi ôm bụng mà cười rũ rượi, mãi sau mới ngừng được, hỏi: “Vương gia có theo đề nghị của Đoàn Dự không?”

“Ừ, ông ấy an bài hắn ở trong phòng dành cho đệ tử phạm giới luật.”

Đinh Xuân Thu là lãnh đạo của tà phái, so với A Tử không biết thủ đoạn hơn bao nhiêu lần, cho nên tự nhiên không thể “nuôi thả” giống như nàng, mà phải dùng cách “nuôi nhốt”. Một đôi thầy trò, tuy rằng giới tính khác nhau, tuổi tác cũng cách biệt, nhưng tâm địa tính cách lại tương tự, vì thế cuối cùng lại cùng đến mỗi chỗ, cũng có thể nói là có duyên.

Từ đó, tiếng tăm lẫy lừng của phái Tinh Túc hoàn toàn biến mất khỏi giang hồ.

Sau khi loại bỏ mối họa do A Tử mang lại, Trần Nam Vương phủ lại trở về không khí yên ả như xưa. Mấy ngày sau. Mộ Dung Phục thấy Vương Ngũ Yên khỏi bệnh hoàn toàn rồi, liền đến chào từ biệt Đoàn Chính Thuần.

“Sao lại đi sớm vậy? Ta còn nói muốn làm chủ cho hôn sự của các người mà!” Đoàn Chính Thuần rất muốn giữ hai người họ lại Đại Lý, vội nói.

Đoàn Dự nghe thấy, cũng không muốn họ rời đi, lại chêm vào: “Đúng vậy, Yên muội, các người ở lại thêm một thời gian nữa đi!”

“Về việc này, văn bối đã truyền lời ợ, mợ nói hôn ước này là do mợ tác hợp, tự nhiên cũng phải do nàng làm chủ mới được.” Mộ Dung Phục cung kính hồi đáp.

Vừa nghe đến Lí Thanh La, trong lòng Đoàn Chính Thuần không khỏi có chút nhộn nhạo: “A La, nàng...trong thư thế nào, có nhắc tới ta không?”

Vương Ngũ Yên từ trong hầu bao trên người lấy ra một tờ giấy, vẻ mặt có chút khó xử: “Những lời mẫu thân ta muốn nói đều ở trong này, vương gia thật sự muốn nghe sao?”

“Yên nhi, mau đọc cho ta nghe!” Đoàn Chính Thuần vui mừng khôn tả, không ngừng thúc giục.

Đoàn Dự thấy bộ dạng Đoàn Chính Thuần như vậy, trong lòng không khỏi lại nghĩ: lúc trước thì cha hướng mẹ của ta cam đoan sẽ hối lỗi sửa sai, tại sao bây giờ nghe được tin tức của nữ nhân khác, người lại vui mừng như vậy, đại trượng phu không phải đã nói là làm sao?

“Cái này chính là vương gia ép ta đọc đó.” Vương Ngũ Yên húng hắng ho, trừng mắt nhìn Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục biết nàng lại nổi lên tính bướng bỉnh, trên mặt không khỏi nở nụ cười dung túng.

Vương Ngũ Yên cầm tờ giấy lên, giả giọng như thật giọng của Vương phu nhân:

“Đoàn Chính Thuần, mười mấy năm nay chàng nuôi nữ nhi của chúng ta được một ngày nào chưa, vậy mà còn muốn ở Đại Lý đòi gả nữ nhi? Mơ tưởng! Cùng lắm nếu chàng muốn đến Tô Châu uống chén rượu mừng thì còn có thể, nhưng mà phải chi đồ cưới và tiền tổ chức tiệc!”

Vương Ngũ Yên đọc xong, tứ đại thị vệ đứng phía sau Đoàn Chính Thuần tuy trên mặt vẫn giữ bộ dạng nghiêm trang, nhưng cũng hơi đỏ lên, sợ rằng trong lòng đang cố nhịn cười – vương gia nhà mình tung hoành tình trường vài thập niên, hôm nay lại bị người ta đập ột cước đau như vậy.

Đoàn Chính Thuần mặt lúc đỏ lúc trắng, trước mặt những đứa con, nhất thời cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Đoàn Dự không biết vì sao nghe được lại hả giận, trong lòng nghĩ: nếu những người đàn bà khác của phụ thân cũng có thể giống như mẫu thân của Yên muội, thì làm sao mẫu thân của ta lại mặt co mày cau đây?

Sau đó, trước mặt đôi phụ tử – một người đang xấu hổ ngại ngùng, một người đang âm thầm vui mừng – Mộ Dung Phục mang theo Vương Ngũ Yên trở về phòng thu dọn hành lý. Đọc đường đi, Vương Ngũ Yên ghé tai Mộ Dung Phục, nhỏ giọng hỏi: “Biểu ca, vừa rồi ta giả nương ta, có giống không?”

“Cực kì giống, tựa như là mơ đích thân đến đây vậy.” Mộ Dung Phục cũng ghé sát vào tai nàng, thì thầm, “Chỉ là, sao ngươi không đọc nốt cả câu cuối cùng trong thư ra?”

“Biểu ca...” Vương Ngũ Yên mặt đỏ hồng, vội vo tờ giấy trong tay lại thành một nắm rồi giấu tiết trong hầu bao, trong đầu lại không khỏi tưởng tượng ra cảnh Vương phu nhân mặt khinh bỉ nói:

“Vương Tiểu Yên, ngươi đúng là đồ vô dụng chỉ biết gây rắc rối cho ta thôi, tại sao lại đi tìm cái lão cha phong lưu thối tha của ngươi làm cái gì, còn không mau cút về Tô Châu cho lão nương —!”

Đại Lý bốn mùa đều ấm áp như mùa xuân, vậy mà Vương Ngũ Yên lại không ngừng run rẩy. Nàng nhìn Mộ Dung Phục mặt tươi cười, vừa xấu hổ vừa ảo não, bèn dậm chân một cái: “Biểu ca, huynh hiện tại càng ngày càng học xấu!”

Nói xong, nàng xoay người định chạy, lại bị Mộ Dung Phục giữ chặt lấy. Vương Ngũ Yên vết thương mới khỏi, sức lực cũng chưa phục hồi được bao nhiêu, cho nên mặc dù cố tránh, vẫn không thoát khỏi tay Mộ Dung Phục được, chỉ đành thổ hổ hển hển, nói: “Muội hiện tại không có sức, mà võ công của huynh lại cao, rõ ràng là huynh bắt nạt muội!”

“Muội lại sai rồi, võ công này không phải là để bắt nạt muội, mà là để bảo vệ uội suốt cuộc đời này.” Mộ Dung Phục cúi đầu cười, ôn nhu vuốt tóc nàng.

31. Chương 31: Phiên Ngoại Đoàn Diên Khánh

Cho dù bốn mùa ở Đại Lý hầu như ấm áp như xuân, nhưng cũng có mấy ngày sương giăng mù trời, gió thổi mạnh như mùa đông. Mà khi những giọt nắng ấm áp xua tan giá lạnh chiếu vào tảng đá ở ngã tư đường,

liền thấy mấy đứa trẻ đáng yêu đang cười khanh khách, tò mò rủ nhau đi xem một rạp múa rối mới mở ở góc đường.

Lão nhân diễn múa rối tóc bạc trắng, quần áo xanh nhạt, trên khuôn mặt cháy đen nhìn không ra bất kì cảm xúc gì. Trên sạp của hắn cũng không đục lỗ để đặt rối,, mà chỉ là lấy một băng vải đen quấn quanh một cái bàn gỗ nhỏ, trên bàn đặt vài con rối đã được vẽ sẵn quần áo. Trong tay trái của hắn là một con rối quần áo sang trọng, trong tay cầm quạt xếp, chính là hình dung của một công tử quý tộc; còn tay phải là hình một con rối nữ, mặc quần áo trắng, khuôn mặt tròn trịa, vẽ mặt từ bi. Mà hai con rối này cũng chỉ diễn ra một mẩu chuyện xưa không có gì đặc sắc, chính là hai người đều là quý tộc, được trưởng bối an bài cho gặp nhau, rồi sau đó không ngờ lại nảy sinh tình cảm, trải qua muôn vàn trắc trở và cuối cùng sống hạnh phúc bên nhau.

Đám tiểu hài tử cũng không hiểu lắm khúc mắc giữa hai người nam nữ kia, chỉ là không ngừng tò mò một chốc nhìn chăm chăm miệng con rối hé ra hợp vào, rồi lại nhìn miệng của ông lão kia. Bọn chúng rõ ràng không hề nhìn thấy ông lão mở miệng nói chuyện, không khỏi tưởng rằng con rối của ông lão thực sự biết nói, liền hứng thú vỗ tay hoan hô, muốn đi sờ thử mặt của con rối. Ông lão cũng không phạt ý, tuy rằng không mỉm cười nhưng lại ôn hòa đem con rối trên bàn tặng ấy đưa bé.

Bên đường, hai tên thị vệ tuần tra nhân lúc nhàn rỗi, đứng cách không xa sạp diễn rối này, không ngừng tán gẫu.

“Nghe nói hôm qua Trấn Nam Vương phủ mở hội, ngay cả đám tiểu binh đi tuần phố chúng ta, nếu như đi ngang qua cửa vương phủ thì cũng đều được thưởng. Đáng tiếc, ngày hôm qua ta không có phiên trực, aizz...”

“Cũng không phải là hội, cậu em vợ ta là thị vệ trong vương phủ, hắn nói trong phủ ban thưởng rất nhiều tiền bạc, hình như là vì thế tử phi có thai, cho nên vương gia và thế tử đều cao hứng.”

“Tất nhiên là phải cao hứng rồi, nghe nói không lâu nữa hoàng thượng sẽ lập thế tử làm thái tử, lần này thế tử phi lại có thai, tương lai chính là hoàng tử công chúa. Nhất định hôm nay ta phải đi qua vương phủ mới được, không chừng lại có tiền thưởng nữa cũng nên!”

“Người nói rất có lí, đi thôi!”

Bọn nhỏ náo nhiệt chốc lát, sau đó liền lú lú rú rú kéo nhau đi chỗ khác chơi. Chỉ còn một mình ông lão ngồi thẩn thờ một góc, mãi cho đến khi mặt trời xuống núi, mới chậm rãi thu dọn vài quây và cái bàn, sau đó lấy ra hai cái nạng rồi chống nạng đi.

Hắn trở về nơi ở của mình, chỉ là một cái phòng nho nhỏ, sau đó thả những thứ trên tay xuống, rồi nằm lì trên giường, không ngừng cười ha ha.

Chỉ là, ngay cả khi hắn cười, trên mặt cũng không có cách nào biểu lộ, hoàn toàn cứng ngắc trống rỗng. Cười to vài tiếng rồi, hắn cũng cảm thấy bản thân thật ngu ngốc, liền ngừng lại.

“Ta sắp có cháu rồi.” Đoàn Diên Khánh miên man nghĩ. Những năm gần đây, chỉ có tin tức về Đoàn Dự mới khiến tâm hồn đã chết của hắn nổi lên một chút khoái hoạt.

Con trai hắn học võ, học rất nhanh, ngay cả thị vệ trong vương phủ cũng phải khen hắn có tài; hắn thành thân, toàn bộ nước Đại Lý hân hoan chúc mừng. Mà hiện thời, Đoàn Dự cũng đã sắp làm phụ thân, dòng chính của hoàng thất Đại Lý cuối cùng cũng có huyết mạch đời sau rồi.

Đoàn Diên Khánh cảm thấy mệt mỏi như sóng đánh đến. Nhiều năm khổ cực như vậy, hắn bây giờ cảm thấy xương cốt cũng rã rời rồi.

“Bây giờ mọi chuyện đối với ta đã mỹ mãn như vậy, không bằng ngủ một chút.” Hắn nhắm mắt, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Thái tử, thái tử!” Trong mộng có người nhẹ nhàng lay gọi, Đoàn Diên Khánh nhú mảy, mọi chuyện đều đã viên mãn rồi, tại sao hôm nay bản thân lại mộng về thời còn làm thái tử đây...

“Thái tử, người mau tỉnh dậy.” Người hầu tỏ ra khó xử, lại gọi hắn một tiếng, “Hôm nay là sinh nhật của hoàng thượng, văn võ bá quan đều đã lên triều ăn mừng rồi, thái tử, ngài không thể đến muộn được.”

Đoàn Diên Khánh giật mình, mở mắt.

“Hoàng thượng nào?”

Người hầu kinh ngạc nhìn hần, nhưng vẫn thành thành thật thật đáp: “Đại Lý chúng ta còn hoàng thượng nào nữa đâu, chẳng phải chính là phụ hoàng của ngài, Thượng Đức đế sao?”

“Cha ta... Là Đoàn Liêm Nghĩa...?”

“Đúng vậy.” Người hầu thầm nghĩ, thái tử không phải là gặp ác mộng chứ, tại sao đang yên đang lành lại dám nhắc tới tên thật của hoàng thượng?

Đoàn Diên Khánh lập tức xoay người ngồi dậy, vội vàng sờ soạng đôi chân và thân thể của mình.

Mọi thứ đều rất hoàn hảo, cơ bắp săn chắc, chân tay sử dụng thoải mái. Đây chính là thân thể của một người trẻ tuổi, tràn ngập sức sống và tinh thần phấn chấn.

“Xin thái tử hãy rửa mặt.” Người hầu dâng một chậu nước trong lên, Đoàn Diên Khánh chậm rãi quay đầu nhìn, tay không ngừng run rẩy. Trong nước, rõ ràng phản chiếu gương mặt của một thiếu niên, thanh tú tuấn đạt, ôn nhu như ngọc.

Hần lại lén cầu bản thân một cái. Đau đớn đến rất chân thật, tác động mạnh mẽ vào thần kinh của hần.

Tuy đã trải qua phân nửa cuộc đời sống lang bạt nay đây mai đó, không có chuyện gì là chưa từng trải qua, vậy mà giờ phút này hốc mắt Đoàn Diên Khánh cũng đọng đầy nước. Phải chăng là ông trời thương xót, ban cho ta một giấc mộng đẹp? Phải chăng là ta đã chết rồi, bây giờ hồn phách lên tiên?

“Thái tử, xin ngài mau lên một chút đi, đại thọ bốn mươi tuổi của hoàng thượng, ngài không nên đến quá trễ.”

Đại thọ bốn mươi của phụ hoàng? Đó không phải là ngày mà tên gian thần Dương Nghĩa Trinh hành thích phụ hoàng sao?

Trong tiếng hô sợ hãi của người hầu, Đoàn Diên Khánh phát tay đánh đổ cả thay nước. Sau đó hần vội vàng mặc quần áo, mang theo kiếm đi vào trong hoàng cung. Cho dù đây có là trong mơ cũng được, hần nhất định phải ngăn cản sự kiện làm cho hần đau khổ cả đời kia!

Lúc ấy, hần mới chỉ mười chín tuổi, đối với võ công của Đoàn thị mới chỉ dừng ở bước nhập môn, nhưng lại có sức trẻ tràn đầy. Lúc này, hần một bên vội vàng vận chân khí, liền cảm thấy kinh mạch thông suốt, không chút ngưng trệ, hơn nữa, bây giờ hần đối với võ công của Đoàn thị sớm đã có hơn năm mươi năm nghiên cứu và học tập, cho nên rất nhanh liền vận dụng lưu loát. Đoàn Diên Khánh cảm thấy hần có thể giải quyết tên cầu tặc Dương Nghĩa Trinh kia, không khỏi lộ ra tươi cười.

Đại thọ bốn mươi tuổi của Thượng Đức đế cũng không quá phô trương, chỉ là tổ chức một bữa tiệc thân mật giữa vua và quan lại ở trong cung. Lúc này thời gian còn sớm, người trong cung còn đang trang hoàng những bước cuối cùng. Bọn họ đều giật mình khi thấy một trận gió mang theo bóng người xẹt qua.

“Ta nghĩ thái tử vì đại thọ của hoàng thượng mà sốt ruột, cho nên muốn đi sớm để bái kiến.” Tên thị vệ gấp ngăn ngắt dài nói.

Đoàn Diên Khánh không ngừng đi xung quanh ngự hoa viên tìm kiếm, trong lòng nóng như lửa đốt. Năm đó, tên cầu tặc Dương Nghĩa Trinh chính là bố trí mai phục ở hoa viên, nhân lúc trước yến tiệc, Thượng Đức đế đi tản bộ liền ra tay sát hại. Sau đó, hần mang theo đầu của Thượng Đức đế đến thọ yến.

Hần nhớ tới cảnh tượng cái đầu của phụ thân hần máu me be bét, đôi mắt không khỏi bị thương vài phần.

Nghe được phía trước có tiếng động trong bụi hoa, Đoàn Diên Khánh trong lòng căng thẳng, bóng người chợt lóe lên, sau đó ẩn vào trong đám cây hoa sơn trà rậm rạp.

“Ta sẽ tự mình mai phục ở đây, người ra ngoài chờ, một khi ta thành công, người liền cùng ta đi đến đại điện, dùng binh lính khống chế quần thần.”

Vừa nghe đến thanh âm của Dương Nghĩa Trinh, Đoàn Diên Khánh máu nóng không ngừng xông lên não. Giết hần, báo thù cho phụ thân, báo thù cho bản thân! Tiếng nói ấy không ngừng vang vọng trong đầu hần.

Hắn rút kiếm ra, một nhát chém đầu Dương Nghĩa Trinh. Khi hắn rút kiếm ra, chĩa mũi kiếm đầy máu vào tên hoạn quan dám làm nội ứng, đối phương lập tức mặt trắng bệch, quỳ xuống đất cầu xin hắn tha mạng.

Một tay cầm theo đầu của Dương Nghĩa Trung, tay kia kéo tên hoạn quan sợ tới sắp ngất đi, Đoàn Diên Khánh vội vàng chạy tới tấm cung của Thượng Đức để. Báo thù xong rồi, trong lòng ngực hắn không ngừng vui đến muốn vỡ tung. Nếu như lúc trước có thể như thế này, vậy thì thật tốt biết bao.

Hôm nay, trong mộng có thể làm được điều này, cũng đã vỗ về an ủi tâm tình đau khổ của hắn.

“Khánh nhi, này là sao?” Thượng Đức để thấy con trai cả người đầy máu liền hoảng sợ.

Thượng Đức để trong trí nhớ của hắn, lúc nào cũng hòa ái hiền lành, trên mặt lại luôn mang theo nụ cười. Nay đột nhiên nhìn thấy như vậy, cổ họng Đoàn Diên Khánh nghẹn lại, trong ánh mắt lại mờ mịt hơi nước. Từ lâu lắm rồi, hắn đã không còn khóc, kể cả vào khi hai chân đứt lìa, khuôn mặt bị hủy, sống trong bóng tối kéo dài hơi tàn, hắn cũng không có khóc.

Vậy mà hiện giờ, khi hắn trở về với thời thanh xuân niên thiếu, báo được huyết hải thâm thù, đứng trước mặt phụ thân, thì lại khóc như một đứa trẻ.

Đem đầu của tên ác tặc và tên hoạn quan nhu nhược ném xuống đất, Đoàn Diên Khánh tiến về phía trước vài bước, sau đó quỳ xuống, ôm lấy chân Thượng Đức để mà gào khóc, “Phụ thân, bọn họ muốn hại chết người, cái tên cầu tặc đó!...Ta giết bọn họ rồi, ô ô...Phụ thân, người không sao.”

Thượng Đức để thấy con mình như vậy thì kinh hãi, may mà có một tên thị vệ trung thành tiến lên hỏi cung tên hoạn quan kia. Sau khi xác minh mọi chuyện, Thượng Đức để liền phái ngự lâm quân đi lùng bắt đồng đảng của Dương Nghĩa Trinh, cũng tuyên bố toàn thân giới nghiêm. An bài xong xuôi mọi chuyện, hoàng đế vỗ vỗ bả vai đứa con đang khóc rống của mình, cười nói: “Được rồi, Khánh nhi. Ta biết con lương thiện, bình thường ngay cả con kiến con cũng không nỡ hại. Vậy mà hiện giờ con lại vì ta, mà trở nên dũng cảm như vậy, thật sự khiến ta rất cảm động. Có một đứa con như con, ta sống cũng không uổng đời này.”

Đoàn Diên Khánh vui đầu vào trong lòng phụ thân khóc mãi mới dần dần ngừng lại, thấy Thượng Đức để ôm hắn nỉ non dỗ dành như ngày còn thơ bé, lại vuốt ve lưng hắn, mặt hắn lại hơi hơi đỏ lên.

Dù sao cũng chỉ là một giấc mộng, mất mặt thì mất mặt thôi. Hắn thầm nghĩ, chỉ cần phụ thân không sao, việc gì ta cũng nguyện ý làm.

“Nào, để ta rửa mặt cho con. Hôm nay là sinh nhật ta, mọi người đều đang ở bên ngoài, ta hôm nay muốn đem thái tử ra cho bọn hắn xem, người nhớ phải giữ mặt mũi cho ta nha.” Thượng Đức để từ ái thay hắn chỉnh lại cổ áo, “Người nếu vừa ý cô nương nào, cứ nói với ta. Cũng đã đến tuổi phải thành thân rồi đó.”

Đoàn Diên Khánh sững sốt, trong đầu lại hiện lên hình bóng một thiếu nữ áo trắng. Hắn tự giễu lắc lắc đầu, nào có chuyện trùng hợp như vậy, nàng hôm nay chắc chắn có mặt đâu?

Yến hội treo đèn kết hoa, rực rỡ chiếu sáng cả một góc trời. Cho dù ngoài thành vẫn đang tiêu diệt loạn đảng, nhưng bên trong cung đình không khí lại vô cùng thái bình, hòa thuận vui vẻ. Các vị đại thần đồng thanh chúc phúc, sứ giả ngoại tộc cũng đem lễ vật dâng lên. Thượng Đức để nhanh chóng uống mấy chén, chung vui với quần thần. Trong không khí ấy, Đoàn Diên Khánh lại có chút hoảng hốt, thật sự đã lâu lắm rồi hắn không được uống rượu sảng khoái như thế này, bất tri bất giác, lại có chút chũnh choáng.

“Phụ hoàng, con ra vườn hít thở không khí một lát.” Đoàn Diên Khánh nói nhỏ vào tai của phụ hoàng, sau khi Thượng Đức để mỉm cười đồng ý, hắn liền chậm rãi đi ra khỏi chính điện. Bên cạnh điện có một tiểu hoa viên, vốn là vườn hoa sơn trà màu trắng do chính tay hắn trồng. Hắn chấp tay sau lưng, đi qua một gốc cây, rất nhiều hình ảnh không ngừng lướt qua trong đầu hắn.

“Cảnh trong mơ thật là đẹp, ngay cả hoa sơn trà cũng giống hệt như năm đó.” Đoàn Diên Khánh thỏa mãn thở dài một hơi, giơ tay vuốt ve một nụ sơn trà chưa nở hết, trên khuôn mặt không tự giác toát ra một tia ôn nhu.

“Bông hoa đó thật đẹp! Là người trồng sao?” Một âm thanh thanh thúy ngọt ngào vang lên.

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu, một thiếu nữ xinh đẹp đã chạy đến trước mặt hắn. Bên hông nàng quấn một cái khăn lụa, phía dưới là váy dài, khuôn mặt thánh khiết xinh đẹp tỏa sáng như vàng trắng.

Thấy thiếu niên nho nhã kia ngây dại nhìn mình, hai má của thiếu nữ ửng đỏ lên, nhưng vẫn tinh nghịch nháy mắt, ra vẻ tự nhiên nói: “Ta rất thích hoa này.”

Đoàn Diên Khánh rốt cục tìm lại được tiếng nói của bản thân, hần thấp giọng nói: “Ta là Đoàn Diên Khánh...Còn người?”

“Ta là Dao Bạch Phượng!” Thiếu nữ liền đáp, “Họ rất kỳ quái phải không? Bất quá, cũng giống như người Đại Lý các ngươi đều là họ Đoàn, ở chỗ chúng ta cũng có rất nhiều người họ Dao a!”

Đoàn Diên Khánh cảm thấy bản thân đã hoàn toàn đắm chìm vào giấc mơ ngọt ngào này rồi, hần liền đưa tay lên, bẻ đoá sơn trà xuống, đưa cho người thiếu nữ, nói: “Nếu người thích, sau này ta sẽ tặng cho người thật nhiều hoa sơn trà, so với nơi này còn nhiều hơn.”

Nữ hài tử nhận lấy đoá hoa, liền đưa lên mũi ngửi, sau đó ngẩng đầu cười ngây thơ với hần.

Dao Bạch Phượng trước mắt tươi trẻ hoạt bát, so với vị Quan Âm áo trắng trong trí nhớ của hần, tuy khuôn mặt giống nhau, nhưng vẫn có nét bất đồng. Hần sùng bái và cảm kích vị Quan Âm áo trắng kia, nhưng hần lại không hy vọng Dao Bạch Phượng lúc này trong tương lai lại bị tổn thương, trở thành một người u buồn. Hần thà rằng nàng cả đời đều vô ưu vô lo, đứng ở trước mặt hần tươi cười thoải mái. Hần thề, hần phải bảo vệ nàng.

Thái tử nước Đại Lý và con gái của tộc trưởng Bải Di kết hôn, càng thêm củng cố tình hữu nghị giữa hai nước. Trong hôn lễ, Thượng Đức đế và Dao tộc trưởng cùng chủ trì nghi thức. Chú rể thì tuần lãng phiêu dật, cô dâu thì mềm mại uyển chuyển, quả thật là một đôi do trời đất tạo nên. Sau khi hai đứa nhỏ khấu đầu, Thượng Đức đế và Dao tộc trưởng cùng nhìn nhau cười, sau đó hô to: “Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!”

Đoàn Diên Khánh kéo khăn voan xuống, kinh ngạc nhìn khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp của Dao Bạch Phượng. Mộng này, không khỏi quá mức chân thật.

“Khánh ca, chàng sao tự nhiên ngẩn người rồi?” Dao Bạch Phượng bật cười, kéo hần ngồi xuống bên cạnh nàng.

Đoàn Diên Khánh lúc này mới hồi thần, đáp: “Ta nghĩ đây là giấc mộng. Ta thật không ngờ, có thể cười được nàng.”

“Đồ ngốc, đây không phải là mộng.” Thấy hần chân thành tha thiết, Dao Bạch Phượng vô cùng cảm động, chủ động đưa tay ôm cổ hần, lại nhẹ nhàng cắn má hần một cái, “Chàng xem, có đau không?”

Đoàn Diên Khánh run rẩy, chỉ cảm thấy cả người nhiệt huyết dâng trào, liền đưa tay ôm chặt eo nàng, kéo nàng vào hần trong người, lại nói: “Phượng nhi, nàng cắn cái nữa đi.”

Dao Bạch Phượng cười, lắc đầu: “Thì ra là chàng gạt ta hôn chàng, ta mới không thêm làm nữa...”

Lời còn chưa dứt, môi của nàng liền bị Đoàn Diên Khánh hôn lên. Trên cao nền đỏ lung linh, trong không gian là mùi rượu thơm nồng ngọt, màn che nhẹ nhàng đong đưa, không ngừng truyền ra tiếng nỉ non rên rỉ, vợ chồng ân ái, loan phượng sum vầy.

Sau khi thành hôn với Dao Bạch Phượng rồi, Đoàn Diên Khánh cũng không còn ngỡ là mộng nữa, mà hần đã tin đây là sự thật. Cuộc đời của hần đã thay đổi. Hần khổ công luyện tập võ nghệ, tham gia xử lý chuyện triều đình, cũng không quên săn sóc thê tử. Trong dân đã sớm đem thái tử thiếu niên anh tuấn coi thành thần thánh. Chỉ có một mình Đoàn Diên Khánh biết, hần làm vậy chính là vì muốn bù lại sai lầm của đời trước mà thôi.

Hôm nay, Đoàn thị tổ chức yến tiệc trong gia đình, Dao Bạch Phượng uống mấy chén rượu, mặt ửng hồng như hoa đào, lại rực rỡ như ánh bình minh. Đoàn Diên Khánh cười, đưa tay ôm nàng, liền nghe nàng xấu hổ nói: “Khánh ca, bên kia tại sao lại có một tên tiểu tặc, cứ nhìn chăm chăm ta.”

Đoàn Diên Khánh nghiêng đầu, liền thấy người kia đứng là đường đệ Đoàn Chính Thuần. Hần lạng lẽ xoay người, chần đi ánh mắt si mê kia, lại dỗ dành người vợ xinh đẹp: “Là một tên đệ đệ không nên thân trong tộc, nàng không cần phải để ý đến hần.”

Không lâu sau, Đoàn Chính Thuần liền bị Đoàn Diên Khánh phái ra ngoài biên ải. Bởi vì Đoàn Chính Thuần xưa nay thường xuyên phiêu bạt bên ngoài, cho nên trong triều đối với quyết định của thái tử cũng không dị nghị gì. Từ đó, cái người tên Đoàn Chính Thuần đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Đoàn Diên Khánh.

Thành thân gần nửa năm, thái y liền chẩn đoán Đào Bạch Phượng mang thai. Đoàn Diên Khánh mừng rỡ như điên, Thượng Đức Đế cũng vui mừng ra mặt, liên tục nói muốn lập đứa nhỏ trong bụng làm hoàng thái tôn, hơn nữa còn định hạ lệnh cho cả nước mở tiệc ăn mừng.

“Khánh ca, người nói xem, chúng ta nên đặt tên con là gì?” Đào Bạch Phượng nằm trong lòng hân, hỏi.

Đoàn Diên Khánh không ngừng hôn lên trán nàng, trong lòng vô cùng kích động. Một đời này, hân nhất định phải làm một vị phụ thân để cho con hân tôn sùng. Hân muốn dùng chính bản thân mình, vì vợ con, vì dân chúng của hân, được sống yên bình.

Hân nhẹ vỗ về bụng của thê tử, ôn nhu nói: “Gọi là Đoàn Dự, nàng thấy thế nào?”

32. Chương 32: Quay Về Vùng Sông Nước

Một ngày này, gió nhẹ mây vờn, nắng ấm chiếu xuống, chính là một ngày tốt để ra ngoài. Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục cáo biệt Đại Lý Trấn Nam Vương phủ, chuẩn bị quay trở về Tô Châu.

“Yên nhi, phụ thân biết, mấy năm nay quả thật đã không làm tròn bổn phận của người cha. Ta đã quyết định rồi, đồ cưới của người sẽ do ta làm, đợi cho đến lúc người thành hôn, nếu đồng ý, ta nhất định sẽ đến Cô Tô uống chén rượu mừng.” Đoàn Chính Thuần tiễn bọn họ ra cửa thành, trong lời nói vô cùng tình cảm.

Vương Ngữ Yên thấy hân như vậy, cũng không đành lòng từ chối, đành ngoan ngoãn đồng ý.

“Cỗ xe ngựa này các người dùng đi, Yên nhi mới khỏi bệnh, vẫn là không nên bị xóc nảy nhiều mới tốt. Xe ngựa kia ta đã cố ý dặn người chuẩn bị, bên trong mọi thứ đều đầy đủ cả.” Nói xong, Đoàn Chính Thuần đưa cỗ xe cho bọn họ, xe ngựa kia tuy rằng không hoa lệ, nhưng cũng tinh xảo thoải mái, là phương tiện rất tốt để hành tẩu trên giang hồ. Qua đó, cũng có thể thấy Đoàn Chính Thuần đặt vào không ít tâm tư.

“Cám ơn người, vương gia...vương gia phụ thân.” Nhìn vẻ mặt chờ mong của Đoàn Chính Thuần, Vương Ngữ Yên đành phải thêm vào sau “vương gia” hai chữ “phụ thân”, coi như thừa nhận thân phận người cha của Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Chính Thuần nghe được lời nói của Vương Ngữ Yên, vô cùng mừng rỡ, liền định bước lên ôm nàng. Thấy vậy, Vương Ngữ Yên vội vàng chạy trốn ra sau lưng của Mộ Dung Phục, để cho biểu ca của mình và Đoàn Chính Thuần khách sáo với nhau. Mãi cho đến khi Đoàn Chính Thuần phải quay trở về xử lý công vụ, nàng mới dám nhô đầu ra.

Tuy rằng ở chung với nhau không lâu, nhưng Đoàn Dự vẫn vô cùng luyến tiếc khi Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên dời đi. Thấy hân mặt mày ỉu xiu, Vương Ngữ Yên bèn mỉm cười đi qua, đem bí kíp Lăng Ba Vi Bộ do mình tự tay sao chép đưa cho hân, nhỏ giọng nói: “Dự ca ca, nếu huynh rảnh rỗi, có thể đến Tô Châu tìm ta và biểu ca, người cứ hỏi thăm Mạn Đà sơn trang hoặc là Tham Hợp trang thì có thể tìm được.”

Mộ Dung Phục cũng tiếp lời: “Không sai, chúng ta sau khi chọn được ngày lành, sẽ sai người mang thiệp mời cho người, lúc đó nhất định phải tới Cô Tô uống rượu mừng đấy.”

Đoàn Dự vui mừng đáp ứng, nhưng vẫn hơi buồn bã nói: “Theo lý mà nói, là huynh trưởng của Yên muội, ta hẳn phải dặn huynh nhớ đối tốt với nàng. Bất quá, ta cảm giác nếu là huynh, lời này căn bản không cần phải nói.”

“Cái này là tất nhiên, người có thể yên tâm.” Liếc mắt nhìn Tiểu Lộc đang hưng phấn nói gì đó với Vương Ngữ Yên, Mộ Dung Phục mỉm cười nói, “Yên nhi nói với ta, người hình như cùng với cô nương người Bái Di kia...”

Đoàn Dự nhất thời đỏ bừng mặt, nhỏ giọng nói: “Ta là đôi nàng...Bất quá bây giờ còn quá sớm, ta cũng không muốn giống cha, về sau ta nếu là...ta nhất định nói được làm được.”

Mộ Dung Phục vỗ vai Đoàn Dự, cười nói: “Yên nhi có vẻ rất thích cô nương kia, mấy hôm nay hai người luôn lúi rúi dính lấy nhau, ngay cả ta cũng không tách ra được. Sau này, nếu người nên duyên với nàng, Yên nhi nhất định là vui mừng, ta cũng thay người cao hứng.”

Cách đó không xa, Vương Ngữ Yên đang thăm thì với Tiểu Lộc: “Người thấy ca ca này của ta, nhân phẩm thế nào?”

“Nhân phẩm rất tốt, chỉ là rất ngu.” Tiểu Lộc dường như nhớ tới cái gì đó, khanh khách cười.

“Không muốn để hấn sau này rập khuôn theo lão Đoàn, cũng không phải là không thể nha.” Vương Ngữ Yên phe phẩy tay, “Hiện tại không còn vấn đề muối muối yêu ca ca, cần điều_giáo cho tốt...người biết đấy.”

Tiểu Lộc liếc nàng một cái, cố ý “Ồi” một tiếng, lại kéo mũi nàng, nói: “Người nhìn người xem, điều_giáo biểu ca xong rồi kết quả lại thành thế này. Ta ngày đó thấy Mộ Dung Phục không giống trong nguyên tác, lại thấy hai người các người hòa hợp, liền biết người có điều cổ quái rồi.”

“Cho nên có thể thấy là việc điều_giáo này rất tốt a! Người ta nói nước phù sa không chảy ruộng người ngoài...Người nếu làm tẩu tử của ta, như vậy sẽ có thể thường xuyên gặp ta rồi, chẳng phải là so với quay về Bối Di tùy tiện gả ột tù trưởng thì tốt hơn sao?”

“Người mới gả tù trưởng ấy!” Tiểu Lộc đẩy nàng về phía Mộ Dung Phục, lại nói thêm “Đi tìm biểu ca thân yêu của người đi! Đừng có bát quái, chuyện với Đoàn Dự...bản thân ta tự có tính toán.”

Cẩn thận nhìn sắc mặt của Tiểu Lộc, Vương Ngữ Yên dài giọng nói: “À — người không cần nói, ta đã nhìn ra rồi, người cũng có ý nha.” Thấy mặt nàng ngượng ngùng, Vương Ngữ Yên lại càng đắc ý, “Ta để lại cho người một con bồ câu, sau này cứ dùng nó truyền tin tức cho ta, nhất định nếu có tiến triển thì phải báo cho ta đó!”

Tiểu Lộc gật đầu: “Đi đi, ta biết rồi, có người thì ta cũng không phải một mình chiến đấu nữa a.”

Hai nữ hài tử nắm tay nhau cười, lưu luyến không rời nói lời tạm biệt.

Đợi cho đến lúc lên xe ngựa rồi, Vương Ngữ Yên vội vàng lôi kéo Mộ Dung Phục trao đổi tình báo. Nghe được câu trả lời của Đoàn Dự, nàng liền cao hứng vỗ tay nói: “Hắn nói không học Đoàn vương gia phong lưu thành tính, thì hai người kia thật sự là một đôi trời định!”

“Cái thói quen đi làm bà mối này, bao giờ người mới bỏ được a?” Mộ Dung Phục đặt vào sau lưng nàng một tấm đệm dựa, sau đó đỡ nàng nằm xuống, “Vết thương của người tuy đã lành, nhưng nguyên khí vẫn còn tổn hại, cho nên ngoan ngoãn nghỉ ngơi cho ta, đừng có bướng bỉnh.”

“Cái này gọi là, người hữu tình trong thiên hạ nhất định sẽ thành thân thuộc thôi.” Vương Ngữ Yên trong lòng nhảy nhót, hưng phấn vô cùng, cho nên không chịu chỉ nằm như vậy, mà nằng nặc đòi Mộ Dung Phục nói chuyện với nàng.

Mộ Dung Phục bị nàng cuốn lấy như thế, vì để nàng nghe lời nghỉ ngơi, đành phải ngậm ngùi rồi nhún mảy hỏi nàng: “Yên nhi, lấy thân thủ của hai người chúng ta, thì cưới ngựa trở về chẳng phải vừa gọn nhẹ lại vừa ít tốn thời gian sao, vì sao vương phủ cố ý muốn sai người đánh xe ngựa đưa chúng ta về Tô Châu?”

Vương Ngữ Yên chống cằm nghĩ: “Là Đoàn vương gia muốn bồi thường uội, lấy lòng nương muối thôi.”

“Ta nghĩ không hấn vậy.” Mộ Dung Phục chậm rãi nói, “Ta nghĩ hấn là suy nghĩ cho ta, ta cũng thật cảm kích.”

Thấy Vương Ngữ Yên mở to đôi mắt đen lúng liếng, nghi hoặc nhìn hấn, Mộ Dung Phục liền nhin cười nói tiếp: “Hắn muốn để người bớt đi một ít mệt mỏi trên đường, sớm ngày khỏe hấn. Mà người khỏe hấn rồi, liền có thể thành thân với ta, khiến ta không còn phải đau khổ chờ đợi nữa. Người nói xem, chẳng phải ta cần phải cảm kích hấn sao?”

Vương Ngũ Yên nghe vậy thì tỉnh ngộ, tuy nàng cũng không giống nữ tử cổ đại nói đến chuyện hôn nhân thì ngượng ngùng, nhưng cũng bị lời trêu chọc này của hắn khiến cho không được tự nhiên. Nhẹ nhàng đẩy hắn một cái, nàng liền ngoan ngoãn chớp mắt, tuân theo ý định muốn nàng nghỉ ngơi của Mộ Dung Phục.

Hắn thoải mái nở nụ cười, lại cầm một tấm chăn màu bạc đắp lên cho nàng. Nàng ngượng ngùng than thở vài câu, lại cọ cọ vào chân hắn, sau đó tìm tư thế thoải mái nhất dựa vào. Thay nàng bỏ tóc xuống, sau đó Mộ Dung Phục liền nhẹ nhàng xoa nắn chỗ bắp vai bị thương của Vương Ngũ Yên.

Vết thương bị tụ huyết gần như đã không nhìn ra, chỉ còn một chút màu hồng nhợt nhạt trên da. Lúc này bị Mộ Dung Phục xoa nắn, liền cảm thấy rất thoải mái, khiến cho Vương Ngũ Yên than nhẹ một tiếng.

Thấy nàng mắt nhắm lại thành một đường thẳng, hàng mi dài hơi rung động, tựa như một con mèo nhỏ đáng yêu, bất giác Mộ Dung Phục lại hô hấp rối loạn. Hắn chỉ đành phải nói chuyện để dời đi lực chú ý của bản thân: “Ta đã truyền tin cho phụ thân, mời hắn mấy tháng sau đến uống rượu mừng của chúng ta. Còn cả vị Tiết thần y đã chữa khỏi bệnh cho ngươi, nhất định cũng phải mời. Đoàn gia thì càng không cần phải nói, chỉ là ta nghĩ tới mơ nhất định sẽ không chịu cùng Đoàn vương gia đại diện cho nhà gái, xem ra còn phải tốn không ít thời gian để giải quyết chuyện này.”

“Tách ra hành lễ cũng tốt, ta mới không muốn ở trước mặt mọi người dập đầu với Đoàn vương gia, lén hành lễ là đã nể mặt hắn lắm rồi. Nhưng mà dượng, hắn không có cách nào để đường đường chính chính ngồi ở chỗ cha mẹ, huynh định tính toán sao?” Vương Ngũ Yên dụi mắt hỏi.

Mộ Dung Phục trầm mặc một lát, lại nói: “Chuyện này cũng bắt đầu dĩ đành để ông ấy lẫn vào đám khách đến uống rượu mừng thôi, cải trang một chút, thay tên đổi họ là được. Hiện giờ ông ấy không thể giữ thân phận như trước, chỉ mong có thể cũng sẽ không còn mơ mộng phục quốc nữa, sau đó trở về cho chúng ta hiếu kính thì thật tốt.”

“Biểu ca, ta sẽ cùng huynh hiếu kính dượng và nương ta.” Vương Ngũ Yên kéo tay hắn đi qua đi lại trên trán nàng. Thấy nàng nhu thuận như vậy, buồn lo trong lòng Mộ Dung Phục cũng tan đi phần nửa.

Suốt dọc đường về, ban ngày ngồi xe, ban đêm ở trọ, cũng không gặp chuyện bất ngờ gì, cho nên không quá mấy ngày sau, bọn họ liền trở về thành Cô Tô. Mọi thứ vẫn như trước, vô cùng quen thuộc, tường trắng ngói đen, bên tai lại nghe thấy giọng nói đặc trưng của vùng sông nước.

Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác đã sớm biết tin, liền đi đón giữa đường, cười hề hề hành lễ với hai người bọn họ. Mộ Dung Phục sau đó liền ra khỏi xe ngựa, cười ngựa nói chuyện phiếm với hai người thân tín. Bao Bất Đồng lớn giọng nói: “Công tử, chuyện ngài ở Đại Lý bắt giam Đinh Xuân Thu, diệt phái Tinh Túc, đã sớm truyền đến tận Cô Tô rồi. Trong chốn võ lâm, không ai không tán thưởng ‘Nam Mộ Dung’! Khiến cho Bao lão tam ta, đi lại trên giang hồ cũng thấy nở mày nở mặt!”

“Chính là lần tới nếu có đánh nhau, công tử xin đừng quên ta!” Không thể tham gia vào trận đánh lần này, Phong Ba Ác vô cùng không cam lòng, “Những kẻ xấu trong Tô Châu thành này, ai ta cũng đánh vài lần rồi, rất muốn ra bên ngoài luyện tập a.”

“Mộ Dung công tử, ngài đã về rồi!” Người đi lại trên đường, phần lớn đều biết Mộ Dung Phục, Bao Bất Đồng và Phong Ba Ác, cho nên nhiệt tình muốn bắt chuyện với bọn họ, tiếng thăm hỏi không dứt bên tai.

“Biểu ca, huynh hiện tại có được tính là Bá Vương ở Cô Tô không ta?” Vương Ngũ Yên vén màn xe lên, mở miệng trêu ghẹo Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục chỉ cười, sau đó vươn người vào trong xe véo mũi nàng.

“Không đúng không đúng, công tử nhà chúng ta chính khí凛冽, làm sao có thể dùng chữ ‘Bá’ để hình dung? Hơn nữa, Vương cô nương nha, nếu công tử là Bá Vương ở Cô Tô, vậy thì người chính là áp trại phu nhân rồi!” Bao Bất Đồng cùng Phong Ba Ác liếc mắt nhìn nhau, cùng cười ha ha.

Cười cười nói nói một lúc sao, đoàn người liền về tới trước Yển Tử Ổ. Vừa vào trong trang, Vương phu nhân đã chờ ở trong sảnh chính, tuy là bày ra tư thế chuẩn bị trách cứ, nhưng vẫn có chút đau lòng: “Hiện thời đã khỏi hẳn chưa? Thấy con có vẻ gầy đi, quần áo đều rộng ra.”

“Không sao đâu, nương. Dưới uy quyền của ngài, ta ngay cả đồ cưới cũng kiếm được, vô cùng cao hứng nha. Hơn nữa, nương chỉ cần tắm bổ cho ta một chút thì có thể ăn đến béo luôn.” Vương Ngũ Yên vội vàng bày tỏ tấm lòng.

Vương phu nhân không nhịn được cười, nhưng lập tức liền thu lại nụ cười, lạnh lùng nói với Mộ Dung Phục: “Người bảo vệ nàng như thế sao?”

Mộ Dung Phục âm thầm kêu khổ, đành phải thành thành thật thật cúi đầu nhận sai: “Là cháu ngoại trai không đúng, không bảo vệ tốt cho Yên nhi.”

“Nương, cái này không trách biểu ca được.” Vương Ngữ Yên liền tiến lên kéo tay Vương phu nhân, nhỏ giọng cầu xin.

“Một đám tiểu cô nương các người, còn chưa lấy chồng mà lòng đã hướng ra ngoài rồi! Một người lại một người bị thương, còn nói tốt ấy tên tiểu tử thói tha này. Coi như ta uống công nuôi các người!” Vương phu nhân gõ gõ đầu Vương Ngữ Yên, ngoài mặt thì tỏ ra ghét bỏ, nhưng thực ra lại vô cùng thân thiết.

“Ngoài con ra, còn có ai bị thương nữa ạ?” Vương Ngữ Yên vừa nghe thấy manh mối để bắt quái, liền vô cùng hưng phấn nhìn A Châu A Bích đang đứng bên cạnh. A Bích vội vàng xua tay, vì thế Vương Ngữ Yên liền cười hì hì nhìn A Châu, “A Châu tỷ tỷ hình như cũng gầy đi.”

A Châu không khỏi đỏ mặt, Vương Ngữ Yên lại kéo tay mẫu thân, ý bảo nàng mau kể xem giữa A Châu và Kiều Phong đã xảy ra chuyện gì. Mộ Dung Phục cũng nhận được ánh mắt của Vương Ngữ Yên, ngầm hiểu, liền giả vờ băng quơ hỏi: “Kiều huynh đệ gần đây thế nào ạ?”

Vương phu nhân thấy hai đứa kẻ tung người hứng, liền hừ một tiếng, lại uống một ngụm trà, sau đó mới từ từ kể lại. Thời gian trước, quân đội Khiết Đan hình như có ý định tấn công, cho nên Kiều Phong liền một mình lên vào doanh trại địch, chém chết nguyên soái của giặc. Không ngờ lại kinh động đại quân Khiết Đan, cho nên bị bao vây, muốn thoát thân còn khó hơn lên trời.

A Châu lại lên đi theo hần tới biên giới. Cho nên nàng vừa nghe tin hần bị nhốt, liền suốt đêm đuổi ngựa chạy tới, giả trang thành một vị tướng của quân Liêu đi cứu Kiều Phong. Lúc trở ra, không ngờ lại bị một tiểu binh nhận ra sơ hở, vì thế mặc dù đã cùng Kiều Phong nhảy lên ngựa phóng đi, thì vẫn bị trúng một mũi tên.

“Trách không được ta ở Đại Lý không gặp được A Châu tỷ tỷ, nghe nói tỷ tỷ có việc gấp, hóa ra là vội vã trở về làm mi nhân cứu anh hùng!” Vương Ngữ Yên vỗ tay cười nói.

“Cô nương đừng giấu cợt ta, cứu người như cứu hỏa, tất nhiên là chuyện gấp rồi.” A Châu cúi đầu thẹn thùng.

“Còn gọi ta là cô nương sao? Hiện giờ người chính là tỷ tỷ hàng thật giá thật của ta đó.” Vương Ngữ Yên cười, nắm tay nàng, lại nói với A Bích, “Hay là chúng ta dứt khoát xưng hô tỷ muội đi, dù sao cũng là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, việc gì phải để ý thân phận.”

Mỉm cười một lát, Vương Ngữ Yên lại nhớ tới chuyện hôn nhân, liền hỏi A Châu: “VẬY Kiều bang chủ đã hứa hẹn gì với tỷ chưa? Như là bao giờ thành thân chẳng hạn?”

A Châu còn chưa trả lời, Vương phu nhân đã xen vào, cảm giận nói: “Cái tên tiểu tử họ Kiều kia chỉ sốt ruột lo cho vết thương của nàng, cũng không thèm hỏi tâm tình nữ nhân của A Châu. Ta cứ nói bóng nói gió mãi mà hần không hiểu, đúng là ngu ngốc hết thuốc chữa mà. Cuối cùng ta điên lên, bèn nói thẳng là chờ A Châu khỏi hần rồi, ta sẽ đứng ra gả nàng cho người khác. Hần lúc đó mới ngộ ra, vội vàng cầu xin ta đem A Châu gả cho hần.”

Vương Ngữ Yên vừa mừng vừa sợ, vội vàng chúc mừng A Châu, lại nghiêm trang chấp tay với mẫu thân, nói: “Nương, người thật sự càng ngày càng lợi hại rồi, ngay cả bang chủ Cái Bang cũng phải cầu xin người.”

Mộ Dung Phục cười nói: “Ta lúc trước nói với người là lần này chúng ta có thể cùng tổ chức đám cưới với A Châu và Kiều huynh, người còn không tin. Hiện giờ chẳng phải là chuẩn rồi sao? Dứt khoát đem chuyện A Bích và A Sách cũng làm luôn đi, để cho Yến Tử Ổ được náo nhiệt một hồi.”

Vương phu nhân lại không thuận theo. Nàng đập mạnh chén trà xuống, nói: “Ta lúc nào thì đồng ý gả nữ nhi cho người hã? Con gái ta lành lặn đi ra ngoài, lúc về thì ốm yếu thế này. Ta còn chưa tính sổ với người, người còn dám đòi cho thành thân...”

Mộ Dung Phục toát mồ hôi lạnh, vội vàng xin nhạc mẫu. Vương Ngũ Yên thấy biểu ca luôn uy phong lần này lại khúm núm ngoan ngoãn, liền ôm lấy A Châu và A Bích cùng cười.

Nhưng ngay trong lúc vui mừng ấy, nàng lại mơ mơ hồ hồ nhớ tới, Kiều Phong vì Đại Tổng liều mạng như thế, nơi nơi đối nghịch với Khiết Đan. Như vậy nếu sau này thân thể của hắn bị vạch trần, hắn sẽ phải làm thế nào?

33. Chương 33: Hôn Sự

Tuy rằng, ngoài miệng Vương phu nhân oán trách Mộ Dung Phục không bảo vệ được con gái, nhưng về chuyện thành thân, thấy hắn thành khẩn như vậy, cũng không nỡ làm khó dễ, rất nhanh liền tha cho. Vừa vặn hơn tháng sau, là kỉ niệm sinh nhật lần thứ mười lăm của Vương Ngũ Yên, lại cũng là ngày đại cát đại lợi thích hợp cho kết hôn, vì vậy liền quyết định ngày cưới luôn để ba cặp đôi đồng thời làm chuyện vui.

Tham Hợp trang và Mạn Đà sơn trang đã nhiều ngày nay từ trên xuống dưới đều là vui mừng náo nhiệt. Tam hỉ lâm môn, một tháng thời gian này trôi qua cũng thật là nhanh. Vương phu nhân bắt đầu sử dụng quyền uy của bối phận lớn nhất tại Thái Hồ, mọi việc đều giành lấy để an bài, từ bố trí trang hoàng đến tiệc rượu đồ ăn, không việc nào là nàng không nhúng tay vào. Mấy tiểu bối thấy nàng vui vẻ làm việc, cũng không tiện ngăn cản, cho nên đều tập trung nghĩ ra danh sách khách mời, ngẫu nhiên có thể thương lượng với nhau một chút.

A Châu không muốn xa rời Vương Ngũ Yên và A Bích, vì vậy Kiều Phong liền tùy nàng, chuẩn bị mang cả đám người Cái Bang đến Thái Hồ uống rượu mừng, xong xuôi mới đón tân nương về nhà. Hơn nữa, đệ tử Cái Bang và bằng hữu giao kết trên giang hồ của Kiều Phong đều đông, thân phận cũng sang hèn phức tạp, sợ là một mình cặp đôi bọn họ khách đã phải chiếm hơn chục cỗ rồi.

Còn với A Bích, thì thật ra cũng giống như Vương Ngũ Yên, vẫn chỉ là gả ngay ở đây, cho nên cũng không cần đón rước gì, mà khách mời thì phần lớn là giống hệt như nhau, cũng bớt việc đi rất nhiều.

Không lâu sau, Mộ Dung Phục vì hôn sự của con trai mà chạy về Tô Châu. Về nhà rồi, hắn vẫn như lần trước trở về chịu tang Mộ Dung phu nhân, chính là trốn trong một góc khuất của Tham Hợp trang. Hắn chán ghét Vương phu nhân, mà bà cũng coi hắn như không khí, cho nên hai người này cũng chưa từng bàn bạc gì với nhau về việc tổ chức hôn lễ.

Ngày hôm nay, Vương Ngũ Yên đang kiểm kê lễ vật chuyển đến Yến Tử ở, tuy rằng Mạn Đà sơn trang và Tham Hợp trang rất gần nhau, nhưng có vài thứ vẫn nên mang theo bên mình. Trong khoảng thời gian ngắn, tuy chỉ có vài thứ lặt vặt nhưng sắp xếp cũng mất khá nhiều thời gian. Nàng lấy ra một bình sữa nhỏ, là đồ mà Mộ Dung Phục mua cho nàng khi còn nhỏ. Lại nhặt lên một cái bao đồ chơi sạch sẽ, lấy ra trong đó một con thỏ nhỏ, lại túm cái đuôi của con hổ làm bằng nhung, nàng nhoẻn miệng cười.

“Cười gì vậy?” Mộ Dung Phục bước vào phòng, ngồi bên cạnh nàng.

Vương Ngũ Yên đem con hổ đưa cho hắn, bản thân lại cầm con thỏ nhỏ đặt bên cạnh: “Nhớ tới khi muội còn nhỏ, huynh nói huynh là con hổ, muội là con thỏ nhỏ, đồ muội ăn nhiều cơm mới có thể cao lớn như huynh...thật sự là rất ngốc nha.”

“Còn không phải là vì đồ người nên mới nói thế sao? Người lúc nghe vậy vô cùng khoái chí, còn nói muốn sau này cao lớn sẽ đánh bại ta.” Mộ Dung Phục cũng mỉm cười, sau đó cầm con hổ đựng nhẹ vào con thỏ một cái.

Vương Ngũ Yên nổi lên ý đùa lại, liền cầm con thỏ ném vào cái mũi của lão hổ. Đồ chơi bằng bông tuy là dùng bông vải, nhưng vẫn là rất nhẹ, cho nên vừa đụng vào liền ngã. Con thỏ nhỏ ghé vào người tiểu lão hổ, miệng cũng chạm vào miệng của lão hổ, tựa như đang hôn nhau.

Vương Ngũ Yên ngẩn ra nhìn, rồi vội vàng thò tay đoạt hai món đồ chơi về, đồ mặt nhét trở lại trong bao. Mộ Dung Phục vẫn ngồi bất động, không ngừng sờ cảm, cười đến rất đều giả: “Thì ra là Yên nhi muốn như vậy...đánh bại ta à?” Hắn nói rất nhỏ, nhưng cố ý kéo dài giọng, nghe mà phi thường muốn đập.

Nhìn trong mắt Mộ Dung Phục tràn đầy ý cười và sự ấm áp, Vương Ngũ Yên liền e lệ, oán trách liếc hắt hắt một cái, sau đó chạy ra khỏi phòng. Mộ Dung Phục cũng nhấc chân chạy theo, thu lại nụ cười, tỏ ra vô cùng đứng đắn nói: “Ta đã gửi thiệp mời cho Tiết Mộ Hoa rồi, cũng bảo ông ấy đến đây sớm mấy ngày. Ta nghĩ hôm nay có lẽ ông ta đã ta, người theo ta đi gặp một cái, xem thân thể đã hoàn toàn bình phục chưa.”

Nàng cúi đầu nhìn xuống dưới chân, bị hắt hắt tay như vậy, cũng không đáp lời. Mộ Dung Phục nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy mái tóc dài đen như mực của nàng, dưới ánh mặt trời, để lộ ra vành tai tinh xảo trong suốt.

Mộ Dung Phục trong lòng liền ngứa ngáy khó chịu, lại nghĩ đến hai người sắp thành hôn, đành nhịn xuống, trong miệng tiếp tục nói cho xong: “Bất quá sau khi qua đó rồi, người trước ngồi chờ một tí, ta muốn bảo Tiết thần y xem bệnh cho cha ta đã.”

“Dưỡng thân thể không thoải mái sao?” Đề tài vừa dời đi, Vương Ngũ Yên cũng mở miệng.

Mộ Dung Phục vỗ vỗ mu bàn tay mềm mại của nàng, chậm rãi nói: “Phụ thân mấy năm nay, mỗi ngày ba lần, sáng sớm, giữa trưa, nửa đêm thì ba huyết Dương Bạch, Liêm Tuyền, Phong Phủ đều đau đớn như có vạn kim đâm vào. Ngay cả bản thân ông ấy cũng nói không biết tại sao. Ta bắt mạch cho ông ấy, liền cảm thấy chân khí trong cơ thể ông không được thông suốt. Muốn biết có bệnh hay không, vẫn phải chờ Tiết thần y khám xong mới biết được.”

Vương Ngũ Yên biết việc này là do Mộ Dung Bác cố sức luyện tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự, lại không có pháp pháp giáo lý từ bi tương ứng để hóa giải, âm khí quá thịnh trong cơ thể lúc này bắt đầu phát tác, cho nên mới đau đớn như vậy. Lo lắng, nàng liền cẩn thận nói: “Ta từng đọc trong sách, bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, hầu như đều là chiêu số sử dụng lực rất lớn, cũng rất tàn nhẫn, chiêu nào chiêu nấy đều có thể đoạt mạng, trái ngược rất nhiều với lời dạy trong kinh Phật. Bởi vì muốn luyện tập tuyệt kỹ Thiếu Lâm, nhất định phải có kinh Phật bảo vệ, tâm tình không được xúc động, bằng không sẽ có khả năng chân khí bị tiêu hủy hoàn toàn, tẩu hỏa nhập ma...”

Cái này cũng không phải là Vương Ngũ Yên nói dối, đích thật khi nàng đọc sách, đã từng thấy viết. Đạo lý này không phải ai trong Thiếu Lâm Tự cũng biết, nhưng chỉ cần là cao tăng thì không ai không biết.

“Nếu quả thực là thế, ta sẽ không để phụ thân tiếp tục đi học trộm bí kíp của Thiếu Lâm.” Mộ Dung Phục nhíu mày, “Vốn dĩ ta chỉ mong ông ấy sống bình yên, cho nên nếu luyện võ gây hại cho tính mạng của ông ấy, tốt nhất là giữ cha ta ở nhà mà an hưởng tuổi già.”

Thấy hắt hắt phiền não, Vương Ngũ Yên liền dời đi đề tài: “Dưỡng đang khám bệnh, khẳng định là không thể dùng gương mặt thật. Ta đoán, hắt hắt là hiện tại A Châu tỷ tỷ rất bận rộn rồi?”

Mộ Dung Phục lộ ra tươi cười, gật đầu nói: “Không sai. Người không biết đâu, phụ thân ta vừa nhìn thấy mấy thứ vật phẩm để dịch dung này, liền xụ mặt ra. Nhưng mà Tiết Mộ Hoa là thần y, làm sao không nhận ra người bệnh là dịch dung, cho nên cuối cùng ta vẫn phải dẫn ông ấy một tiếng, nói là bạn bè trên giang hồ của ta không may gặp nạn, sợ bị kẻ thù biết được.”

“Tiết đại phu cũng không phải là người lảm miệng, hơn nữa lại có quen biết với biểu ca, ta nghĩ ông ấy sẽ không lộ chuyện này ra ngoài đâu.”

Nói tới chỗ này, hai người đã ở Tham Hợp trang rồi. Lại ước chừng nửa bữa cơm nữa, Tiết Mộ Hoa quả nhiên chạy đến, sau khi hai bên chấp tay thì lễ xong, Mộ Dung Phục liền đưa hắt hắt tới chỗ của Mộ Dung Bác. Vương Ngũ Yên đứng ngoài chờ, thấy A Châu vén rèm bước ra, nháy mắt với nàng, liền biết Mộ Dung Bác nhất định không thích dịch dung, chỉ sợ là đã nổi giận lôi đình.

“Vị bên trong kia, tỷ biến ông ấy thành cái dạng gì rồi?” Vương Ngũ Yên kéo tay A Châu, mỉm cười, vụng trộm hỏi.

A Châu liếc mắt nhìn vào bên trong, rồi mới thì thầm vào tai nàng: “Tất nhiên là tính của ông ấy vẫn như cũ. Vừa nhìn thoáng qua gương, liền bắt đầu thở phì phì.”

Mộ Dung Bác bản thân gây nên nghiệp chướng, so với việc gia đình Kiều Phong sinh ly tử biệt, hắt hắt hiện giờ chỉ phải mai danh ẩn tích, thực sự là hạnh phúc hơn nhiều lắm. Vương Ngũ Yên nghĩ như vậy, lại hỏi A Châu: “Chúng ta cứ mặc kệ ông ấy. Đúng rồi, Kiều bang chủ có đối tốt với tỷ không?”

A Châu ôn hòa cười, nghiêm túc nói: “Tất nhiên là rất tốt. Tuy rằng cữu phu nhân luôn chê hần tính cách lỗ mãng, nhưng mà ta thích chính là thích tính cách hào sảng chính trực như vậy.”

Nhớ tới trong nguyên tác hai người này tình cảm đậm sâu, cuối cùng lại bị chia cách, Vương Ngữ Yên tìm lòng không được, liền nắm chặt tay A Châu: “Con người hần như vậy, tuy không dễ thông suốt, nhưng một khi đã động tình thì chính là yêu cả đời. Chỉ cần hai người các người có thể bảo vệ lẫn nhau, sống cuộc sống bình an thì ta cũng yên lòng.”

“Rõ ràng vẫn là trẻ con, vậy mà lại học cách nói của người lớn.” A Châu cười, lấy ngón tay dí vào thái dương nàng, “Người với công tử sớm ngày thành thân, thì ta mới yên lòng đó! Ta thấy công tử mấy hôm nay sốt ruột, hận không thể sớm đem người khiêng về nhà rồi.”

Thấy A Châu nói mình, mặt Vương Ngữ Yên liền đỏ lên, xấu hổ nói: “Người cũng đừng nói ta, tất cả mọi người đều là cùng thành thân, chẳng biết ai so với ai gấp hơn đâu?”

“Ai gấp vậy?” Mộ Dung Phục vén màn lên, cười mỉm bước ra. Theo sau hần là Tiết Mộ Hoa.

“Chúng ta nói chơi thôi.” Vương Ngữ Yên cũng không biết hần đã nghe được bao nhiêu, liền cười cười, qua loa đáp lại một câu. Thấy hần tâm tình không tồi, có thể thấy bệnh tình của Mộ Dung Bác không quá nghiêm trọng, ít nhất là tính mạng không sao.

Tiết Mộ Hoa lại cẩn thận nhìn sắc mặt của Vương Ngữ Yên, sau đó vuốt râu gật đầu, nói: “Khí sắc của Vương cô nương rất tốt.”

Mộ Dung Phục vội mời Tiết thần y ngồi xuống, để hần bắt mạch cho Vương Ngữ Yên. Tiết Mộ Hoa đặt ba đầu ngón tay ấn nhẹ lên cổ tay của nàng, một lát sau, lại gật đầu: “Điều trị rất tốt, nội thương đã khỏi hần. Chỗ vết thương đã khép lại chưa?”

Thấy Vương Ngữ Yên là nữ tử, không tiện trả lời câu này, vì vậy Mộ Dung Phục liền đáp thay: “Yên nhi hôm qua nói, vết thương ở đầu vai giờ chỉ còn hơi hồng hồng, không biết bao giờ mới hết. Hơn nữa lại cũng hơi ngứa ngứa.”

Tiết Mộ Hoa ha ha cười, nói: “Tiểu cô nương còn trẻ, tất nhiên là không thích để lại sẹo trên người. Để ta nói cho người một cách, có một ông lão gọi là Đàm ông, hần có một loại thuốc, đối với ngoại thương vô cùng công hiệu, ngay cả ta cũng phải than không bằng. Hiện giờ Yên Tử Ổ và Cái Bang đều sắp sửa làm chuyện vui, ta nghĩ Đàm ông Đàm bà ước chừng cũng đang chuẩn bị đến tham gia đó, không bằng lúc đó người đi xin bọn họ đi.”

Mộ Dung Phục hiểu ý, liền chấp tay đa tạ: “Đa tạ thần y chỉ điểm, nhất định chờ tới lúc hai vị tiền bối kia đến, tại hạ sẽ đi xin thuốc.”

“Huynh nhớ xin nhiều một chút nhé, để cho A Châu tử tử còn dùng!” Vương Ngữ Yên kéo góc áo của hần.

“Được rồi, sẽ xin nhiều một chút.” Mộ Dung Phục xoa đầu nàng, trong mắt tràn ngập cưng chiều.

Tiết Mộ Hoa viết thêm một phương thuốc, sau đó Mộ Dung Phục liền đa tạ hần hậu hĩnh, lại tự mình tiễn ra ngoài.

Một lát sau hần mới quay lại, vừa ngồi vào bên cạnh Vương Ngữ Yên, định nói gì đó thì Vương phu nhân đã xốc màn bước vào. Bà vừa nhìn thấy hai người bọn họ, liền nhíu mày: “Ta còn đang bảo sao mãi không thấy Yên nhi, thì ra là ở đây. Còn có mấy ngày nữa đã thành thân rồi, về lý mà nói thì phải tránh điều tiếng, sao hai người các người lại ở cùng một chỗ thế này. Yên nhi, mau theo ta về nhà.”

Vương Ngữ Yên vừa kinh ngạc kêu một tiếng “Nương...” thì đã bị Vương phu nhân kéo đi.

Lúc ra khỏi cửa, Vương phu nhân cũng không quên quay đầu nói: “Phục nhi, trước khi thành thân, người không nên đi tìm Yên nhi. Có tới ta cũng sẽ không cho gặp, đừng có trách ta, bà già này cũng là muốn tốt cho hai người thôi.”

Mộ Dung Phục khẩn trương đi theo Vương phu nhân, một bên không ngừng cầu xin: “Mợ, ta và Yên nhi là thanh mai trúc mã, có gì phải e ngại đâu? Hơn nữa lúc chuẩn bị tiệc vui, còn có không ít công việc ta cũng muốn tham khảo ý kiến của Yên nhi.”

“Đây chính là quy củ, người thử hỏi xem, có nhà nào là không làm như vậy? Đừng để cho người ngoài đàm tiếu là Mạn Đà sơn trang ta không biết liêm sỉ.”

“Mợ, bình thường con thấy người ta nói, tránh mặt trước hôn nhân, không phải chỉ cần ba ngày bảy ngày sao? Hiện giờ còn đến gần một tháng...” Kỳ thực nếu như hấn ra tay cướp người, với võ công của mình tất nhiên có thể kéo được Vương Ngũ Yên ra, chỉ là Vương phu nhân là người có cho hấn mười lá gan nữa thì hấn cũng không dám vô lễ, vì thế Mộ Dung Phục đành phải sử dụng miêng lưỡi của mình thôi.

“Người không cần cầu xin, việc này ta đã quyết, sẽ không thay đổi. Người có chuyện gì muốn thương lượng với Yên nhi, cứ việc nói với ta, ta sẽ thay người chuyển lời tới nàng.” Vương phu nhân không ngừng lôi kéo Vương Ngũ Yên đi.

Vương Ngũ Yên cũng không hiểu làm sao, chỉ thấy Vương phu nhân tự nhiên cúi kính, cho nên ai cũng không dám làm trái ý nàng. Vương Ngũ Yên đành phải quay đầu đi, trong mắt có chút ai oán nhìn thoáng qua Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục cảm thấy cái liếc mắt này ẩn chứa muôn vàn lời muốn nói, cơ hồ như hút hồn hấn đi, khiến hấn đứng mãi tại chỗ một lúc lâu.

“Nương, vì sao đột nhiên...” Dọc đường bị kéo về Mạn Đà sơn trang, Vương Ngũ Yên rất không vui, giật tay ra khỏi tay mẫu thân, “Vì sao không để con thấy biểu ca nha?”

Vương phu nhân liếc mắt nhìn nàng một cái, tức giận nói: “Người nghĩ rằng ta nguyện ý muốn chia ương rẽ thủy hả? Chẳng qua cũng là vì ngươi thôi! Hai người các ngươi mỗi ngày đều ở chung với nhau, đến lúc thành thân rồi thì sẽ khác gì hả? Nếu không dạy cho hấn biết cảm giác không dễ chịu khi không có người bên cạnh, hấn sẽ không biết người có bao nhiêu quý giá.”

Nói tới đây, hình như nhớ lại đoạn nghiệt duyên với Đoàn Chính Thuần, Vương phu nhân thở dài: “Nam nhân, càng khó có được thì mới càng biết quý trọng.”

Vương Ngũ Yên thấy mẫu thân khổ tâm suy nghĩ như vậy, nổi oán giận trong lòng liền tiêu tán, nàng vội vàng bước tới ôm eo bà, nhỏ giọng nói: “Con hiểu rồi, nương, người đừng đau lòng. Cái tên Đoàn vương gia kia...không xứng với người.”

Vương phu nhân cười mắng: “Ta mới không vì tên khốn kiếp đó mà đau lòng. Chẳng lẽ người nghĩ đời này không có hấn thì ta không sống nổi sao? Người cũng đừng quá coi thường ta.”

Nàng nhẹ nâng khuôn mặt của nữ nhi lên, nhìn thấy khuôn mặt giống hệt mình khi còn thanh xuân, có chút cảm khái nói: “Ta lúc đầu sinh ra người, vốn chỉ là vì hấn. Sau đó cũng là bởi vì người, nên mới dần dần quên được hấn.”

Vương Ngũ Yên nghe vậy, đôi mắt liền phấp phồng. Vương phu nhân lại tiếp tục nói: “Người là một đứa nhỏ ngoan như vậy, cho dù có là biểu ca người, ta cũng không cho phép hấn bắt nạt người. Nếu về sau cái tên Mộ Dung Phục kia mà làm chuyện có lỗi với người, ta nhất định sẽ đem hấn chặt làm tám khúc mang đi bón cho sơn trà!”

“Được được, chúng ta đem hấn đi bón thúc cho cây!” Vương Ngũ Yên vui đầu vào trong lòng mẫu thân, trong đôi mắt đầm lệ vẫn hàm chứa ý cười.

Một tháng này, Vương phu nhân quả nhiên nói được thì làm được, mỗi ngày đều bám riết lấy Vương Ngũ Yên ở chung một chỗ. Mộ Dung Phục cho dù có muốn học tài tử nửa đêm gặp gỡ giai nhân ở hoa viên, cũng bất hạnh không thể tìm ra cơ hội.

Hấn từ nhỏ tới giờ, chưa bao giờ xa cách Vương Ngũ Yên lâu như vậy, huống chi lại sắp thành thân rồi, cho nên càng sốt ruột bồn chồn. Trước giờ hấn tuy không thể âu yếm nàng, nhưng mỗi ngày có thể được kéo kéo bàn tay nhỏ bé nói chuyện, còn có chút an ủi. Vậy mà giờ suốt một tháng không được gặp mặt, đối với hấn mà nói là vô cùng gian nan. Hấn không ngừng đếm lùi ngày đến hôn lễ, đồng thời cũng không ngừng hồi tưởng lại quãng thời gian đã qua.

Có một lần, hấn nhân dịp đến bẩm báo Vương phu nhân về tiến độ chuẩn bị hôn lễ để liếc mắt nhìn Vương Ngũ Yên đang ở sau rèm. Vương phu nhân thấy thế, liền ho nhẹ một tiếng: “Phục nhi, người muốn nói chuyện gì—”. Lúc này hấn mới đỏ mặt thu hồi ánh mắt lại.

Tuy rằng chỉ có thể nhìn nhau qua tấm rèm, nhưng mơ hồ nhìn thấy thân ảnh yếu điệu của nàng cũng đủ làm hấn thần hồn điên đảo.

Thấy phương pháp này hiệu quả rất tốt, Vương phu nhân liền dứt khoát đem nốt cả A Châu và A Bích cũng giam ở đây. Ngoài mặt thì nói là để A Châu A Bích chuẩn bị áo cưới với Vương Ngũ Yên, rèn dũa tính tình để sau này làm dâu, kỳ thực ra chính là hung hăng chèn ép đám chú rể.

Ở trong sự chờ mong ngóng đợi của tất cả mọi người, sinh nhật lần thứ mười lăm của Vương Ngũ Yên rốt cục cũng khoan thai mà tới.

34. Chương 34: Động Phòng Hoa Chúc

Để chào đón ngày lễ này, Yến Tử Ổ đã sớm giăng đèn kết hoa. Đèn đuốc chiếu sáng trên mặt Thái Hồ, lại được nước trong hồ khuếch tán, khiến cho ánh sáng càng trở nên lung linh rực rỡ hơn.

Người tới chúc mừng ừn ừn kéo đến, Yến Tử Ổ lần đầu tiên náo nhiệt như vậy. Khách mời đủ các loại, Tam giáo Cửu lưu (Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là: Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia), may mà ba vị chú rể này tiếp đãi ổn thỏa đâu vào đấy, không có chút rối loạn nào.

Đoàn Chính Thuần quả nhiên cũng tới, sau lưng hấn, Đoàn Dự cũng vô cùng vui mừng. Hai người đồng loạt chúc phúc cho Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục vội vàng đáp lễ, sau đó mời bọn họ vào trong nhà.

“Muội phu hôm nay thực sự rất có tinh thần.” Đoàn Dự nhìn Mộ Dung Phục, hớn hở nói.

Mộ Dung Phục thấy hấn không gọi mình là “đại ca” nữa, mà chuyển sang gọi “muội phu”, liền vỗ vai hấn, cười nói: “Cái tên này, nhanh như vậy đã muốn chiếm lợi từ chỗ ta.”

Thấy Đoàn Dự vẻ mặt thiếu niên non nớt, lại trở thành anh vợ của Mộ Dung Phục, Kiều Phong đứng một bên cũng cười ha hả, cũng nhẹ nhàng tới đi tới trước mặt Đoàn Dự, nói: “Muội phu ở nơi nào vậy, cho ta xem với.”

Đoàn Dự nhin cười, nhả nhận hành lễ, nói: “Kiều bang chủ muội phu, chúc người và A Châu muội muội trăm năm hòa hợp.”

Kiều Phong sững sốt, sau đó mới nhớ tới A Châu từng kể cho hấn về “họ Đoàn ở Đại Lý với mẫu thân ta”, lúc này mới hồi thần, vội vàng chấp tay với Đoàn Dự: “Thì ra là thế tử, thất kính thất kính.”

Kiều Phong để râu quai nón, cao lớn uy phong, so với khuôn mặt ngây ngô của Đoàn Dự thì hiển nhiên là lớn hơn không ít. Thấy hai người kia xưng hô với nhau như thế, lần này đến phiên Mộ Dung Phục và Tô Sách cười to không ngừng.

Nữ nhân giang hồ vốn hào sảng, cho nên hôn lễ này cũng không rườm rà như những nhà giàu khác. Bước đầu tiên là trước mặt mọi người bái thiên địa. Sau đó Vương phu nhân ngồi lên ghế trên, nhận lễ bái cao đường. Nàng là mẫu thân của Vương Ngũ Yên, lại từ nhỏ nhìn A Châu A Bích lớn lên, cho nên nhận lễ của ba đôi này cũng là hợp tình hợp lý.

Đoàn Chính Thuần lúc này ngồi cùng Đoàn Dự ở ghế khách mời danh dự, nhớ tới A La năm đó tính tình liều lĩnh lỗ mãng, vậy mà bây giờ đã trở thành một thiếu phụ thành thực uyển chuyển, ngồi ghế trên nét mặt tỏa sáng. Trong lòng hấn không khỏi có chút ê ẩm, nửa muốn tiến lên ôn chuyện xưa với nàng, lại sợ bị nàng đuổi đánh ra khỏi cửa.

Mà Mộ Dung Phục chỉnh sửa dung mạo, lúc này đang ngồi một mình trong góc, rõ ràng là con hấn cưới vợ, mà hấn lại cảm thấy tất cả khung cảnh náo nhiệt này chẳng có liên quan gì tới mình. Lại nhớ tới hơn hai mươi năm trước, lúc Mộ Dung phu nhân thành hôn với hấn, nàng cũng thẹn thùng như vậy, càng làm trong

lòng hần nẩy sinh sự thê lương, lại có một chút hối hận và không cam lòng. Chỉ là việc đã đến nước này, có hối cũng không kịp, chỉ đành uống rượu giải sầu mà thôi.

Lúc ba đôi tình nhân cùng nhau bái đường, không ai bảo ai đều đứng sát lại tình nhân của mình hơn một chút. Nhân lúc người chủ trì hôn sự còn đang thao thao bất tuyệt chúc phúc, Mộ Dung Phục thấy không có ai để ý, liền lặng lẽ nắm bàn tay nhỏ bé của Vương Ngữ Yên. Hắn cảm nhận được bàn tay mềm mại nhẵn nhụi của nàng, liền luyến tiếc không nỡ buông ra.

“Biểu ca, người không sợ bị người khác thấy sao?” Phía dưới khăn che đầu, Vương Ngữ Yên cười khẽ.

Mộ Dung Phục nắm chặt tay nàng, hạ giọng nói: “Nhắm mắt lại, sẽ không thấy ai hết.”

Sau khi đủ tam bái, chỉ nghe cả sảnh đường vỗ tay vang dội. Tiếp theo liền có người dẫn cô dâu chú rể về hỉ phòng để chú rể lấy khăn che đầu của cô dâu xuống. Lại có người dẫn bọn họ, hoàn thành xong bước này, chú rể phải quay lại trong sảnh để chính thức mở tiệc.

Vương Ngữ Yên ngồi trên giường, chờ Mộ Dung Phục để bỏ khăn che đầu xuống. Ngoại trừ lúc vừa rồi nắm tay, suốt cả một tháng nay, nàng và Mộ Dung Phục cũng chưa từng được gặp mặt nhau. Nhưng khi hồi ức qua đi, cũng không tránh khỏi có chút lo sợ lại chờ mong chuyện sắp đến. Hơn nữa, giờ đã tân nường, mọi chuyện tất nhiên cũng sẽ khác, khiến cho nàng cảm thấy có chút không chân thực.

Chính trong lúc đang miên man suy nghĩ, nàng liền nhìn thấy ánh sáng của ngọn đèn. Mộ Dung Phục xốc khăn che đầu của nàng lên, mỉm cười với Vương Ngữ Yên. Lúc nàng nhìn thấy hỉ phục của chú rể, cảm thấy rất buồn cười, không ngờ khi hắn mặc lên thì màu đỏ của quần áo càng tôn thêm sự tuấn tú và tao nhã của Mộ Dung Phục, ngay cả bộ quần áo cũng trở nên thuận mắt hơn.

Mộ Dung Phục nhìn nàng không chớp mắt. Vương Ngữ Yên trước giờ đều không thích tô son điểm phấn, đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng trang điểm, lại có một nét quyến rũ mới mẻ rất riêng. Khuôn mặt nàng vốn đã đẹp như tranh vẽ, nay lại điểm phấn to son, nhất thời không còn nét trẻ con, mà lại trở nên thành thực kiều diễm.

Bà mối nhìn thấy hai người này liếc mắt đưa tình không nói câu gì với đối phương, liền cười nhắc Mộ Dung Phục mau uống rượu hợp cẩn, rồi còn ra ngoài chung vui với mọi người. Mộ Dung Phục ngoài miệng đáp ứng, nhưng mắt vẫn nhìn Vương Ngữ Yên, một bước chân cũng không chịu bước.

Bà mối thấy vậy lại giục thêm lần nữa, Vương Ngữ Yên cũng không biết nên làm thế nào, chỉ đành cúi đầu e thẹn nói: “Biểu ca, người cứ đi đi. Ta...chờ người.”

Ba chữ “ta chờ người” lọt vào trong tai của Mộ Dung Phục, tựa như tiếng vọng từ nơi tiên cảnh, vô cùng ngọt ngào êm tai. Uống xong rượu giao bôi, hắn còn nhìn thêm vài lần nữa, rồi mới kéo tay nàng, nhẹ giọng nói: “Chờ kính rượu xong, ta lập tức sẽ trở lại.”

Nhiều khách như vậy, bọn họ cũng đều là người luyện võ, tửu lượng của ai cũng rất cao, làm sao có thể lập tức quay về chứ? Vương Ngữ Yên ở trong hỉ phòng đứng ngồi không yên hồi lâu, cũng biết hắn không dễ thoát thân, một nửa thất vọng, nửa còn lại thì không tự giác thở phào. Nàng tức thời quyết định bản thân phải tìm việc gì đó để làm cho giết thời gian.

Mặt trời dần ngả về Tây, sắc trời cũng bắt đầu thẫm lại. Bởi vì đã xong xuôi trình tự, cho nên nàng liền cho bà mối đi ra ngoài. Một thân một mình ngồi ở trong phòng chờ, nàng vẫn cảm thấy tự do tự tại hơn. Lúc này thời tiết cũng ấm lên, cho nên nàng đem toàn bộ hỉ phục và đồ trang sức trên người tháo xuống, chỉ mặc một lớp áo trong mỏng manh, cảm thấy mát mẻ hơn không ít, sau đó dứt khoát tẩy trang sạch sẽ luôn, tháo tóc thả xuống trước ngực, rồi dựa vào đầu giường xem sách.

Không bao lâu sau, bóng đêm dần bao phủ. Tiệc mừng vẫn còn huyền ảo tiếp tục, muốn chờ đến lúc chấm dứt, thế nào cũng phải nửa đêm. Vương Ngữ Yên tay tuy cầm sách, nhưng lại không chú tâm vào chuyện xưa viết trong đó, chỉ thâm nghĩ, không biết biểu ca hiện tại đang làm gì? Tửu lượng của hắn không bằng Kiều Phong, không biết có uống say hay không?

Hàng năm sinh nhật nàng, đều có Mộ Dung Phục cả ngày ở bên, ngay cả mì trường thọ, cũng là hắn bưng tới cho nàng ăn. Sinh nhật năm nay lại không giống như thế, tuy rằng tiến xa hơn một bước trong quan hệ của hai người, nhưng hắn lúc này lại không ở bên cạnh nàng.

Nàng ca thán một tiếng, việc vui này thiết kế như vậy cũng quá là không có tình người đi, chú rể thì ở yến hội cùng với khách quý nâng cốc chia vui, còn tân nương tử thì lại phải một mình ở nơi khuê phòng, ngẩn người nhìn cửa sổ, chờ đợi...

Vừa nói đến cửa sổ, cửa sổ phòng nàng liền kéo kẹt vang lên. Nàng vội vàng chạy ra xem, liền thấy Mộ Dung Phục nhẹ nhàng linh hoạt nhảy vào trong phòng – trên tay còn đang cầm một chén mì.

“Hôm nay là sinh nhật ngươi, chén mì này là không thiếu được.” Hắn xoay người đóng chặt cửa sổ lại, rồi đặt tô mì lên bàn, vẫy tay với nàng, “Lại đây.”

Trên bàn, mỳ bốc hơi nghi ngút, tỏa ra mùi thơm phưng phức.

Nàng nhẹ nhàng lại gần, rồi đột ngột kiễng chân ôm cổ hắn.

Mộ Dung Phục mỉm cười, đưa tay ôm thắt lưng nàng: “Nhớ ta?”

“Ừ.” Nàng vui mừng vào sau gáy hắn, ngửi mùi rượu trên cơ thể hắn, “Huynh sao lại nhảy cửa sổ mà vào, sao không vào cửa chính?”

“Ngoài cửa chính đều có người đứng canh, bọn họ nếu thấy ta sẽ lại buộc ta tiếp tục đi uống rượu.”

Vương Ngữ Yên ngạc nhiên nói: “Nếu tất cả bọn họ đều nhìn chằm chằm huynh muốn huynh uống rượu, làm sao huynh thoát thân được?”

“Ta nghĩ ra một cách, để trưởng lão Cái Bang và đám người lão Bao đấu rượu. Bọn họ vốn là sâu rượu, cho nên bắt đầu không chú ý đến ta nữa.” Mộ Dung Phục ôm nàng ngồi xuống trên đùi mình.

Làm như vậy sao? Vương Ngữ Yên có chút ngạc nhiên, lại lập tức vui vẻ nói, “Biểu ca, huynh thật gian xảo.”

Mộ Dung Phục đưa chiếc đũa cho nàng, nhẹ giọng nói: “Ta vốn gian xảo mà, ngươi cũng không phải không biết. Thừa dịp mì còn nóng mau ăn đi!”

Nàng vui mừng lên tiếng, sau đó nhận lấy chiếc đũa, gắp mì lên cẩn thận thổi thổi. Mộ Dung Phục nhìn đôi môi đỏ au của nàng hơi chu ra, trong lòng lại động dậy, hỏi nàng: “Ngươi hôm nay khó có một ngày trang điểm như vậy. Sao lại bướng bỉnh đem tháo hết xuống rồi?”

“Mũ phượng và khăn quàng vai đều rất nặng, dù sao biểu ca cũng không vì ta tùy hứng như thế mà ghét bỏ ta.” Vương Ngữ Yên nuốt một ngụm mì, cười nói.

Mộ Dung Phục chậm rãi dựa sát lại gần, chớp mũi ngửi được mùi hương trên tóc nàng, “Đâu chỉ là không ghét bỏ...”

Lúc vừa rồi rực rỡ quyến rũ, kiều diễm phong tình, còn bây giờ Vương Ngữ Yên lại là bộ dạng mộc mạc lười biếng. Nhưng cho dù có là bộ dạng nào, cũng khiến hắn yêu chiều không thôi. Vành tai trắng nõn của nàng ở ngay trước mặt hắn, khiến hắn không khỏi nuốt nước miếng, thất thần nhìn. Đường như đây không phải là lần đầu tiên hắn nhìn vành tai của nàng như vậy, trong lòng cũng chỉ có duy nhất một ý niệm, nếu có thể cắn một cái...

Nghĩ như vậy, hắn liền thực sự cắn – vành tai nho nhỏ đầy đặn, tựa hồ đang tan chảy ở đầu lưỡi hắn. Hắn kìm lòng không đậu liền ngậm vào, hô hấp cũng trở nên nặng nề, toàn thân, có cảm giác như chỉ có thể không ngừng mút vành tai của nàng mới khiến hắn hạ nhiệt được.

“Biểu ca, ngứa...” Vương Ngữ Yên nhỏ giọng nói, lại hơi hơi cố ý nghiêng người né tránh.

Hắn một tay lại kéo nàng lại, đôi môi chuyển tới gò má trơn mịn của nàng mà không ngừng hôn lên, càng hôn càng dời gần đến đôi môi.

Vương Ngữ Yên chỉ cảm thấy như có một đoàn lửa cháy từ sau tai tới môi nàng, khiến nàng tê dại cả người.

Môi của nàng thơm ngọt mềm mại, làm hắn không ngừng được, phải hưng hăng mút mạnh mấy cái, sau đó mới đưa đầu lưỡi vào trong khoang miệng. Hiện giờ danh phận đã định, hắn cũng không cần phải kiêng kị gì nữa, vì thế Mộ Dung Phục, một tay nắm lấy gáy nàng, tay kia không ngừng di chuyển xuống thắt lưng, chậm rãi xoa nắn.

Phảng phất như có cảm giác hần ở khắp nơi trên người mình, nàng liền choáng váng như si như túy, chiếc đũa trong tay cũng bất tri bất giác rơi trên mặt đất, nhưng cả hai người đều không rảnh bận tâm đến nó.

Áo trong của Vương Ngữ Yên vừa mỏng vừa nhẹ, Mộ Dung Phục chỉ hơi khẽ gầy một cái, liền thò tay vào trong, không ngừng vỗ về hông của nàng. Thấy nàng sau khi run rẩy, lại nhu thuận nhắm mắt dựa vào lòng hần, hần càng không kiên nhẫn gì, nhanh chóng cởi dây lưng, bàn tay đang ở gáy nàng dần dần cũng di chuyển xuống dưới, đều quần áo cởi ra phân nửa.

“Biểu ca...” Vương Ngữ Yên bật ra một tiếng hô nhỏ, hơi hơi thở dốc, đối với chuyện tình sắp tới không khỏi có chút khiếp đảm.

“Ngoan, không sợ.” Mộ Dung Phục khàn giọng, khống chế tay nàng không buông — hần thực sự đã chờ lâu lắm rồi. Hiện giờ ngày đẹp tháng tốt, giai nhân trong ngực, hần cảm thấy máu trong cơ thể đang sôi trào, làm sao có thể bảo hần dừng được?

Chỉ nhẹ nhàng kéo một cái, cái yếm trên người nàng liền không tiếng động mà rơi xuống, để lộ ra một mảng da thịt mềm mịn như tơ lụa và những đường cong quyến rũ. Không kiềm chế được mê người như vậy, hần tay hần liền ôm lấy hai trái tuyết lê, hôn lên môi nàng, “Yên nhi, người thật sự đã trưởng thành rồi.”

Lời này vốn không có nội dung gì đặc biệt, chỉ là dưới tình cảnh này, lại có ý vị một câu hai nghĩa.

“Biểu ca, người tại sao không biết xấu hổ như vậy chứ...” Nàng quần bách quá, liền giơ bàn tay mềm nhũn đẩy nhẹ hần một cái.

Mộ Dung Phục lại được thể, nắm lấy bàn tay nàng đặt lên ngực hần, lại đặt trán lên trán nàng, trong thanh âm cũng nóng bỏng hơn nữa: “Còn có thể càng không biết xấu hổ hơn, nàng có muốn thử không?”

Nàng còn chưa trả lời, đã bị hần lật người ôm lấy, trong nháy mắt liền nằm lên hỉ giường.

Mặc dù ở thời kì này, quần áo đều lấy tiêu chí có thể thể hiện đường cong của người mặc hay không mà phán định là xấu hay đẹp, mùa hè mọi người cũng ăn mặc ít hơn, nhưng sinh hoạt ở đây mười lăm năm, mọi người cũng luôn luôn giữ lễ giáo, cho dù là nàng cùng Mộ Dung Phục từ nhỏ lớn lên bên nhau, cũng chưa bao giờ thấy hần quần áo không chỉnh tề. Lúc này, hần lại cởi bỏ quần áo trên người, lộ ra thân thể cường tráng dẻo dai xinh đẹp, khiến nàng không tự chủ được mở mắt nhìn chăm chăm, trái tim đập loạn lại ngọt ngào.

Hần cởi hết quần áo rơi, lại trèo lên giường, vung tay đánh rớt cái cột rèm. Màn hồng rủ xuống, chỉ mơ hồ thấy hần đang ôm nàng. Trên người của cả hai đều không còn quần áo, lúc nàng da thịt bóng loáng kề sát vào nhau, liền dâng lên một cảm giác tiêu hồn đáng phách.

Trong lòng Mộ Dung Phục tràn ngập lửa nóng, nhìn người trong tim bây giờ ở ngay trước mặt, cảm thấy kể cả giấc mộng đẹp nhất cũng không thể sánh với lúc này. Hần chỉ muốn lập tức ăn tươi nuốt sống nàng, lại sợ thân mình nàng mảnh mai không chịu nổi, đành vô cùng kiềm chế bản thân, không ngừng hôn môi nàng, mà trên tay cũng không ngừng xoa nắn

Vương Ngữ Yên lúc đầu phi thường thẹn thùng, dần dần bị hần sờ soạng biến thành động tình, mồ hôi không ngừng chảy xuống, hơi thở cũng rối loạn, cảm thấy cả người mình khô nóng không chịu nổi, liền vịn vào thân mình kêu: “Biểu ca...”

Mộ Dung Phục vốn đang cực lực nhẫn nại, vừa nghe tiếng kêu ngọt đến tận xương này của nàng, rốt cuộc nhịn không được, liền đỉnh thân xông vào.

Nàng liền nhắm chặt mắt, đôi môi cũng bị cắn đến rỉ máu, run rẩy đón nhận cơn đau ập đến. Thấy trên hàng mi dài của nàng ướt nước, khuôn mặt vốn đang ửng đỏ cũng trở nên tái nhợt, Mộ Dung Phục cũng rất đau lòng, không dám tiếp tục cử động. Hần cúi đầu xuống, một mặt ôn nhu hôn nàng, một mặt nhỏ giọng dỗ dành: “Nếu nàng đau, cứ cắn ta đi.”

Vương Ngữ Yên lắc lắc đầu, giơ tay ôm cổ hần, trong giọng nói mang theo một tia nức nở: “Biểu ca, huynh ôm ta một cái, ta sẽ không đau nữa.”

Lời này vừa trẻ con lại vừa kiêu mị động lòng người, khiến trong lòng Mộ Dung Phục lại căng thẳng, chỉ hận không thể tiếp tục cử động. Hần lập tức hôn lên mắt nàng, nhẹ nhàng rút ra, thấy nàng đau đón giảm

đi, mới lại nhẹ đẩy vào. Vương Ngữ Yên mới đầu lặng người vì đau, đôi mi thanh tú nhú chặt lại, sau đó chậm rãi cảm thấy thân thể không còn theo ý chí của mình nữa, từ trong đôi môi không ngừng bật ra âm thanh ngậm nga, mềm mại nỉ non khiến Mộ Dung Phục nghe được thì cảm thấy toàn thân tê dại. Hắn liền cắn xuống xương quai xanh của nàng, phóng túng bản thân không ngừng cử động lên xuống.

Giờ này khắc này, dưới ánh nến lung linh, gió nhẹ thổi qua, một đêm kiều diễm, trướng màn không ngừng rung động, đôi uyên ương cùng nhau trải qua một đêm xuân nồng nàn.

Làm xong, Mộ Dung Phục tuy vẫn còn chưa cảm thấy đủ, nhưng cũng không đành lòng tiếp tục, chỉ đành ôm lấy nàng, áy náy hỏi: “Vẫn còn đau sao?” (Lời của editor: tui là tui nín lắm, tui là tui nhịn lắm, tui là tui cũng không có muốn cắt ngang câu chuyện đâu. Nhưng mà tui vẫn phải nói một câu: đây là cái thể loại gì hả, sao lúc anh làm con nhà người thì anh không áy náy luôn đi, rõ ràng là mặt người dạ thú còn muốn giả dạng làm chính nhân quân tử. Đừng có ngại biện, là ai bảo sẽ để cho Yên nhi cả đời không phải chịu đau đớn hả, ai hả. Hừ. Thui tui đành cắn răng edit tiếp vậy)

Vương Ngữ Yên đỏ mặt, nhỏ giọng đáp: “Sau đó...liền không đau nữa.”

Trong lòng Mộ Dung Phục vừa trùu mến vừa thỏa mãn, đem nàng ôm vào bồn tắm đã chuẩn bị sẵn phía sau bình thương, thay nàng tắm rửa toàn thân. Hắn ôm ôn hươu nhuyển ngọc trong lòng, bàn tay đang chà lau không khỏi lại có chút lửa nóng, nhưng vì sợ làm bị thương nàng, nên hắn đành cắn răng chịu đựng.

Vương Ngữ Yên lần đầu nếm trải tình thú, thân thể mềm mại không còn sức lực, đành phải đỏ mặt đến hần đũa nghịch. Sau khi ôm trở về, nàng ngồi dựa vào trên giường, đột nhiên cảm thấy trên bả vai chợt lạnh, thì ra là Mộ Dung Phục đang cầm một lọ thuốc mỡ nhỏ, bôi lên chỗ vết thương của nàng. Hắn một bên chậm rãi xoa bóp, một bên lại nói: “Lúc trước ở trong tiệc, Đàm ông và Đàm bà đã giao thuốc này cho ta, nói thuốc này là phối chế từ Hàn ngọc ở cực bắc và con ve tuyết ra, trị ngoại thương cực kỳ linh nghiệm, đảm bảo sẽ không để lại sẹo.”

Vương Ngữ Yên cảm thấy mát lạnh rất thoải mái, liền lười biếng trả lời: “Thuốc này vừa bôi liền không ngứa nữa, chắc là linh nghiệm.”

Mộ Dung Phục nghe vậy, cúi đầu cười, ngón tay lại chấm vào một ít thuốc mỡ, cũng không bôi lên vai nàng, mà là chậm rãi mò xuống phía dưới. Vương Ngữ Yên giật mình, vội vàng đề tay hắn lại, vừa vội vừa quăn nói: “Biểu ca...Huynh đang làm gì?”

Ngón tay của hắn vẫn tiếp tục không ngừng đảo loạn bên trong, xoa nắn đủ kiểu, mà miệng thì ghé sát vào tai nàng nói: “Vừa rồi nơi này cũng bị thương, cho nên cũng cần bôi thuốc.”

Thuốc kia vừa lạnh vừa trơn, mà ngón tay hắn lại ấm áp, cứ như vậy không ngừng chạm vào nơi đó, thực sự rất kích thích, khiến Vương Ngữ Yên lại đỏ bừng mặt, không ngừng cố gắng cắn chặt môi. Thấy nàng như thế, trong lòng Mộ Dung Phục càng thêm vui thích: “Chịu đựng làm cái gì, cẩn thận đừng cắn chảy máu, ta rất thích nghe thanh âm của nàng.” Nói xong, ngón tay lại ấn mạnh thêm một chút.

“Biểu ca, huynh...huynh bắt nạt ta.” Vương Ngữ Yên xấu hổ vô cùng, lại vẫn là nhịn không được theo động tác của hắn mà hừ nhẹ vài tiếng.

Mộ Dung Phục rốt cục không kiềm chế được nữa, cúi đầu ngậm lấy đôi môi của nàng, tay không ngừng gặt gao ôm chặt thắt lưng, chậm rãi tiến vào.

Lần này hắn không cần lo lắng như lần trước nữa, cho nên tận tình ép buộc nàng nửa ngày, lăn qua lộn lại không để sót góc nào trên người Vương Ngữ Yên, giống như muốn đem tinh lực đã kiềm chế nhiều năm một lần dùng hết. Phải mãi cho đến khi nàng khóc nức nở cầu xin, hắn mới chịu bỏ qua cho nàng.

Vương Ngữ Yên sức cùng lực kiệt, nằm trong lòng hắn, chỉ muốn ngủ. Mà Mộ Dung Phục lại không ngừng hôn nhẹ lên mặt nàng, nói: “Yên nhi, bây giờ muội là của ta...”

Nàng mệt đến nổi mí mắt cũng không nâng lên được, nhưng vẫn cố mạnh miệng: “Biểu ca, bây giờ huynh cũng là của muội...”

Ôm chặt lấy nàng, hắn cảm thấy cuộc đời này chưa từng bao giờ vui sướng và thỏa mãn như thế, hôn lên thái dương của nàng, cười nói: “Nha đầu ngọc, từ trước đến giờ ta đều là của muội.”

35. Chương 35: Ven Hồ Nâng Cốc Chúc Mừng

Đèn đuốc chiếu trên Thái Hồ, lại được nước hồ phản chiếu, rực rỡ lung linh. Đứng từ trong bóng đêm nhìn tới, Yến Tử Ổ như một tòa lầu được làm bằng ngọc lưu ly nổi lên giữa Thái Hồ. Nếu không phải là có tiếng người huyên náo, thì có lẽ sẽ có người nghĩ nơi này là chốn bồng lai tiên cảnh.

Một hán tử ngồi bên cạnh Thái Hồ. Khuôn mặt của hắn bị râu tóc hỗn độn che khuất toàn bộ, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh lẽo như băng như sương. Cả người hắn xiêu vẹo, trong tay còn nắm chặt một bình rượu.

Của nàng, chúng ta đã hai mươi lăm năm không gặp lại cái tên tiểu tử béo ú đó rồi! Hắn hiện tại rất có tiền đồ, chính là bang chủ của đại bang phái lớn nhất Trung Nguyên.” Nhìn chăm chăm vào mặt hồ trong vắt, hắn lớn tiếng nói. Lại đổ thêm rượu vào mồm, hình như nhớ tới cái gì đó, hắn liền cười ha hả, “Nói thật, hắn hồi nhỏ thế nào, ta cũng không nhớ rõ. Ta chỉ nhớ khi hắn bú sữa, khí lực rất lớn! Lúc ấy ngay cả nàng cũng nói, chắc chắn hắn có tố chất học võ rồi!”

Nói xong, hắn vừa cười, vừa ngẩng bình rượu đổ ừng ực toàn bộ vào cổ họng, sau đó lấy tay áo lung tung lau miệng.

“Con của nàng, nàng có biết không, nó đang đón dâu rồi đó!” Rượu hết, hắn một chưởng đập mạnh bình xuống đất, bản thân lại dựa vào một tảng đá, thất thần nhìn chăm chăm mặt hồ hồi lâu, mới nói tiếp, “Nàng không cần lo lắng, ta đi lên lút đi nhìn cô nương kia rồi. Rất xinh đẹp, tính tình cũng tốt, đảm bảo có thể cùng hắn hiếu thuận với nàng!”

Những gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ chạy lại gần bên hắn.

“Vài năm nay ta trốn ở Thiếu Lâm học tuyệt học của họ, mỗi lần có chút thành tựu, thì không lâu sau lại cảm thấy trên người đau đớn vô cùng. Ngay cả đi tìm Tiết thần y xem bệnh, cũng không thấy có chuyển biến gì. Xem ra, ta thật sự đã già rồi.” Hắn từ từ ngẩng đầu, nhìn lá sen trên mặt hồ, lại nhìn Yến Tử Ổ đèn đuốc sáng trưng, “Mấy năm nay, nếu không phải vì muốn báo thù cho nàng, thì ta nhất định đã không muốn sống nữa.”

“Ta biết với tính cách của nàng, nàng tất nhiên sẽ bảo ta đừng báo thù nữa. Nhưng mà cả đời nàng lương thiện như vậy, kết quả thì sao chứ? Cái tên ác nhân đã hại người, đoạt con của ta, Tiêu Viễn Sơn ta thế đời này sẽ phải tìm ra hắn!”

Hắn nói tới đây, liền tung ra một quyền, đem tất cả bình rượu đang ở bên chân đánh nát vụn. Nhất thời, những mảnh nhỏ văng tung tóe trên mặt đất.

“Ta đã sớm điều tra rõ, cái lão hòa thượng Huyền Từ, phương trượng của Thiếu Lâm Tự, chính là kẻ năm đó cầm đầu hại chúng ta! Mười mấy năm trước, đứa nhỏ của hắn ta cũng cướp đi, rồi ném nó vào vườn rau để Thiếu Lâm Tự nuôi nấng. Ta muốn phụ tử bọn chúng mỗi ngày đều có thể gặp mặt nhưng lại không biết nhau. Còn những tên hung thủ khác, ta đều nhớ kỹ. Ta nhất định sẽ báo thù cho nàng —”

Lòng ngực hắn phập phồng kịch liệt, tâm tình không được giải thoát, liền túm lấy một bình rượu chưa bị vỡ, sau đó mở nút, lại rót ừng ực vào trong miệng. Mãi cho đến khi phân nửa rượu trong hang này đều chui hết vào bụng hắn, hắn mới dừng lại, một phen lau mặt, trong mắt lại trở lại vẻ ôn nhu tình cảm: “Ta biết, nàng không thích nghe chuyện đó. Chúng ta vẫn cứ nói chuyện về con trai đi.”

“Ta có lần cách hơn mười trượng lên nhìn hắn một cái, tiểu tử kia rất khá, bộ dạng, vóc dáng, dung mạo, tất cả đều giống ta như đúc! Nàng nếu nhớ hắn, cứ chiếu theo bộ dạng của ta mà tưởng tượng, đảm bảo không sai.”

“Ta vốn muốn chờ đến khi thời cơ chín muồi, đem tất cả kẻ thù mang ra chém hết một lượt, sau đó sẽ tìm biện pháp, chặt đứt liên hệ giữa hắn và Hán nhân.” Nhưng sau đó, Tiêu Viễn Sơn lại cười khổ một tiếng, “Nhưng hiện giờ hắn có thanh danh, lại có địa vị, còn có vợ, nếu ta khiến vợ chồng hắn phải chia lìa, chẳng phải là khiến hắn cũng giống như ta năm đó ở Nhạn Môn Quan sao? Cho nên, bây giờ ta cũng không biết

phải làm thế nào...Cùng lắm thì, hãy cứ để huyết hải thâm thù này ột mình ta, để hấn tiêu dao khoái hoạt làm anh hùng hảo hán.”

Sóng nước mênh mông, không ngừng rung động, lại mang một vẻ cô tịch thương đau không rõ tại sao.

“Hôm nay hấn đón dâu, ta cũng không thể đi uống chén rượu mừng, đành phải ngồi ở Thái Hồ này, xa xa nhìn hấn uống rượu, cũng coi như có tham dự hôn lễ. Nàng nếu nghe thấy ta nói, vậy thì mau hiện lên uống chén rượu mừng này đi!”

Hấn nhắc bình rượu lên, đem rượu còn thừa tưới hết lên mặt đất. Bên hồ, hầu hết đều là bùn đất ẩm xốp, cho nên một lát sau rượu đã ngấm hết vào. Hấn nhìn cảnh đó, thất thần một lát, lại cũng không sợ bẩn mà vuốt ve đám bùn đất đó.

“Con của ta...”

Hấn nằm ngửa xuống chỗ đó, mờ mịt nhìn lên bầu trời đêm, thở một hơi thật dài.

“Hôm nay là ngày lành của hấn, ta và nàng cùng ở đây...cùng với hấn đi.”

Trả lời lại Tiêu Viễn Sơn, chỉ có tiếng nước ì oam vỗ vào bờ. Một con chim tung cánh bay lên, không hót mà chỉ nán ná bay vài vòng quanh không gian, rồi cũng bay về Yên Tử Ổ.

Cho dù thời gian có đổi thay, có vui có buồn, tất cả đã diễn ra trong một đêm này. Sau đó là một chuỗi thời khắc dằng dặc, chờ đến ánh nắng sớm lên cao.

Phía Đông bắt đầu rạng, vạn vật yên tĩnh, ngay cả chim chóc cũng tựa như không muốn đánh thức mọi người, chúng chỉ lặng lẽ vỗ nhẹ đôi cánh dính đầy sương.

Vương Ngữ Yên cảm thấy sau gáy hơi ngứa, một lát sau mới hoảng hốt phản ứng lại, đem qua nàng đã cùng biểu ca thành thân, hiện giờ đang ngủ trong lòng hấn.

Nhìn thấy nàng mở mắt, Mộ Dung Phục liền không hôn nữa, mà đưa tay xoay mặt nàng về phía mình, ngón tay không ngừng ve vuốt khuôn mặt của Vương Ngữ Yên, ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn nàng. Nàng cũng không né tránh ánh mắt của hấn, mà trừng mắt nhìn lại, hạnh phúc nhoẽn miệng cười.

Mộ Dung Phục nhin không được lại hôn lên đầu mi của nàng, rồi ôn nhu hỏi: “Trong người đã đỡ hơn chưa?”

Thấy nàng gật đầu, hấn lại càng ôm chặt hơn một chút, vô cùng thân thiết hôn lên chóp mũi nàng: “Chuyện tối hôm qua, có thích không?”

Vương Ngữ Yên nghe xong, đỏ bừng cả mặt, vội vàng chôn đầu vào hõm vai hấn, nhỏ giọng nói: “Huynh còn dám nói, chỉ biết bắt nạt muội.”

Mộ Dung Phục cười sung sướng, bàn tay chậm rãi di chuyển ra sau lưng nàng, nhẹ nhàng vỗ về. Hai người họ lẳng lẳng ôm nhau, cảm thấy vô cùng tốt đẹp, tựa như những phiên nào trong cuộc sống ở giây phút này đều tan thành mây khói.

Một lúc sao, Vương Ngữ Yên mới nghĩ tới một chuyện, liền ngẩng đầu lên hỏi hấn: “Đúng rồi, biểu ca...cái chuyện kia...làm sao huynh biết?” Động tác hấn cởi bỏ quần áo của nàng, còn có tư thế đa dạng lúc sau, đối với một tay mới mà nói, tựa hồ là quá mức thuần thực đó.

Mộ Dung Phục vừa nghe liền hiểu, hấn cười cười, cúi đầu hôn lên tai nàng, thanh âm lại bắt đầu khàn khàn: “Chuyện khoái hoạt như thế, ta không lúc nào không mộng cùng người làm vài lần, tự nhiên là phải thuần thực rồi.”

Vương Ngữ Yên xấu hổ, véo hấn một cái: “Huynh hôm qua mới kết hôn, mà hôm nay đã bắt đầu không đứng đắn rồi!”

“Người nếu đã gả cho ta, tất nhiên là ta là phải không đứng đắn với người, chẳng lẽ lại không đứng đắn với người khác?” Mộ Dung Phục lại cười nói, “Hơn nữa, đây cũng là lời nói thật. Nhiều lúc nhớ người nhớ đến khổ, ta đành phải nghĩ sang chuyện khác, bèn nhớ tới người bình thường quần áo có mấy vạt, phải cởi thế nào để vừa nhanh vừa tiện...”

“Biểu ca, huynh đứng đắn chút đi —” Nàng vội vàng che miệng hắt lại, tránh để hắt lại tiếp tục “nói lời thật”.

Hắn mỉm cười, lại túm lấy tay nàng, hôn nhẹ lên.

“Được được, ta sẽ đứng đắn. Trong nhà chúng ta còn có một ám các chức sắc, bên trong có...một ít ‘Bí kíp’”. Mộ Dung Phục chỉ nói qua loa, lại chậm rãi vuốt mái tóc nàng, “Người thường ngày chỉ cần đọc qua liền không quên, cho nên ta muốn ngươi đọc hết đồng sách đó, sau đó học sử dụng chúng, được không?”

“Trong phòng sách còn có sách mà muội không biết sao?” Vương Ngữ Yên kinh ngạc, “Sao huynh không sớm nói muội.”

“Bây giờ cũng không muộn, về sau hai chúng ta cùng xem ‘Bí kíp’, lại cùng luyện, như thế nào?” Mộ Dung Phục thổi một ngụm nhiệt khí bên tai nàng, “Vợ chồng cùng luyện, nhất định hiệu quả tăng lên bội phần.”

“Lại không đứng đắn...” Đẩy mặt hắn ra xa một tí, Vương Ngữ Yên hình như lại nhớ tới cái gì đó, hơi nhàu mày, “Ai nha, tối hôm qua huynh lén lút nhảy vào trong phòng, mọi người liệu có đi tìm huynh không? Nếu để bọn họ biết huynh ở đây rồi chê cười chúng ta, thì phải làm sao bây giờ?”

“Người nghĩ bọn họ ngốc sao?” Mộ Dung Phục thay nàng dếm chặn, “Chờ đến khi bọn họ uống hết rượu, mà vẫn chưa say thì cho dù thấy ta không ở đó, nhất định là biết ta đi tìm người rồi. Mà hai chú rể khác lúc đó cũng thật sốt ruột, ta nghĩ bọn họ cũng đều học ta mà trốn hết về phòng rồi. Tất cả mọi người hiểu trong lòng hết, cho nên sẽ không chê cười chúng ta.”

Vương Ngữ Yên nghe vậy, vừa then vừa vội, liền muốn giãy dụa ngồi dậy: “Bọn họ tuy là ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng nhất định sẽ cười thầm muội.” Tiệc mừng còn chưa kết thúc, chú rể đã vội vàng đi động phòng hoa chúc với cô dâu, lại còn là nhảy qua cửa sổ mà vào, nếu chuyện này mà truyền về ra, người khác sẽ nghĩ sao về bọn họ?

“Ai dám cười muội, phu quân liền thay muội đánh hắn.” Dem nàng ôm lại vào trong lòng, Mộ Dung Phục nghiêm túc nhàu mày, làm ra bộ dạng “Trời có sập ta cũng sẽ gánh”, thật sự là phi thường vô lại.

Vừa buồn cười vừa tức giận nhìn hắn một lúc lâu, nàng bắt đắc dĩ gơ tay kéo mặt hắn: “Biểu ca, ta trước kia tại sao không phát hiện ra da mặt huynh dày như thế a!”

Hắn cười, nắm cổ tay nàng, lại kéo bàn tay nhỏ nhắn của Vương Ngữ Yên xuống phía dưới, đặt tại cái nơi nào đó còn đang hưng phấn bừng bừng, cúi đầu nói: “Người trước kia không biết, đêm qua cũng không biết? Hiện giờ thì biết chưa?”

Nàng kinh hãi nhảy dựng lên, vội vàng muốn rút tay ra, lại bị hắn liềm chết đè lại, chỉ đành nhỏ giọng cầu xin: “Biểu ca, trời đã sáng rồi, nếu hiện giờ mà còn nằm nữa, nương ta và cha của huynh đều sẽ rất giận đó?”

Mộ Dung Phục liền tiếp hạ xuống những nụ hôn lên người nàng, bàn tay lại không ngừng xoa nắn ngực của Vương Ngữ Yên, mơ mơ hồ hồ nói: “Hôm qua bọn họ đều nói không cần nghi thức xã giao đâu, hôm nay cho chúng ta nghỉ ngơi...”

Không đúng, cái này đâu thể gọi là nghỉ ngơi! Đây là ý niệm thoáng xuất hiện trong đầu trước khi nàng lại đánh mất ý thức của mình.

Hậu quả của việc sáng sớm tinh mơ “nghỉ ngơi”, chính là bọn họ nghỉ luôn đến tận lúc mặt trời đã lên ới thức dậy. Vương Ngữ Yên có tật giật mình, dường như nàng nhìn thấy sai vật nha hoàn nào cũng nhìn mình mà cười, hơn nữa chân nàng căn bản là đi không vững, cho nên dọc đường đều cúi đầu không dám phát ra tiếng nào. Thấy bộ dạng thèn thùng của nàng giống như nàng dâu mới về nhà chồng, trong lòng Mộ Dung Phục vui mừng vô hạn, liền không để ý tới giây giũa của nàng, liền ôm nàng vào trong lòng rồi bước đi.

“Biểu ca, đứng đắn một chút.” Nàng kéo tay hắn, nghiêm túc nói.

Mộ Dung Phục rất cuộc được thỏa nguyện ôm biểu muội về nhà, sau đó lại được hưởng khoái hoạt, cho nên bây giờ một khắc cũng không muốn rời khỏi nàng. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dù ngượng ngùng vẫn có ra vẻ nghiêm trang, hắn liền dứt khoát nằm cầm nàng hôn chụt một tiếng rất to, “Ta cứ không đứng đắn đấy, muội làm gì được ta?”

Vương Ngũ Yên không nói gì, trong lòng chỉ cảm thấy sau khi thành thân rồi, vị biểu ca nào đó tính tình xấu bắt đầu nổi lên, cho nên đành bắt đắc dĩ cười, trong lòng đồng thời lại có một chút ngọt ngào. Thấy hẳn vui mừng như vậy, nàng cũng chỉ đành để cho hẳn ôm mình mà đi.

“Hừ!” Ở lối rẽ đằng trước, truyền đến một tiếng nhắc nhở rất hàm xúc. Nhìn thấy Vương phu nhân bước về phía bọn họ, Vương Ngũ Yên mặt càng đỏ hơn, vội vàng muốn bỏ tay của Mộ Dung Phục ra. Không ngờ hẳn lại nắm lấy vai nàng, kiên quyết không buông, sau đó cúi đầu hành lễ với Vương phu nhân: “Nương.”

Thay đổi xưng hô thật nhanh quá rồi a! Nàng liếc hẳn một cái, cũng kêu một tiếng nương, trong lòng lại lo sợ Vương phu nhân không thích nhìn thấy bọn họ thân thiết như thế.

Bất ngờ thay, Vương phu nhân chỉ nhàn nhạt nhìn bọn họ, rồi nói: “Đến giờ cơm trưa rồi, nên ăn nhiều một chút.”

Mộ Dung Phục khoan khoái lên tiếng, mà Vương Ngũ Yên trong đầu đang không ngừng cố gắng phân tích câu nói của mẫu thân mình: bảo bọn họ ăn nhiều cơm trưa một chút, nghĩa là nàng biết bọn họ chưa ăn điểm tâm, cũng có nghĩa là nàng biết hai người bọn họ sáng nay dậy muộn...Nàng vội cúi lòng bàn tay một cái, không dám nghĩ tiếp nữa.

A Châu và Kiều Phong đã trở về một phân đà của Cái Bang, mà A Bích và Tô Sách cũng trở về với phụ thân và kế mẫu ăn liên hoan. Cho nên lúc này, trên bàn cơm chỉ còn Mộ Dung Phục, Vương Ngũ Yên và Vương phu nhân. Vương phu nhân chỉ vào bát nhỏ trước mặt Vương Ngũ Yên, nói: “Hôm qua là sinh nhật người, đáng tiếc người lại không được ăn mì trường thọ.”

Vương Ngũ Yên và Mộ Dung Phục liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhớ tới bát mì hôm qua còn chưa kịp ăn, lập tức cả hai đều đỏ mặt. Mà Vương phu nhân thấy thế, cũng chỉ khẽ cười chứ không vạch trần.

Vương Ngũ Yên dù sao tính tình cũng rất hoạt bát, trên bàn lại là hai người thân yêu nhất, cho nên nàng cũng chỉ thẹn thùng một lát, sau đó lại bắt đầu líu ríu hỏi về tình cảnh tiệc mừng hôm qua.

Tiệc mừng đều mới khách tương đối có địa vị trên giang hồ, trong đó cũng có cả Đoàn thị Đại Lý mà Vương Ngũ Yên không tiện nhắc tới trước mặt Vương phu nhân. Nghe nói hôm qua bà đã thể hiện phong thái của một vị chủ mẫu, đối với khách phi thường chu đáo, duy chỉ đối với đám người đến từ Đại Lý là coi như không khí. Cái này cũng có thể nói là một bước tiến lớn của Vương phu nhân, nếu như lúc tuổi còn trẻ, chỉ sợ bà sẽ đòi đánh đòi giết Đoàn Chính Thuần, sau đó Đoàn vương gia lại ngọt ngào nói hẳn vẫn chưa quên A La. Hiện giờ bà đối với ông ta như thế, tất nhiên ông ta cũng không dám tự tiện lấy lòng.

Chuyện của Đoàn gia không nên đề cập tới, vì thế Mộ Dung Phục liền kể một chút chuyện của Cái Bang, ví dụ như bọn họ dùng số túi để xác định địa vị. Vì thế mà cái người sắp xếp chỗ, tuy rằng vô cùng khôn khéo, kết quả lại nhằm tưởng mấy cái túi đó là miếng vá, cho nên xếp nhằm toàn bộ đệ tử Cái Bang, ít túi ngồi trên, nhiều túi thì lại phải ngồi dưới.

Nghe chuyện này, Vương Ngũ Yên cười to không ngừng, lại dừng lại nghĩ nghĩ một lúc, mới hỏi: “Biểu ca, tiền nhiệm bang chủ Cái Bang có tới không?”

“Ông lão bang chủ sao? Ông ấy có tới.” Mộ Dung Phục đáp, “Ông ấy là ân sư của Kiều huynh, tuy rằng sức khỏe không còn tốt, nhưng vẫn cố đến uống chén rượu mừng.”

Vương Ngũ Yên đã quên mất một chuyện, Ông Kiểm Thông lúc này là nỗ mạng hết đà, đại khái là hai năm sau sẽ mất. Chuyện Kiều Phong có huyết thống Khiết Đan bị Cái Bang bài xích mạnh mẽ như vậy, nguyên nhân rất lớn là vì Ông Kiểm Thông dùng người nhưng lại không tin, trước khi chết còn để lại một bức di thư cho Mã Đại Nguyên, để hẳn canh chừng nếu Kiều Phong có cử động gì khác thường thì lập tức phải giết. Nhưng mà, bây giờ ông ta còn chưa chết, như vậy bức di thư cũng chưa xuất hiện.

Nhưng ngoại trừ việc này ra, nếu nhìn từ góc độ khác mà nói, Ông Kiểm Thông cũng là một trong những người nắm giữ chứng kiến sự kiện Nhạn Môn Quan, nếu hẳn chết rồi, nhưng vậy thì người biết án oan năm đó lại bớt đi một. Mà người biết chuyện càng ít, thì khả năng âm mưu của Mộ Dung Phục bị vạch trần càng thấp.

Nghĩ tới nghĩ lui, người này không chết, sẽ có lợi cho Kiều Phong; mà người này chết, lại có lợi cho Mộ Dung Phục.

Vương Ngũ Yên ủ rũ ôm đầu, nói tới nói lui, chính là Kiều Phong và biểu ca chính là có huyết hải thâm thù ngay từ nhỏ.

“Sao lại ngăn người? Ma ăn đi.” Vương phu nhân gõ gõ cái bát của Vương Ngũ Yên, lại rót cho nàng một chén canh, sau đó lại xoay sang Mộ Dung Phục hỏi: “Phục nhi, các người bây giờ đã thành thân rồi, vậy bao giờ chuẩn bị có đứa nhỏ?”

Hả, đứa nhỏ? Vương Ngũ Yên cả kinh, thiếu chút nữa đã phun hết canh trong miệng ra.

36. Chương 36: Bèo Nước Gặp Lại

Hả, đứa nhỏ? Vương Ngũ Yên cả kinh, thiếu chút nữa đã phun hết canh trong miệng ra

Nàng mới mười lăm tuổi, hiện tại thành thân đã được coi là sớm, chẳng qua là vì biểu ca đã hai mươi lăm tuổi nên mới phải tiến hành. Thành thân xong thì cũng thôi, tại sao lúc này lại đề cập đến chuyện sinh con?

Vương Ngũ Yên không hiểu ý tứ của Vương phu nhân lắm, còn Mộ Dung Phục trong lòng lại hiểu rõ, mớ đây là muốn đào bẫy để thử hỏi đây mà. Vì vậy hắn vội vàng cung kính nói: “Nương, Yên nhi còn nhỏ, sức khỏe cũng không được tốt, ta cảm thấy vẫn nên để nàng lớn thêm hai năm nữa, rồi hẵng bàn đến chuyện đứa nhỏ.”

“Nếu người đã nói như vậy thì thôi. Ta chỉ là lo Mộ Dung gia vội vã muốn kéo dài hương hỏa, mà Yên nhi thì vẫn còn nhỏ. Hiện giờ người đã nói như vậy, vậy thì hai ba năm nữa hẵng tính.” Đối với việc hắn đặt sức khỏe của Vương Ngũ Yên lên cao nhất, Vương phu nhân có vẻ cực kỳ vừa lòng, lại một lần nữa cảm ơn, ý bảo bọn họ ăn thêm đi.

Đối với giao dịch ngầm của mẫu thân và biểu ca, Vương Ngũ Yên sau khi suy nghĩ rất cực cũng hiểu ra, liền liếc mắt nhìn người này một cái, lại nhìn người kia một tẹo, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười.

“Biểu ca, chuyện con nói dòng, huynh đã sớm tính toán rồi à?” Lúc tản bộ sau khi ăn, nàng nắm tay Mộ Dung Phục, hỏi.

Mộ Dung Phục gật gật đầu: “Điều này là tất nhiên, người còn nhỏ như vậy, lại cũng mới bị thương, ta làm sao có thể nhẫn tâm để người chịu nỗi khổ sinh sản? Trong thuốc điều dưỡng của người, có một thành phần là...Bất quá, người yên tâm, thuốc này đối với thân thể người không có tổn hại gì, ngược lại lại rất bổ dưỡng. Sau này nếu đến thời điểm cần, đừng uống thuốc là được.”

Vương Ngũ Yên tỉnh ngộ, lại có chút ngượng ngùng: “Lúc huynh nhờ Tiết thần y viết đơn thuốc, chúng ta còn chưa thành thân đâu!”

“Lúc đó toàn bộ Cô Tô thành, có ai không biết người là vợ sắp cưới của ta đâu?” Mộ Dung Phục nhéo mũi nàng, “Hôm nay muốn đi đâu? Chỉ cần người nói ra, mọi chuyện liền theo ý người.”

Vương Ngũ Yên ngẫm nghĩ, liền nói: “Chúng ta đi tìm A Châu tỷ tỷ đi, ta cũng muốn nhìn phân đà của Cái Bang xem nó thế nào.”

“Đến đó rồi, bọn họ tất nhiên sẽ giữ chúng ta lại dùng cơm chiều, cho nên trước tiên vẫn phải nói trước một tiếng với nương.” Mộ Dung Phục liền bảo Vương Ngũ Yên về phòng nghỉ ngơi một lát, thu dọn một ít hành lý rồi đến báo cho Vương phu nhân. Dù sao đây cũng là ngày đầu tiên sau đêm tân hôn, vợ chồng nếu muốn ra ngoài, lại không ăn cơm chiều thì vẫn phải báo cho bề trên một chút.

Sau khi bọn họ thành hôn rồi, Vương phu nhân cũng không thêm quản nữa, chỉ nhàn nhạt gật đầu, sau đó sai người mang ra một gói đồ, nói: “Hôm nay bọn người hầu vừa mới giặt xong mấy bộ đồ, là trước khi các người chuẩn bị hôn sự, A Châu tự may, sau đó mang đến phòng giặt nhờ giặt, bây giờ mới khô. Hai người đã muốn đi, thì mang qua cho nó luôn đi, để bọn chúng đỡ phải quay về lấy.”

Vương Ngữ Yên nhận lấy, cười nói: “Kiều đại ca không câu nệ tiểu tiết. Nhưng mà quần áo mới thì còn cứng, phải giặt vài lần mới mềm mại. A Châu tỷ tỷ thật sự là cẩn thận.” Sau khi thành thân, bởi vì có A Châu, cho nên Vương Ngữ Yên và Kiều Phong cũng trở thành có quan hệ thân thích. Vì thế, nàng liền đổi lối gọi “Kiều bang chủ” thành “Kiều đại ca”.

Hai người sau khi từ trong phòng đi ra, Mộ Dung Phục trên mặt có vẻ rất tán thưởng A Châu. Vương Ngữ Yên thấy thế, liền dùng khuỷu tay huých hấn một cái: “Thế nào? Thấy hai chúng ta đối lập như vậy, có phải hay không cảm thấy ta không thể hầu hạ người như thế, cho nên chê ta không phải là hiền thê?”

Mộ Dung Phục cười nói: “Ta nào dám chê người, chính là thấy người xưa nay chỉ tập trung đọc sách, mà nghe chuyện này xong, lại có thể hiểu được đạo lý trong đó, cho nên mới cảm thán một chút thôi.”

Vương Ngữ Yên lo lắng nói: “Người đừng có dùng lời ngon ngọt mà dỗ dành ta. Ta nếu thật sự phải làm, cũng có thể làm được, nhưng mà chúng ta đều không thiếu quần áo, ta cần gì phải làm chứ.”

“Nàng nói rất đúng.” Mộ Dung Phục thấy nàng có chút lo lắng, cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười, liền vỗ lưng nàng không ngừng trấn an, tỏ ra bản thân không hề quan tâm chuyện này.

Thân thủ của hai người đều không tồi, cũng không thích có một đồng người theo hầu, hơn nữa phân đà của Cái Bang ở Tô Châu cũng cách đó không xa, cho nên hai người bọn họ cũng không mang theo tôi tớ. Mộ Dung Phục chèo thuyền, Vương Ngữ Yên ngồi ở đầu thuyền, neho mắt nhìn về phía xa, vô cùng thích ý.

Thuyền vừa qua một đoạn đường, Vương Ngữ Yên thuận tay lại hái một cái đài sen, tách hạt sen ra, cẩn thận bỏ đi tâm sen rồi đút cho Mộ Dung Phục ăn. Nàng vừa làm vậy vừa trêu chọc nói: “Ta tuy không làm xiêm ý giày mũi, nhưng mà sẽ hầu hạ phu quân ăn hạt sen, cho nên cầu xin phu quân phải nhớ điểm tốt này của ta nha!”

Mộ Dung Phục thấy nàng cầm trong tay đài sen xanh non, ngón tay trắng nõn mềm mại càng thêm bắt mắt, khiến cho hắn đã có chút say mê, nghe nàng nói như vậy càng thêm vui mừng, cười nói: “Ta khen người thích đọc sách, tuyệt đối không có nửa phần giả dối. Nhưng mà nếu người đã thật sự có lòng muốn hầu hạ phu quân, vẫn chỉ cần tối nay ở trên giường ngoan ngoãn một chút là được rồi.”

Nàng nghe vậy liền đỏ mặt lên, âm thầm than thở một tiếng, lại đem hạt sen bỏ vào miệng hắn, chỉ mong có thể làm cho hắn cảm miệng lại. Lại không ngờ Mộ Dung Phục giơ tay bắt lấy ngón tay đang cầm hạt sen của nàng, khẽ liếm đầu ngón tay và hạt sen một cái, con người đen như mực không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm nàng, khóe miệng hơi cong, ẩn ẩn có chút ý khiêu khích.

“Biểu ca, huynh sao lại hư như vậy, ta mới không chơi với huynh nữa!”

Mắt thấy nàng thẹn quá hóa giận, ngay cả cái “tuyên ngôn tuyệt giao” mà nàng nói khi còn bé bảy giờ cũng lòi ra, Mộ Dung Phục cười ha hả. Cuối cùng, hắn đành ngoài miệng nhận lỗi, còn trong lòng lại không ngừng sung sướng không thôi, cảm thấy sau khi thành thân xong, cuộc sống ở chung cùng nàng so với trước còn thú vị hơn.

Cập bờ bên kia, Vương Ngữ Yên kêu một tiếng, kéo tay hắn nói: “Biểu ca, huynh xem, là ai ở trong này ném võ nhiều bình rượu như vậy, mảnh võ tung tóe hết trên mặt đất!”

Mộ Dung Phục nhìn một cái, rồi nói: “Mùi rượu rất nồng, có lẽ là ngày hôm qua có người ở đây uống rượu.”

“Kỳ quái, ngày hôm qua toàn bộ thành Tô Châu đều biết Yến Tử Ổ chúng ta làm việc vui, hẳn là người quen biết đều được mời đến. Làm sao lại có người chỉ ngồi uống rượu bên cạnh Thái Hồ thế này?”

Trong khi Vương Ngữ Yên còn đang tò mò phỏng đoán, thì Mộ Dung Phục lại kéo nàng đi: “Ta nghĩ người này có lẽ không có quan hệ với chúng ta, chỉ là vì nhìn thấy nơi này phong cảnh hữu tình, cho nên mới muốn uống rượu ngắm trăng mà thôi.”

Vương Ngữ Yên gật đầu, sau đó không chú ý tới chuyện này nữa.

Hai người cười cười nói nói đi đến một nơi cực kì náo nhiệt bên đường. Vương Ngữ Yên nhìn phía trước, kinh ngạc nói: “Phân đà của Cái Bang quả thực là náo nhiệt! Mặt tiền của cửa hàng kia cũng không nhỏ.”

“Ăn xin cũng có tổ chức nghiêm ngặt, nếu không làm sao có thể trở thành bang phái đứng đầu Trung Nguyên?” Mộ Dung Phục cười nói, “Nếu muốn vào bằng cửa chính sẽ phải thông báo qua nhiều cấp lãnh nhằng, mà chúng ta cũng không phải là có chuyện cần giao dịch với Cái Bang, cho nên đi đường vòng thì tiện hơn.”

Nói xong, hắn liền dẫn Vương Ngũ Yên đi vào một ngõ nhỏ. Đi được một nửa, đột nhiên trước mắt có một thân ảnh bay nhanh từ trong tường ra, dựa vào lực đẩy của mũi chân, trực diện đánh tới bọn họ. Mộ Dung Phục theo bản năng kéo Vương Ngũ Yên ra sau lưng, rồi sử dụng Vật đổi sao dời đem người nọ đánh bật ra xa chỗ bọn họ đứng khoảng ba bốn trượng.

“Vô công giới!” Sau khi người nọ đứng vững rồi, liền chỉ vào Mộ Dung Phục nói, “Ngươi là người ngày ấy ở chỗ Tiết thần y...”

Mộ Dung Phục thấy người nọ dáng người cao lớn, trên đầu quấn một miếng vải đen che hết toàn bộ dung mạo, chỉ để lộ ra một đôi mắt sáng như sao, trong ánh mắt và thanh âm đều ẩn chứa vẻ sắc bén. Người này chính là vị đại hán mà hắn có dịp ngẫu nhiên gặp gỡ lần đưa Vương Ngũ Yên đến chỗ Tiết thần y trị thương. Chính là vị hán tử kia, lúc này một thân đồ đen, lại có vẻ hơi ướt át, ẩn ẩn tản ra mùi máu tươi.

Mộ Dung Phục đối với người này rất có hảo cảm, cho nên trước tiên cũng không để ý đến mùi máu trên người ông ta, mà nghiêm cẩn chấp tay nói: “Thì ra là lão tiền bối, ngày ấy sau khi từ biệt không biết bệnh tình của tiền bối thế nào?”

Hán tử kia đang định trả lời, nhưng đột nhiên vành tai giật nhẹ, rồi nói: “Nơi này không nên ở lâu, mau đi theo ta.”

Vương Ngũ Yên đột nhiên gặp vị khách này, trong lúc nhất thời không hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Lúc mà Mộ Dung Phục gặp ông ấy, cũng là lúc nàng bị trọng thương, cho nên ấn tượng với vị hán tử kia rất mơ hồ. Nhưng sau khi thấy Mộ Dung Phục ra dấu ý bảo nàng đuổi kịp, Vương Ngũ Yên liền ngoan ngoãn vận khinh công chạy theo bọn họ.

“Tiểu tử, tuy ta với ngươi chỉ là bèo nước gặp nhau, nhưng cũng coi như là có duyên, ta thấy ngươi rất có hảo cảm, cho nên ta xin nói thẳng luôn, ta vừa mới giết chết một tên kẻ thù. Cho nên nếu ở lại chỗ kia với các ngươi, vạn nhất bị người đuổi tới thì sẽ hỏi các ngươi hướng chạy của ta. Cho nên, ta đành thất lễ mang các ngươi tới đây, xin đừng trách móc.” Người nọ vừa nói, vừa bỏ miếng khăn đen bịt mặt ra, lộ ra một gương mặt đầy bụi bặm.

Vương Ngũ Yên bật cười ra tiếng, khiến cho hán tử kia ngạc nhiên nói: “Tiểu nha đầu, ngươi cười cái gì?”

“Ta nói, ta nói, tiền bối, xin người cũng đừng trách móc.” Vương Ngũ Yên le lưỡi, “Kỳ thực tiền bối, râu trên mặt ngài vừa dày vừa rậm như vậy, tóc cũng rất dài, cho nên mặt có che với không che thì khác gì nhau.”

Nàng chỉ chỉ miếng băng đen kia, lại cười: “Hơn nữa, bị miếng vải đen này gắt gao buộc chặt, ngược lại còn làm cho đường nét trên khuôn mặt bị lộ ra rõ ràng hơn.”

Người nọ ngẩn ra, sờ sờ chòm râu của bản thân, lại nhìn miếng vải đen trong tay, cười ha hả: “Trách không được ngày đó người bị thương, tiểu tử này lại gặp đến như vậy, quả nhiên là một nha đầu rất tinh tế.” Nói xong, liền ném miếng vải đen kia đi, “Ngươi nói rất đúng, về sau cũng không cần phải che nữa.”

Mộ Dung Phục thấy vết máu trên người hắn thì luôn luôn nghi ngờ trong lòng, nhưng thấy Vương Ngũ Yên nói nói cười cười thì tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều, chấp tay với hán tử kia: “Tại hạ Cô Tô Mộ Dung Phục, vị này là thê tử của ta. Tiền bối đang truy giết kẻ thù, nhất định không tiện nói tên cho chúng ta, nhưng nếu tiền bối có cần giúp đỡ gì, xin cứ nói.”

Mộ Dung Phục? Đó không phải là thiếu niên tuần tú đêm qua cũng thành thân ở Yến Tử Ổ sao, hình như là bằng hữu của Kiều Phong. Hán tử lẳng lặng đánh giá con người Mộ Dung Phục một lát, sau đó mỉm cười, ngạo nghễ nói: “Quá khách khí rồi. Giúp đỡ thì không cần, ta không có bị thương, vết máu trên người là máu của kẻ thù thôi. Ngươi cũng không cần lo lắng lại lịch của ta, người bị ta giết là vì hắn có ý định gây bất lợi cho con trai ta, việc ta làm cũng xuất phát từ tấm lòng cha mẹ. Nếu viện binh của người đó truy đuổi tới đây, ta tuy rằng tuổi đã cao, nhưng đối phó với mấy tên tép riu đó thì không thành vấn đề.”

Hắn kiên cường nói như vậy, khiến Mộ Dung Phục càng thêm kính trọng vài phần, cảm thấy người này không phải là loại không biết đạo lý mà lung tung giết người.

Vương Ngữ Yên nghiêng đầu, nhìn gói đồ trên lưng của Mộ Dung Phục, sau đó kéo tay áo hắn, nói: “Biểu ca, nếu không chúng ta đưa tạm quần áo của Kiều đại ca cho vị tiền bối này thay trước đi.”

Vị hán tử kia vừa nghe thấy ba chữ “Kiều đại ca”, mắt liền lập tức sáng lên.

Vương Ngữ Yên nói xong, giơ tay lấy gói đồ kia xuống, vừa mở vừa nói: “Ta nghĩ, y phục đen lại dính máu, sợ rằng sẽ gây chú ý, nếu để kẻ xấu nhìn thấy cũng không tốt. Cùng lắm thì sau này ta bồi thường lại một bộ cho A Châu tỷ tỷ, nàng ấy nhất định sẽ không so đo chuyện này với ta.”

Mộ Dung Phục gật đầu, sau đó lấy ra một bộ quần áo kiểu dáng đơn giản đưa cho vị hán tử.

Hán tử kia cũng không khách khí chối từ, liền đưa tay cầm lấy, âu yếm sờ lên bộ quần áo không thôi, lại nhìn bọn họ, nói: “Ta được gặp hai tên hậu sinh như các người, thật tốt.”

Vương Ngữ Yên thấy hắn định thay quần áo, liền ôm cánh tay của Mộ Dung Phục, kéo hắn quay mặt đi, mỉm cười đáp lễ: “Tiền bối, chúng ta được gặp ngài cũng rất tốt.”

Đợi hắn thay quần áo xong, Vương Ngữ Yên mới quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Tiền bối, bộ quần áo này như là được may cho ngài vậy, thực sự rất vừa vặn!” Mộ Dung Phục thì chỉ mỉm cười gật đầu.

Người đối diện về mặt có chút phức tạp, không ngừng vuốt cổ tay áo, có chút thất thần, mãi sau mới ngẩng đầu cười: “Ta đã già thế này, mà lâu lắm mới được mặc đồ tốt thế. Đa tạ các người!”

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu, người nọ liền tìm cơ hội nói có chuyện quan trọng cần làm, Mộ Dung Phục cũng biết hắn vừa giết người, tất nhiên phải đi, cho nên lập tức chấp tay với người nọ, tỏ ý cáo biệt.

Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục cùng nhìn theo phương hướng người đó rời đi. Nàng lẩm bẩm nói: “Vị tiền bối này khẳng định là không đơn giản, võ công cao như vậy, lại mai danh ẩn tích.”

“Đúng vậy, mới vừa rồi lúc ông ấy thay quần áo, ta còn để ý thấy trước ngực ông ta có xăm hình một đầu sói. Hình như ta đã từng nghe đám lái buôn ở phương Bắc nói, đó là dấu hiệu trên người võ sĩ Khiết Đan.” Mộ Dung Phục trầm tư, “Hơn nữa hình xăm kia rất tinh xảo, cho nên ta nghĩ thân phận địa vị của ông ta tuyệt đối không thấp.”

Hình xăm đầu sói...Vương Ngữ Yên cuối cùng cũng tỉnh ngộ, cái vị đại thúc thần bí lại hoang dã này, chính là Tiêu Viễn Sơn. Trách không được lúc này nói quần áo này là do A Châu làm cho Kiều Phong, thì trên khuôn mặt ông ta lập tức dao động. Hơn nữa quần áo kia mặc ở trên người ông ấy, lại cũng hoàn toàn vừa vặn.

Một bên bị Mộ Dung Phục nắm tay dắt về, một bên nàng không ngừng mê man nghĩ, may mắn là Tiêu Viễn Sơn một chút cũng không biết chuyện năm đó là do một tay Mộ Dung Phục bày ra, trong nguyên tác cũng nói, mãi cho đến khi Mộ Dung Phục mở miệng thừa nhận thì ông ta mới biết bản thân hận thù thâm người. Thực sự là quá may mắn rồi, chứ nếu ông ta mà biết Mộ Dung Phục chính là con trai của kẻ thù lớn nhất đời ông ta, không đem Mộ Dung Phục băm thành thịt vụn mới là lạ!

Thấy nàng không bình luận gì về chuyện này, Mộ Dung Phục liền nhỏ giọng nói: “Người không cần lo lắng về chuyện của vị tiền bối kia, tuy rằng ông ấy là người Khiết Đan, lại vừa giết người, nhưng chính ông ấy cũng nói đó là vì tư thù. Hơn nữa ta tin ông ấy không phải là đang giả bộ, cho nên việc này một chút cũng không liên quan đến chiến tranh giữa Tống và Liêu, chúng ta không cần phải quan tâm.”

37. Chương 37: Đầu Sói Báo Thù

Mộ Dung Phục an ủi nói: “Người không cần lo lắng về chuyện của vị tiền bối kia, tuy rằng ông ấy là người Khiết Đan, lại vừa giết người, nhưng chính ông ấy cũng nói đó là vì tư thù. Hơn nữa ta tin ông ấy không

phải là đang giả bộ, cho nên việc này một chút cũng không liên quan đến chiến tranh giữa Tống và Liêu, chúng ta không cần phải quan tâm.”

Vương Ngũ Yên “Ừ” một tiếng, thấy hần thân thiết nhìn mình, liền không suy nghĩ nữa, mỉm cười với hần.

Hai người quay trở về theo đường cũ, một lần nữa đến phân đà của Cái Bang, trình báo thân phận xong, liền có một đệ tử Cái Bang làm nhiệm vụ tiếp khách dẫn bọn họ đi vào. Mộ Dung Phục thấy mọi người trong bang vẻ mặt không tốt, đang hồi hă chạy tới chạy lui. Mà đệ tử kia, vẻ mặt cũng có chút hoảng sợ, nên hần liền hỏi: “Phải chăng hai chúng ta tới không đúng lúc, trong bang đang có việc?”

Đệ tử kia hồn nhiên sờ sờ đầu, nói: “Trên lý thuyết thì bọn thuộc hạ chúng ta không được lăm miệng về chuyện đại sự trong bang, nhưng nếu Mộ Dung công tử đã là anh em đồng hao với bang chủ của chúng ta, lại là người của chính phái, thì thuộc hạ tất nhiên không thể đối xử như với người khác. Trong bang có một vị đà chủ, vừa mới bị sát hại! Hiện tại mọi người đang đi tra xét việc này, Mộ Dung công tử và Mộ Dung phu nhân thực sự tới không đúng lúc.”

Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên không tiếng động trao đổi ánh mắt với nhau, cả hai đều liên tưởng tới vị tiền bối vừa bỏ chạy kia, cũng chính là Tiêu Viễn Sơn, trên người đầm máu.

“Aizz, thật sự là, bang chủ vừa mới thành hôn xong thì bản bang lại xảy ra chuyện này.” Đệ tử kia vừa đi vừa lắc đầu thở dài, dẫn bọn họ vào trong. “Hai vị xin ngồi đây một lát, bang chủ hiện tại sợ là không thể bớt thời gian tiếp hai vị, ta sẽ đi mời phu nhân.”

Vương Ngũ Yên ngồi xuống, nhìn chằm chằm chén trà trong tay, ngẩn người. Toàn đà chủ, phải chăng chính là Toàn Quán Thanh? Nếu nói hần định gây bất lợi cho Kiều Phong, nên mới bị Tiêu Viễn Sơn coi là kẻ thù mà xử lý thì cũng không phải là không đúng. Chỉ là lúc này, nếu tính theo như nguyên tác, thì còn cách thời gian Toàn Quán Thanh ở trong rừng hạnh tử ép Kiều Phong rời khỏi chức vị bang chủ hơn ba năm nữa, mà lần này cũng không có Khang Mẫn ở đằng sau xúi giục. Hay là chuyện Toàn Quán Thanh muốn hạ bệ Kiều Phong đã sớm tồn tại trong lòng hần, cho nên lần này chẳng qua chỉ là thay đổi sang hình thức làm phản mà thôi?

Mộ Dung Phục thấy nàng ngẩn người, sợ rằng bởi vì ngay ngày đầu tiên thành thân đã gặp phải chuyện này, cho nên trong lòng nàng không vui. Hần áy náy kéo nàng qua, nhẹ giọng nói: “Nàng đừng mất hứng, hiện thời nơi đây bận rộn, chúng ta cũng không nên quấy rầy Kiều huynh và A Châu. Ngồi thêm một lát, rồi ta sẽ đưa người đi du ngoạn nơi khác.”

Không bao lâu sau, A Châu liền bước ra, nhỏ giọng đem vụ giết người này nói cặn kẽ. Chuyện là sau giữa trưa hôm nay, nàng đang cùng Kiều Phong ra mắt vài vị trưởng lão trong bang, thì chợt nghe có người đến báo, nói Toàn Quán Thanh Toàn đà chủ vừa từ trong phòng nghị sự với Ưông lão bang chủ ra không lâu, liền có người phát hiện hần nằm chết cạnh một gốc cây trong đình.

Một vị đà chủ, lại ở ngay trên địa bàn của Cái Bang mà bị im hơi lặng tiếng sát hại, cho dù là những đệ tử Cái Bang không quen thuộc với Toàn Quán Thanh cũng phải nổi giận.

Những người trong bang tuy vừa sợ vừa nghi, nhưng dưới sự dẫn dắt của Kiều Phong, vụ án này cũng đang được sắp xếp đầu vào đây. Trước hết, bọn họ quản lý Ưông lão bang chủ trong phòng, bởi vì dù sao hần chính là người cuối cùng tiếp xúc với Toàn Quán Thanh, theo lý mà nói ắt là kẻ đáng bị tình nghi nhất. Hơn nữa, Toàn Quán Thanh ở trong bang sở trường chỉ có mưu lược, võ công cực kì tầm thường, cho nên Ưông lão bang chủ kể ra sức khỏe không tốt thì cũng có thể giết hần dễ như trở bàn tay.

Vị tiền nhiệm bang chủ mặc dù bị hiềm nghi, nhưng thực ra người trong bang cũng không ai tin Ưông lão bang chủ lại xuống tay với vị đà chủ này, cho nên quản lý cũng chỉ là làm cho theo đúng lẽ công bằng mà thôi. Kiều Phong đem chủ yếu lực lượng hướng vào tra xét những kẻ xấu trên giang hồ và những người có thù oán với Toàn Quán Thanh ở trong bang, lại phái người đi bảo vệ gia đình Toàn Quán Thanh. Cho nên hần bây giờ đang bận túi bụi.

Nghe đến đó, Vương Ngũ Yên liền hiểu rõ, cảm thấy chuyện này trùng hợp với suy đoán của mình đến bảy tám phần. Thấy A Châu lo lắng thay cho Kiều Phong, Vương Ngũ Yên liền an ủi: “Loại chuyện này trên giang hồ mỗi ngày đều có, Kiều đại ca tất nhiên có thể xử lý thỏa đáng. Người mới chỉ là tân nương tử của người ta, không cần quan nhiều đến thế.”

Mộ Dung Phục thì cười: “Nói rất đúng, những chuyện như thế này, cứ để cho nam nhân chúng ta gánh vác.”

Về việc quần áo bị thiếu một bộ, A Châu cũng không có tinh thần hỏi nhiều, Vương Ngữ Yên vừa nói là cho người khác, nàng liền gật đầu đồng ý. Mà thấy Cái Bang không khí âm u, cho nên Vương Ngữ Yên và Mộ Dung Phục cũng chỉ khuyên vài câu, sau đó đứng dậy cáo từ.

“Biểu ca, người nói xem, cái vị Toàn đà chủ kia, có phải là kẻ thù của tiền bối không?” Lúc đi trên đường, Vương Ngữ Yên kéo tay Mộ Dung Phục, hỏi.

Mộ Dung Phục lên tiếng: “Ta nghĩ là như vậy. Hiện giờ nhớ lại, lúc mà vị tiền bối ấy lao ra, tuy không phải là tường của phân đà Cái Bang, nhưng cũng chỉ cách đó vài ba nhà. Mà có thể ngay dưới mí mắt của Cái Bang mà giết một vị đà chủ, nhất định phải là một vị tuyệt đỉnh cao thủ, rất giống với vị tiền bối kia.”

“Ta cũng nghĩ giống biểu ca!” Vương Ngữ Yên nghịch nghịch tay hắn, “Hơn nữa qua lời của tiền bối, thì con của ông ấy hình như là không biết chuyện này. Cũng không biết vị Toàn đà chủ kia là gây bất lợi cho đứa con nào của tiền bối nữa?”

“Trên giang hồ chém chém giết giết, ân ân oán oán, vốn là chuyện người thường không thể quản được, người việc gì phải vì thế mà phiền não? Kiều huynh tất nhiên có thể xử lý tốt việc này.” Mộ Dung Phục chỉ chỉ ngã tư đường náo nhiệt phía trước, nói: “Vừa muốn mang người đi chơi, đã gặp phải chuyện phiền toái thế này, là do ta không tốt. Không bằng chúng ta lại đi dạo phía trước một lát, sau đó về ăn cơm chiều, được không?”

Thấy hắn muốn làm mình vui, hiện tại lại vừa vặn là thời điểm để đi hưởng tuần trăng mật, Vương Ngữ Yên liền không nghĩ tới chuyện của Tiêu Viễn Sơn nữa, gật đầu cười đáp ứng. Chỉ là trong lòng nàng vẫn yên lặng thở dài, chỉ mong sau đó không có chuyện gì xấu phát sinh là được...

“Như vậy là được rồi, cũng không gây hiềm nghi gì cho con trai!” Đứng trên một nóc lầu cao, nhìn đến bóng dáng đám người Cái Bang đang bộn rộn ở xa xa, Tiêu Viễn Sơn ha hả cười to hai tiếng, sau đó cúi đầu nhìn bộ quần áo ở trên người – đây chính là con dâu hắn tự tay làm, vốn là định đưa cho con hắn!

Tuy rằng con trai và con dâu đều không biết đến sự tồn tại của hắn, nhưng may mà ông trời thương xót, cho nên cô dâu của Mộ Dung Phục mới đưa bộ quần áo này cho hắn. Ấu cũng coi như là con trai và con dâu tỏ lòng hiếu kính hắn đi. Đương nhiên, đối với Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên, hắn cũng càng thêm thích.

Vốn dĩ hắn chỉ định tới đây nhìn con hắn một cái, sau đó tiếp tục quay về Thiếu Lâm Tự luyện công. Cho nên Tiêu Viễn Sơn mới mạo hiểm lén lút xông vào phân đà của Cái Bang, lại vô ý nghe được đoạn đối thoại của Toàn Quán Thanh và Ưông Kiếm Thông.

Ưông Kiếm Thông này vốn là một trong những người có mặt ở Nhậm Môn Quan năm đó, cho nên Tiêu Viễn Sơn nhìn thấy hắn liền nghiêng răng nghiêng lợi. Hơn nữa lại nghe thấy trong cuộc nói chuyện, Ưông Kiếm Thanh và một thanh niên văn nhả lại nhắc đến tên con trai hắn, vì vậy mới lén đứng lại nghe.

Toàn Quán Thanh ban đầu nói với Ưông Kiếm Thông về bộ máy lãnh đạo của Cái Bang còn một số vấn đề, chủ yếu là dùng có nhiều người, nhưng có mưu lược thì rất ít.

Mà với tư cách của bang phái lớn nhất Trung Nguyên, Cái Bang đối với đệ tử nhập môn yêu cầu rất thấp, chỉ cần nguyện ý làm ăn xin, trước đó chưa từng làm việc gì xấu là được. Mà vào bang xong, trên cơ bản không có một hệ thống đào tạo cụ thể, tiền bối trong bang chủ yếu đều giảng cho đệ tử về cách đánh hội đồng, bởi vậy, nếu chỉ là một chọi một, thì đệ tử các môn phái khác có lợi thế hơn chúng ta. Toàn Quán Thanh còn nói hiện tại ở cấp lãnh đạo của Cái Bang, võ công trước hết phải cao hơn mọi người, còn mưu lược lại không được quan tâm đánh giá đúng mức. Vì thế mà Kiều Phong, lúc trước học võ công Thiếu Lâm xong mới trở thành kẻ có võ công cao nhất trong bang.

Toàn Quán Thanh cho rằng, việc Kiều Phong lên ngôi, đối với các đệ tử gia nhập Cái Bang lâu nhưng võ công lại thấp, là phi thường không công bằng. Hơn nữa, một vị bang chủ mà suốt ngày chỉ cùng các đệ tử phía dưới uống rượu ăn thịt, như vậy sẽ không có lợi cho sự phát triển của Cái Bang.

Ưông Kiếm Thông lúc mới nghe còn không cho là phải, nhưng sau khi Toàn Quán Thanh liệt kê một loạt điểm xấu của Kiều Phong xong, hắn lại có chút đứng ngồi không yên.

Toàn Quán Thanh đã nói đúng một điểm, Kiều Phong võ công cao, ở trong bang không ai có thể đối trọng với hắn, hơn nữa hắn có uy danh lớn nhất, lỡ may hắn có lòng phản trắc, hoặc là bị người lợi dụng, thì Cái Bang sẽ bị hủy trên tay hắn!

Lúc Ông Kiếm Thông đem chức vị bang chủ truyền cho Kiều Phong, vốn cũng đã làm khó dễ, khảo nghiệm trùng trùng, cuối cùng mới mười phần do dự đem Đả Cầu Bổng giao cho hắn. Bởi vì ông ta chính là sợ dòng máu Khiết Đan chảy trên người Kiều Phong, tương lai nhờ hắn biết được thân thế của mình, sẽ gây bất lợi cho Cái Bang. Cho nên lần khoa môi múa mép này của Toàn Quán Thanh chính là đánh đúng vào điểm yếu của Ông Kiếm Thông, khơi dậy toàn bộ bất an của ông ta.

Mà thấy Ông Kiếm Thông có chút dao động, Toàn Quán Thanh lập tức thuận thế nói tiếp: “Thuộc hạ không phải là đối với Kiều bang chủ có thành kiến gì, nhưng thuộc hạ cho rằng, mọi chuyện cẩn thận vẫn hơn, cho nên mới không muốn Kiều bang chủ nắm toàn bộ quyền hành trong bang.”

Hắn vốn còn định nói nữa, nhưng Ông Kiếm Thông đã quay đầu lại nhìn hắn, thâm sâu cười cười: “Ý của ngươi là, nên ban thêm quyền cho người, để người làm phân tán quyền lực của Kiều Phong?”

Toàn Quán Thanh hơi toát ra mồ hôi lạnh, đành phải tỏ ra cung kính chối từ: “Thuộc hạ không dám có ý này, chỉ muốn đóng sức cho Cái Bang phát triển hùng mạnh.”

Vốn hắn muốn đề nghị Ông Kiếm Thông ngoài Mã Đại Nguyên ra thì tăng thêm một phó bang chủ nữa, không lấy võ học làm sở trường, mà là dùng mưu lược, lại ban thêm một cái lệnh của tiền nhiệm bang chủ để quản thúc Kiều Phong, cứ như vậy, người được trong bang xưng là “Thập phương tú tài” là hắn sẽ có cơ hội rất lớn để ngồi vào vị trí này. Không ngờ Ông Kiếm Thông tuy tuổi đã cao, lại không hề hồ đồ, vừa nghe thế đã biết ý đồ thực sự của hắn.

Vì để Ông Kiếm Thông lưu lại ấn tượng trong lòng về mình là một người chính trực vô tư, nên Toàn Quán Thanh liền không dám nói nữa, chỉ nói thêm mấy câu bày tỏ lòng trung thành của mình, sau đó cáo lui. Để lại một mình Ông Kiếm Thông ngồi trong phòng suy tư, nghĩ xem phải để phòng Kiều Phong thế nào.

Tiêu Viễn Sơn nằm ở trên nóc nhà, nghe được đoạn đối thoại này thì nổi giận lôi đình. Con trai của hắn dựa vào quyền cước của bản thân để vang danh thiên hạ, há lại để cho cái tên tiểu nhân kia cướp đi một phần của nó. Hơn nữa, tên tiểu nhân đó còn muốn làm người ta nghi ngờ, để phòng con hắn, thật sự rất đáng chết.

Trong nguyên tác, Tiêu Viễn Sơn cũng không phải ngay từ đầu định giết hết đám người tham dự vào trận chiến ở Nhạn Môn Quan năm đó, Huyền Khổ, vợ chồng Kiều Tam Hòe, cùng với Đàm ông Đàm bà, bởi vì sợ liên lụy con hắn. Kiều Phong từ nhỏ được nuôi dưỡng trong một gia đình làm nông, thời thơ ấu bởi vì nghèo khổ mà bị người ta ức hiếp, tuy rằng sau đó đã được cao tăng Thiếu Lâm che chở, nhưng cũng khiến người cha nhưng hắn đau lòng, không ngừng muốn bồi thường cho con. Kiều Phong sau đó lại gia nhập Cái Bang, cố gắng mới trở thành bang chủ, ăn bao nhiêu khổ, lập bao nhiêu công, Tiêu Viễn Sơn hắn há lại không biết? Hắn làm sao có thể nỡ để những nỗ lực của Kiều Phong đổ hết xuống sông xuống biển được?

Hắn ngay từ đầu không nghĩ đến việc hủy diệt tương lai của Kiều Phong, chính là vì Khang Mẫn và Toàn Quán Thanh đem cái chết của Mã Đại Nguyên giá họa lên đầu Kiều Phong, sau đó huyết thống Khiết Đan của Kiều Phong bị bại lộ trước mặt tất cả những người trong bang, khiến cho con trai hắn thân bại danh liệt. Chuyện năm đó khiến Tiêu Viễn Sơn cảm thấy vô cùng tàn nhẫn bất công, sau đó đám người kia còn định ám hại con hắn, trên đời sao lại có chuyện như vậy!

Nếu người Hán đã dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để cướp đi mọi thứ của con hắn, thì Tiêu Viễn Sơn liền hạ quyết tâm khiến Kiều Phong mất hết hi vọng với người Hán.

Bởi vì Kiều Phong không có mắt nhìn người, để Khang Mẫn cùng Toàn Quán Thanh, Bạch Thế Kính thiết lập cạm bẫy ám hại, cho nên mới chọc giận con sói đang ngủ say Tiêu Viễn Sơn, khiến cho sau này một trận mưa máu gió tanh nổi lên, gây ra nghiệp chướng nặng nề, Bao nhiêu anh hùng hảo hán, cuối cùng chỉ bởi vì sự ích kỷ độc ác của một người đàn bà mà mất đi sinh mệnh.

Hiện giờ đã không còn có Khang Mẫn, Mã Đại Nguyên cũng chưa chết. Cho nên đối với thân thế của Kiều Phong, Toàn Quán Thanh không hề biết, hắn chẳng qua chỉ là vì bản thân muốn tăng thêm địa vị và lợi

ích mà “gièm pha” Kiều Phong thôi. Nhưng Tiêu Viễn Sơn rất nhạy cảm với chuyện này, cho nên vì thế mà nổi lên sát ý với cả hai người.

Bất quá, Ông Kiếm Thông ở Cái Bang đức cao vọng trọng, lại là đến uống rượu mừng đám cưới của Kiều Phong, cho nên nếu giết ông ta ở đây, nhất định sẽ mang đến không ít phiền toái cho con trai hần. Huống hồ lão nhân kia tuy rằng đã gần đất xa trời, nhưng tốt xấu gì thì võ công cũng không phải là kém, nếu muốn thần không biết quỷ không hay mà giết hần thì thật không dễ dàng, chỉ bằng cứ chờ sau khi hần rời khỏi Tô Châu mới quyết định.

Mà Toàn Quán Thanh so với Ông Kiếm Thông lại chỉ là một đà chủ, thân phận cũng không phải quá cao, võ công của hần lại thấp kém, không cần mất quá nhiều công sức cũng giết được. Hơn nữa chuyện vừa rồi là do hần khơi mào, Ông Kiếm Thông cũng không phải là quá tin tưởng. Mà Tiêu Viễn Sơn lúc vừa rời bay xẹt qua đình, nghe thấy mấy đệ tử nói là Kiều Phong đang ở cùng với mấy vị trưởng lão. Cho nên nếu nhân lúc này hạ thủ, cho dù Ông Kiếm Thông có tin lời nói bậy của Toàn Quán Thanh, nghi ngờ Kiều Phong hạ thủ thì Kiều Phong cũng có bằng chứng chứng minh mình không có mặt ở hiện trường.

Tiêu Viễn Sơn ôm chủ ý này, liền bám theo Toàn Quán Thanh, đến một góc khuất thì lập tức ra tay sát hại. Toàn Quán Thanh nhận một chưởng của hần, lực phủ ngũ tạng lập tức vỡ nát. Hần phảng phất không dám tin, mở to hai mắt, trong miệng máu ồ ộc chảy ra như suối, bắn tung tóe lên ngực của Tiêu Viễn Sơn, không hô được tiếng nào đã tắt thở.

“Dựa vào người mà muốn hại con ta?” Nhìn cái tên ăn mày bề ngoài nho nhã bên trong âm hiểm mất đi ánh sáng của sự sống, Tiêu Viễn Sơn cảm thấy khoái trá vô cùng.

Người trong phân đà của Cái Bang rất đông, yên lặng trốn ở một góc là rất không an toàn, cho nên Tiêu Viễn Sơn một chưởng hạ sát xong, liền lập tức chạy trốn. Lúc hần phi thân nhảy qua tường rào, vừa vịn lại đụng phải Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên, cho nên mới có một hồi ngẫu nhiên gặp gỡ.

“Lần sau còn để ta biết các người muốn tính kế con ta, ta đem cả bang bọn người giết sạch!” Tiêu Viễn Sơn lạnh lùng nhìn phân đà Cái Bang, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Gió nhẹ Giang Nam ôn hòa thổi qua khuôn mặt hần, lại thổi không được khí thế sắc bén như đao của vị chiến thần Khiết Đan này.

38. Chương 38: Nỗi Gió

Lúc Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên trở về Thái Hồ, trời chiều đã chuyển sang chạng vạng. Ngồi ở trên thuyền, nhìn vò rượu vỡ bên bờ sông, Vương Ngữ Yên thở dài, tùy tay ngắt một cái đài sen, bóc vỏ hạt sen, vừa muốn rút tâm sen ra, lại nhớ tới dân gian hay nói “Hạt sen tâm đắng”. Nàng nâng má, trầm nghĩ, Tiêu Viễn Sơn đại thúc kia, cũng khổ tâm đắng lòng như tâm sen này sao?

“Yên nhi, hình như sau khi gặp vị tiền bối kia, người liền không vui.” Mộ Dung Phục một bên khua mái chèo, một bên lại nhìn sắc mặt của nàng, “Suy nghĩ cái gì vậy?”

Vương Ngữ Yên cố nhin, lại cảm thấy ở trước mặt Mộ Dung Phục nàng không thể che dấu nỗi tâm tình, liền thành thành thật thật nói: “Ta suy nghĩ tới lời của huynh, vị tiền bối kia trước ngực xăm hình đầu sói, khả năng rất lớn là võ sĩ Khiết Đan.”

Nàng tạm dừng trong chốc lát, lại thấy ánh mắt cổ vũ của Mộ Dung Phục, liền chậm rãi nói tiếp: “Người Khiết Đan và người Hán trước giờ như nước với lửa, tại sao vị tiền bối kia cũng biết sử dụng võ công của Trung Nguyên?”

“Hơn nữa, nhìn công phu của ông ấy, nếu đi lại trong chốn giang hồ, cũng là số một số hai.” Mộ Dung Phục lại tiếp lời, “Điểm này cũng là nỗi băn khoăn của ta. Hơn nữa, vị tiền bối kia mang lại cho ta một cảm giác rất quen thuộc...”

Hắn cầm lấy hạt sen trong tay nàng, rút tâm sen ra, rồi đưa đến miệng nàng, ôn nhu nói: “Người yên tâm, vị tiền bối kia không có ác ý gì với chúng ta. Nếu giả sử người không biết trên người ông ấy có xăm hình đầu sói, chẳng phải người cũng nghĩ ông ấy rất tốt sao?”

“Cũng không phải nói ông ấy không tốt, chỉ là muội cảm thấy ông ấy không hề đơn giản. Nhất thời không biết dùng từ gì để diễn tả.” Vương Ngữ Yên nhỏ giọng đáp.

Mộ Dung Phục cúi đầu hôn nàng một cái, một lần nữa cầm lấy mái chèo, “Khi còn trẻ, phụ thân chúng ta đã đi khắp nam bắc, nói không chừng ông ấy cũng biết về chuyện nước Liêu, sau khi trở về ta sẽ hỏi một chút.”

Việc này có quan hệ rất lớn với Mộ Dung Bác, nói không chừng sẽ cho Mộ Dung Phục được một ít manh mối. Nghĩ tới đây, Vương Ngữ Yên gật gù đầu.

Bọn họ không ngờ, vừa về tới nhà, còn chưa kịp đi gặp Mộ Dung Bác thì Mộ Dung Bác đã đến tìm họ trước.

“Các người...Tối nay cùng ta ăn cơm được không?” Mộ Dung Bác khụ một tiếng, vuốt chòm râu, trên khuôn mặt già nua có chút không được tự nhiên.

Cùng cha chồng ăn cơm, việc này không sai, như mà, liệu có làm Vương phu nhân mất hứng không? Vương Ngữ Yên nghĩ vậy liền có chút chần chừ.

Mộ Dung Bác là con cáo già, hắn biết chỉ cần con dâu gật đầu, thì con trai hắn sẽ không phản đối, vì vậy liền nhỏ giọng nói: “Yên nhi, các người thành thân...ta thật sự...vô cùng cao hứng. Hôm nay là ngày tốt, cùng ta ăn một bữa cơm, nha?”

Nhìn thấy đại thúc râu cũng đã hoa râu, vừa cẩn thận vừa dè dặt, lại còn có đôi chút ầm ứ, mà vừa vặn ông ấy lại là cha chồng mình, cho nên trong lòng Vương Ngữ Yên tuy cảm thấy người này đáng ghét, nhưng cũng không tiện mở miệng từ chối thẳng.

Thấy phụ thân đã nhún nhường như vậy, Mộ Dung Phục không khỏi có chút dao động, lại thấy Vương Ngữ Yên cũng không phản đối, nên hắn liền đồng ý.

Vị đại thúc vốn đang tỏ ra cô đơn tịch mịch, bỗng chốc hai mắt sáng lên, tinh thần hưng phấn. Tuy rằng sự tồn tại của hắn là bí mật, không thể xuất hiện trước mặt người khác, cho nên không thể sai khiến người trong trang dọn cơm. Nhưng sau khi người hầu bị Mộ Dung Phục sai dọn cơm rồi rời đi, Mộ Dung Bác lập tức từ chỗ tối đi ra, vẻ mặt tươi cười hơn hở, kéo tay Vương Ngữ Yên ngồi xuống: “Đến đây, đến đây, mau ngồi đi.”

Mộ Dung Phục cũng kéo Vương Ngữ Yên ngồi xuống, lại tự tay xới cơm múc canh, chăm lo săn sóc cho cả phụ thân và thê tử vô cùng chu đáo. Mộ Dung Bác kiến thức rộng rãi, tùy tiện nói chuyện phiếm với Mộ Dung Phục cũng rất thú vị. Xem một đôi long phượng phụ tử này nói chuyện, khiến người ta không khỏi cảm thán, nếu như không có cái sứ mệnh “Phục hưng Đại Yên” đáng nguyên rủa kia, thì gia đình này sẽ xuất sắc và viên mãn đến thế nào.

Có lẽ đã lâu lắm rồi không được thưởng thức một bữa cơm gia đình thân mật thế nào, khẩu vị của Mộ Dung Bác vô cùng tốt. Vương Ngữ Yên ngồi gần nồi cơm, thấy hắn đã ăn xong, liền vươn tay, nói: “Phụ thân, để con xới thêm cơm.”

“Tốt, tốt.” Mộ Dung Bác cười hề hề đem bát đưa cho nàng, lại nhìn Mộ Dung Phục ở bên kia múc canh cho hắn, ánh mắt tràn đầy ý cười, râu cũng rung rung, trong lòng vừa cao hứng và cảm thán.

Mộ Dung Bác vốn luôn đánh giá bản thân mình rất cao, bởi vì tài văn võ của hắn cũng quả thật hơn xa người bình thường, ngay từ nhỏ lại được cha mẹ gửi gắm kỳ vọng. Sau khi phụ thân hắn mất, tuổi còn nhỏ đã trở thành cao thủ võ lâm, cũng là một trong những điều đặc ý nhất của hắn. Theo năng lực và tuổi tác tăng lên, hắn đối với kế hoạch phục quốc càng ngày càng nắm chắc.

Cho đến nay, hắn vẫn cho rằng kế hoạch kia cũng không có gì thất bại. Bằng trí tuệ của mình, hắn đã thay đổi được vận mệnh của rất nhiều người Hán và người Khiết Đan. Nếu nói có điều gì làm cho hắn phải tiếc nuối, thì đó chính là mặc dù hắn thay đổi thế giới, tạo nên một lực lượng lớn thay đổi theo, nhưng lại không thể khống chế được lực lượng này.

Đại chiến thảm khốc ở Nhạn Môn Quan năm đó, hắn đứng tránh sau vách núi, xem không sót một chi tiết nào. Máu thịt bay tứ tung, xác chết la liệt trên đất, đến nay hắn vẫn còn có thể nhớ rõ rành rành. Nếu nói hắn không kinh hoàng sợ hãi, đó là giả.

Trốn ở nhà một thời gian sau, hắn cũng không dám nhìn thẳng vào hậu quả mà trận chiến Nhạn Môn Quan để lại trên giang hồ, vì thế dứt khoát giả ốm mà chết. Từ đó, hình bóng của vợ và con, gần như biến mất khỏi cuộc sống hằng ngày của hắn. Sau đó, ở Thiếu Lâm Tự học trộm võ công, kết giao bạn bè, tuy rằng bận rộn không thôi, nhưng mỗi đêm đơn độc nhìn ra cửa sổ, trong lòng hắn không lúc nào là không canh cánh chuyện gia đình.

Một thời gian sau, thê tử lại vì hồ đồ nhất thời của bản thân hắn mà lâm bệnh nặng. Chuyện này là một đòn giáng mạnh vào lòng hắn, hắn vốn tưởng rằng bản thân có thể nắm giữ mọi chuyện trong lòng bàn tay, nhưng lại chợt phát hiện ra, vận mệnh dường như đang đùa cợt với hắn. Ngay cả người vợ kết tóc se duyên, từng thề nguyện dưới ánh trăng, cùng hắn mưu toan nghiệp lớn, trước khi chết cũng hoàn toàn thất vọng với hắn.

Hắn biết, sau chuyện đó, con trai hắn lúc đối diện với hắn cũng không vui. Ngay cả chuyện phụ thân tưởng đã mất nhiều năm nay lại gặp lại, cũng không thể khiến Mộ Dung Phục giãn mày ra nửa phần. Lại sau cái chết của Khang Mẫn, khiến hắn không còn ý niệm thu mua binh mã, lôi kéo người khác nữa, mà đem toàn bộ sức lực chuyển tới học tập tuyệt học của Thiếu Lâm. Hắn cũng không rõ ràng lắm, bản thân nghiên cứu công phu của Thiếu Lâm thì có lợi ích gì, nhưng ít ra, làm như vậy sẽ khiến hắn bận rộn, không còn thời gian để nghĩ tới những chuyện trong quá khứ.

Hiện giờ nhìn con trai và con dâu hiếu thuận như thế, hắn nhìn đĩa thức ăn còn bốc hơi nghi ngút, trong lòng lại có một tia nghi hoặc — Từ sau trận Nhạn Môn Quan đó, đã qua nhiều năm như vậy, hắn đã làm được cái gì? Nghiệp lớn phục quốc không hề tiến triển, mà bản thân lại mất đi thê tử làm bạn cùng sự sùng kính của đứa con. Mấy năm nay, trải qua nhiều đau khổ như vậy, rốt cuộc là để làm gì?

“Cha, người lại nghĩ gì vậy, mau ăn đi.” Thanh âm nhàn nhạt của Mộ Dung Phục kéo hắn về với thực tại. Mộ Dung Bác thở dài một hơi, bưng bát cơm lên. Hắn đã không còn là thiếu niên phong lưu năm đó, hiện tại hắn đang dần dần già đi, bắt đầu nhận ra có một gia đình đáng quý biết bao. Có lẽ một phần là áy náy, một phần là chột dạ, cho nên khi Mộ Dung Bác ở cùng với Mộ Dung Phục, lúc nào cũng có tâm lý muốn lấy lòng, sợ mình không cẩn thận lại chọc giận con trai.

“Đúng rồi, cha, người có biết nước Liêu có võ sĩ nào học võ công của người Hán không? Không phải là loại võ công bình thường, mà là loại người võ nghệ cao cường ấy.”

Mộ Dung Phục tùy ý hỏi một câu, khiến cho tâm tình đang mơ mộng của Mộ Dung Bác lập tức trở nên khẩn trương: “Người vì sao lại hỏi cái này?”

Tuy rằng rất nhanh đã che giấu, nhưng ánh mắt không vui của Mộ Dung Bác vẫn bị nhận ra, Mộ Dung Phục chau mày, giả bộ như tiếp tục nói chuyện phiếm thông thường: “Ngẫu nhiên con gặp một vị tiền bối võ công cực cao, mà ông ấy hình như là người Khiết Đan.”

“Người Khiết Đan xưa nay thích săn bắn, cho nên con đường tập võ khác hoàn toàn với Trung Nguyên. Lại nói, Liêu Tống xưa nay không vừa mắt với nhau, làm sao có thể có chuyện người Khiết Đan đi học võ công của chúng ta. Phục nhi, có lẽ người nhìn nhầm rồi, người nọ có lẽ không phải là người Khiết Đan.” Mộ Dung Bác cười ha hả, hòa hoãn nói.

Mộ Dung Phục mỉm cười, cũng không truy hỏi nữa.

Vương Ngũ Yên lại chú ý tới, lúc Mộ Dung Bác bưng bát cơm lên, lại lén thở phào một hơi.

Kể tiếp bữa cơm vẫn như cũ bình thản ầm ập, nhưng trong lòng mỗi người đều mang một tâm sự riêng. Cơm nước xong, bọn họ tùy tiện nói vài câu, sau đó liền tự trở về phòng của mình.

“Trong thiên hạ, loại người võ công cao như vậy, thực sự rất hiếm. Mà người Hán lại đồng ý dạy người Khiết Đan võ công, lại còn hiếm hơn.” Mộ Dung Phục đóng cửa phòng lại, ngồi xuống trước bài, cẩn thận phân tích, “Xem phản ứng vừa rồi của phụ thân, tựa hồ có một người phù hợp cả hai điều kiện đó, nhưng người này lại có liên hệ không thể nói với ông ấy.”

Vương Ngữ Yên trong lòng tuy sôi ruột, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn hần.

May mà Mộ Dung Phục cũng không để nàng phải nhịn lâu: “Ngày đó phụ thân giả truyền tin tức, khiến võ lâm Trung Nguyên đi tập kích ở Nhạn Môn Quan, chẳng phải là đã giết một vị võ sĩ Khiết Đan sao?”

Vương Ngữ Yên gật gật đầu, đợi cho Mộ Dung Phục nói xong, mới nỗ lực tìm từ thích hợp để diễn đạt ý của mình: “Lúc ấy ở Nhạn Môn Quan, võ sĩ Khiết Đan kia võ công rất tốt, ít nhất có mười đệ nhất cao thủ của võ lâm Trung Nguyên chết trên tay hần. Hơn nữa, người nọ cuối cùng nhảy vực, nhưng cũng không tìm thấy thi thể. Mà vị tiền bối kia tuổi tác cũng không khác xa...”

“Việc này không phải là nhỏ. Cho dù vị tiền bối kia và người Khiết Đan bị mai phục năm đó có liên hệ gì không thì chúng ta vẫn phải cẩn thận.” Mộ Dung Phục đảm mạnh lên bàn.

“Vay chuyện Toàn đà chủ của Cái Bang bị sát hại kia, trước mắt mặc kệ là vì nguyên nhân gì, Kiều đại ca liệu có tra ra được vị tiền bối kia không?” Vương Ngữ Yên rót một chén trà, bưng tới cho Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục lắc lắc đầu: “Về lý mà nói, khả năng này không lớn. Án mạng kia không có nhân chứng, mà vị tiền bối này lại mai danh ẩn tích, trước đây chưa từng có ân oán với bất kì ai trên giang hồ. Hơn nữa, người cũng thấy công phu của ông ấy rồi đấy, đi lại nhanh như gió. Cái Bang rất khó tra ra manh mối.”

Vương Ngữ Yên nhìn sắc mặt của hần, sau đó chân chó lại gần đâm lưng cho Mộ Dung Phục: “Biểu ca, tiếp theo chúng ta phải làm gì đây? Ta toàn bộ nghe lời người.”

Mộ Dung Phục bật cười: “Có thể làm gì chứ, trước cứ yên lặng nhìn xem có động tĩnh gì không. Hơn nữa, nếu thực sự có chuyện, ta cũng không để cho người nhúng tay vào.”

Nàng liền dừng tay lại, vội la lên: “Vay người ít nhất cũng phải mang theo ta, để ta đi xem náo nhiệt chứ!”

“Người dường như là biết nhất định sẽ phát sinh chuyện náo nhiệt sao, thân ái?” Mộ Dung Phục nghiêng đầu, như cười như không nhìn nàng một cái.

Mồ hôi lạnh ứa ra trên trán Vương Ngữ Yên, nàng vội vàng tiếp tục đâm bóp: “Không có a, ta chỉ là nói vạ nhất thôi...”

“Người là sợ thiên hạ chưa đủ loạn thì có. Có phải cảm thấy có chút nhàm chán không?” Mộ Dung Phục kéo nàng xoay lại ngồi trong lòng mình, thân thiết nheo mũi nàng, “Nếu người đã nhàn nhã như vậy, chỉ bằng chúng ta nghỉ ngơi một chút, được không?”

Nghĩ tới dụng ý của hai chữ “nghỉ ngơi”, mặt Vương Ngữ Yên lập tức đỏ bừng, lắp bắp nói: “Hiện, bây giờ còn chưa đến lúc ngủ mà, biểu ca.”

“Không quan trọng. Sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai cũng có thể sớm làm một chút chuyện khác.” Mộ Dung Phục cười tùm tùm, dính lại gần, thoải mái ôm nàng mà hôn.

Ngày hôm sau, bọn họ dậy...cũng không tính là sớm.

Tuy rằng ngày đầu tiên xuất hành sau đêm tân hôn của Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên vì chuyện của Tiêu Viễn Sơn mà rối rắm, nhưng dù sao vẫn là trong thời kì hôn nhân nồng nhiệt, tương đối rảnh rỗi, cũng coi như có chút thú vị riêng. Hơn nữa Mộ Dung Phục mới quen mùi vợ, mỗi ngày đều phải lôi kéo Vương Ngữ Yên cùng nhau luyện tập “Bí kíp”, cho nên không đi ra ngoài đối với bọn họ mà nói cũng không vấn đề.

Gần một tháng sau, Cái Bang đối với án mạng của Toàn Quán Thanh, có bước tiến triển mới. Đầu đuôi là, do bọn họ không tra ra được người sát hại Toàn Quán Thanh là thần thánh phương nào, cho nên đem tất cả những đệ tử thân cận của Toàn Quán Thanh ra tra hỏi, liền phát hiện chuyện Toàn Quán Thanh không phục Kiều Phong làm bang chủ, có ý muốn cướp quyền lực của Kiều Phong, thậm chí là soán ngôi bang chủ. Lại thẩm tra gia quyến của Toàn Quán Thanh, thì bọn họ cũng xác nhận có chuyện này. Hơn nữa, từ trong nhà hần và phân đà còn tìm thấy một ít giấy tờ mang tính chất kích động người trong bang làm phản. Tất cả đủ để chứng minh bụng dạ Toàn Quán Thanh khó lường.

Cho nên vốn huyết án kia xảy ra, vốn trên dưới Cái Bang đều căm phẫn, ồn ào đòi báo thù cho Toàn đà chủ, thì nay, lập tức trở nên lạnh lùng. Kiều Phong năm đó lập bao nhiêu công lao hiển hách, ở đại hội Thái Sơn

dùng sức một mình mà đánh bại mười vị cao thủ Cái Bang, nhận ngôi bang chủ. Mà sau khi hấn lên làm bang chủ, cũng chưa từng làm chuyện gì khiến người trong bang không phục. Không chỉ có thế, hấn hòa nhã bình dị gần gũi, cho tới bây giờ cũng chưa từng khinh rẻ huynh đệ cấp thấp, tất cả đều xưng huynh gọi đệ, uống rượu ăn thịt.

Một vị bang chủ tốt như vậy, cái tên Toàn Quán Thanh kia có tài đức gì mà dám mưu đồ bí mật tạo phản?

Vì thế trong Cái Bang không ngừng truyền ra những lời đồn đại, mỗi lần một phiên bản khác nhau. Đầu tiên nói rằng là do Toàn Quán Thanh buông lời gièm pha với Ưông lão bang chủ, ác ý hãm hại Kiều bang chủ, cho nên Ưông lão bang chủ mới một chưởng giết hấn trừ hại; sau đó lại nói là do một vị trưởng lão hoặc đà chủ trong bang biết tâm địa độc ác của Toàn Quán Thanh, cho nên thay trời hành đạo, giết đi mạng chó của hấn; lại có tin đồn, là do một vị anh hùng hảo hán đi qua thấy chuyện bất bình liền thay Cái Bang giết tên tặc tử phản loạn này — còn nói muốn dâng rượu tỏ lòng thành kính với người bạn tốt không biết tên tuổi này!

Trong một khoảng thời gian ngắn, trên dưới Cái Bang đều xôn xao, giang hồ cũng nhiều đồn thổi. Bất quá án mạng của Toàn Quán Thanh, tạm thời vì hấn phạm thượng phản loạn cho nên không giải quyết nữa.

Kỳ thực nếu như không phải là do huyết thống Khiết Đan, lại thêm Toàn Quán Thanh đổ dầu vào lửa, thì Kiều Phong vốn rất được lòng mọi người trong bang. Vương Ngữ Yên thối thối chén thuốc đang bốc hơi trong tay, lại có chút đăm chiêu, Tiêu Viễn Sơn không phải là loại người chỉ giết nhân vật phụ như Toàn Quán Thanh đã thỏa mãn dừng tay đâu...

“Nguội hết rồi mà nàng còn thổi sao?” Mộ Dung Phục cầm một miếng mít hoa quả giơ lên trước mặt nàng, dỗ dành: “Uống thuốc đi, nghe lời.”

Vương Ngữ Yên vẽ mặt đau khổ bưng bát thuốc lên uống sạch một hơi, sau đó lập tức nhào lên cắn miếng mít táo trong tay Mộ Dung Phục.

“Chờ người thân thể khỏe mạnh, sẽ không phải uống thuốc nữa.” Mộ Dung Phục vuốt vuốt tóc nàng, “Đến lúc đó, người sẽ sinh một đứa nhỏ cho ta.”

Vương Ngữ Yên nghe xong liền đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Vậy đến lúc đó...lại nói sau.”

Thấy nàng thẹn thùng, Mộ Dung Phục ôn nhu cười cười, tiếp tục nói tiếp: “Nương của người, còn có cha của ta, tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đều muốn ôm cháu rồi. Tương lai chúng ta sinh nhiều đứa nhỏ một chút, sau đó hiếu thuận với bọn họ, để cả gia đình chúng ta hòa thuận ở Thái Hồ, được hay không?”

“Vâng.” Vương Ngữ Yên bị tương lai tốt đẹp mà hấn vẽ ra làm cho động lòng, nhẹ nhàng dựa đầu vào vai hấn, “Nhờ cha lại đòi quay về Thiếu Lâm Tự thì sao?”

Mộ Dung Phục cười nhẹ: “Ta thấy ông ấy thế này, có thể là không muốn đi nữa đâu. Chỉ là có chút e ngại mặt mũi, không nguyện ý thừa nhận bản thân đã già, cần nghỉ ngơi an hưởng mà thôi. Lúc này ông ấy không còn đau ốm nữa, chỉ cần chúng ta chờ cho ông ấy thông suốt mọi việc, tự nhiên ông ấy sẽ ở lại Yến Tử Ố.”

Một con bồ câu trắng như tuyết bay tới, dừng ở trên tay của Mộ Dung Phục. Hấn linh hoạt rút ra tờ giấy cột bên chân con bồ câu rồi mở ra.

Thấy hấn nhíu mày, Vương Ngữ Yên liền hỏi: “Biểu ca, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiền nhiệm bang chủ Cái Bang, Ưông Kiếm Thông, đã chết.”

39. Chương 39: Nửa Đêm Xông Vào Tàng Kinh Các

“Tiền nhiệm bang chủ Cái Bang, Ưông Kiếm Thông, đã chết.”

Tiêu Viễn Sơn! Trong đầu Vương Ngữ Yên lập tức hiện lên hình ảnh dũng mãnh cao lớn của ông ta, thốt lên: “Hắn cũng là bị giết chết?”

“Không, là bệnh chết.” Mộ Dung Phục nói ngắn gọn, “Bệnh cũ tái phát.”

Tiền nhiệm bang chủ Cái Bang Ưông Kiếm Thông thân thể không tốt, là chuyện mà giang hồ đều biết. Chỉ là ngay đúng lúc này bệnh chết, nhìn đâu cũng thấy là có âm mưu.

“Kiều đại ca đem án mạng của Toàn Quán Thanh tạm thời chấm dứt, để tất cả huynh đệ trong bang đến phúng viếng Ưông lão bang chủ. Thiên hạ này, quả thực không có chú rể nào bận rộn như hắn.” Vương Ngữ Yên có chút bất bình thay cho A Châu: “Thành hôn đã gần tháng rồi, mà hắn còn chưa đưa A Châu tỷ tỷ đi chơi được ngày nào.”

“A Châu hiểu biết như vậy, tất nhiên biết bản thân gả cho Kiều huynh đệ, tương lai phải trải qua những ngày thế nào.” Mộ Dung Phục cúi đầu, áp trán lên trán nàng, “Giống như người gả cho ta, người thích đi chơi, ta liền chiều người.”

Hai người vui cười náo loạn một phen, đang chuẩn bị đi đến chỗ Vương phu nhân dùng cơm với nàng, thì Mộ Dung Bác lại tới tìm bọn họ, muốn mời bọn họ đến chỗ hắn ăn.

Nàng và Mộ Dung Phục đã quy ước với nhau, buổi trưa sẽ ăn cơm với Vương phu nhân, buổi chiều mới cùng Mộ Dung Bác, làm như vậy sẽ khiến cả hai vị trưởng bối đều hài lòng. Vì sao Mộ Dung Bác lại muốn phá vỡ điều này?

“Ta định buổi chiều sẽ quay trở về...” Mộ Dung Bác tựa hồ có chút ngượng ngùng. Thật ra hắn rất chán ghét cuộc sống nay đây mai đó, dù sao thì hắn cũng đã nhận ra đời mình nhất định không thể làm xong nghiệp lớn phục quốc. Chỉ là hắn luyện tuyệt học của Thiếu Lâm vẫn chưa xong, mà ba huyết quan trọng trên người lại thường xuyên đau nhức. Lần trước Tiết Mộ Hoa cũng nói, là do hắn luyện công không đúng cách. Mộ Dung Bác là người cao ngạo như vậy, đối với hiểu biết về võ học của bản thân luôn tự tin, cho nên cảm thấy bản thân không có khả năng sai lầm. Vì thế, dưới sự không cam lòng này, hắn lật đi lật lại bộ võ công, cố ý muốn giải ra bí mật ẩn chứa trong đó.

Nếu không thì đến Thiếu Lâm thêm một lần nữa đi, hắn thầm nghĩ.

Mộ Dung Phục cũng không khuyên can, mà rất thoải mái đồng ý, sau đó sai người đi bẩm báo Vương phu nhân, bản thân thì dẫn theo Vương Ngữ Yên đi dùng cơm với Mộ Dung Bác.

Trước khi đi, Mộ Dung Bác thở dài, nhìn Mộ Dung Phục, dường như muốn nói gì đó, rầu không ngừng rung rung, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

“Cha, sau khi xong việc nhớ trở lại.” Mộ Dung Phục nhàn nhạt nói.

Mộ Dung Bác chăm chú nhìn con trai, vội vàng mở miệng nói “Được”, sau đó quay đầu giờ roi ngựa bước đi.

Mất thấy bóng dáng Mộ Dung Bác xa dần, Vương Ngữ Yên sợ trong lòng Mộ Dung Phục không vui, liền vòng tay ôm thắt lưng hắn, thử kêu một tiếng: “Biểu ca?”

“Yên nhi, không phải mấy hôm trước ngươi kêu ở nhà hoài khó chịu sao?” Mộ Dung Phục cảm xúc nhìn không ra sự khác thường, “Đi, chúng ta về thu dọn một chút.”

“Đi đâu?” Vương Ngữ Yên bị tư duy thay đổi quá nhanh của hắn làm cho khó hiểu, vội nói, “Không phải là huynh muốn đi theo...”

“Người hiểu ta, không ai ngoài muội.” Mộ Dung Phục kéo nàng vào trong nhà, “Chúng ta cũng đi Thiếu Lâm Tự.”

Gần đây Cái Bang xảy ra nhiều chuyện lạ, mà vị cao thủ Khiết Đan thần bí kia hình như có liên hệ không ít với Cái Bang và Mộ Dung gia. Cũng không biết là do xuất phát từ sự hiểu thuận và quan tâm với phụ thân, hay là trực giác mơ hồ mách bảo hắn, Mộ Dung Phục cảm thấy lần này phụ thân đến Thiếu Lâm Tự, sẽ không hề đơn giản và thuận lợi.

Còn nữa, bởi vì thân thể của Mộ Dung Bác, cho nên hẳn không thể không đi chuyến này. Ngày đó Tiết Mộ Hoa xem mạch cho Mộ Dung Bác xong, trước mặt Mộ Dung Bác, chỉ nói là luyện công không đúng, cho nên chân khí không điều hòa trong cơ thể. Nhưng lúc Mộ Dung Phục tiễn hẳn ra ngoài, Tiết thần y đã âm thầm nói cho hẳn, người bệnh kia tuy là luyện võ công chính thống, nhưng không biết vì sao lại có âm khí xâm nhập vào cơ thể, tuy không ảnh hưởng tới tính mạng, nhưng lập tức phải đình chỉ không luyện nữa. Mà cho dù có ngừng lại, thì sự tổn thương mà loại võ công này mang lại cho cơ thể cũng không có cách nào chữa trị được.

Vì thế, Mộ Dung Phục đã không ngừng khuyên can phụ thân, muốn ông ấy không nên mạo hiểm luyện tuyệt học của phái Thiếu Lâm. Nhưng, bất đắc dĩ là, sau khi tâm phục quốc phai nhạt, Mộ Dung Bác lại đắm chìm vào trong võ thuật, có nói gì cũng không chịu dừng. Lần này quay về Thiếu Lâm Tự, tuy cha hẳn ngoài miệng là nói muốn đến từ biệt những người bạn đã kết giao lúc trước, nhưng trong lòng Mộ Dung Phục hiểu rất rõ, ông ấy đối với tuyệt học của Thiếu Lâm vẫn chưa chết tâm. Cho nên Mộ Dung Phục muốn ngăn sự cố chấp và liều lĩnh của Mộ Dung Bác lại.

Đối với quyết định này của hẳn, Vương Ngũ Yên tất nhiên tán thành. Bất quá về chuyện của Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Phục mới chỉ là suy đoán, còn nàng thì rõ ràng biết, Tiêu Viễn Sơn chính là cha đẻ của Bang chủ Cái Bang Kiều Phong, lại có nợ máu với Mộ Dung gia. Mà đáng sợ nhất chính là sự phát triển của việc này, cũng như khả năng ân oán có thể xóa bỏ hay không, đều không do sự quyết định của nàng.

Điều duy nhất nàng biết, chính là sau khi Tiêu Viễn Sơn xuất hiện, ân oán mười mấy năm trước kia cũng sẽ dần lộ rõ. Cho nên, bây giờ “đại ca đứng đầu” Huyền Từ còn đang sống ở Thiếu Lâm Tự thì việc canh giữ xung quanh Thiếu Lâm Tự là điều đúng đắn phải làm.

Hai người thương lượng xong xuôi, chỉ mang theo những đồ dùng cần thiết, rồi theo chân Mộ Dung Bác tới Thiếu Lâm Tự.

Thiếu Lâm Tự này, đối với người ít ra ngoài như Vương Ngũ Yên mà nói, cũng là đã rất quen thuộc. Mấy lần đến đây, chỉ bởi vì là con gái, cho nên không lần nào nàng được đi vào. Cái lệ không tiếp nữ thí chủ của Thiếu Lâm, thật sự là quá cổ hủ.

“Biểu ca, lần này nếu huynh vào bên trong, nhất định phải mang theo muội nha, như vậy mới không uổng công muội đến đây.” Vương Ngũ Yên náu mình trên cây, vươn đầu ra từ một tán lá xum xuê rậm rạp, nhỏ giọng nói.

Mộ Dung Phục ấn đầu nàng xuống, thì thầm: “Ta chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn cho người. Nếu để người vào đó, nhờ chẳng may xảy ra chuyện gì thì người bảo ta phải làm sao.”

Lời này nghe tuy là quan tâm, nhưng rõ ràng cũng có ý tứ cười nàng cứ ra ngoài là luôn gặp tai họa. Nàng trừng mắt với hẳn một cái, sau đó lại nín tay Mộ Dung Phục nói: “Chúng ta vì sao không đến nơi cha ở, mà lại trốn ở đây?”

“Dù sao ông ấy cũng sẽ đến Thiếu Lâm Tự, chúng ta trước đến đây, đỡ phải bôn ba, có gì không tốt?” Mộ Dung Phục đưa tay ra sau đầu, thoải mái mà dựa vào thân cây.

“Vạn nhất hôm nay cha cùng bạn bè nói chuyện phiếm uống rượu cả đêm, vậy chúng ta ngồi ở đây không phải là công cốc sao?” Vương Ngũ Yên vội la lên.

Mộ Dung Phục kéo nàng dựa vào người hẳn, nhàn nhã nói: “Không ai hiểu cha bằng con, với tính tình của ông ấy, nhất định đêm nay sẽ lên vào Thiếu Lâm Tự.

Bóng đêm dần dần bao phủ, trong Thiếu Lâm Tự bắt đầu thấp đèn sáng rực. Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên, để tiện đi lại ban đêm, đều mặc quần áo màu xanh thẫm, so với quần áo đen, kỳ thực càng thích hợp đi lại ở chỗ ánh sáng mờ ảo thế này. Vương Ngũ Yên chờ lâu, bắt đầu không có kiên nhẫn, liền ôm cánh tay Mộ Dung Phục đòi hẳn kể chuyện xưa cho nghe. Mộ Dung Phục lại đưa ngón tay lên miệng, nhẹ nhàng “Suỵt” một tiếng, ý bảo nàng cẩn thận lắng nghe.

Quả nhiên, không bao lâu sau, một bóng người màu đen xẹt qua. Bóng dáng kia đi rất nhanh, nếu như không phải Mộ Dung Phục bây giờ đã thành cao thủ hạng nhất, mà võ công của Vương Ngũ Yên cùng gần được như vậy thì sợ rằng đã tưởng bản thân hoa mắt.

“Kỳ quái, thân hình này dường như không phải là phụ thân.” Mộ Dung Phục dùng truyền âm nhập mật nói, “Yên nhi, cẩn thận, đi sau ta.”

Vương Ngữ Yên gật đầu, hai người sử dụng Lăng Ba Vi Bộ, đuổi theo người kia vào trong Thiếu Lâm Tự. Chỉ thấy bóng người này không chút chần chừ, mà trực tiếp quẹo trái nghiêng phải, chạy tới một lầu các, hiển nhiên là rất quen thuộc với bố trí bên trong Thiếu Lâm Tự. Thấy người đó không chút do dự chui vào một cái lầu, Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên nhìn nhau, đều đồng thời dừng lại bên ngoài, quan sát tình huống xung quanh.

Gian lầu này rất khác với các lầu khác trong Thiếu Lâm Tự, nó đứng độc lập một mình, không chung tường với các lầu khác, hơn nữa còn cách rất xa. Trước lầu có một cái ao, lầu này tuy có hai tầng, nhưng mỗi tầng lại cao hơn các tầng thông thường rất nhiều. Cho nên nơi đây không phải là nơi ở của tăng nhân trong chùa, lại càng không phải là gian thờ Phật tổ. Vương Ngữ Yên từ nhỏ đã đọc sách trong phòng sách nhà mình, vừa thấy bố cục của lầu này liền biết ngay đây chính là Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự.

Chỗ cất sách, tất nhiên là phải cẩn thận phòng cháy. Nơi này xây đơn độc, cách xa chỗ tăng nhân ở, chính là để phòng hỏa. Mà ao trước lầu cũng là để phòng nếu có hỏa hoạn thì còn kịp mang nước ra dập. Tầng một là để trữ sách phổ cập, tầng hai là dùng mộc bản khắc lên, cũng là để tránh cho cháy lan rộng.

Mộ Dung Phục cũng nhất trí với phán đoán của nàng, hai người truyền âm thương lượng vài câu, nghĩ một lát, đều bay tới cái cửa sổ trên lầu hai. Mộ Dung Phục nghiêng tai nghe ngóng, sau đó vọt vào trốn dưới một giá sách.

Thấy hẩn làm như vậy, Vương Ngữ Yên cũng học theo, nấp sau một giá sách khác. Giấy Tuyên Thành rất mềm, mà khinh công của hai người lại cao, cho nên lúc rơi xuống đều không có chút tiếng động nào.

Mộ Dung Phục thò đầu ra nhìn, lại đem lỗ tai dán sát vào sàn nhà, để bảo đảm nắm bắt được mọi thanh âm ở đây. Vương Ngữ Yên cũng làm theo, nhưng lại ngại sàn nhà bị người dẫm chân rất bẩn, cho nên trước tiên lấy một cái khăn trải lên trên đất, xong xuôi mới dán tai vào. Mộ Dung Phục thấy vậy, mỉm cười nhìn nàng.

Giờ phút này, ở tầng dưới, liền vang lên tiếng đối thoại của một đôi nam nữ.

“Thì ra người chính là tên ác nhân đoạt đi con ta ngày đó!” Diệp nhị nương bị điểm huyết, không thể động dậy, nhưng trong mắt nàng không ngừng tràn ra sự tức giận và độc ác.

“Nếu nói là ác nhân, ta so ra còn kém phụ thân của đứa nhỏ đó nhiều.” Một thanh âm nam tử trầm thấp nghiêng rằng nghiêng lợi vang lên.

Vương Ngữ Yên giật mình, lập tức nhìn Mộ Dung Phục, liền thấy hẩn gật đầu với mình. Hai người họ đều nghe được, đây chính là thanh âm của Diệp nhị nương và Tiêu Viễn Sơn. Chẳng qua Mộ Dung Phục không biết, cho nên trong lòng nghĩ chính là “vị tiền bối Khiết Đan kia.”

Diệp nhị nương nghe vậy, trong lời nói liền bớt đi một phần tức giận, lại nhiều thêm một phần kinh hoàng: “Người...nói bậy bạ gì đó! Hải tử của ta không có cha!”

“Ta ẩn núp tại Thiếu Lâm Tự hai mươi mấy năm, chuyện tình có thể thoát khỏi ánh mắt của ta? Các người gặp gỡ thế nào, lại nhờ Kiều bà bà đỡ đỡ ra sao, ta đều biết rất rõ.”

Nắm chặt tay vào vạt áo, Tiêu Viễn Sơn lạnh giọng nói, “Hắn giết thê tử của ta, đoạt con ta, khiến ta hơn mười mấy năm phải sống cuộc sống như địa ngục. So ra, ta mới chỉ là đoạt đứa con của hẩn, ném vào vườn rau của Thiếu Lâm Tự, nhưng vẫn để cha con họ mỗi ngày thấy mặt nhau, đã là nhân từ lắm rồi.”

Diệp nhị nương nghe hẩn nói chuyện này, toàn thân run rẩy, sợ sệt một lúc thì nước mắt mới rơi xuống: “Mặc kệ người có thù oán gì với hẩn, nhưng con ta là vô tội mà...Con của ta, ta nhớ đến con ta bao nhiêu năm nay, vậy mà hẩn lại luôn được nhìn thấy cha hẩn...”

Tiêu Viễn Sơn quăng một tên tiểu hòa thượng đang hôn mê xuống dưới chân Diệp nhị nương, hừ lạnh một tiếng: “Hiện giờ ta lại nhân từ thêm một ít, đem con trả cho người, để mẫu tử các người đoàn tụ, thế nào?”

Diệp nhị nương dùng sức giãy giụa, muốn nâng tên tiểu hòa thượng kia dậy, bất đắc dĩ nàng không thể động dậy, vì thế lại nói: “Người tốt cuộc là ai? Ta cầu xin người, giải huyết cho ta, để ta ôm con một cái.”

Tiêu Viễn Sơn chậm rãi tiến lại gần, ánh trăng ngoài cửa sổ như phát sáng quanh người hắn. Hắn giải huyết ngủ cho tiểu hòa thượng kia, sử dụng truyền âm nhập mật nói: “Giải cũng được, nhưng mẫu tử các người không được tùy tiện động dục, ta cho các người nói chuyện một lát.”

Lúc này, tiểu hòa thượng kia thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi tỉnh dậy. Diệp nhị nương bất chấp ý tứ trong lời nói của Tiêu Viễn Sơn, vội vàng kêu: “Hư Trúc! Con ngoan, người không sao chứ?”

Tiểu hòa thượng mở to mắt nhìn bốn phía xung quanh, vốn định ngồi dậy, nhưng bởi vì những huyết khác vẫn bị điểm, cho nên chỉ có thể nói mà không thể cử động. Hắn liền niệm “A Di Đà Phật”, sau đó cung kính nói: “Đa tạ nữ thí chủ đã quan tâm, xin hỏi tiểu tăng hiện giờ đang ở đâu?”

Diệp nhị nương thấy hắn mở mắt, vui mừng không thể diễn tả, mà nghe lời nói của hắn, nửa mừng nửa giận, nói: “Con ngoan, ta là mẹ ruột của con đây!”

Hư Trúc ngẩn người, sau đó ngây ngô cười nói: “Nữ thí chủ, xin ngài đừng đùa, sư phụ nói ta không cha không mẹ, là do sư phụ nhặt được.”

Diệp nhị nương nước mắt đầy mặt, chỉ hận không thể nhào qua ôm Hư Trúc: “Ta vừa sinh con không lâu, liền điểm ở trên lưng và móng người chín vết hương. Có phải trên người người có ấn ký đó không?”

Hư Trúc ánh mắt ngơ ngác nhìn Diệp nhị nương, mãi sau mới nói được một câu: “Người, người thực sự là mẹ ta?”

Diệp nhị nương khóc to: “Con của ta a...”

Thấy nàng ánh mắt từ ái, vẻ mặt chân thành tha thiết, cho nên Hư Trúc chưa bao giờ được hưởng tình thương của mẹ liền bật thốt lên: “Nương! Người là nương của ta!”

Dưới lầu Hư Trúc và Diệp nhị nương mẫu tử gặp nhau, không ngừng khóc, mà ở tầng trên, Vương Ngũ Yên liền truyền âm với Mộ Dung Phục, nói: “Muội thấy, tên tiểu hòa thượng này quá dễ tin người rồi, nếu như có ai từng lên nhìn hắn tắm rửa, tất nhiên biết trên người hắn có cái gì, chẳng lẽ đều sẽ là nương hắn sao?”

Mộ Dung Phục bật cười, kéo tai nàng: “Nào có phải ai cũng bướng bỉnh như ngươi, dám đi nhìn lên hòa thượng Thiếu Lâm Tự tắm rửa?”

Vương Ngũ Yên le lưỡi, lại nghe Mộ Dung Phục tiếp tục nói: “Trong lời nói của vị tiền bối kia, dường như cha của tiểu hòa thượng này chính là một vị cao tăng trong chùa, lại có nợ máu với ông ấy. Một vị hòa thượng, lại có con riêng, còn giết thê tử, đoạt con trai của người ta, việc này thật sự quá kì lạ, vượt ngoài sức tưởng tượng của ta.”

Mà nghe tiếng khóc thương tâm của mẫu tử dưới lầu, Vương Ngũ Yên nhất thời cảm thương, truyền âm cho Mộ Dung Phục: “Có thể thấy Thiếu Lâm Tự cũng chỉ thế thôi, cao tăng lại không chịu tuân thủ giới luật, không những dâm dục với Diệp nhị nương, lại còn đẻ ra một đứa con trai lớn như vậy?”

Lúc này, lại nghe dưới lầu có tiếng của một người già: “A di đà Phật, Tiêu thí chủ, người gọi lão nạp tới đây, có chuyện gì muốn nói sao?”

40. Chương 40: Không Tiếc Thân Hóa Thành Tro

Lúc này, lại nghe dưới lầu có tiếng của một người già: “A di đà Phật, Tiêu thí chủ, người gọi lão nạp tới đây, có chuyện gì muốn nói sao?”

Tiêu Viễn Sơn xì một tiếng khinh miệt, oán hận nói: “Huyền Từ! Ngươi đã phạm vào điều cấm, còn giả bộ làm cái gì. Ngươi nhìn xem, trên mặt đất là ai?”

Huyền Từ không có động tác gì, mà chỉ ở tại chỗ nói “A di đà Phật”, sau đó xoay người hành lễ: “Chuyện ở Nhạn Môn Quan hai mươi mấy năm trước, lão nạp thật sự xin lỗi thí chủ. Những năm gần đây, ta luôn luôn áy náy trong lòng, không biết phải làm sao để bồi thường cho tội nghiệt năm đó.”

Lúc biết được phụ thân của Hư Trúc và phương trượng Thiếu Lâm Huyền Từ, Mộ Dung Phục cũng chỉ nhún mày, không mấy may dao động. Nhưng vừa nghe đến ba chữ “Nhận Môn Quan”, hần liền biến sắc. Vương Ngữ Yên lặng lẽ nắm tay hần, chỉ cảm thấy đầu ngón tay luôn ẩm áp lại có chút lạnh lẽo. Trong lúc nhất thời, lại nhớ tới năm đó cùng Mộ Dung Phục giám sát Mộ Dung Bác ở dưới gốc hòe, trong lòng nàng liền chua xót, lồng tay vào tay hần, mười ngón chặt chẽ không rời.

Tiêu Viễn Sơn ha hả cười, trong tiếng cười tràn đầy thâm lương và phần nộ: “Người biết là tốt rồi, hiện thời người định bồi thường thế nào, nói ra ta nghe thử?”

Huyền Từ bước về phía trước một bước, nương theo ánh trăng thấy rõ Diệp nhị nương và Hư Trúc đang nằm rạp trên mặt đất, liền thất thanh nói: “Đây là...”

“Đây là người phụ nữ và đứa con riêng của người đó!” Tiêu Viễn Sơn trầm giọng đáp.

Huyền Từ khiếp sợ nhìn Diệp nhị nương, lại thấy bà rưng rưng nước mắt gật đầu với hần.

“A di đà Phật, Tiêu lão thí chủ, người cùng lệnh lang chia lìa gần ba mươi năm không được gặp nhau, nhưng dù sao cũng biết hần võ công cao cường, thanh danh cũng tốt, là anh hùng hảo hán trên giang hồ, tất sẽ cảm thấy được an ủi. Nhưng còn ta, hàng ngày nhìn thấy con, mà vẫn chỉ nghĩ nó bị cường đạo bắt đi, sống chết không rõ, ngày đêm đau đớn khôn nguôi vì không có tin tức của nó.” Huyền Từ nói tới đây, mỉm cười, “Quả thật là gieo nhân nào, gặt quả ấy.”

Huyền Từ không nói thẳng ra thân phận của Kiều Phong, mà chỉ mơ hồ miêu tả một chút, chính là vì không muốn Diệp nhị nương và Hư Trúc biết rõ chuyện này. Hần sợ nếu hai người kia biết rõ, như vậy Tiêu Viễn Sơn nhất định sẽ giết người diệt khẩu.

Mộ Dung Phục nghe tới đây, trong lòng âm thầm suy nghĩ, không biết vị anh hùng hảo hán mà Huyền Từ nói đến là vị nào? Hần rất thông minh, liền nhớ đến chuyện Tiêu Viễn Sơn giết Toàn Quán Thanh, mà Ưông Kiếm Thông sau đó lại đột nhiên bệnh chết, trong đầu lập tức hiện ra một hình ảnh. Nghĩ tới đó, hần liền hít một hơi lạnh. Mà Vương Ngữ Yên thấy hần khác thường, liền dùng ánh mắt hỏi, Mộ Dung Phục bèn dùng khẩu hình nói: “Kiều Phong!”

Vương Ngữ Yên rất kinh ngạc, đồng thời lại nhẹ nhàng thở ra. Mộ Dung Phục có thể tự phán đoán ra chuyện này, như vậy nàng sẽ không cần phải ám chỉ cho hần nữa. Nhưng sau đó Vương Ngữ Yên lại tiếp tục lo lắng, Mộ Dung Phục đối với Tiêu Viễn Sơn bây giờ mà nói chính là bạn tốt lại trở thành con của kẻ thù truyền kiếp, trong lòng hần tất nhiên sẽ kinh hoàng.

Thấy trong mắt nàng tràn ngập lo lắng, Mộ Dung Phục liền nắm chặt tay Vương Ngữ Yên, nhẹ nhàng lắc đầu.

Hư Trúc đột nhiên tỉnh ngộ, nhìn quanh một hồi, mê man nói: “Nương, ta không hiểu, vị thí chủ kia nói, phương trượng là cha ta. Phương trượng thực sự là cha ta sao? Vì sao chỉ trong một đêm, ta lại thành đứa nhỏ có cả cha lẫn nương rồi?”

Diệp nhị nương không nói gì, chỉ rống lên thất thanh. Mà Huyền Từ thì ánh mắt phức tạp, ông thở dài một hơi, định vươn tay xoa đầu Hư Trúc, nhưng được nửa đường lại thu tay về.

“Thù con đã báo, vậy thù thê tử thì sao?” Tiêu Viễn Sơn ghen ngào, ánh mắt đỏ bừng, “Một nữ nhân không biết chút võ công nào, sao các người lại nhẫn tâm sát hại nàng? Còn nói cái gì mà đức Phật từ bi?”

Huyền từ lại niệm một câu “A di đà Phật”, sau đó từ từ nhắm mắt lại, nói: “Tiêu thí chủ, ngài định thế nào? Nếu muốn lão nạp chết để nhận tội, vậy lão nạp muôn chết cũng không dám chối từ.”

“Người chết? Đừng có nói dễ nghe như vậy!” Tiêu Viễn Sơn đi đến bên cạnh Diệp nhị nương và Hư Trúc, đặt tay lên huyệt Thiên Linh của Diệp nhị nương, “Ta muốn để người ném thử mùi vị vợ chết, gia đình li tán như ta năm đó.”

Huyền Từ vội vàng bước về phía trước, ngăn cản: “Tiêu thí chủ, tội nghiệt của ta không liên quan đến nàng, xin ngài giơ cao đánh khẽ, lão nạp lập tức sẽ lấy cái chết để tạ tội.”

Diệp nhị nương cả kinh, khóc nức lên: “Người không thể như vậy! Đời này của ta coi như có chết cũng không hối hận. Còn người là phương trượng Thiếu Lâm, tội gì phải vì ta mà chịu chết?”

Tiêu Viễn Sơn cười lạnh một tiếng, giật lấy tóc của Diệp nhị nương, chỉ vào mặt nàng, nói: “Hắn sẽ vì người mà chết? Đừng có thiếp vàng lên mặt mình nữa. Một tên nam nhân đã sinh con mà còn không chịu cưới người, lại để mặc cho người lưu lạc hai mươi mấy năm, sẽ vì người mà chết sao? Hắn chẳng qua không muốn tạo nhiều sát nghiệp, hắn là vì Phật Tổ mà chết thôi! Nữ nhân và Phật Tổ hắn đều muốn, con mẹ nó, hắn chính là một lão hòa thượng dối trá!”

Diệp nhị nương ghen hống nhìn trôn trối Huyền Từ, nhưng không biết phải phản bác thế nào.

Càng nói càng tức, Tiêu Viễn Sơn đẩy Diệp nhị nương ra, oán hận nói: “Con lừa trọc kia, người căn bản không hề coi nàng là vợ, thì nàng làm gì có đủ tư cách... Vẫn là con đi, người ném thử cảm giác mất con xem, cũng công bằng đấy chứ?”

Hư Trúc ngồi ở một bên, tuy rằng không hiểu Tiêu Viễn Sơn đang nói gì, nhưng thấy tình trạng của mẫu thân, cho nên khi Tiêu Viễn Sơn đặt tay lên huyệt Thiên Linh của hắn, hắn vẫn bình tĩnh nói: “Phật môn thanh tịnh, thỉnh vị thí chủ này đừng nói lời ô uế, làm nhục Phật Tổ, hơn nữa, xin ngài đừng trách móc mẹ ta và phương... và cha ta!”

Huyền Từ nghe vậy, thở dài một tiếng, từ ái nhìn Hư Trúc: “Hư Trúc, người là một hài tử tốt, một lòng hướng Phật, là ta có lỗi với người. Nhị nương, ta cũng có lỗi với người.”

Dứt lời, hắn lập tức ngồi xếp bằng xuống, vẻ mặt trang nghiêm, chấp tay trước ngực nói: “Tiêu thí chủ, xin hãy thả bọn họ ra, ta sẽ tự đoạn kinh mạch mà chết.”

“Không ——!” Diệp nhị nương và Hư Trúc vội hô to lên.

Vương Ngũ Yên nghe thấy cũng lo lắng, vừa quay đầu lại, thì thấy Mộ Dung Phục đã đứng thẳng dậy, giống như chuẩn bị hành động. Nàng vội vàng truyền âm cho hắn, nói: “Biểu ca, huynh muốn cứu lão hòa thượng đó?”

“Đó là chuyện riêng của bọn họ, ta căn bản không thể nhúng tay vào.” Mộ Dung Phục cau mày, “Nhưng ân oán này, nói đến cùng, vốn là do cha ta mà thành, cho nên bây giờ bất luận kẻ nào cũng có thể trở mặt nhìn Huyền Từ chết, ngoại trừ ta.”

“Nhưng, hiện tại vị tiền bối kia đang nổi nóng, huynh nếu bước ra, ông ấy liền giết huynh luôn thì sao?”

“Cha nợ con trả, ông ấy có làm vậy thì cũng không sai. Bất quá, người yên tâm, ta cũng không phải là không có năng lực chống trả.”

Vương Ngũ Yên gấp đến nỗi nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nếu như nàng đứng trên phương diện chính nghĩa mà nói, nhất định phải cứu, nhưng mà nàng không muốn hắn bị tổn hại. Nếu hắn có mệnh hệ gì, nàng làm sao sống nổi...

“Nha đầu ngốc, nhìn người kia, hấp tấp như vậy khiến người dưới lầu đã nghe thấy hô hấp của người rồi.” Mộ Dung Phục cười nhẹ, hôn nàng một cái, “Người ở chỗ này chờ ta, ta đi xuống một lát, lập tức sẽ về. Chỉ cần có người ở đây, ta sẽ không để bản thân xảy ra chuyện gì.”

“Không, huynh đã nói đi đâu cũng sẽ mang theo muội!” Thấy hắn bước đi tựa hồ như tráng sĩ Kinh Kha, nàng vội vàng kéo tay hắn cùng nhảy xuống.

Sàn gỗ liền “ầm” một tiếng. Lập tức tiếng khóc tiếng kêu tiếng tranh cãi dưới lầu liền im bật.

“Vị bằng hữu đang ở trên, không biết có gì chỉ giáo?” Tiêu Viễn Sơn trong giọng nói ẩn chứa lửa giận vô cùng. Cái này cũng khó trách ông ta, bất kì ai vào thời điểm phóng hỏa giết người mà bị cản lại, cũng không thể có sắc mặt hòa nhã được.

“Hiện giờ huynh nhất định phải mang theo ta rồi.” Vương Ngũ Yên hiên ngang lăm lăm ôm lấy cánh tay của Mộ Dung Phục, dường như sợ hắn bỏ lại nàng một mình đi xuống lầu.

Mộ Dung Phục cười khổ, nắm tay nàng, vừa muốn nói chuyện, lại nghe thấy có tiếng một người nhảy xuống sàn.

Vừa rồi còn có một người khác nữa cũng trốn ở tầng trên của Tầng Kinh Các?

“Mộ Dung thí chủ, lão nạp còn tưởng rằng chúng ta đã âm dương cách trở. Người đã bước ra, làm sao lại còn che mặt?” Huyền Từ mở miệng tiếp đón.

“Đại sư quả nhiên inh, liếc mắt một cái đã nhận ra ta.” Người nọ cởi khăn đen trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt thanh tú nho nhã, “Không sai, chính là tại hạ.”

Nghe thấy thanh âm của phụ thân, trong lòng Mộ Dung Phục liền căng thẳng, mặc kệ phụ thân là vì cái gì mà xuất hiện, nhưng vào lúc ngàn cân treo sợi tóc này, chỉ cần sơ ý một chút liền lập tức mất mạng. Mà hần thân là con của Mộ Dung Bác, há có thể cứ tiếp tục trốn tránh? Lại nhìn thấy Vương Ngữ Yên cầm tay hần không buông, cũng hiểu rõ nàng quyết tâm cùng hần đồng sinh cộng tử, trong lòng không khỏi cảm động, cũng cầm tay nàng bước ra.

Thấy trên lầu lại có hai người tuổi trẻ nhảy xuống, đứng bên cạnh Mộ Dung Bác, Huyền Từ liền không hiểu gì cả. Mà Diệp nhị nương và Hư Trúc cũng bị ba người bọn họ làm cho nghi hoặc.

“Nghệp chương, ta đã vì các người không cẩn thận làm ra tiếng vang mà xuất đầu lộ diện, các người còn vì cái gì mà nhảy xuống nữa hả?” Mộ Dung Bác giẫm chân thổ dài.

“Cha, nhiều người ắt sẽ có nhiều ý thôi.” Thấy Mộ Dung Phục bình tĩnh như không, Vương Ngữ Yên đành cẩn thận dè dặt nói, “Biểu ca cũng là lo lắng cho cha.”

“Mộ Dung tiểu tử, người mang theo nàng dâu trốn ở đây nghe lén chúng ta nói chuyện làm gì? Mà lão nhân cùng ta trốn ở Thiếu Lâm Tự suốt hai mươi năm này, hóa ra là cha người a?” Tiêu Viễn Sơn thấy Mộ Dung Phục, sắc mặt cũng hơi bình tĩnh lại, nhưng trong lòng vẫn khó chịu.

“Đúng vậy. Bái kiến các vị tiền bối.” Mộ Dung Phục nhếch môi. Giờ hần đã biết rõ mọi chuyện, nếu không tự mình bước ra, sợ rằng chuyện này sẽ không biết phải làm sao để kết thúc.

Trong lòng nhất thời không ai đáp lại. Vương Ngữ Yên thấy vậy, bất an nhìn bốn phía, lại nói: “Các vị tiền bối, mọi người có chuyện gì xin bình tĩnh nói, không cần đánh đánh giết giết, nơi này là Phật môn thanh tịnh, làm như vậy không tốt.”

“Lời của vị nữ thí chủ này rất có lí, nhưng mà nếu thí chủ không đến nơi này thì tốt hơn, Thiếu Lâm Tự chúng ta không đón nữ khách.” Hư Trúc nghiêm trang nói.

“Hòa thượng ngốc, không phải nương người cũng ở đây sao?” Vương Ngữ Yên cau lên, quát, “Nàng thì không phải nữ sao?”

Hư Trúc ngẩn người, cảm thấy đúng là vậy, nhưng vẫn có chỗ nào không đúng, cho nên không biết phải nói gì.

“Aizz, người ăn chay quả thật đầu óc đều không tốt. Nương của người là bị người ta bắt tới đây, ta lại là tự mình đi vào, tất nhiên chúng ta không giống nhau. Người nếu hỏi lại ta như vậy, chẳng phải ta sẽ không còn lời nào để cãi sao?”

Hư Trúc tỉnh ngộ: “Đa tạ nữ thí chủ đã chỉ giáo.”

Tiêu Viễn Sơn thấy bản thân khổ tâm mới thiết kế được cục diện hôm nay, đột nhiên lại bị ba người nhà Mộ Dung kia phá hỏng. Nhất là đoạn đối thoại của tiểu cô nương và hòa thượng ngốc kia đã khiến không khí vốn đang nghiêm túc trở nên như trò đùa. Tiêu Viễn Sơn nhất thời có cảm giác bất lực, liền khụ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Không biết Mộ Dung các người ở đây làm gì. Bất quá, ta cùng với Mộ Dung lão nhân đánh nhau mấy lần, bất phân thắng bại, cảm thấy rất khâm phục. Mà Mộ Dung tiểu tử và nàng dâu cũng từng giúp ta. Cho nên ta khuyên các người đừng chõ mũi vào chuyện này, ta và lão lừa trọc này có thù oán rất lớn, hôm nay nhất định nếu còn ta thì không còn hần, nếu còn hần thì không có ta.”

Huyền Từ vỗ tay, sau đó nhắm mắt nói: “A di đà Phật, thiên đạo luân hồi, nhân quả tuần hoàn. Tiêu thí chủ, vị Mộ Dung lão thí chủ này, cùng với ân oán năm đó của chúng ta, có quan hệ rất lớn. Hần giả chết nhiều năm, hóa ra lại cũng trốn ở đây. Thiên cơ thật là huyền diệu, huyền diệu a...”

Tiêu Viễn Sơn lập tức nghe ra ẩn ý, liền quát: “Hần và chuyện ở Nhạ Môn Quan, có quan hệ gì?”

Huyền Từ chỉ vào Mộ Dung Bác nói: “Mộ Dung lão thí chủ, ta và người giao hảo nhiều năm, xưa nay rất kính trọng con người của người. Ngày ấy chính là người đã báo cho ta về chuyện có võ sĩ Khiết Đan muốn đến cướp bí kíp của Thiếu Lâm ta, cho nên lão nạp tất nhiên tin tưởng không hề nghi ngờ. Sau đó ngộ sát người tốt, lão nạp lại không thấy người đến. Sau đó nghe tin người bệnh nặng qua đời, lão nạp cũng rất đau đớn, luôn luôn nghĩ người cũng giống như lão nạp, là tin nhầm người khác, cho nên mới vô tình gây tội, trong lòng áy náy, đến nỗi chết trẻ, nào ngờ...”

Tiêu Viễn Sơn giống như bị đập một búa thật mạnh vào lòng, thì ra hai mươi mấy năm nay, hắn tâm tâm niệm niệm muốn báo thù tên đại ác nhân Huyền Từ, nay mới biết lão ta chẳng qua là tin nhầm người. Mà kẻ đầu sỏ đứng sau giết đây, giả truyền tin tức, lại chính là người cùng hắn giao thủ mấy lần trong Thiếu Lâm, Mộ Dung Bác. Trong lòng Tiêu Viễn Sơn trở nên mờ mịt, mọi thứ đều trở nên mơ hồ, chỉ có nỗi thống hận với Mộ Dung Bác là dần dần rõ ràng. Phần nộ tràn vào trong tim hắn như hồng thủy, khiến cho thân hình cao lớn của hắn cũng run rẩy.

Mộ Dung Bác rũ mắt, nhàn nhạt nói: “Thân là hậu duệ của hoàng thất Đại Yển, trọng trách trên vai, có một số việc ta không thể không làm. Ta ngày đó là thật lòng làm bạn với người, nhưng cho dù có là bằng hữu, thì cũng không thể so với nghiệp lớn phục quốc được.”

“Mộ Dung...Đại Yển...Thì ra người chính là hoàng thất Tiên Ti! Hóa ra ngày đó người muốn mượn chuyện này để khơi mào chiến tranh Tống Liêu, nhằm mưu lợi bất chính.” Huyền Từ vẻ mặt đau xót, lắc đầu thở dài, “Nhưng mà mưu đồ của kia cũng người, dù sao cũng khó thành, việc gì phải hại chết nhiều tính mạng vô tội như vậy?”

“Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên. Cái này đều là do số mệnh, ta cũng không nói được gì.” Mộ Dung Bác nhìn thoáng qua hai nắm tay đã xiết chặt của Tiêu Viễn Sơn, nói, “Tiêu huynh, năm đó là sai lầm của ta, về tư thì ta thật sự thẹn với người, nhưng về công, nếu lại cho ta thêm một cơ hội nữa, ta cũng vẫn làm như vậy.”

“Mộ Dung lão tặc! Người còn mặt mũi để nói như vậy ư!” Tiêu Viễn Sơn hét lên một tiếng, xông thẳng đến Mộ Dung Bác.

“Tiền bối, xin khoan đã.” Mộ Dung Phục cũng vội xông lên, đứng chắn giữa hai người.

“Phục nhi, việc này xảy ra từ lúc người còn chưa sinh, không có quan hệ với người, tránh ra.”

“Tiểu tử thôi, rút cho ta!”

Thanh âm của Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn đồng thời vang lên, một người là sợ con mình bị thương, một người là lòng đầy lửa giận, chỉ hận không thể lập tức băm nát tên hung thủ kia. Nhưng, tóm lại cả hai nhìn thấy Mộ Dung Phục thì cũng đều ngừng tay.

Cho dù là như thế, Vương Ngũ Yên vẫn là vạn phần lo lắng, ánh mắt không ngừng nhìn xung quanh. Trong nguyên tác, rõ ràng lúc này vị cao tăng quét rác phải bước ra đây rồi chứ? Ông ta đâu rồi? Cứu mạng hơn cứu hỏa a!

“Ta biết chuyện này trọng đại, ta lại là tiểu bối, không tiện xen vào. Nhưng ta chỉ muốn xin hai người hãy khoan động thủ, chúng ta cùng ngồi xuống thương lượng cách giải quyết.” Mộ Dung Phục vẫn đứng chắn trước Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn, bình tĩnh nói. Những lời này khi nói ra, hắn dùng đến tám phần công lực, khiến cho cả tòa Tầng Kinh Các cũng rung động. Sở dĩ làm như vậy là vì Mộ Dung Phục biết nơi ở của nhóm tăng nhân ở cách xa đây, nên mới muốn dùng nội lực để truyền âm.

Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Bác và Huyền Từ đều ngẩn người, không ngờ nội lực của Mộ Dung Phục lại thâm hậu như thế, khiến cho Diệp nhị nương và Hư Trúc cũng bị chấn động làm choáng váng. Trong lúc nhất thời, toàn bộ Tầng Kinh Các yên tĩnh vô cùng, chỉ có thanh âm trầm ổn của Mộ Dung Phục không ngừng vang vọng.

“Tiêu tiền bối, việc này là do nhà của chúng ta không đúng, ta biết cho dù có muốn đền bù cho ngài, cũng không có cách nào. Nhưng vì người và cha ta võ công tương đương, nếu đánh đến mức người chết ta sống, tất nhiên là cả hai sẽ đều bị thương nặng. Nếu vạn nhất chẳng may có gì sơ suất, ngài làm sao có thể gặp

lại Kiều huynh đệ đây? Hắn sống gần ba mươi năm nay, vẫn chưa biết rõ thân thế của mình, chẳng lẽ ngài không muốn để hắn nhận thức người cha này?”

Nhắc tới Kiều Phong, Tiêu Viễn Sơn cũng hơi dao động, nhưng vẫn ngang ngạnh nói: “Cho dù có liều cái mạng già này, ta cũng phải giết chết Mộ Dung lão tặc, trước báo xong thù rồi hẵng nói.”

“Mỗi người một việc, họ Tiêu, người tới đi! Hai người mấy năm trước người là đệ nhất dũng sĩ Khiết Đan, ta cũng đâu có sợ người!” Mộ Dung Bác cũng nổi máu anh hùng, ngạo nghễ nói.

Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác, miệng thì nói, nhưng tay đã xuất chưởng. Bởi vì cự li quá gần, mà Tầng Kinh Các cũng không rộng lắm, quyền cước hiển nhiên không thể thi triển, cho nên hai người đều hạ quyết tâm đấu nội lực.

Mộ Dung Phục biết rõ, nếu để bọn họ đấu chưởng, trừ phi có người thứ ba mạo hiểm tách bọn họ ra, nếu không nhất định sẽ có một người nội lực hao hết rồi ngã xuống trước.

Hắn thân là con trai của Mộ Dung Bác, cho dù biết rõ sai lầm của cha, cũng không có cách nào nhìn cha gặp nguy hiểm. Mà Tiêu Viễn Sơn là khổ chủ, là bạn tốt của hắn, là tri kỷ với phụ thân, hắn cũng không thể hại ông ấy. Hai người kia, một người hắn cũng không muốn để họ chết.

Lần này Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác xuất chưởng, vừa vặn Mộ Dung Phục đứng ở giữa. Mộ Dung Phục hít sâu một hơi, không hề né tránh, ngược lại hai tay vung lên, một trái một phải tiếp đón chưởng lực của hai bên. Hai luồng nội lực, một âm một dương, nháy mắt tràn vào cơ thể hắn, chân khí trong cơ thể cũng không ngừng giao tranh, giống như có hai con rồng, một nóng một lạnh đang không ngừng cắn xé. Cho dù Mộ Dung Phục đã có được tu vi nội lực thâm hậu của Thiên Sơn Đồng Mỗ và Đoàn Diên Khánh, vẫn không nhịn được mà khoe miệng tràn ra máu tươi.

41. Chương 41: Đại Sư Quét Rác Vô Danh

Cho dù Mộ Dung Phục đã có được tu vi nội lực thâm hậu của Thiên Sơn Đồng Mỗ và Đoàn Diên Khánh, vẫn không nhịn được mà khoe miệng tràn ra máu tươi.

Vương Ngữ Yên nhìn thấy Mộ Dung Phục vì muốn hóa giải thù hận mà nhận hai chưởng này, khoe miệng chảy xuống máu tươi, trong lúc nhất thời thất hồn lạc phách, quỳ sụp xuống đất.

“Nữ thí chủ, người không sao chứ?” Hư Trúc thấy nàng sắc mặt tái nhợt, không còn một tia huyết sắc nào, liền lo sợ hỏi.

Vương Ngữ Yên ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ không ngừng nhìn chăm chăm ba người Mộ Dung Bác, Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Phục.

Theo nội lực so đấu càng ngày càng kịch liệt, Tiêu Viễn Sơn trên mặt đỏ hồng, mà Mộ Dung Bác thì lại xanh lét, còn Mộ Dung Phục trên trán mồ hôi không ngừng rơi, sắc mặt lúc đỏ lúc xanh. Kinh lực bị ba người phát ra khiến những trang sách đang ở trên giá cũng bị chấn động, sàn sạt lật mở.

Vương Ngữ Yên cơ hồ không còn thấy trái tim mình đập nữa, nàng hô hấp dồn dập, răng nanh lập cập đánh vào nhau, không thể không cắn vào cánh tay của mình để chặn lại tiếng thét chói tai.

Huyền Từ lúc này đi tới, giải khai huyết đạo cho Diệp nhị nương và Hư Trúc. Hư Trúc nắm chặt tay mẹ, lo lắng nói: “Nương, người mau đi khuyên nhủ vị nữ thí chủ kia đi, người nhìn, nàng cắn bị thương cánh tay rồi.”

Diệp nhị nương nói: “Con thật là ngốc, nàng là lo lắng cho phu quân của mình, ta làm sao có thể khuyên được?”

Huyền Từ biết rõ, Vương Ngữ Yên là sợ bản thân không thể khống chế được mà kêu ra tiếng, sẽ khiến Mộ Dung Phục chấn kinh, chân khí lập tức sẽ rối loạn, không thể chống đỡ được nội lực của Mộ Dung Bác và

Tiêu Viễn Sơn nữa. Thở dài, hần thấp giọng nói, “A di đà Phật, sống chết có sống, xin nữ thí chủ đừng quá mức lo lắng.

Một lát sau, Vương Ngữ Yên mới buông cánh tay ra, chậm rãi nói: “Phương trưởng, ta có một yêu cầu hơi quá phận, sợ là sẽ phải phiền ông hao tổn tâm sức, chỉ là...Ta công lực còn thấp, một mình sợ không kéo bọn họ ra được.”

Huyền Từ minh bạch dụng ý của nàng, gật đầu nói: “Lão nạp cho dù buông tha nội lực của bản thân, cũng sẽ trợ giúp nữ thí chủ, vào lúc nguy cấp sẽ tách ba người bọn họ ra.”

Lại nói đến phía của Mộ Dung Phục, kỳ thực lúc ba người cùng tiếp chiêu, trong lòng Mộ Dung Bác đã vô cùng hối hận. Hần đã già rồi, tương lai toàn bộ gửi gắm trên người Mộ Dung Phục, hần tất nhiên không hy vọng Mộ Dung Phục gặp chuyện bất trắc. Nhưng mà Tiêu Viễn Sơn bên kia nội lực hùng hậu, nếu hần không tiếp tục phát lực, thì sẽ trở thành Mộ Dung Phục một mình đối kháng với Tiêu Viễn Sơn, cho nên hần vẫn phải tiếp tục rót nội lực vào.

Mà Tiêu Viễn Sơn tuy rằng không có ác cảm với Mộ Dung Phục, nhưng vì hần là con của kẻ thù, cho nên mặc dù cũng không muốn giết hần, lại vẫn xếp Mộ Dung Phục vào phạm vi “có thể giết”. Mà để cho Mộ Dung Bác ném thử cảm giác lo lắng cho con, Tiêu Viễn Sơn cũng cảm thấy giải hận không ít. Hần tính tình thẳng thắn, một khi đã quyết định thì sẽ không để đường lùi ỳnh, cho nên chiêu lực mạnh vô cùng.

Mà Mộ Dung Phục là trung gian giữa hai người, tất nhiên rất đau khổ, một khắc trước giống như bản thân ở giữa sa mạc vào ngày hè, nóng không chịu nổi, thì ngay khắc sau, lại như bị chôn trong đồng tuyết, lạnh lẽo toàn thân. Kinh mạch trên người hần đều như bị nước sôi lửa bỏng dày vò.

“Yên nhi, giờ phút này ta lựa chọn làm như vậy, hi vọng nàng đừng trách...” Hần nghĩ như vậy, sau đó chậm rãi vận lực, nỗ lực dùng nội lực của bản thân để chống lại chiêu lực của Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn.

Hần cảm giác được nội lực của phụ thân thiên hướng âm khí lạnh như băng, mà của Tiêu Viễn Sơn lại thiên hướng dương khí nóng như lửa, trong lòng linh cảm chợt lóe, tự hỏi nếu mình không dùng nội lực cứng rắn kháng cự, mà nghĩ biện pháp để hai luồng nội lực này triệt tiêu lẫn nhau, như vậy chẳng phải sẽ giảm bớt được đau đớn trên người sao?

Thần công, ngoại trừ dùng để hấp thụ nội lực của người khác ra, còn có thể linh hoạt dẫn đường cho chân khí chạy bên trong kinh mạch, cho nên mới có thể chuyển hóa nội lực của người ta thành nội lực của bản thân mình. Hơn nữa, kết hợp với tiểu vô tướng công của bản thân, thì có thể thực hiện ý đồ cho hai luồng nội lực triệt tiêu của mình.

Hần nắm được phương pháp xong, không tiếp tục cứng rắn chống đỡ nữa, mà phân biệt dẫn hai luồng chân khí tới kinh mạch tương ứng, để chúng vận hành trong cơ thể, sau đó chậm rãi gặp nhau ở khí hải rồi tan rã. Một lát sau, thân thể hần đã thích ứng với đường dẫn tuần hoàn như vậy, cho nên tự động tiếp tục tiến hành.

Vương Ngữ Yên hai mắt nhắm lại, lại phát hiện ra sắc hồng trên mặt của Tiêu Viễn Sơn và sắc xanh trên mặt của Mộ Dung Bác dần dần nhạt xuống, hơn nữa khuôn mặt của Mộ Dung Phục cũng khôi phục trạng thái bình thường. Nàng lấy tay áo lau nước mắt, vừa chăm chú nhìn, lại đưa tay kéo Hư Trúc bên cạnh: “Hòa thượng ngốc, bọn họ trên mặt có phải nhạt bớt màu sắc rồi không? Có phải là ta nhìn lầm không?”

“Nữ thí chủ, ta thấy dường như là nhạt đi một ít.” Hư Trúc sờ cái đầu bóng lũng của mình, thật thà nói.

Sai, theo ý lão nạp mà nói, Mộ Dung công tử bây giờ giống như một cây cầu, để dương khí và âm khí của Tiêu lão thí chủ và Mộ Dung lão thí chủ trao đổi với nhau. Làm như vậy, không chỉ khiến cho chính Mộ Dung công tử không bị thương nặng, mà đối với Tiêu lão thí chủ và Mộ Dung lão thí chủ cũng là có ích.” Huyền Từ rất tán thưởng, “Mộ Dung thế gia quả nhiên danh bất hư truyền, Mộ Dung công tử tuổi còn trẻ nội công đã thâm hậu như vậy, thật sự khiến cho người ta không thể tưởng tượng được.”

Trong nguyên tác, vị cao tăng quét răng kia cũng dùng phương pháp tương tự để Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn trao đổi nội lực cho nhau, tuy nhiên lại không thể chữa trị nội thương cho hai người bọn họ. Mà giờ phút này, vì tự bảo vệ mình, mà Mộ Dung Phục đánh bậy đánh bạ lại có tác dụng rất lớn.

Mộ Dung Phục khiến cho âm khí và dương khí của hai người kia không trực tiếp giao tranh, mà khiến bọn chúng ôn hòa dung hợp. Chính là hai loại chân khí triệt tiêu cho nhau, thì nội lực trong cơ thể của Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn càng thiếu, hẳn chỉ có thể giảm thương vong đến mức thấp nhất, nhưng lại không có cách nào khuyên can bọn họ dừng tay.

Cho tới nay, cao thủ so nội lực, đều hướng đến mục đích cuối cùng là để đối phương bị tổn thương nặng nề hoặc thậm chí là chết mới dừng tay.

Mà hai luồng nội lực hoàn toàn tương phản của Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác không ngừng triệt tiêu lẫn nhau trong người Mộ Dung Phục, khiến hai người bọn họ bởi vì hao tổn nội lực mà trở nên tiêu tụy. Kinh lực do ba người phát ra cũng không mạnh như trước, cho nên sách trên giá lại một lần nữa rơi trở lại.

“Nếu tiếp tục như thế, tuy tính mạng của Mộ Dung công tử thì không sao, nhưng Tiêu lão thí chủ và Mộ Dung lão thí chủ, chỉ sợ sẽ dần hết thì đèn tắt.” Huyền Từ lắc đầu, “Bọn họ hai người đều cố chấp, một chút cũng không chịu lùi. Mộ Dung công tử một lòng muốn hóa giải, cũng không thể thay đổi được tâm ý của bọn họ. Hiện giờ muốn tách họ ra, chỉ sợ khó càng thêm khó.”

Vương Ngữ Yên cắn răng nói: “Phương trượng, với nội lực của hai người chúng ta, có thể tách ba người họ ra không?”

Huyền Từ nói: “Hiện giờ ba người này, chính là âm dương hai loại nội lực đạt tới cân bằng, nếu trong đó một bên hao hết thể lực thì sẽ không có việc gì. Nhưng nếu là lực lượng bên ngoài mạnh mẽ đánh vỡ loại cân bằng này, tất nhiên sẽ lĩnh toàn bộ luồng nội lực phản lại. Lão nạp thân là người có tội, còn nữ thí chủ lại là kẻ vô tội, cho nên việc này, xin để lão nạp làm.”

Nghe hẳn nói thế, Diệp nhị nương vội vàng ôm lấy hẳn, những giọt lệ không ngừng lăn xuống khuôn mặt bà, tuy rằng vẫn chưa nỉ non ra tiếng, nhưng ánh mắt quyến luyến và tuyệt vọng cũng đủ làm người ta tan nát cõi lòng. Huyền Từ cũng không dám nhìn nàng lâu, chỉ thở dài: “Nghịệp chưởng, oan nghiệt...Người từ nay phải sống cho tốt. Nhớ chiếu cố cho Hư Trúc.”

Hư Trúc nghe vậy, lại mơ hồ hỏi một câu: “Cha, người định làm gì? Để con giúp người.”

Huyền Từ mỉm cười nói: “Việc này con giúp không được.” Ông ta nói xong, liền muốn đứng dậy.

Lúc này tự nhiên kinh lực lại mạnh lên, sách trên giá đều lung lay rồi rơi hết xuống đất. Thì ra là Tiêu Viễn Sơn không kiên nhẫn được, cho nên tính toán được ăn cả ngã về không, rút thêm rất nhiều nội lực. Trong phút chốc, Mộ Dung Phục bị dương khí chiếm thể thượng phong, cả mặt lại trở nên đỏ phừng phừng.

“Ai, hai vị cư sĩ này luôn đem sách trong Tàng Kinh Các xếp lộn xộn, hôm nay lại còn quăng hết xuống đất rồi, không biết là có chuyện gì a?”

Ngoài cửa sổ truyền tới thanh âm của một ông lão, khiến cho tất cả mọi người đều rùng mình. Bởi vì người này khi nào tới, tất cả bọn họ đều không biết. Chỉ có Vương Ngữ Yên trong lòng mới hiểu rõ, rốt cục thì vị cao tăng quét rác kia đã xuất hiện. Nàng chỉ chực chờ ông ta mau tiến vào đem cục diện rối rắm này giải quyết.

Cao tăng quét rác mặc áo xanh lam, thân hình cao gầy, mấy sợi râu dài lơ lửng dưới cằm đều bạc trắng, ánh mắt trông rất trì độn, động tác cũng yếu ớt bạc nhược. Thấy hẳn chậm rì rì kéo theo cái chổi loẹt quẹt đi vào, mọi người đều lấy làm kì quái: người này một chút trông cũng không giống cao thủ võ lâm, tại sao lại có thể đi không tiếng động như vậy?

Cao tăng quét rác nhìn ba người Mộ Dung Bác, Mộ Dung Phục và Tiêu Viễn Sơn, sau đó lắc đầu, thở dài: “Hai vị cư sĩ chỉ trầm mê vào võ công, mà quên đi chữ Phật, cho nên hiện giờ nội thương đã ngấm vào xương tủy, lại tiếp tục so đấu võ công, sau này sợ là không còn dụng võ công được nữa.”

Hẳn nói chậm rãi bình thản, khiến cho Vương Ngữ Yên hận không thể tiến lên đánh cho hẳn tỉnh táo. Nàng nghĩ nghĩ một lát, liền bước lên trước mặt, quỳ xuống nói: “Bọn họ đã bị tâm ma khống chế, võ công cho dù có tiến bộ cũng là vô dụng. Xin cao tăng ra tay, đem ba người bọn họ tách ra, sau đó lại niệm kinh để giải trừ ma tính cho bọn họ.”

Huyền Từ kinh ngạc thầm nghĩ: “Mới vừa rồi nàng cũng không nắm chắc có thể, còn muốn cùng ta liên thủ. Nay vì sao lại làm đại lễ với một lão tăng vô danh, đối với hắc cực độ tin tưởng như vậy?”

Cao tăng quét tác khoát tay vào trong hư không, lập tức Vương Ngũ Yên cảm thấy có một cỗ khí lực nâng bản thân đứng lên. Huyền Từ thấy lão tăng kia cách Vương Ngũ Yên hơn năm mét, lại có thể dễ dàng nâng nàng lên như vậy, không khỏi chấn động trong lòng.

“Nữ thí chủ đừng vội, lão tăng nhất định sẽ tận tâm giúp đỡ.” Cao tăng quét rác hòa ái nói, sau đó đi đến chỗ ba người Mộ Dung Bác, Mộ Dung Phục và Tiêu Viễn Sơn.

Kinh lực do ba người kia phát ra khiến sách không ngừng lả tả rơi xuống, vậy mà chòm râu của lão tăng kia không hề rung rinh một chút nào. Hắc hướng về phía Tiêu Viễn Sơn, trầm giọng hỏi: “Tiêu lão thí chủ, hiện thời nếu muốn ngài từ bi hỉ xả, thu tay về, ngài nghĩ thế nào?”

Tiêu Viễn Sơn đang không ngừng rót nội lực vào bên trong, cho nên không tiện mở miệng nói chuyện, chỉ là lạnh như băng nhìn cao tăng kia, vẻ mặt khinh thường.

Cao tăng kia cũng không tức giận, vẫn bình tĩnh hỏi tiếp: “Ngài có thù oán rất lớn với Mộ Dung lão thí chủ, cho nên nếu bây giờ ông ấy không chết, có phải là mối hận trong lòng ngài sẽ không giải được, phải không?”

Tiêu Viễn Sơn ánh mắt sáng quắc, nhìn chằm chằm vào sắc xanh trên mặt của Mộ Dung Bác, gật gật đầu.

“Một khi đã như vậy, lão nạp liền cả gan, xin giúp một bên vậy.” Cao tăng quét rác mỉm cười, chậm rãi vươn tay ra.

Vương Ngũ Yên xem thật rõ ràng, đầu tiên là cao tăng kia hai tay nhẹ giơ lên, lập tức mối liên kết giữa ba người kia không còn nữa. Ngay sau đó hắc vỗ vào huyết Bách Hội ngay sau gáy của Mộ Dung Bác, làm ông ấy lập tức không còn thở nữa. Cái này chính là phương pháp điều hòa kinh mạch, khiến cho hô hấp và tim tạm dừng, là loại võ công cực kì ỉn để chữa trị trọng thương.

Chính là những người khác không biết được dụng ý của vị cao tăng này, thấy Mộ Dung Bác nhắm mắt ngừng thở, rơi xuống trên mặt đất, lập tức bọn họ đều ngây dại.

Vương Ngũ Yên bất chấp mọi thứ, tiến lên đỡ vai Mộ Dung Phục kéo dậy: “Biểu ca, huynh sao rồi?”

Vương Ngũ Yên thật sự muốn nói cho hắc là Mộ Dung Bác kỳ thực không chết, nhưng lại không muốn phá hỏng khổ tâm muốn hóa giải thù hận của cao tăng quét rác, cho nên đành phải nhịn xuống không dám nói, chỉ dùng cánh tay ôm chặt lấy cơ thể Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục cũng ôm lấy nàng, không nói gì. Thời gian hắc ở chung với phụ thân tuy rằng không dài, nhưng hình ảnh ngày còn thơ bé phụ thân quan tâm và kỳ vọng hắc vẫn còn nhớ rất rõ ràng. Hắc nhìn khuôn mặt hơi mỉm cười của Mộ Dung Bác, trong lòng đau đơn, không khỏi rơi nước mắt.

Thấy hai người họ ôm nhau như vậy, Hư Trúc bị hù đến nhảy dựng lên, vội vàng nhắm mắt, miệng không ngừng niệm “A di đà Phật”. Còn Diệp nhị nương thì lại kinh ngạc nhìn chăm chú hai người họ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hâm mộ.

“Tiêu lão thí chủ, hiện giờ thù của ngài đã được báo, Mộ Dung lão thí chủ đã ra đi. Ngài đã hài lòng chưa?” Lời nói của cao tăng quét rác phi thường tự nhiên, phẳng phất như người vừa khiến Mộ Dung Bác “tắt thở” không phải là hắc vậy.

Tiêu Viễn Sơn vốn là đang tức giận, định rót nội lực để chết cùng chỗ với Mộ Dung Bác. Cho nên, lúc đột nhiên bị cao tăng quét rác kia đánh ngã văng ra, vốn đã có chút mờ mịt, giờ nhìn thấy Mộ Dung Bác đã chết, trong lòng lại phi thường trống rỗng.

Một đêm này, vốn là Tiêu Viễn Sơn đã thiết kế tốt mọi thứ, vốn định để cho Huyền Từ phải chịu nỗi đau khổ năm đó của bản thân, sau đó buộc hắc lấy cái chết để tạ tội. Kế hoạch kế tiếp là tìm nốt những kẻ tham dự trận chiến Nhạ Môn Quan năm đó để tiếp tục báo thù. Nào ngờ mọi chuyện thay đổi như chong chóng, Huyền Từ hóa ra vì tin nhầm lời người khác nên mới làm như vậy. Mà kẻ đầu sỏ Mộ Dung Bác lại được con hắc che chở, sau đó lại không hiểu ra sao mà có một tên vô danh lão tăng nhảy ra, một chưởng giết chết kẻ thù lớn của mình.

Tiêu Viễn Sơn cũng không biết, như vậy là thù đã báo hay chưa báo nữa. Theo lý mà nói, đầu sỏ gây tội đã chết, thù sát thê đoạt tử đã được báo, thì hẳn phải vô cùng thoải mái mới đúng, nhưng tại sao giờ hẳn lại cảm thấy thê lương. Trong lòng lại thầm nghĩ: “Những kẻ thù khác cũng chẳng qua là do bị lừa gạt, mà hiện giờ thủ phạm thật sự đã chết. Vậy kế tiếp ta phải làm gì đây? Ta là người Khiết Đan, không thể sống yên ở Trung Nguyên, chẳng lẽ đi tìm Phong nhi, bảo hắn rời bỏ ngôi bang chủ rồi cùng ta đi lưu lạc? Hẳn hiện giờ cuộc sống viên mãn, ta sao lại có thể gây phiền phức cho hắn?”

Trong một khoảng thời gian ngắn, Tiêu Viễn Sơn cảm thấy bản thân như một kẻ xa lạ, thiên hạ rộng lớn nhường ấy, nhưng lại không có một chốn nào cho hắn dung thân.

Đúng lúc này, cao tăng quét rác lại đột nhiên xuất chưởng. Chưởng lực cách Tiêu Viễn Sơn càng ngày càng gần, nhưng hắn một chút cũng không né tránh, chỉ mờ mờ đứng chôn chân tại chỗ.

42. Chương 42: Buông Bỏ Hận Thù

Cao tăng quét rác quả nhiên phi thường lợi hại, một chưởng đánh “chết” Tiêu Viễn Sơn, khiến cho cả nhà Huyền Từ ba người đều sợ tới thất kinh: lão hòa thượng lai lịch không rõ ràng này, thật sự coi hai đại cao thủ là con muỗi sao, đánh chết một con còn chưa đủ, nhất định phải đánh chết một cặp?

Mộ Dung Phục cũng dần dần từ nỗi đau mất cha tỉnh táo lại, chậm rãi cảm thấy mọi chuyện không ổn. Chỉ thấy cao tăng quét rác bay vòng quanh hai cổ thi thể, không ngừng vươn tay đánh ra, có khi đập vào huyết “Đại Chuy” của Tiêu Viễn Sơn, có khi lại đập vào huyết “Ngọc Châm” của Mộ Dung Bác. Đập được một lúc như thế, chỉ thấy trên đầu hai cổ thi thể bốc lên khói trắng, càng lúc càng dày đặc.

Cái này...nào có giống giết người, rõ ràng là giống...cứu người.

Thấy Mộ Dung Phục giảm bớt bị thương, trên mặt Vương Ngữ Yên cũng tràn ra ý cười, ghé sát vào tai hắn, thì thầm: “Vị hòa thượng quét rác kia là chính là cao thủ mà che giấu đấy, phụ thân khẳng định không có việc gì.”

Mộ Dung Phục trong lòng nghi hoặc, nhưng xem thủ pháp của cao tăng kia, quả thật là đường lối để trị nội thương, cho nên cũng chậm rãi yên lòng.

Qua thời gian mấy chén trà nhỏ, thân thể của Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn hơi hơi rung động.

“Cha!” Mộ Dung Phục hô to vui mừng.

Thấy hẳn cao hứng như vậy, Vương Ngữ Yên liền kéo tay hắn lại, nói: “Muội đã bảo là không có việc gì rồi mà.”

Bởi vì vừa rồi, Mộ Dung Phục đã đem âm khí và dương khí của hai người Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn làm tiêu tan phân nửa, cho nên quá trình trị thương của vị cao tăng kia cũng ngắn hơn rất nhiều. Cao tăng để tay hai người kia chạm vào, sau đó dùng nội lực của mình để hỗ trợ hai luồng nội lực kia triệt tiêu. Không lâu sau, màu hồng và màu xanh trên mặt của hai người kia dần biến mất. Quá một hồi, hai người đồng thời mở mắt ra, trừng mắt nhìn đối thủ một sống một còn của mình, rồi phá lên cười, sau đó đứng dậy, nắm tay nhau quỳ xuống trước mặt cao tăng quét rác.

Xong rồi xong rồi, đầu tiên là người chết ta sống, sau đó đã chết lại sống, hai người kia không phải vì thế mà phát điên chứ? Mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau. Vương Ngữ Yên trong lòng âm thầm khinh bỉ: rõ ràng vừa rồi còn đòi sống đòi chết, thế nào mà trong nháy mắt lại thân thân thiết thiết như vậy! Cái quỳ này, thực sự rất giống lần đó ta và biểu ca quỳ lạy cao đường nha!

Mộ Dung Phục suy nghĩ đứng đắn hơn nàng nhiều, thấy phụ thân sống lại, mà Tiêu Viễn Sơn đã bỏ xuống thù hận, khiến hắn vui mừng vô cùng.

Mà lão tăng kia thản nhiên để bọn họ quỳ, nói: “Hai người các người từ sống đến chết, từ chết lại sống, trong lòng còn có cái gì không bỏ xuống được? Nếu như vừa rồi mà chết, thì làm gì còn ý niệm phải phục hưng Đại Yển, trả thù cho vợ nữa đây?”

Tiêu Viễn Sơn thành thành thật thật nói: “Ta đời này, giết người không ít, nếu như tất cả người thân của những kẻ đó cũng muốn giết ta, ta chết một trăm lần cũng không đủ.”

“Thứ dân là bụi đất, đế vương cũng là bụi đất. Đại Yển đã là bụi đất, làm sao còn có thể phục quốc.” Mộ Dung Bác thành kính nói.

Sau khi đi dạo qua Quỷ Môn Quan một hồi, sự cố chấp của bọn họ đều trở thành mây bay. Tư tưởng giác ngộ lập tức tăng lên vài cấp bậc, thực khiến nhóm quần chúng vây xem được mở mang tầm mắt.

Lúc này, hai người kia lại cùng kêu lên: “Xin sư phụ thu ta làm đệ tử, để chúng ta được người chỉ dạy.”

Cao tăng quét rác lắc đầu, lại vung tay lên nâng bọn họ dậy: “Hai người các người trần duyên chưa dứt, con của các người vẫn còn, đừng vội xả thân theo Phật Tổ. Ta chỉ mong các người sau này thấy chuyện oán thù thì coi như hư không, vậy là được rồi.” Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn nhớ tới con mình, liền cúi đầu không nói gì nữa.

Cao tăng quét rác lại nhìn sang Huyền Từ, chấp tay nói: “Phương trượng, hai người này mặc dù học trộm tuyệt học của Thiếu Lâm chúng ta, về lý là phải khiển trách, nhưng bởi vì vừa rồi đã bị dung hợp nội công, nội lực không còn được bao nhiêu, cùng lắm là so với người bình thường thì khỏe mạnh hơn chút thôi, cho nên xin đừng phạt quá nặng.”

Trải qua chuyện vừa rồi, Huyền Từ nào dám khinh bỉ vị lão tăng vô danh này, lập tức cung kính nói: “Đệ tử tự nhiên xin nghe theo. Huyền Từ đã phạm vào sắc giới, không dám giữ chức phương trượng nữa, ngày mai sẽ đi từ chức, cũng sẽ đi lĩnh phạt.”

Cao tăng quét rác khẽ gật đầu, lại nói với hai người Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn: “Hai người các người nếu muốn tìm ta đàm đạo kinh Phật, ta luôn luôn ở Tầng Kinh Các, chỉ cần báo cho đệ tử trông coi một tiếng cho hợp quy củ.” Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn nghe xong đều đồng thanh vang một tiếng.

Thấy mọi chuyện đã giải quyết xong, cao tăng quét rác vung tay áo lên, nhanh nhẹn rời đi. Mà Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn thì lập tức quỳ xuống theo phương hướng vị cao tăng kia bước ra, Huyền Từ cũng niệm “A di đà Phật”, cũng quỳ xuống. Vì thế mà Vương Ngữ Yên cũng đỡ Mộ Dung Phục, Hư Trúc đỡ Diệp Nhị nương, tất cả cùng quỳ.

Một lát sau, mọi người lại ào ào đứng lên. Mộ Dung Bác xoay người hỏi Tiêu Viễn Sơn: “Tiêu huynh, người quả thực không trách ta nữa?”

Tiêu Viễn Sơn tỏ ra ghét bỏ nhìn hắn: “Ta chỉ cảm thấy bản thân cũng có tội nghiệt trong người, chứ không phải cảm thấy tội nghiệt của người có thể tha thứ! Thối Mộ Dung lão nhân, ta không muốn mạng của người, cũng không có nghĩa là người không còn nợ ta.”

Mộ Dung Bác bắt đắc dĩ gật đầu nói: “Là do ta đã quá u mê, quả thực là nghiệp chướng nặng nề. Chỉ là bản thân Tiêu huynh hai tay cũng không sạch sẽ, cho nên mới không tính toán giết ta, mà chỉ muốn ta thiếu nợ mà thôi.”

“Ta không đánh chết người, nhưng mà lúc không vui đem người ra đánh thì cũng tốt.” Tiêu Viễn Sơn nhớ tới cái gì đó, đột nhiên cười ha hả, “Mới vừa rồi cùng người trao đổi nội lực, phát hiện người tham lam học nhiều hơn, cho nên nội thương nặng hơn ta. Hiện tại đều không có nội lực, người nhất định sẽ đánh không lại ta a.”

Vương Ngữ Yên lặng lẽ nói với Mộ Dung Phục: “Biểu ca, xem ra chuỗi ngày đau khổ của phụ thân vừa mới bắt đầu...” Mộ Dung Phục gật đầu, coi như ngầm chấp nhận.

Mộ Dung Bác thấy Tiêu Viễn Sơn cười như vậy, trán chảy đầy mồ hôi lạnh. Sau đó hắn quay lại nhìn con trai: “Phục nhi, may mà vừa rồi ít nhiều có con đứng giữa, nếu không hiện tại ta nhất định sẽ không thể hoàn hảo đứng ở chỗ này. Ta thấy lúc vừa rồi con bị hộc máu, có sao không?”

Mộ Dung Phục cười nói: “Lúc đó con khó thở, máu huyết không được lưu thông, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại.”

Thấy Vương Ngữ Yên gật gật đầu, Mộ Dung Bác liền tin con trai không giấu diếm, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Huyền Từ tiến lại gần, chấp tay với bọn họ: “Tiêu lão thí chủ, Mộ Dung lão thí chủ, hai người các người trốn trong chùa, học trộm Thiếu Lâm tuyệt kỹ của chúng ta gần ba mươi năm chiếu theo quy định của Thiếu Lâm, vốn là phải giam cầm ở đây cả đời. Nhưng vừa rồi vị cao tăng kia đã thay các người biện hộ, bản thân lão nạp thân cũng mang tội, không có tư cách để xử phạt với các người. Hiện thời ta an bài như thế này, các người xem có được không. Ngoại trừ Uông Kiếm Thông đã mất, trên giang hồ những người tham gia vào đại chiến Nhận Môn Quan năm đó mà còn sống, chính là Triệu Tiên Tôn và Trí Quang. Chúng ta mời hai người này đến, sau đó để mọi người ba mặt một lời, đem ân oán này hoàn toàn giải quyết, được không?”

Mộ Dung Bác gật đầu nói: “Được chứ.”

Tiêu Viễn Sơn thấy ánh mắt của Huyền Từ chăm chú nhìn mình, liền tùy tiện nói: “Đại hòa thượng, người đừng trừng mắt nhìn ta, Uông Kiếm Thông thực sự là bệnh chết, ta không có giết ông ấy. Ta chỉ là đứng đó canh hẩn tất thở, bởi vì sợ hẩn trước khi chết hạ mệnh lệnh gì bất lợi cho con ta thôi.”

Huyền Từ biết bây giờ Tiêu Viễn Sơn sẽ không nói dối, cho nên chỉ cười khổ: “Bây giờ, đành mời hai vị vào trong chùa, tất nhiên là phải trông giữ, sau đó xin theo ta đi nghỉ ngơi. Ngày mai, lão nạp cùng hai vị cùng đi lĩnh phạt.”

Thấy Diệp nhị nương và Hư Trúc nhìn mình, Huyền Từ ngẫm nghĩ một lát, xoa đầu Hư Trúc nói: “Hư Trúc, người có thích làm hòa thượng hay không? Nếu như người không thích, vậy đi theo nương người đi.”

Hư Trúc vội vàng quỳ xuống, kéo áo ca sà của cha hẩn, nói: “Phượng thượng...Cha! Ta rất thích Thiếu Lâm Tự, không cần đi đâu nữa.”

Trong nguyên tác, tuy bản thân Hư Trúc là một tên hòa thượng vừa ngốc vừa đơn thuần nhưng vận số của hẩn lại vô cùng tốt, lên làm chủ nhân của Linh Thứu cung, cưới một mỹ nhân như hoa như ngọc. Nhưng lúc mọi người hâm mộ hẩn, thì lại quên tất cả những thứ đó có được là do tâm hồn ngu ngốc của hẩn. Hẩn từ nhỏ lớn lên trong Thiếu Lâm Tự, một lòng hướng Phật, lại bị Thiên Sơn Đồng Mộc buộc phá hết các cấm kị của nhà Phật. Mặc dù trong mắt người bình thường thì thấy là phúc, nhưng với hẩn mà nói, bị phá hủy tín ngưỡng của mình, chưa chắc đã là thực sự vui vẻ.

Huyền Từ sợ hẩn từ nhỏ lớn lên ở Thiếu Lâm Tự, nhưng trong lòng không có Phật, như vậy có muốn cưỡng cầu cũng không được, thì thà để hẩn trở lại chốn hồng trần. Hiện giờ thấy ánh mắt kiên định của hẩn, trong lòng tất nhiên vui mừng. Lại nhìn về phía Diệp nhị nương, liền thấy bà ôn hòa cười nói: “Ta sẽ ở ngoài chùa xây nhà để sống, chỉ cầu mong có thể thường xuyên thấy mặt con ta, vậy là đủ rồi.”

“Biểu ca, tất cả vấn đề đều đã được giải quyết, chúng ta có phải nên đi đến tìm đại phu không?” Vương Ngữ Yên lau khô môi rỉ máu của Mộ Dung Phục, đau lòng hỏi.

“Mộ Dung phu nhân, trong chùa cũng có vài vị sư huynh đệ tinh thông y học, không bằng ngày mai các người vào chùa, để bọn họ khám chữa cho.” Huyền Từ dứt lời, lại lấy từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ, “Đây là kim sang dược của Thiếu Lâm, trước tiên cứ ăn vào ba viên đã.”

Vương Ngữ Yên vội vàng nhận lấy, kim sang dược của Thiếu Lâm tuy rằng tên gọi rất giống kim sang dược phổ thông trên giang hồ, nhưng dược hiệu thì khác nhau một trời một vực. Sau đó nàng mở bình, đổ ra ba viên ép Mộ Dung Phục ăn. Lúc này nàng mới yên tâm cười, nói cảm tạ với Huyền Từ.

“Phục nhi, ngày mai người nhất định phải vào chùa thăm ta a!” Đi theo Huyền Từ một đoạn, Mộ Dung Bác lưu luyến quay đầu dặn dò.

Mộ Dung Phục trong lòng ôm Vương Ngữ Yên, nghe cha nói như vậy, liền mỉm cười gật đầu.

Tiêu Viễn Sơn đứng bên cạnh Mộ Dung Bác, nhìn thấy cảnh đó liền chướng mắt, “Hừ” một tiếng: “Hẩn là con người hay người là con hẩn hẩn? Thật không có chút tiền đồ nào!”

Mộ Dung Bác nghe thấy, hơi lão đảo một chút, tuy rằng không ngã sấp xuống, nhưng để lại một dấu chân rõ to trên vật áo của Tiêu Viễn Sơn.

“Đây là quần áo của con ta mà ngươi cũng dám dẫm? Mộ Dung lão nhân, ngươi chết chắc rồi!”

Quyền đâm cước đá một lúc, thân ảnh của lão hòa thượng và hai người kia càng lúc càng xa.

Lần này Tàng Kinh Các trải qua phong ba lớn như vậy, cuối cùng lại lấy cảnh ngây thơ đánh lộn của Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác mà hạ màn.

“Biểu ca, huynh thực có thể để cha bị Tiêu tiên bối đánh?” Thay Mộ Dung Phục cởi áo ngoài ra, Vương Ngũ Yên nhúng khăn mặt vào nước nóng, cẩn thận lau mặt cho hắn.

Mộ Dung Phục bắt đấm dĩ cười: “Lần này thù hận sâu như biển, kể cả Tiêu tiên bối có giết cha ta, ta cũng không còn lời nào để nói. Hiện giờ như vậy đã là rất tốt rồi, hai vị lão nhân kia cũng không còn bao nhiêu nội lực, đánh nhau cũng coi như để rèn luyện sức khỏe đi.”

Vương Ngũ Yên đang thay hắn bôi thuốc, nghe xong liền chăm chăm nhìn hắn một lúc lâu, sau đó hôn một cái lên môi hắn, “Biểu ca, cũng may là có huynh! Nếu không phải là huynh mạo hiểm lớn như vậy để ngăn cản bọn họ, chỉ sợ tối nay nhất định Tàng Kinh Các sẽ mất hai mạng người. Huynh thực sự rất giỏi.”

Mộ Dung Phục nhìn nàng mỉm cười. Vương Ngũ Yên cảm thấy trên mặt hắn tuy vô cùng mệt mỏi, nhưng ánh mắt, cái mũi, còn có đôi môi đều rất đẹp mắt, là trần bảo suýt nữa nàng đã mất đi.

Nàng dứt khoát buông khăn mặt xuống, cả người chui vào trong lòng hắn, giọng nói không khỏi ghen ngào: “Huynh có biết lúc huynh tiếp chưởng của hai người họ, ta nhìn thấy huynh học máu, bị dọa đến thế nào không? Ta thật sự là lo lắng gần chết...”

Mộ Dung Bác là ý niệm phục quốc, Tiêu Viễn Sơn là ý niệm báo thù, cả hai đều khiến nàng mấy năm nay mỗi lần nghĩ đến là run sợ hoảng hốt. Trong tên của Mộ Dung Phục, không phải cũng có một chữ “Phục” (thu phục) sao? Nhân quả luân hồi, cơ duyên xảo hợp, làm cho người ta phải cảm thán thiên cơ thật huyền diệu.

Hết thấy chuyện xưa, đều là do ân oán của Nhạn Môn Quan năm đó mà tạo thành. Bọn họ lúc trước rơi vào tình cảnh nguy hiểm, cũng không phải là không sợ, chính là trong nguyên tác lại miêu tả một đoạn thời gian đen tối như vậy, thù quốc thù nhà, chém chém giết giết, đến tận lúc vạch trần mới có thể hạ xuống, vẫn khiến cho nàng khắc sâu sợ hãi nhất.

Nàng không ngừng rơi lệ: “Bọn họ đừng nên...phục quốc, báo thù gì nữa, ta chỉ muốn mọi người đều sống tốt thôi.”

Mộ Dung Phục trong lòng áy náy, hôn nhẹ lên trán nàng, bàn tay chậm rãi vuốt ve từ vai nàng xuống. Nào ngờ, vừa sờ tới cánh tay nàng, hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt, cầm tay nàng lên, trầm giọng nói: “Tại sao lại thế này?”

Vương Ngũ Yên định đem tay áo kéo xuống che dấu răng trên cánh tay, lại bị Mộ Dung Phục giữ chặt không buông, đành phải nhỏ giọng nói: “Lúc thấy huynh học máu, ta thiếu chút nữa đã kêu ra tiếng, chỉ sợ huynh nghe thấy sẽ bị phân tâm, cho nên đành phải dùng cái gì đó để chặn miệng mình.”

Thấy Mộ Dung Phục sắc mặt rất khó coi, nàng vội vàng cam đoan: “Ta không phải cố ý, là lúc ấy ta không tìm thấy cái gì khác để cắn. Mà bên cạnh ta chính là Hư Trúc, quần áo của tiểu hòa thượng ấy lại rất bẩn. Hơn nữa, nếu cắn một tên ngốc như vậy, nhờ ta cũng bị lây bệnh ngốc...”

Những lời sau đó của nàng bị Mộ Dung Phục ăn tươi nuốt sống hết. Cái hôn của hắn vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, tràn ngập ý tứ muốn trấn an. Mà nàng thì chỉ cảm thấy, nụ hôn này không đủ mạnh, không đủ sâu, không đủ để bù lại những lo lắng của nàng đêm nay. Cho nên, dần dần, nàng hóa bị động thành chủ động, giống như một con thú nhỏ hung hăng táo bạo, tựa như mang theo hận thù mà cắn hắn.

Mộ Dung Phục để mặc nàng xả giận, mãi đến khi nàng thở phì phò lui lại, mới nhẹ nhàng vỗ về đôi môi đỏ mọng ướt nước của nàng, mỉm cười nói: “Cái này cũng có thể chặn nha?”

Nàng “hừ” một tiếng, quay đi không thèm nhìn hắn.

Hắn cầm lấy khăn mặt vừa rồi nàng buông vào trong chậu nước ấm, vò qua một lát, rồi cẩn thận lau dấu máu trên cánh tay. Miệng vết thương gặp nước, trở nên đau đớn vô cùng, khiến nàng muốn rút tay lại, nhưng lại vội vàng nhin xuống. Mộ Dung Phục nhìn thấy, không khỏi lại đau lòng.

Lau xong, hắn hôn lên dấu răng kia một cái, rồi lại lấy thuốc mỡ ra giúp nàng bôi: “Yên nhi, răng của người rất đều nha, vết cắn nhìn rất đẹp mắt.”

“Hừ, có muốn muối cũng cần cho huynh một cái không hả?” Vương Ngũ Yên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mộ Dung Phục lại hiên ngang lăm liệt giang rộng hai tay, ngẩng đầu ưỡn ngực: “Đến đây đi, tùy tiện cắn!”

Lấy hiểu biết của hắn đối với biểu muối mà nói, chỉ cần hắn chủ động thừa nhận sai lầm, nói là để nàng tùy tiện xử lý, thì nàng sẽ không thật sự.

Cách một lớp áo trong mỏng manh, điểm mẫn cảm trước ngực truyền tới cảm giác đau đớn, lại tê ngứa, giống như bị điện giật, khiến hô hấp của hắn không tự chủ được mà dồn dập hơn: “Yên nhi...Người thực sự cắn sao?”

Vương Ngũ Yên chu miệng thổi phù một cái, lại đùa dai vươn đầu ngón tay chọc chọc lên đầu ti của hắn, sau đó mới ngẩng đầu nghịch ngợm cười.

Thấy nàng tươi cười xinh đẹp, đầu mày cuối mắt đều ẩn chứa sự quyến rũ, khiến hắn cảm thấy nóng bừng cả người, liền nhào qua ôm nàng, dính sát vào môi nàng mơ mơ hồ hồ nói: “Yên nhi, chúng ta...”

“Chúng ta cái gì cũng không làm, mau tắm rửa rồi đi ngủ đi.” Vương Ngũ Yên rất nghiêm trang đẩy đầu hắn ra, “Biểu ca, đừng quên huynh còn đang bị thương.”

“Một chút thương nhỏ, không cần lo cho nó...” Hắn lại gí sát đầu lại.

“Ngày mai nếu hòa thượng Thiếu Lâm cũng nói không sao thì hẵng kết luận. Tối hôm nay không cho huynh lộn xộn! Nếu không sau này muối không thêm để ý tới huynh nữa.” Vương Ngũ Yên nghiêm túc nói, “Nếu huynh không chú ý thân thể, ta liền...Ta liền cũng không chú ý thân thể của ta! Dù sao sức khỏe của ta cũng kém hơn huynh!”

Mộ Dung Phục không cam lòng, còn muốn hôn thêm một cái. Vương Ngũ Yên lùi lại, rồi tự mình ra sau bình phong chuẩn bị nước tắm rửa cho hắn, còn ném lại một câu cảnh cáo: “Trước khi vết thương khỏi không được xằng bậy, ta nói lời là sẽ giữ lời a, biểu ca.”

43. Chương 43: Phụ Tử Đồng Tâm

Ngày hôm sau, ban ngày Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên đến Thiếu Lâm Tự thăm Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn, sau đó đi kiểm tra vết thương của Mộ Dung Phục. Tuy rằng Thiếu Lâm Tự không tiếp nữ khách, nhưng vì Vương Ngũ Yên là tình huống đặc biệt, cho nên Huyền Từ cho phép nàng đi vào, nhưng với điều kiện phải mặc đồ nam. Vương Ngũ Yên tất nhiên vui mừng không thôi, không ngừng kéo Mộ Dung Phục đi xem từng góc ngách của Thiếu Lâm.

Xét thấy uy hiếp “trước khi thương lành không được xằng bậy” của Vương Ngũ Yên rất hữu hiệu, cho nên Mộ Dung Phục vô cùng nỗ lực chữa trị, khiến cho nhóm tăng nhân trong chùa phải ồn ào khen ngợi Mộ Dung công tử là bệnh nhân chịu khó phối hợp nhất mà họ từng gặp.

Về phần Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn, mọi chuyện cũng không quá đơn giản, hai người đều đã năm sáu mươi tuổi rồi, vậy mà cứ thường xuyên cãi nhau không ngớt, mỗi ngày nhất định phải đánh nhau ít nhất một lần, quả thực là như mấy đứa nhỏ.

Tuy rằng Tiêu Viễn Sơn nói rất đúng, Mộ Dung Bác hiện thời đánh không lại hắn, cho nên mỗi lần đánh nhau, luôn là Mộ Dung Bác chịu thiệt. Nhưng bởi vì không muốn để Mộ Dung Bác bị thương quá nặng,

làm chậm trễ việc đánh nhau, cho nên Tiêu Viễn Sơn không chế lực vô cùng tốt. Lần nào cũng chỉ đánh Mộ Dung Bác đến mặt mũi bầm dập, tuyệt đối không làm tổn thương gân cốt chút nào.

Vương Ngữ Yên không khỏi cảm thán, đánh người cũng phải tính toán a!

Bởi vì trên mặt lúc nào cũng sưng phồng như bánh bao, cho nên mỗi lần Mộ Dung Phục đi thăm Mộ Dung Bác, đều mang theo thuốc trị thương cho hắn bôi. Hôm nay, kỳ lạ là trên mặt Mộ Dung Bác lại không có thêm vết thương mới, Mộ Dung Phục chỉ cần bôi thuốc lên vết thương cũ là đủ. Vì vậy, Vương Ngữ Yên tò mò hỏi: “Cha, Tiêu đại thúc hôm nay sao lại tốt tính như vậy?”

Mộ Dung Bác miễn được một ngày tai ương, thế nhưng lại nghiêng rằng nói: “Con của hắn sắp tới. Bình thường hung dữ như thế, vậy mà lúc muốn nhận con, lại vô cùng khản trương, thực không có tiền đồ.”

Chuyện này xảy đến là bởi vì Huyền Từ cho rằng, nếu muốn chấm dứt hoàn toàn chuyện năm xưa, thì nên giải thích cho Kiều Phong chân tướng năm đó. Kiều Phong có huyết thống Khiết Đan, đây là chuyện thực, cho nên sau này hắn không thích hợp để tiếp tục làm bang chủ Cái Bang. Chi tiết thì để sau này Cái Bang sẽ thương lượng kĩ rồi mới quyết định.

Vì thế hắn liền truyền tin cho Kiều Phong, nói có đại sự quan trọng, bảo hắn nhận thư thì lập tức tới ngay Thiếu Lâm Tự. Tiêu Viễn Sơn trong lòng tuy rằng hy vọng con thật sự tới, nhưng cũng không biết phải nói với con chuyện thân thế thế nào, cũng không biết phải làm sao để hắn thích mình, cho nên bắt đầu luống cuống tay chân, tâm thần bất an, ngay cả việc đánh Mộ Dung Bác cũng quên luôn.

“Phương trượng, ngài định nói với Kiều đại ca chuyện này sao?” Nhìn thấy Huyền Từ, Vương Ngữ Yên liền tò mò hỏi hắn, dù sao đối với một người lấy lí tưởng bảo vệ người Hán ba mươi năm nay mà nói, tự nhiên biết được mình là người Khiết Đan, khẳng định là không thể tiếp nhận.

“Nữ thí chủ, ta bây giờ chỉ là một tăng nhân bình thường trong Thiếu Lâm, xin đừng gọi ta là phương trượng.” Huyền Từ chấp tay nói.

“Ngài bị phạt? Đánh bao nhiêu trượng?” Vương Ngữ Yên kinh ngạc nói, “Nghe nói Thiếu Lâm Tự đánh người rất đau.”

Huyền Từ nghe xong, vẻ mặt liền xấu hổ: “Không sao, không sao...”

Bởi vì mọi chuyện không còn giống như trong nguyên tác, Huyền Từ không bị vạch mặt ngay trước toàn thể anh hùng trong thiên hạ, mà chỉ giới hạn trong giới lãnh đạo của Thiếu Lâm Tự. Hơn nữa, còn là do hắn tự thú, cho nên tuy rằng cũng bị đánh mấy trăm côn, nhưng tăng nhân hành hình cũng rất thủ hạ lưu tình, cho nên đi lại một chút cũng không sao.

“Huyền Từ đại sư, lúc ngài nói cho Kiều đại ca thân thế của huynh ấy, không bằng ngài mời Huyền Khổ đại sư cùng đi đi? Dù sao ông ấy cũng là ân sư của Kiều đại ca, đối với Kiều đại ca mà nói, lời của ông ấy huynh ấy nhất định sẽ tin.”

Huyền Từ gật đầu nói: “Lão nạp cũng nghĩ như thế, cho nên đã nói với Huyền Khổ sư đệ rồi.”

Lúc này, Tiêu Viễn Sơn, sau một hồi do dự, liền tiến lại nhỏ giọng hỏi Huyền Từ, “Đại hòa thượng, sau khi ta gặp Phong nhi rồi, thì...” Hắn vốn dĩ hào khí ngút trời, giết người không chớp mắt, nhưng cũng vẫn chỉ là một vị đại hán thẳng tính, hơn mười năm không được tiếp xúc với người thân, cho nên trong lúc nhất thời không biết làm gì cho phải.

Huyền Từ lắc đầu, lực bất tòng tâm: “Lão nạp cũng là một người phụ thân không xứng đáng, làm sao có thể cho thí chủ ý kiến gì. Không bằng ngài đến hỏi Mộ Dung lão thí chủ xem sao.”

“Hắn? Hừ, nếu không phải là hắn giả chết thì Mộ Dung tiểu tử đã bị hắn dạy hư rồi!” Tiêu Viễn Sơn tức giận nói.

“Tiêu đại thúc, nếu không, người cắt tia lại râu trước đi đã?” Vương Ngữ Yên đứng một bên nghe bọn họ nói chuyện, cảm thấy rất thú vị, cho nên quyết định góp ý, “Ngài và Kiều đại ca là cha con, nhất định bộ dạng rất giống nhau. Nhưng mà râu của ngài lại dài hơn hắn nhiều, cho nên khuôn mặt bị che hết cả! Nếu ngài cắt tia sạch sẽ, Kiều đại ca thấy ngài giống hắn như vậy, tất nhiên sẽ cảm thấy vô cùng thân thiết.”

Kỳ thực nàng còn có nhiều đề nghị khác, ví dụ như lúc Tiêu Viễn Sơn nói chuyện với con, có thể giống như trong nguyên tác, cởi tung áo ngoài, để lộ hình xăm đầu sói ra cho Kiều Phong xem. Nếu trước ngực hai người đều có hình xăm giống hệt nhau, tất nhiên sẽ càng thêm thân thiết a.

Nhưng mà dù sao nam nữ khác nhau, những lời này nếu nàng nói ra, sợ là không thích hợp. Trong nguyên tác là do Tiêu Viễn Sơn phần nộ, cho nên mới xé tung quần áo, giửa mặt lên trời hét dài một tiếng, thể hiện chí khí nam nhi Khiết Đan trước mặt Kiều Phong. Mà lúc này lại là cuộc gặp gỡ kín, cho nên giửa mặt lên trời hét dài gì gì đó hãy quên đi, không chừng lại thành ra dẫn sói ở sau núi Thiếu Lâm đến. Về phần cởi áo tháo thắt lưng lộ ngực trần, thì để tự Tiêu đại thúc nghĩ đi.

Tiêu Viễn Sơn vỗ đầu: “Vẫn là tiểu cô nương thông minh. Người mau nói đi, râu tóc quần áo này, phải làm sao mới tốt...”

Mộ Dung Phục đang bôi thuốc cho phụ thân, nghe tiếng lú lú của Vương Ngũ Yên, trong lòng cũng rất vui mừng. Lúc ở trong Tàng Kinh Các ấy, hắn đã hạ quyết tâm, nhất định không thể để phụ thân và Tiêu Viễn Sơn chết. Bởi vì dưới tình huống ấy, nếu để phụ thân chết dưới tay của Tiêu Viễn Sơn, là con, hắn sẽ bất hiếu; nhưng nếu để Tiêu Viễn Sơn chết dưới tay phụ thân, thì hắn sẽ là bất nghĩa.

Hắn tuy rằng hiểu rõ bản thân không có khả năng không bị tổn thương gì, nhưng cũng tự tin rằng, với công lực của bản thân cũng đủ để bảo toàn tính mạng. Về phần những chuyện khác, hắn cũng không có thời gian để quản. Sau đó vị cao tăng vô danh kia không những giữ được mạng, chữa trị nội thương, lại hóa giải thù hận của hai người đó. Hiện giờ, đối với Mộ Dung Phục mà nói, phụ thân như được tái sinh ở trước mặt hắn, đã là hạnh phúc không còn dám cầu hơn.

Mộ Dung Bác ngoan ngoãn ngồi yên để con bôi thuốc, thấy Mộ Dung Phục cao lớn vững chãi, khuôn mặt tuần tú, đang chuyên chú bôi thuốc ỉnh, lại nhẹ nhàng xoa bóp. Khuôn mặt tuổi trẻ của Mộ Dung Phục cùng khuôn mặt bé trai đáng yêu trong trí nhớ của Mộ Dung Bác tự nhiên trùng khít với nhau, khiến trong lòng hắn dâng lên nỗi áy náy: “Phục nhi, người có bao giờ trách cha không? Là cha đã liên lụy người, cha thực xin lỗi người.”

Mộ Dung Phục cười cười, nhàn nhạt nói: “Cha không cần xin lỗi ta, chỉ cần...xin lỗi nương.”

Mộ Dung Bác trong lòng đau xót, nhỏ giọng nói: “Chờ xong việc ở đây, ta sẽ theo người quay về Yên Tử Ổ, canh giữ mộ của nương người.”

Phụ tử hai người nhìn nhau cười, rốt cuộc không cần phải nói gì nữa.

Mấy hôm sau, Kiều Phong liền chạy tới. Bởi vì Cái Bang sau cái chết của Toàn Quán Thanh và Ưng Kiếm Thông mà rung chuyển, hơn nữa Thiếu Lâm Tự gửi thư nội dung mơ hồ, không biết lần này phải đi bao lâu, A Châu cũng lo lắng cho hắn, cho nên lần này hai vợ chồng Kiều Phong đều đến.

Lúc còn cách Thiếu Lâm Tự một quãng, Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên đã đứng bên đường chờ bọn họ. Kiều Phong trông thấy, lập tức nhảy xuống ngựa, trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn: “Mộ Dung huynh đệ, hai người các người sao lại ở đây?”

Mộ Dung Phục nói: “Thiếu Lâm Tự lần này mời Kiều huynh tới, chuyện cũng có quan hệ rất lớn tới chúng ta, cho nên chúng ta liền đứng ở đây chờ các người.”

Kiều Phong thấy Mộ Dung Phục vẻ mặt nghiêm trang, nhưng lại không nói rõ là chuyện gì, cho nên trong lòng cũng vô cùng căng thẳng.

Mà A Châu thấy Vương Ngũ Yên mặc nam trang, liền ngạc nhiên nói: “Sao muội lại mặc thành như vậy? Chẳng lẽ muốn lẻn vào Thiếu Lâm sao?”

Vương Ngũ Yên cười, ôm lấy A Châu, nói: “Cũng không phải, tỷ cũng phải mặc như thế.” Nói xong, nàng liền kéo A Châu bước đi, lại quay đầu nói với Kiều Phong: “Kiều đại ca, huynh cho ta mượn A Châu tỷ tỷ một lát, sau khi nàng thay nam trang xong, chúng ta sẽ quay lại.”

Kiều Phong ứng tiếng, hắn từ nhỏ được hòa thượng Thiếu Lâm dạy dỗ, tất nhiên biết rõ quy củ không cho nữ khách vào chùa của Thiếu Lâm Tự. Thấy hai nữ tử đi xa rồi, hắn liền hỏi Mộ Dung Phục: “Các người làm ta hồ đồ rồi, rốt cuộc là có chuyện gì, lại không tiện mở miệng nói thẳng với ta?”

“Kiều huynh, ta biết trong lòng huynh tất nhiên nghi hoặc, nhưng bây giờ chưa phải thời điểm để nói rõ mọi chuyện. Ta chỉ có một điều nói trước là, bất kể sau này huynh có đối với ta thế nào, ta thủy chung vẫn coi huynh là tri kỷ.” Mộ Dung Phục vỗ vai hân, chân thành nói.

Kiều Phong tuy rằng vẫn nghi hoặc, nhưng thấy Mộ Dung Phục nói như vậy, hân cũng không dám hỏi nhiều: “Đó là tất nhiên, ta cũng coi ngươi là bằng hữu tốt nhất, giống như huynh đệ ruột thịt vậy.”

Ở một chỗ khác, A Châu cũng hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì mà thần thần bí bí như vậy?”

Vương Ngữ Yên thay nàng chỉnh trang vạt áo, nói: “Sự việc này thật sự rất quan trọng, đợi sau khi bọn họ nói với Kiều đại ca rồi, ta nhất định sẽ kể lại đầu đuôi cho tỷ.”

Hân huyền vài câu, Vương Ngữ Yên cùng A Châu chậm rãi trở lại, sau đó bốn người họ cùng lên núi, một đường đi thẳng tới Thiếu Lâm Tự. Kiều Phong và A Châu trong lòng đều bồn chồn, mơ mơ hồ hồ cảm thấy việc này không phải là nhỏ.

Mắt thấy Kiều Phong bị Huyền Khổ và Huyền Từ đưa vào trong phòng, Mộ Dung Phục nhìn thoáng qua Vương Ngữ Yên, rồi cũng bước chân vào theo. Trong phòng, Mộ Dung Phục và Tiêu Viễn Sơn đã chờ sẵn.

Vương Ngữ Yên lúc này mới nhỏ giọng mồm năm miệng mười kể về thân thể của Kiều Phong cho A Châu nghe.

A Châu chưa bao giờ gặp người Khiết Đan, cũng chỉ nghe người ta đồn đại là nước Liêu vô cùng hung tàn thô bạo, bởi vậy, chuyện Kiều Phong có phải là người Khiết Đan hay không nàng cũng không quan tâm. Đối với A Châu mà nói, cho dù Kiều đại ca là Tiêu đại ca đi chăng nữa, thì vẫn là trượng phu của nàng. Chuyện khiến nàng khiếp sợ, chung quy vẫn chỉ là nợ máu của Tiêu gia và Mộ Dung gia mà thôi.

“Tỷ cũng không cần lo lắng, hai vị lão nhân kia đã biến chiến tranh thành tơ lụa rồi. Máu chốt bây giờ chỉ là tỷ nghĩ thế nào, Kiều đại ca nghĩ thế nào mà thôi.” Vương Ngữ Yên kéo tay A Châu, nói, “Ngươi sẽ không coi chúng ta là kẻ thù chứ?”

A Châu cắn môi: “Ta làm sao có thể? Ta chỉ là lo lắng đại ca, hân...ngươi cũng biết hân tính tình thẳng thắn, cương liệt mà.”

Vương Ngữ Yên cũng nhin không được mà u sầu, nhìn vào cửa sổ phòng kia, nhỏ giọng nói: “Kiều đại ca tính tình như vậy, chỉ hi vọng qua một thời gian nữa thì sẽ hiểu cho chúng ta.”

“Tuy rằng ta không để ý hân là người Khiết Đan, nhưng trên giang hồ mọi người nhất định sẽ để ý. Chuyện này nếu không cần để người khác biết thì ta hy vọng ngươi sẽ không nói. Ta sợ nếu để người khác biết, thì địa vị bang chủ của huynh ấy sẽ nhiều người không phục nữa.” A Châu kéo tay của Vương Ngữ Yên, “Ngươi đọc sách nhiều, theo ý ngươi, nếu việc này truyền ra ngoài, mọi người sẽ thế nào?”

Vương Ngữ Yên gật đầu: “Ngươi lo lắng rất phải, Tống Liêu vốn như nước với lửa, nếu chuyện này để người khác biết, đừng nói chỉ là Cái Bang, mà ngay cả người trên giang hồ cũng sẽ không phục. Ta nghĩ, tốt nhất là không để cho ai biết. Vạn nhất nếu có người nghi ngờ, mà các người lại không chịu được đòn thổi...Nếu là ta, ta sẽ quyết định ẩn cư, tiêu điều tự tại tại du sơn ngoạn thủy.”

A Châu trong lòng cũng nghĩ như thế, nàng vốn không sợ phải theo Kiều Phong ra biên thùy nuôi bò chăn dê, chỉ cần là nơi có hai người bọn họ thì nàng đều nguyện ý. Chính là nhiệt huyết nam nhi có nhiều khát vọng, vị trí bang chủ Cái Bang là nỗ lực một đời của Kiều Phong, làm sao nói buông là có thể buông đây?

Hai người người một lời ta một lời, đem vài phương án cho tương lai đề ra, nhưng lại không chọn được phương án nào. Cũng không biết bao lâu sau, cửa phòng mới mở, mọi người đều đồng loạt bước ra. Tiêu Viễn Sơn và Kiều Phong thân hình cao lớn nhất, Huyền Khổ và Huyền Từ mặc áo cà sa cũng rất dễ nhìn, mà Mộ Dung Phục trên mặt bầm tím...cũng rất bất mắt.

Nhưng Vương Ngữ Yên ngay từ ánh mắt đầu tiên đã thấy được Mộ Dung Phục.

Nàng không khỏi có chút “cây si” nghĩ: vẫn là biểu ca đẹp mắt nhất a...

Tiêu Viễn Sơn và Kiều Phong ánh mắt đều có chút hồng, phụ tử hai người đứng cạnh nhau, giống như từ cùng một khuôn đúc ra. Vương Ngữ Yên tinh tế phát hiện vạt áo của Tiêu Viễn Sơn và Kiều Phong đều

không chỉnh tề, xem ra Tiêu đại thúc vẫn là nhịn không được mà khoe thân rồi =.=.

Mộ Dung Phục đi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay Vương Ngữ Yên, lòng bàn tay hần ẩm áp mà khô ráo. Nàng ngẩng đầu nhìn hần, hần liền khẽ cười. Vương Ngữ Yên thở phào nhẹ nhõm, như vậy thì có lẽ không có chuyện gì lớn xảy ra.

A Châu cùng chạy tới, ôn nhu lại mang theo một chút đau lòng nhìn Kiều Phong. Kiều Phong thấy nàng nhìn mình như vậy, hơi mất tự nhiên, yết hầu giật giật một lúc, rồi nói: “Từ hôm nay, ta họ Tiêu.”

Những lời này nghe qua thì không có gì đặc biệt, lại khiến nước mắt của A Châu không ngừng rơi xuống.

“Cha, hôm nay con chính thức nhận tổ quy tông, về sau nhất định sẽ hiếu thuận với người. Dưỡng phụ dưỡng mẫu của con ở dưới chân núi Thiếu Thất, từ nhỏ đối với con vô cùng quan tâm chăm sóc, cho nên, con cũng xin ngài hãy để cho con được chăm sóc cả hai người họ cho tới trước khi họ lâm chung.” Tiêu Phong lại quay đầu nói với Tiêu Viễn Sơn.

Tiêu Viễn Sơn vỗ nhẹ lưng hần: “Được, khi nào đi thì mang ta đi, ta cũng phải cảm ơn bọn họ.”

Huyền Từ tiến lên, nói: “Chuyện này vô cùng bí mật, cho nên nếu muốn đi thỉnh hai vị Triệu Tiền Tôn và Trí Quang đại sư, mà chỉ cử tăng nhân bình thường đi thì lão nạp không an tâm. Vì vậy, đành xin Tiêu bang chủ và Mộ Dung công tử chia đường ra đi mời họ về. Còn về phần Tiêu lão thí chủ và Mộ Dung lão thí chủ, vẫn phải ở lại chùa trong thời gian này.”

Năm đó, lúc Uông Kiếm Thông định truyền ngôi cho Tiêu Phong, dưới sự kinh hãi, Huyền Từ đã viết một phong thư, nói rõ thân thế của Tiêu Phong, lại viết sợ sau này sẽ để lại hậu họa khôn cùng, khuyên hần nên cân nhắc lại. Chuyện khuyên can này, Triệu Tiền Tôn và Trí Quang cũng biết, cho nên họ luôn giữ thái độ dè phòng với Tiêu Phong. Tiêu Phong nếu chỉ là một vị khách bình thường thì không sao, nhưng hiện giờ hần lại là bang chủ của bang phái lớn nhất giang hồ, bất luận sau này hần có tiếp tục làm bang chủ hay không, thì vẫn tất yếu phải giải thích rõ mọi chuyện với hai vị kia. Bằng không, sau này sợ sẽ xảy ra chuyện lớn. Đương nhiên, chuyện này càng ít người biết càng tốt, cho nên nếu viết thư để tiểu hòa thượng mang đi, nhờ sơ suất để lộ tin tức trên đường. Là một đương sự, Tiêu Phong và Mộ Dung Phục tự mình đi mời, tất nhiên là không còn gì tốt hơn.

Lập tức mọi người liền thương lượng với nhau, Tiêu Phong đi mời Trí Quang đại sư, Mộ Dung Phục báo cho Triệu Tiền Tôn. Việc này không nên chậm trễ, hai người ngay sau đó liền khởi hành.

44. Chương 44: Trong Mưa Tìm Cổ Nhân

Lập tức mọi người liền thương lượng với nhau, Tiêu Phong đi mời Trí Quang đại sư, Mộ Dung Phục báo cho Triệu Tiền Tôn. Việc này không nên chậm trễ, hai người ngay sau đó liền khởi hành.

Tiêu Viễn Sơn vừa mới chính thức gặp con, bây giờ sắp sửa lại phải xa hần một thời gian, trong lúc nhất thời vô cùng lưu luyến, ôm lấy cánh tay của Tiêu Phong, muốn nói gì đó mà lại không cất nổi nên lời.

Tiêu Phong trong lòng ngũ vị tạp trần (năm vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn trộn lẫn vào nhau), nói: “Cha, chờ ân oán năm xưa giải quyết xong, con nhất định sẽ đi cùng người đến Nhận Môn Quan, cúng tế nương ta.”

Tiêu Viễn Sơn nghe vậy, hốc mắt đỏ bừng, nhưng vẫn kìm chế không rơi nước mắt, rất tội nghĩa mà nói: “Được, cứ quyết định như vậy đi, ta chờ người trở về, cha con chúng ta đều cùng đi gặp nương người.”

Mà ở phía bên kia, Mộ Dung Bác cũng ôm Mộ Dung Phục không chịu buông, nhỏ giọng nói: “Phục nhi, người đi rồi, ai thay ta bồi thuốc?”

Đối với sự làm nũng của phụ thân, Mộ Dung Phục chỉ biết cười trừ: “Cha, người đừng đánh nhau với Tiêu tiền bối nữa, như vậy vết thương sẽ không xuất hiện.”

“Ta là ta có muốn đánh nhau với hần đâu, là hần bắt ta đánh mà.” Mộ Dung Bác ầm a ầm ụt nói.

Hai phụ tử này hình như là nhầm rồi, cảnh tượng trước mắt rõ ràng giống như Mộ Dung Phục đem con hần đến trường xong, muốn xoay người đi. Vương Ngữ Yên cảm thấy mình nhịn cười không nổi, liền “có lòng

tốt” nhắc nhở: “Cha, lúc biểu ca không có ở đây, người chỉ cần dùng chậu nước làm gương soi, như vậy có thể tự mình bôi thuốc.”

Dưới cái nhìn chăm chú yêu thương của hai người cha, hai cặp vợ chồng son của Tiêu gia và Mộ Dung gia rời khỏi Thiếu Lâm Tự, giục ngựa đi xuống núi.

“Mộ Dung huynh đệ.” Tiêu Phong cầm cương trong tay, gọi to một tiếng, nhưng sau đó lại không nói gì nữa.

Thấy hần vẫn không thay đổi xưng hô, có thể thấy là không có ý định phủ nhận quan hệ mà hai người đã còn, trong lòng Mộ Dung Phục cảm động, cúi đầu không nói. Giờ này khắc này, cũng không cần nhiều lời vô ích, một tiếng xưng hô cũng đủ nói thay hết mọi điều.

A Châu và Vương Ngữ Yên nhìn nhau cười, nhẹ nhàng thở ra, trong lòng đều vui mừng khôn tả.

Đến dưới chân núi, hai bên cũng chỉ nói hai tiếng “bảo trọng”, sau đó Kiều Phong hướng về phía đông nam lên núi Thiên Thai gặp Trí Quang đại sư.

Còn với Triệu Tiền Tôn, sau trận chiến năm đó ở Nhậm Môn Quan, vô cùng kinh sợ, sau đó ngất đi. Lúc tỉnh lại thì liền biết tin vị tiểu sư muội thanh mai trúc mã của mình đã gả cho người khác, vì thế trở nên điên điên khùng khùng, ngay cả tên của mình cũng không nhớ, vì vậy mới tự xưng tên là “Triệu Tiền Tôn Lý” (nằm trong mười sáu họ phổ biến trong bách tính Trung Quốc: Triệu Tiền Tôn Lý Chu Ngô Trịnh Vương Phùng Trần Chữ Vệ Tưởng Thẩm Hàn Dương). Giang hồ thấy hần như vậy liền không chú ý nữa, cho nên hành tung của người này vô cùng mờ hồ. May mắn là hần vẫn duy trì liên hệ với Huyền Từ, cho nên, Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên cũng tạm nắm được hướng đi của hần, cả hai đi theo hướng Tây Nam.

Vương Ngữ Yên kìm cương, nhìn đám mây đang bay ngang bầu trời, tâm tình thoải mái hỏi: “Biểu ca, sau này chức vị bang chủ của Tiêu đại ca, huynh ấy có làm nữa không?”

“Ta thấy ý tứ của hần, là định chuẩn bị đào tạo bồi dưỡng một bang chủ tiếp theo, sau khi yên tâm giao Cái Bang vào tay người đó, thì sẽ không làm nữa.” Mộ Dung Phục nói.

Vương Ngữ Yên lo nghĩ, lại hỏi: “Ngay cả khi chúng ta đã thề vĩnh viễn không nói cho ai khác, huynh ấy cũng không làm nữa sao?”

Mộ Dung Phục lắc đầu: “Hần làm việc không thẹn với lòng, cũng không phải vì sợ người khác nói hần có huyết thống Khiết Đan. Chỉ là, bởi vì lúc trước đứng trên lập trường của người Hán, việc đánh nhau với Liêu quốc bảo vệ giang sơn là điều phải làm. Bây giờ hần lại là người Khiết Đan, cảm thấy mình không thể tiếp tục làm vậy, cho nên mới không ngồi ở vị trí đó nữa.”

Lời này cũng có đạo lý. Tiêu Phong tính tình thẳng thắn, luôn luôn là chén lớn uống rượu, miệng ăn miếng to. Bây giờ một bên là có ơn sinh thành, một bên là có ơn dưỡng dục, đẩy hần vào cục diện rối rắm không biết theo Tống hay theo Liêu, cho dù là không ai biết, thì bản thân Tiêu Phong cũng không giải quyết được hướng đi sau này của Cái Bang, cho nên chức bang chủ tất nhiên không nên làm.

“Không làm cũng tốt, như chúng ta tiêu diêu tự tại.”

“Tuy là nói như vậy, nhưng sự nghiệp mà mình vất vả có được, bây giờ buông tha cũng thật đáng tiếc.” Mộ Dung Phục nói, “May mắn hần là người hào sảng, chứ nếu đổi lại là người khác, nhất định sẽ luẩn quẩn trong lòng.”

Vương Ngữ Yên cười nói: “Không quan trọng, có A Châu tỷ tỷ cùng hần phiêu bạt giang hồ, nói nói cười cười, chẳng phải là so với làm bang chủ thì thoải mái thú vị hơn sao.”

Đi một quãng xa, nhìn thấy mặt trời dần ngả về Tây, Mộ Dung Phục liền ngược mắt lên trời, nhìn sắc

mây mà nói: “Hôm nay mây tụ rất dày, sợ rằng trời sắp đổ mưa, cũng không tiện tiếp tục đi đường. Nơi này lại đồng không mông quạnh, chỉ bằng chúng ta hôm nay cố gắng đi thêm chút nữa, đến huyện phía trước tìm nơi ngủ trọ.”

Vương Ngữ Yên sức khỏe và tinh thần gần đây rất tốt, cho nên có đi ngựa thêm cũng không mệt mỏi, hơn nữa đối với ý kiến của Mộ Dung Phục từ trước đến nay đều là nói gì nghe nấy, cho nên liền “vâng” một

tiếng.

“Thực ngoan, chờ đến khách điểm rồi, sẽ gọi cho người vãi món ăn ngon.” Mộ Dung Phục ôn hòa cười.

“Biểu ca, ta cũng không phải mới năm tuổi a.” Thấy hắn nói như vậy, nàng bật cười, “Mau đi thôi, ta cũng không phải là không hiểu chuyện.”

“Chỉ là sợ người mệt.” Mộ Dung Phục nghiêm túc nói, “Ăn nhiều một chút mới có sức.”

Dù sao cũng là ngựa đi, lấy công lực hiện tại của bọn họ mà nói thì có gì cố sức chứ? Nàng nghiêng đầu trầm nghĩ.

Qua thời gian mấy chén trà nhỏ, sắc trời chậm rãi tối sầm xuống, bọn họ cũng đã chạy tới thôn trấn, liền đi vào một gian cửa hàng hơi giống khách điểm. Mộ Dung Phục vào trước, chấp tay hỏi chủ quầy: “Chủ quán, xin hỏi khách điểm còn phòng trống không?”

Chủ quầy kia thấy Mộ Dung Phục bước vào, trong lòng đầu tiên là âm thầm tán thưởng, lúc hắn mở khách điểm, người đến người đi cũng nhiều, nhưng vị công tử tuấn tú phong độ như vậy, thực chưa từng gặp! Mà khó cầu nhất chính là thái độ tôn trọng kia. Cho nên chủ quầy liền vô cùng nhiệt tình mà nói: “Tất nhiên là có, để tiểu nhân dọn có công tử gian phòng tốt nhất.”

“Chúng ta ngày mai lại đi tiếp, cho nên xin chọn cỏ khô nước uống cũng tốt nhất, làm phiền ngài rồi.” Sau đó Mộ Dung Phục đứng ở cửa gạt đầu với Vương Ngữ Yên, ý bảo nàng đêm nay ngủ lại đây. Vương Ngữ Yên liền ở bên ngoài buộc ngựa, dặn dò qua tiểu nhị xong xuôi, mới bước vào trong.

Nàng tuy vẫn mặc nam trang, nhưng chủ quầy mỗi ngày đều quen nhìn đủ hạng người, cho nên vừa nhìn đã biết nàng là con gái. Đôi nam nữ trước mắt này, hiển nhiên không sang cũng quý, cho nên hắn vội vàng cung kính hầu hạ, ân cần hỏi: “Hai vị dùng cơm trước sao?” Nói xong, liền bắt như liền thanh tên các món ăn sổ trường của khách điểm.

Mộ Dung Phục nghe xong, chọn ra mấy món Vương Ngữ Yên thích ăn, rồi sau đó hai người ngồi xuống. Chủ quầy cố ý muốn bắt chuyện với họ, cho nên trong lúc chờ đồ ăn mang lên, cùng bọn họ tán gẫu một ít chuyện trên giang hồ và chuyện trong trấn.

“Gần Tung huyện của chúng ta có một dãy núi Lôi Cổ, trên núi có một vị quái nhân, rõ ràng vừa cầm vừa điếc, lại tự xưng bản thân là Thông Biện tiên sinh (tiên sinh giỏi lý luận), mà thu đệ tử cũng đều giống hắn, cầm cầm điếc điếc.”

Vương Ngữ Yên nghe đến đây, liền biết người này chính là Tô Tinh Hà. Lại nhớ tới Vô Nhai Tử cũng ở đây, không khỏi tiếp tục liên tưởng tới Thiên Sơn Đồng Mộc và Lí Thu Thủy.

Mộ Dung Phục khẽ gạt đầu nói: “Người cầm điếc này, mọi người trên giang hồ đều biết.”

Chủ quầy thấy Mộ Dung Phục có vẻ hứng thú với chuyện này, càng muốn nói tiếp. Hắn thấy sắc trời đã tối, cũng không có khách vào, cho nên liền kéo ghế ra ngồi cạnh Mộ Dung Phục, đặc ý nói: “Thật ra mọi người đều không biết, cái vị Thông Biện tiên sinh kia, y không điếc cũng không cầm đâu!”

Nói tới đây, hắn liền ngừng một chút. Vương Ngữ Yên cảm thấy buồn cười, liền rất phối hợp hỏi một câu: “Thật vậy chăng?”

Chủ quầy nghe được nàng tò mò, liền phấn khởi nói: “Cũng không chắc nữa! Chuyện này nói ra rất dài, là con trai của người bà con xa thân thích với ta, hắn là người thường xuyên trồng hoa màu, rau dưa và trái cây, mười tám dặm quanh đây không ai không biết tiếng hắn, tiểu nhân thê, tiểu nhân không có khoa trương đâu! Vì thế thủ lĩnh núi Lôi Cổ mới thường xuyên sai hắn mang trái cây tươi lên núi. Có một lần, hắn không may vấp ngã trên núi, chân đập vào tảng đá, khiến mu bàn chân bị đá đè lên, ôi, không cần nói cũng biết có bao nhiêu nguy hiểm...”

Vương Ngữ Yên trầm nghĩ, người nói cứ như người tận mắt đứng ở hiện trường vậy.

“Hắn nghĩ thâm, ôi thế là xong rồi, trên núi này đều là người cầm điếc, làm sao có ai cứu hắn a! Làm sao bây giờ, cũng chỉ có thể cố gắng chữa lợn què thành lợn lành thôi, cho nên hắn liền thất thanh kêu cứu. Không ngờ, một lát sau, vị Thông Biện tiên sinh kia lại tới, ần ần hai ba cái liền đem xương cốt của hắn

chỉnh lại đúng vị trí, lại trị thương cho, khiến đứa nhỏ kia cảm động rơi nước mắt. Cho nên ta mới nói, vị Thông Biện tiên sinh kia đều là đóng giả cầm điếu đầy, kỳ thực ông ta chính là tai thính mất tinh.”

Chưởng quầy lấy hơi một cái, rồi lại tiếp tục tía lia: “Bất quá gần đây, hần hình như cũng không định tiếp tục gạt người nữa, mà cách một khoảng thời gian, lại phát thiệp mời một số vị anh hùng trong thiên hạ tới, cùng hần chơi cờ, nhưng tất cả bọn họ đều bại dưới tay hần.”

Nghe nói Đinh Xuân Thu phái Tinh Túc bị giết, có lẽ Tô Tinh Hà đã thả phào nhẹ nhõm, cho nên việc tìm người nổi nghiệp cho Vô Nhai Tử hần cũng không sốt ruột như trong nguyên tác. Tìm truyền nhân, tương đương với việc chấm dứt sinh mệnh của ân sư, tâm lý Tô Tinh Hà khẳng định rất mâu thuẫn. Cho nên hiện giờ không còn mục đích báo thù nữa, hần nhất định sẽ hành động bình tĩnh hơn nhiều.

Lúc này đồ ăn đưa lên, chưởng quầy liền mời bọn họ dùng cơm, bản thân quay về đứng sau quầy.

Tuy rằng trong lòng ngứa ngáy, nhưng Vương Ngũ Yên cũng biết chính sự quan trọng hơn, cho nên việc đến xem mi nam Vô Nhai Tử gia gia vẫn là để sau đi. Bởi thế, nàng cũng không bình luận gì tới chuyện núi Lôi Cổ, chỉ âm thầm ghi nhớ trong lòng. Khách điểm này tuy không xa hoa, nhưng thức ăn quả thực rất ngon, hơn nữa người đi đường cũng đã đói bụng, cho nên nàng ăn cũng không kém Mộ Dung Phục bao nhiêu.

“Ăn no rồi?” Mộ Dung Phục sai tiểu nhị chuẩn bị một thùng nước ấm trong phòng, sau đó mở cửa phòng ra, cười hỏi.

“Tương đối no rồi.” Vương Ngũ Yên dụi mắt, sau khi ăn xong liền bắt đầu buồn ngủ, thấy trong phòng ngoại trừ giường còn có một cái sạp nhỏ, cho nên trước tiên liền trèo lên sạp nằm.

“Vừa ăn xong không được ngủ.” Mộ Dung Phục cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay xoa bóp chân cho Vương Ngũ Yên, “Cưỡi ngựa suốt một ngày rồi, chân có mỏi lắm không?”

“Biểu ca, huynh thật sự là liệu sự như thần...” Vương Ngũ Yên mơ mơ màng màng, lại mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, “Không cần xoa nơi đó, thật ngứa.”

“Đối với người cưỡi ngựa, nơi này là chỗ trực tiếp tiếp xúc với mình ngựa, tất nhiên sẽ đau nhức nhất, phải xoa xoa nhiều mới tốt.” Mộ Dung Phục nghiêm túc nói, bàn tay thì không ngừng xoa nắn bắp đùi của nàng.

Tuy rằng nơi đó có chút mẫn cảm, nhưng thấy tay hần thành thành thật thật ấn bóp, cho nên Vương Ngũ Yên mặc dù cảm thấy kì quái, nhưng vẫn để mặc cho hần tiếp tục làm.

“Mới vừa rồi ngươi nghe chưởng quầy nói về Thông Biện tiên sinh, có phải hay không lại muốn đi xem nào nhiệt?” Mộ Dung Phục hỏi, “Ta thấy ngươi vừa nghe ánh mắt liền sáng lên.”

Vương Ngũ Yên rung mình, vội vàng lấy lòng nói: “Nhưng mà sau đó ta đã biết, việc đi tìm Triệu Tiền Tôn tiền bối quan trọng hơn, không thể chậm trễ. Hơn nữa chỗ nào nhiệt phân nửa sẽ mang đến phiền toái, ta bây giờ sẽ không chọc vào phiền toái, thật mà!”

Thấy nàng ba hoa chích chòe, Mộ Dung Phục không khỏi mỉm cười, bàn tay không ngừng xoa, lại chậm rãi dần dần hướng lên trên. Bàn tay hần khi mạnh khi nhẹ, nửa cố ý nửa vô tình chạm vào nàng. “Nói cũng khéo, tiểu sư muội của Triệu Tiền Tôn chính là Đàm bà mà chúng ta đã gặp lần trước đó.”

Nàng nỗ lực xem nhẹ sự tê dại nơi bàn tay Mộ Dung Phục chạm vào, “Ừ” một tiếng, nói: “Ngày đó ta không nhìn kĩ, Đàm bà trông thế nào?”

“Là một lão bà thân hình cao lớn, không vui liền tát chồng một cái. Đàm ông cũng là quái nhân, không hề có chút xấu hổ vì bị vợ đánh, chỉ ngoan ngoãn lấy thuốc mỡ ra bôi, sưng đỏ lập tức tiêu đi, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.” Nhớ tới tình cảnh ngày đó, Mộ Dung Phục cười nói.

Trên tiệc khi ấy, Đàm ông Đàm bà không hợp ý nhau, Đàm bà liền tát Đàm ông một cái. Mà chuyện có gì đâu, chỉ là hai người, một muốn uống rượu trước, một muốn ăn trước. Giang hồ hảo hán hôm ấy thấy vậy, lắc đầu nói chồng phải chân chính vợ chứ, Đàm ông lại cười hắc hắc: “Nhấn được một lúc này, cả đời liền sẽ được hưởng phúc. Các ngươi lúc nào cũng điều vô dương oai, lại không biết nếu sống dưới bóng vợ một chút, có bao nhiêu tốt đẹp đâu!”

Mộ Dung Phục lúc ấy cũng cười vợ chồng bọn họ, nhưng sau nghĩ lại câu nói của Đàm ông, hẳn thấy thực ra cũng có lí. Hai người kết làm vợ chồng, chính là vì hòa hợp một lòng, nếu chỉ muốn cùng thê tử quyết tranh hơn thua, thì còn gì hứng thú nữa.

Lúc Huyền Từ nói tới Triệu Tiền Tôn, cũng nhắc tới năm đó hắn và tiểu sư muội quan hệ rất tốt, nhưng sau đó Đàm bà lại gả đi, cho nên hắn đau lòng quá độ, mới làm ra hành vi cổ quái, không tuân theo lễ thường, cho nên cũng dặn Mộ Dung Phục phải chuẩn bị tinh thần. Hắn tuy rằng không rõ chân tướng năm đó, nhưng thấy Đàm ông Đàm bà đùa giỡn vui vẻ như vậy, cảm thấy phi thường thân thiết, cũng mơ hồ đoán được chút ít nội tình.

Trong lòng hắn tuy nghĩ chuyện Đàm ông Đàm bà Triệu Tiền Tôn, nhưng bàn tay cũng không ngừng xoa nắn. Mặt Vương Ngữ Yên càng lúc càng hồng, rốt cục nhịn không được nữa, vội vàng đè tay hắn lại, nói: “Biểu ca, tốt rồi.”

“Cái gì tốt rồi? À, bên này tốt rồi, vậy đổi chân bên kia đi.”

“Không phải...” Nàng cắn môi, lời này bảo nàng làm sao nói ra miệng được.

Mộ Dung Phục cười nhẹ, thăm thì: “Trước khi chúng ta đi, các vị cao tăng bắt mạch cho ta, nói rằng nội thương của ta đã khỏi rồi.”

“Ừ đúng, ta cũng nghe thấy.” Vương Ngữ Yên chỉ cảm thấy cả người nóng lên, theo bản năng nói, “Như vậy ta cũng yên tâm.”

“Cái này ta cũng có thể yên tâm...Có phải hay không?” Nói xong, hắn chậm rãi nằm đè lên người nàng.

Nàng đi đẩy hắn ra, lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có. Quần áo bị cởi hết, nàng bắt đầu cảm thấy lý trí đang vậy tay chào mình

“Biểu ca, đừng náo loạn nữa...Ngày mai sẽ không có sức đi tiếp...” Nàng khó nhọc nói dứt quãng.

“Đúng vậy, cho nên hôm nay ta mới cố ý dặn người ăn nhiều một chút, như vậy mới có sức a.” Hắn nhẹ nhàng hôn một cái lên đầu vai mượt mà của nàng.

45. Chương 45: Sang Thu Không Phải Là Già

Hôm sau, trời quả nhiên mưa, tuy rằng không to lắm, chỉ róc rách, nhưng cũng có chút phiền lòng. Chưởng quầy đang ngồi trong quầy cần hạt dưa, nhìn chăm chăm mưa bụi ngoài trời, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng kéo kẹt ở cầu thang, sau đó thấy đôi nam nữ hôm qua đi xuống.

“Hai vị đã nghỉ ngơi tốt không?” Hắn vội vàng chạy lại, khuôn mặt tươi cười.

Vị công tử thanh niên kia mỉm cười đáp: “Rất tốt.”

Mà cô nương mặc nam trang đứng sau lưng hắn nghe được câu hỏi của chưởng quầy thì mặt hơi đỏ lên, thò tay cầu người phía trước một cái.

“Hôm nay thời tiết không tốt, khách quan muốn tiếp tục đi đường, có cần áo tơi đầu lạp (áo tơi đầu lạp: kiểu như áo mưa bây giờ ý) không? Khách điểm chúng ta có sẵn loại này cho khách đó.”

Thanh niên công tử kia cười nói: “Chưởng quầy quả nhiên chu đáo. Như vậy, bán cho chúng ta ba bộ đi, trên đường nếu rách cũng tiện có cái thay.”

Chưởng quầy lên được: “Được ạ!” Sau đó liền sai tiểu nhị mang áo tơi và đầu lạp đến, thấy vị công tử kia trước tiên là mặc áo tơi vào cho vị cô nương, cẩn thận buộc vạt áo, sau đó mới đội đầu lạp lên đầu nàng, vẻ mặt và động tác đều phi thường ôn nhu, khiến hắn không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Thấy hai người họ chuẩn bị đi, chưởng quầy cầm túi tiền nặng trĩu trong tay, cười chỉ thấy răng mà không thấy mắt.

“Chưởng quầy, gần đây có chuyện gì thú vị sao?” Một người khách quen thấy vậy liền hỏi.

“Chuyên thú vị thì không có, chính là đôi trai gái vừa rồi, người đến chậm một bước nên không thấy, quả thực rất là vui mắt...”

Mưa rơi rả rích, khiến không khí ẩm ướt, đường đi trơn trượt.

“Trách không được người ta nói ‘Thực khuyến phế nhật’ (Chó đất Thực sủa mặt trời, ý chỉ nhọc công làm điều vô ích), giờ phút này nếu đột nhiên trời hết mưa, ta khẳng định cũng sẽ cao hứng nhảy lên.” Vương Ngữ Yên lau cái trán đầm nước mưa của mình, nghiêng người nói với Mộ Dung Phục.

“Đi đường lâu quá nên hồ đồ rồi sao, tự nhiên lại đem bản thân so sánh với con chó nhỏ.” Mộ Dung Phục tỏ vẻ thương tiếc nói.

Nàng đỏ mặt lên, lập tức phản bác: “Con chó nhỏ có gì không tốt, ít nhất cũng không hư hỏng như ai đó.”

“Phải, trên đường này người nhiều như vậy, tất nhiên phải có người hư hỏng rồi.” Hắn lơ đãng nghiêng đầu, lấy roi ngựa chỉ về phía trước, “Tường thành màu xanh đằng kia, là Phàn Thành, Huyền Từ đại sư nói, tháng trước, lúc bàn về chuyện Ônng Kiếm Thông chết, Triệu Tiên Tôn trong thư viết hắc đang ở Phàn Thành. Hơn nữa còn nói, hắc hắc sẽ ở lại đây một thời gian.”

Hôm nay còn sớm, đến Phàn Thành lại chỉ còn khoảng nửa canh giờ, cho nên Mộ Dung Phục liền hỏi: “Phía trước có một quán trà, chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút, được không?”

Quán trà cũng không lớn, nhưng bởi vì ở sát ven đường, rất đông người qua lại, cho nên vô cùng nhộn nhịp, dường như không còn bàn nào trống. May mà cuối cùng vẫn tìm được bàn, Mộ Dung Phục liền bảo tiểu nhị mang một ấm trà nóng lên, bản thân cúi đầu sụp xuống, sau đó thay Vương Ngữ Yên cởi ra ba nút thắt dưới đầu sụp.

Đầu sụp vừa vén lên, để lộ ra dung mạo của Vương Ngữ Yên. Nàng kế thừa dung mạo của Lí Thu Thủy và Vương phu nhân, không cần phải nói cũng biết là một mỹ nhân, tuy mặc nam trang, lại chỉ dùng trâm cài làm bằng trúc bình thường để búi tóc, nhưng tóc đen mềm buông xuống khuôn mặt trắng như tuyết quả thực khiến lòng người điên đảo. Mộ Dung Phục thấy những ánh mắt xung quanh đều tập trung lại đây, ngay cả một lão nhân mang theo một tiểu cô nương ngồi phía xa xa, đều tha thiết nhìn bọn họ, liền nghiêng người chắn tầm mắt của bọn chúng, nhanh chóng đội lại đầu sụp lên đầu nàng, nhỏ giọng nói: “Lúc này dầm mưa, cẩn thận bị cảm lạnh. Trên người có thể bị ướt, có muốn tìm một chỗ thay quần áo không?”

Vương Ngữ Yên mím môi, nghĩ một lát rồi lắc đầu, nói: “Dù sao trời cũng đang mưa, thay rồi lại ướt, cho nên chắc cũng không cần đâu.”

Nói xong, hai người lại đem cởi đầu sụp đặt xuống cạnh bàn, rót trà uống.

Một lát sau, chỉ nghe “ầm” một tiếng, là do tiểu cô nương kia không cẩn thận chạm vào chén trà.

“Chén trà vỡ rồi! Chúng ta chỉ là quán nhỏ, cho nên phiền khách quan bồi thường.” Tiểu nhị nhìn thấy, có chút tức giận cúi xuống thu dọn mảnh vỡ.

Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên lơ đãng nhìn, chỉ thấy lão nhân kia râu tóc bạc phơ, khuôn mặt phổ thông, liền tiếp giải thích, không ngừng xin lỗi, lại lấy ra vài đồng tiền nhét vào trong tay tiểu nhị. Tiểu nhị lúc này mới không than thở nữa.

Cúi đầu tạ tội với tiểu nhị kia xong, lão nhân lại nhỏ giọng quát tiểu cô nương kia vài câu, lời nói vô cùng nghiêm khắc. Tiểu cô nương kia chừng mười hai, mười ba tuổi, trên người mặc quần áo cũ nát, tóc tai bù xù. Nhưng khiến cho người ta phải kinh ngạc hơn, là khuôn mặt nàng vô cùng dữ tợn, trên mặt là từng mảng từng mảng sẹo lớn, phỏng chừng là do bị bỏng lưu lại, khiến cho ngũ quan không thể thấy rõ. Mà nàng lúc nhìn qua hai người bọn họ, trong ánh mắt kinh hoàng lại mang theo một tia tàn nhẫn, khiến cho người ta không khỏi rùng mình.

Vương Ngữ Yên vội vàng không dám nhìn nữa, mà Mộ Dung Phục thấy nàng bị dọa sợ, liền vỗ vỗ tay nàng, nói: “Không sao, chỉ là ông nội răn dạy cháu gái mà thôi.”

Vương Ngữ Yên gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Ta cảm thấy ánh mắt tiểu cô nương kia đặc biệt sắc bén, khiến cho người ta không rét mà run.”

Lúc này, lại nghe tiểu cô nương há mồm “Ô ô” vài tiếng, cùng với tiếng lão già đánh người, lại không ngừng quát im miệng.

“Mặt đã bị như vậy, lại còn cầm điếu, tiểu cô nương kia thực sự đáng thương.” Vương Ngũ Yên nhẹ giọng thở dài, “Nhưng mà vị ông nội kia cũng không khỏi quá độc ác, giống như đó không phải là cháu gái mình vậy.”

Lời nói của Vương Ngũ Yên tuy là vô ý, nhưng khiến trong lòng Mộ Dung Phục lập tức cảnh giác. Ánh mắt vừa rồi của tiểu cô nương kia, giống như đang tuyệt vọng kêu cứu. Hay là vừa rồi là nàng cố ý đánh rơi chén trà để mọi người chú ý? Nàng là bị người ta lừa bán ngược đãi, hay còn có ẩn tình gì khác?

Bọn họ ngồi được một lát, thì lão nhân kia kéo tiểu cô nương vội vàng rời đi. Lúc đi qua bên cạnh Mộ Dung Phục, hần liền lập tức ngửi thấy một mùi quen thuộc.

Mộ Dung Phục hơi rùng mình một cái, sau đó rất nhanh liền khôi phục lại bộ dạng bình thường. Mưa còn chưa ngớt, hai người một già một trẻ lại không ngừng chạy trong mưa, không bao lâu sau liền biến mất khỏi tầm nhìn của bọn họ, chỉ còn để lại trên mặt đất hai hàng dấu chân.

Ước chừng qua nửa chén trà nhỏ, Mộ Dung Phục nhỏ giọng nói: “Yên nhi, trước cứ để ngựa lại đây, người đi theo ta.”

Vương Ngũ Yên thấy vẻ mặt hần vô cùng nghiêm túc, cũng không hỏi nhiều, lập tức đội đầu lên, sau đó cùng hần dùng khinh công bay trong mưa.

“Đi hướng này.” Mộ Dung Phục nhìn dấu chân trên mặt đất, không ngừng lao vun vút, “Yên nhi, nếu ta không lầm, thì một già một trẻ vừa rồi, chính là bạn cũ của chúng ta đó.”

Vương Ngũ Yên bám sát theo, trong đầu liên tục suy nghĩ, nàng quen biết một tiểu cô nương mười hai, mười ba tuổi, vậy là ai đây?. Sau đó, nàng liền “A” một tiếng, giật mình kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ lại là A Tử?” Nhưng mà A Tử không phải là đang ở trong chùa Thiên Long Đại Lý sao?

Mộ Dung Phục gật đầu, nói: “Đúng vậy, vừa rồi lúc bọn họ đi lướt qua ta, ta đã ngửi thấy mùi, giống như đức mùi trên người A Tử khi nàng dùng độc bức ta dạy võ công.”

“Vậy còn lão nhân kia?” Lão nhân và tiểu cô nương bộ mặt nàng đều thấy không quen, giờ nghĩ lại mới biết, bọn họ là dùng mặt nạ da người.

Mộ Dung Phục thở dài: “Nếu quả như suy nghĩ của ta, thì đó chính là lão tặc Đinh Xuân Thu. Nếu hôm nay để lão thoát được, ngày sau nhất định hậu họa khôn cùng, cho nên hôm nay nhất định không thể tha cho hần.”

Đinh Xuân Thu và A Tử đều ở Thiên Long Tự, nếu tăng nhân trông giữ chỉ cần chút sơ sẩy, thì với sự giáo hoạt của lão tiểu nhân này, tuy rằng không có võ công, nhưng muốn đào tẩu cũng không phải không được.

Lấy khinh công của hai người bọn họ, đuổi theo hai kẻ bị phế võ công Đinh Xuân Thu và A Tử, tất nhiên là dư dả. Trong mưa bùn lầy lội, cũng đã chỉ rõ hướng đi của hai người ấy, cho nên không cần lo sẽ nhầm đường.

Đuổi tới một cái núi nhỏ trong rừng, liền loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện. Vương Ngũ Yên chỉ chỉ lên một cái cây gần đó, sau đó hai người đều đề khi bay lên, trốn vào trong tán cây.

“Cái con xú nha đầu kia, điểm á huyết của ngươi ngươi còn không yên ổn! Vừa rồi thấy Mộ Dung Phục, cho nên cố ý đánh rơi chén trà để kêu cứu, có phải không?” Lão nhân kia hỗn hển nói, nói xong lại tát tiểu cô nương kia hai cái.

Mộ Dung Phục gật đầu với Vương Ngũ Yên, xác thực đó là giọng của Đinh Xuân Thu. Lão già này quả nhiên không đơn giản, Thiên Long Tự canh phòng nghiêm ngặt như vậy mà lão vẫn thoát ra được.

“Không phải, sư phụ, xin ngài minh giám, A Tử chỉ là không cẩn thận đánh rơi cái chén kia thôi...Sư phụ, ngài tha cho con đi, đừng đánh con nữa...”

“Ta mang theo ngươi trốn đi, giải cứu ngươi khỏi cái địa ngục đó, có gì không tốt? Ngươi lại không biết thức thời! Năm lần bảy lượt khiêu chiến sự nhậm nại của ta!”

Hai người Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên ở trên cây nghe ngóng một lát, rốt cục xác định, Đinh Xuân Thu hoàn toàn không còn chút võ công nào, nhưng không chịu cam lòng sống cuộc đời còn lại bị giam cầm, cho nên liền kích động muốn A Tử giúp hắn chạy trốn. Mà A Tử cảm thấy hắn không còn giá trị lợi dụng nữa, hơn nữa ở Đại Lý ngày ngày được cung phụng cũng rất tốt, cho nên không chịu theo hắn trốn đi. Vì thế Đinh Xuân Thu mới bắt cóc A Tử để làm kế thoát thân. Có thiên kim tiểu thư của vương phủ trong tay, đám quan binh ném chuột sợ vỡ đồ, cho nên cũng không dám tùy tiện truy bắt, mới để cho hai người này một đường chạy tới Hà Nam trốn mất.

“Sư phụ, van cầu ngài, A Tử đau quá...” Cố gắng tránh cái bạt tai của Đinh Xuân Thu, A Tử gào khóc.

“Vậy về sau còn dám trốn nữa không? Còn dám ăn ở hai lòng nữa không?” Đinh Xuân Thu tiếp tục đánh, hung tợn hỏi. Hắn tựa hồ cảm thấy dùng tay đánh còn chưa đủ hả giận, liền lấy chân đạp vài cái.

“Không dám, thật sự không dám nữa, sư phụ...” A Tử bị đánh đến bầm tím mặt mày, khóe miệng chảy máu, lăn lộn trên mặt đất xin tha.

Tuy rằng cực kì chán ghét A Tử, nhưng Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên cũng không thể thấy chết không cứu. Cho nên Mộ Dung Phục liền hô to một tiếng, sau đó nhảy từ trên cây xuống, xuất chiêu đánh tới Đinh Xuân Thu. Mà Đinh Xuân Thu biết độc không có tác dụng với Mộ Dung Phục, cho nên lập tức bỏ chạy.

Mộ Dung Phục đuổi theo, cánh tay đuổi ra điểm huyết hắc, khiến Đinh Xuân Thu ngã nhào xuống đất. Đầu hắn chúi vào trong đám bùn lầy, tròng mắt nhìn A Tử, quát: “Con tiểu tiện nhân, người tìm người giúp đỡ giỏi lắm!”

Vương Ngũ Yên có chút không dám chạm vào A Tử, may mắn trên người đang mặc áo tơ, cho nên liền đưa tay cách qua lớp áo tơ mà đem A Tử nâng dậy. A Tử bộ dạng bần thủ, miệng cũng không chịu thua mà hung ác quát lại: “Người tra tấn ta lâu như vậy, ta thật vất vả mới thấy người giúp, đương nhiên phải cầu cứu rồi. Xú lão đầu, có trách thì chỉ trách số người quá đen thôi.”

“Mộ Dung tiểu tử, người không nên giúp, cái con tiểu tiện nhân A Tử kia chẳng phải cũng từng hại người sao?” Đinh Xuân Thu không thèm để ý tới A Tử nữa, mà xoay sang cầu xin Mộ Dung Phục, ôm lấy chân hắn không buông, “Ta tra tấn nàng như vậy, mỗi ngày đều đánh nàng mắng nàng, cũng coi như đã báo thù cho người, có phải không?”

Mộ Dung Phục chán ghét rút chân ra, nói với Vương Ngũ Yên: “Yên nhi, quay đầu lại.”

Vương Ngũ Yên biết hắn không muốn để nàng nhìn thấy hắn giết người, liền ngoan ngoãn quay đầu đi chỗ khác.

“Tỷ phụ, mau giết hắn!” A Tử nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vương Ngũ Yên mới chỉ nghiêng đầu, khóe mắt nhìn thấy A Tử nhìn chằm chằm Đinh Xuân Thu, trong con mắt đen xinh đẹp ánh mắt vẻ khát máu, khiến nàng không khỏi rung mình, vội vàng bước lùi ra xa A Tử một chút.

Đinh Xuân Thu lại cầu xin: “Người đừng giết ta, ta...Sư phụ của ta là Vô Nhai Tử, ta hiện tại đang đi tìm bí kíp võ công năm xưa hắn lưu lại, đến lúc đó nhất định sẽ chia một nửa cho người...Không, tất cả đều cho người! Trên đời này có bí kíp võ công lợi hại gì, đều tùy tiện cho người chọn, ta thề! Chỉ cần người không giết ta, ta đưa người đi tìm!”

Hắn tuy rằng võ công đã bị phế, nhưng mà sau khi vợ vết được bí kíp võ công của Vô Nhai Tử, nhất định sẽ có bí kíp khiến kinh mạch trở lại như cũ. Lúc trước, khi hắn còn mang tuyệt thế võ công, đã vì bí kíp đó mà tự tay hại sư phụ, lại khiến cho sư đệ nửa đời người phải giả vờ câm điếc. Hiện giờ, hắn đem đồng bí kíp này thành cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, tự nhiên càng khát cầu muốn sống. Chỉ là tính mạng vẫn quan trọng nhất, hắn biết Mộ Dung Phục sẽ không dễ dàng tha cho hắn, liền phải đem thứ quý giá nhất của hắn mang ra trao đổi, chỉ cầu mong có thể giữ được mạng già này.

Đinh Xuân Thu không ngờ bảo mệnh này của hắn đã sớm nằm trong tay người ta. Bí kíp mà hắn nhiều năm nay tâm tâm niệm niệm muốn có, đã sớm bị Lí Thu Thủy tặng cho nữ nhi Lí Thanh La làm đồ cưới,

chuyển hết tới Vương gia ở Cô Tô rồi. Mà tính mạng hiện giờ của hắn, cũng đang nằm trong tay của con rể nhà họ Vương.

Mộ Dung Phục nghe thấy tên của Vô Nhai Tử, hồi tưởng lại chuyện xưa về Tiêu Dao tam tiên mà Vương Ngữ Yên từng kể cho hắn, âm thầm nghĩ, đó không phải là bí kíp võ công của nhà biểu muội sao? Nếu mục đích của Đinh Xuân Thu là đồng sách này, vậy thì hắn càng cần phải chết, bằng không Vương Ngữ Yên và Vương phu nhân sẽ gặp nguy hiểm. Tức thời Mộ Dung Phục liền quyết định luôn, không muốn nghe giọng của Đinh Xuân Thu nữa, xuất chiêu đập lên đỉnh đầu hắn.

Chỉ thấy Đinh Xuân Thu kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó ngã sõng soài trên mặt đất. Đáng thương ột kẻ kiêu hùng, cuối cùng lại hiến thân làm mồi cho bọn thú hoang.

A Tử tiến lên kiểm tra hô hấp của Đinh Xuân Thu, thấy hắn tắt thở mới yên tâm, khanh khách cười: “Sư phụ, xem người bây giờ còn tra tấn ta thế nào? Chính người tự cho rằng mình rất giỏi, kết quả còn không phải là chết một mình ở nơi hoang dã vô danh hay sao?”

Vương Ngữ Yên quay đầu lại, nhìn thấy A Tử cười như vậy, không khỏi giận dữ nói: “A Tử, hiện tại người không cần che giấu thân phận nữa, bỏ mặt nạ da người ra đi, quá dọa người rồi.”

“Mặt nạ? Người cho đây là mặt nạ sao?” A Tử rít lên, dường như muốn nhảy qua rào nát mặt Vương Ngữ Yên, khiến Vương Ngữ Yên sợ đến nhảy dựng lên, “Ta nói cho người, đây là mặt ta! Lão tặc này, hắn đã hủy gương mặt của ta!”

Rống xong, tiếng rít gào của A Tử dần chuyển thành tiếng khóc thê lương, vết sẹo màu hồng trên mặt nàng như một con rết đang không ngừng vận vẹo di chuyển.

Mộ Dung Phục cau mày bước lại gần, kéo Vương Ngữ Yên ra sau lưng để bảo vệ, lạnh giọng hỏi: “Rốt cuộc đã có chuyện gì?”

A Tử một bên khóc lóc, một bên nghẹn ngào nói, khiến cho bọn họ rất lâu sau mới hiểu được sự việc.

Thì ra là để cho truy binh của Đại Lý không phát hiện ra bọn họ, cho nên Đinh Xuân Thu định tìm hai cái mặt nạ da người, ép A Tử đeo. Nhưng mà A Tử là không cam tâm tình nguyện đi theo hắn, lại nhiều lần muốn chạy trốn, cũng thường xuyên nhằm lúc hắn không để ý mà cởi mặt nạ ra, chính là muốn để người qua đường sau khi nhìn thấy nàng, vạn nhất truy binh Đại Lý có cảm bức họa của nàng tới hỏi, thì những người này sẽ báo tung tích bọn họ.

Vài lần như vậy, khiến Đinh Xuân Thu mất hết kiên nhẫn, nếu không phải là thấy giá trị của thân phận thiên kim tiểu thư vương phủ còn có thể làm lá chắn bảo mệnh, thì hắn đã sớm ra tay bóp chết nàng rồi. Thấy A Tử luôn muốn chạy trốn, hắn liền quyết định đun một nồi nước sôi, giả bộ muốn giúp nàng gội đầu. A Tử tuy rằng đề phòng Đinh Xuân Thu, nhưng dọc đường đào tẩu quá mệt mỏi, tóc đã sớm dơ bẩn không chịu nổi. Vì vậy, tiểu cô nương này mới cẩn thận đến gần chậu nước, định dùng tay thử nhiệt độ.

Đinh Xuân Thu nhân lúc nàng cúi người, liền đột nhiên từ đằng sau một tay cầm chắc hai tay nàng ngoặt ra sau lưng, tay kia thì ấn toàn bộ mặt nàng vào trong nước sôi.

A Tử bị đau liền dùng sức giãy dụa, nhưng dù sao cũng đánh không lại Đinh Xuân Thu, cho nên cả mặt đều bị bỏng. Mà Đinh Xuân Thu lại không ngừng đánh nàng, cho nên nốt bỏng vỡ ra, chảy ra dịch trắng cũng không cho nàng bôi thuốc băng bó, mãi cho đến khi kết thành sẹo. Khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu nhỏ nhắn của A Tử biến thành bộ dạng đáng sợ thế này, chỉ sợ ngay cả cha mẹ ruột thịt cũng không nhận ra nổi.

46. Chương 46: Cô Độc

Vương Ngữ Yên không đành lòng nhìn khuôn mặt xấu xí này, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ tuyệt đối không thể đồng tình với A Tử được. A Tử độc ác tùy hứng, nhưng ông trời lại ban cho nàng vẻ ngoài xinh đẹp,

khiến cho sự tàn khốc của A Tử được đẩy tới cực hạn. Hiện giờ nàng vô công mất hết, dung mạo cũng bị hủy, nhưng tâm địa độc ác thì chỉ có tăng chứ không có giảm, thực sự không biết nàng sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Mộ Dung Phục trầm ngâm một lát, hỏi A Tử: “A Tử, người nếu quay về Đại Lý, còn có thể tiếp tục sống sung sướng, lại cũng có thể truyền ngữ y xem vết thương trên mặt cho người, người có bằng lòng quay về không?”

“Vết thương trên mặt ta...Hắn ngay cả một cái khăn che mặt cũng không cho ta!” A Tử vẫn lẩn lộn khóc trên mặt đất, “Nhiều người dùng ánh mắt thương hại nhìn ta như vậy, ta sống còn không bằng chết!”

Mộ Dung Phục thấy bộ dạng này của nàng, liền quát “Người đừng tưởng rằng chúng ta là tỷ tỷ, tỷ phu của người thì người có thể làm nũng! Lão tặc kia ta đã giết, cho nên hoàn toàn có thể để người ở lại đây. Hiện giờ nếu người đồng ý quay về Đại Lý, ta sẽ sai người tới đón. Còn nếu không, chúng ta sẽ để người lại đây, mặc kệ người.”

A Tử nghe vậy, lập tức không khóc nữa, ráo hoảnh hỏi: “Mặt ta, còn có thể chữa trị không?”

“Cha người là vương gia Đại Lý, chẳng lẽ còn sợ không mời được thần y sao? Người ở bên ngoài trì hoãn càng lâu, khuôn mặt sợ rằng sẽ càng khó chữa. Tốt xấu trong đó, người tự cân nhắc đi.” Mộ Dung Phục bình tĩnh nói.

“Ta sẽ trở về.” A Tử đáp rất rõ ràng. Trước tiên mặc kệ những thứ khác, chỉ cần khôi phục lại dung mạo, nàng sẽ vui mừng.

Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên nhìn nhau, đều cảm thấy trong tay đang ôm một củ khoai lang nóng bỏng, ném đi thì không được, mà cầm thì vô cùng đau khổ.

Trở về quán trà lúc trước, Vương Ngũ Yên ngẫm nghĩ một lát, sau đó lấy từ trong gói đồ ra một cái khăn lụa đưa cho A Tử: “Người nếu sợ mọi người nhìn thấy gương mặt, vậy thì dùng đi.” Lại lấy ra áo tơ và đầu lap mua dự bị để cho nàng mặc vào.

A Tử không lên tiếng, chỉ nhìn Vương Ngũ Yên từ đầu đến chân một cái, hừ lạnh một tiếng, rồi chộp lấy cái khăn lụa. Vương Ngũ Yên vốn cũng không nghĩ nàng ta sẽ hòa nhã với mình, cho nên cũng không thêm quan tâm.

“Biểu ca, bây giờ, chúng ta dẫn A Tử đi tìm Triệu Tiền Tôn tiền bối sao?” Thấy A Tử đứng xa xa đang lau người, Vương Ngũ Yên có chút buồn rầu, tiến đến bên cạnh Mộ Dung Phục, thầm thì, “Ta vẫn là cảm thấy,... nàng có chút dọa người.”

Mộ Dung Phục cũng biết rõ, giữ A Tử ở bên cạnh tương đương giữ một cái mầm họa, liền nhỏ giọng nói: “Không sợ, ta sẽ để phòng nàng ta. Đợi sau khi vào Phàn Thành, ta liền nghĩ cách truyền tin cho Đại Lý Trần Nam Vương phủ, nếu ở đó có quán xá của Đại Lý hoặc người đại diện cho Đại Lý thì giao cho họ luôn.”

Thấy hai người bọn họ thì thầm, A Tử lạnh nhạt hỏi: “Các người là đang thương lượng phải đuổi ta đi thế nào, có đúng không?”

Mộ Dung Phục không muốn nhiều lời với nàng, liền đứng dậy đi dẫn ngựa lại đây, nói với Vương Ngũ Yên: “Yên nhi, chúng ta chỉ có hai con ngựa, chỉ có thể để người và nàng cùng cưỡi một con.”

A Tử nghe xong, ánh mắt lộ ra bên ngoài khăn lụa liền đảo loạn hai vòng.

Mộ Dung Phục nhìn thấy, lạnh lùng nói: “Người không cần nghĩ chủ ý quái quỷ gì, chúng ta sẽ giám sát người chặt chẽ. Hiện giờ phải để người chịu ầm ức rồi.” Nói xong, liền điểm huyệt A Tử, sau đó ném nàng lên ngựa của Vương Ngũ Yên.

A Tử ô ô kêu to vài tiếng, trong mắt tràn đầy phẫn nộ, giống như đang không ngừng phóng đao qua ánh mắt. Vương Ngũ Yên thấy vậy, có chút khó xử: “Biểu ca, như vậy có được không?”

“Đối phó với nàng ta như vậy, không phải chỉ mình nàng bất tiện, mà chúng ta cũng bất tiện.” Mộ Dung Phục xoay người lên ngựa, “Chúng ta chạy thêm nửa canh giờ nữa, là có thể đi vào Phàn Thành.”

Vương Ngũ Yên nghe lời, cũng nhảy lên ngựa, nỗ lực không cho bản thân nhìn ánh mắt tràn ngập sát khí của A Tử, cùng Mộ Dung Phục giục ngựa tiến vào Phần Thành.

Mưa cũng dần dần ngớt, Vương Ngũ Yên hoan hô một tiếng, đem áo tơi và đầu lạp vướng víu trên người bỏ xuống, cảm thấy cả người thoải mái không ít, Mộ Dung Phục cũng cởi bỏ đồ che mưa, nhìn Vương Ngũ Yên ôn hòa cười. Thấy hai người bọn họ như vậy, A Tử càng giận sôi lên, nhưng không có cách nào phát tác lửa giận của mình.

Phần Thành là một tòa thành rất lớn, ngựa xe như nước, người người đi lại như mắc cửi, vô cùng nhộn nhịp đông vui.

Chính là, biến người mờ mịt, bọn họ phải đi đâu để tìm Triệu Tiền Tôn đây?

Mộ Dung Phục nhìn xung quanh, phát hiện một tòa tửu lâu, bên trong có nhiều khách nhân đeo đao kiếm ngồi, xem ra đều là người trong giang hồ. Ở chỗ này, các tiểu nhị tất nhiên sẽ có kiến thức rộng rãi về giang hồ nhất, một cái tửu lâu cũng giống như một cơ sở tình báo nhỏ. Hắn liền dẫn Vương Ngũ Yên đứng bên ngoài trông chừng ngựa và A Tử, còn bản

thân thì đi vào hỏi thăm.

“Chủ quán, người có từng nghe có ai ở đây tên là Triệu Tiền Tôn không? Tuổi khá lớn, võ công cũng rất tốt.” Hắn mua một ít lương khô, một ít nước uống, sau đó ném cho tên tiểu nhị một khối bạc vụn.

Tiểu nhị thấy hắn ra tay hào phóng như vậy, hơn nữa trông cũng không phải là loại người tầm thường, liền vội vàng tươi cười lấy lòng, nghĩ nghĩ một lát, quay đầu hỏi một người đang ngồi bên trong: “Du công tử, tiểu nhân mấy ngày trước nghe ngài hình như đề cập đến một người gọi là Triệu Tiền Tôn Lý phải không?”

“Phải, là Triệu Tiền Tôn tiên bối, mấy ngày nay đang làm khách ở nhà ta. Làm sao?” Một người trẻ tuổi lên tiếng đáp.

Biết được tin tức này vô cùng thuận lợi, Mộ Dung Phục liền mừng rỡ, hòa nhã hỏi: “Tại hạ có việc muốn tìm Triệu Tiền Tôn tiên bối, xin hỏi quý phủ là?”

Người trẻ tuổi đáp: “Tự Hiền Trang Du gia, gia phụ tục danh là Ký. Ta vừa vặn cũng ăn xong, nếu huynh đài có việc quan trọng, vậy xin cùng ta quay về trong trang nói chuyện.”

Mộ Dung Phục đa tạ, lại trao đổi tên họ với hắn, sau đó theo hắn ra cửa.

“Vị này là thê tử của ta.” Mộ Dung Phục giới thiệu với người trẻ tuổi kia.

Người nọ nhìn thoáng qua Vương Ngũ Yên, trong mắt có ý tán thưởng nhan sắc của nàng, chắp tay nói: “Tại hạ Du Thần Chi.”

Vương Ngũ Yên suýt nữa thì trượt chân, vừa mới cầm củ khoai lang A Tử nóng phồng tay này chưa lâu, làm thế nào mà Du Thần Chi lập tức liền xông ra, hay đây thật sự là nghiệt duyên trời định, có trốn cũng không thoát? Nàng mỉm cười gật gật đầu với hắn, lại tò mò nhìn người này, chỉ thấy hắn ăn mặc sang trọng, mi thanh mục tú, vừa thấy liền biết chính là loại người từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, một chút mưa gió cũng chưa từng trải qua.

Mộ Dung Phục sau đó lại giới thiệu A Tử, nói là tiểu muội muội của Vương Ngũ Yên, đang bị bệnh nặng, ít ngày nữa liền muốn đi tìm đại phu. A Tử nâng mí mắt lên, thần nhiên nhìn Du Thần Chi một cái, xem như đáp lễ. Mộ Dung Phục tuy rằng giải huyết đạo trên người nàng, nhưng vẫn điểm á huyết của A Tử, nàng tức giận một trận, sau đó vẫn phải ỉu xiu chấp nhận sự thật này. Dù sao so với đi theo Đinh Xuân Thu, nàng hiện thời được đối xử tốt hơn vô số lần.

Du Thần Chi nhìn về phía Vương Ngũ Yên bên cạnh A Tử, tuy rằng thấy A Tử trên mặt che khăn, nhưng vết phồng đỏ như máu trên trán và mắt nàng trông vô cùng quý dị. Trong lòng hắn âm thầm kỳ quái, nghĩ tại sao tỷ tỷ xinh đẹp như thế, mà muội muội thì vừa cáu kỉnh vừa cổ quái như vậy.

Hắn từ nhỏ lớn lên trong giàu sang, cũng giống như các thiếu gia khác, bên cạnh không ít nha hoàn, thiếp thất, cho nên tất nhiên thích nữ tử xinh đẹp. Mà A Tử lại bị hủy dung, cho nên theo bản năng Du Thần Chi liền chán ghét nàng. Hắn chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó hoàn toàn coi A Tử không tồn tại.

Du Thản Chi là con út của trang chủ Tụ Hiền Trang Du Ký, là một nhà giàu cự phú ở đây. Hắn từ nhỏ không thích võ công, cũng không thích văn vẻ. Hắn năm nay đã mười mấy tuổi, nhưng lại không mang chí lớn gì, mặc cho cha và anh trai có đốc thúc thế nào, cũng không nên thân. Tính cách người này lại yếu đuối, ngoại trừ mỗi ngày sống phóng túng bên ngoài, những chuyện khác đều không màng tới.

Trong nguyên tác hắn vốn cũng như vậy. Sau khi Tụ Hiền Trang nháy mắt nhà tan cửa nát, thấy Tiêu Phong là kẻ thù vô cùng mạnh mẽ, khiến hắn nhất thời sửng sốt. Rồi lại nhìn thấy A Tử xinh đẹp, mới điên cuồng mà rơi vào lưới tình, vì nàng mà lãng phí bản thân.

Tuy rằng A Tử tính tình độc ác, nhưng thật ra lại vừa vặn bù vào chỗ thiếu hụt của Du Thản Chi yếu đuối, khiến hắn cam tâm tình nguyện bị nàng ngược đãi, đồng thời lại sinh ra mong muốn chinh phục nàng. Nhưng tất nhiên, nếu không có gương mặt xinh đẹp của nàng làm điều kiện đầu tiên, nhưng vậy Du Thản Chi sẽ không cuồng dại mà yêu như thế. Cho nên, tình cảnh bây giờ của bọn họ, chính là giống như đã có củi lại không tìm thấy lửa — tình cảm chỉ được xây dựng trên nhan sắc, thực sự rất hời hợt.

Dọc đường trở về Tụ Hiền Trang, Du Thản Chi còn không thèm nhìn A Tử lấy một cái. Mà A Tử cũng không thèm nhìn hắn, chỉ coi hắn thành bao cỏ di động. Hai người mặc dù chưa đến mức chán ghét lẫn nhau, nhưng vẫn là đều không thích đối phương.

Vương Ngũ Yên nhìn Du Thản Chi ngồi trên mình ngựa, thầm cảm thán cho tình cảnh của người này. Lần này, Tụ Hiền Trang sẽ không còn tái diễn cảnh máu chảy thành sông, mà A Tử hiện giờ cũng không có nhiều khả năng mà đem hắn biến thành “Thiết Sứ” của mình. Nếu như Du Thản Chi vẫn tiếp tục như vậy, thành thành thật thật làm “cậu ấm”, tuy rằng hắn sẽ không có khả năng luyện thành tuyệt thế võ công, lên làm bang chủ Cái Bang, nhưng đối với hắn mà nói, cũng có thể xem là hạnh phúc.

Tụ Hiền Trang quả nhiên là nhà giàu nứt tiếng Hà Nam, đất của trang viên mở rộng hơn mười dặm, tựa như một tòa thành nhỏ. Mộ Dung gia và Du gia xưa nay không có nhiều quan hệ, tay không đến nhà người ta cũng có chút khó coi, hơn nữa chuyện đi tìm Triệu Tiền Tôn không thể lộ ra ngoài, cho nên Mộ Dung Phục cũng không chính thức đến thăm, mà chỉ nhờ Du Thản Chi chuyển lời, mời Triệu Tiền Tôn ra ngoài.

Du Thản Chi tuy văn dốt võ dốt, nhưng ở lễ tiết cũng coi như khéo léo. Hắn mỉm cười đáp ứng, lại thành khẩn mời nếu sau này Mộ Dung Phục có rảnh xin cứ đến làm khách ở Tụ Hiền Trang. Vương Ngũ Yên nhìn nhìn A Tử, thấy nàng cúi đầu, cũng không biết nàng đang suy nghĩ gì. Lại chuyển mắt nhìn Du Thản Chi đi qua cửa rồi biến mất. Đời này, đối với Du Thản Chi và A Tử mà nói, cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp gỡ, nói không chừng giờ phút này, ngay cả tên đối phương cũng không nhớ được.

Mộ Dung Phục thấy Vương Ngũ Yên thất thần, liền nắm tay nàng, nói: “Lúc này nếu có thể thuận lợi gặp được Triệu Tiền Tôn tiền bối, hắn nghe chuyện tất nhiên sẽ muốn lập tức quay về Thiếu Lâm. Chỉ sợ vất vả cho người.”

“Có gì vất vả đâu, chỉ là đi thêm chút đường thôi.” Vương Ngũ Yên cười cười, “Tiêu đại ca và A Châu bên kia đi còn xa hơn chúng ta nhiều. Ta hiện tại sức khỏe đã tốt, hướng hồ nội công của ta đâu có kém, cưỡi ngựa vài ngày sao làm khó dễ ta được.”

A Tử ở bên cạnh không tiếng động mà hừ lạnh. Vương Ngũ Yên cũng không để ý nàng, lại hỏi Mộ Dung Phục: “Chờ sau khi quay trở lại Thiếu Lâm Tự rồi, chúng ta mới truyền tin cho Đại Lý đi, đừng mang nàng về Cô Tô.”

Mộ Dung Phục gật đầu, lại thấy xa xa truyền tới tiếng bước chân rất nhẹ, sau đó liền nhìn thấy một ông lão bước ra. Về mặt hắn có chút khôi hài cao ngạo, cả người không ngừng vừa đi vừa lắc lư, ra vẻ trời có sập xuống cũng chẳng liên quan đến mình. Mộ Dung Phục sau khi giới thiệu bản thân xong, hắn chỉ nhìn Mộ Dung Phục, rồi mở miệng hỏi: “Hậu sinh, người tìm ta làm gì?”

Bởi vì có A Tử ở đây, cho nên Mộ Dung Phục hành lễ rồi nói: “Tiền bối, xin ra đây nói chuyện.”

Triệu Tiền Tôn theo hắn bước ra xa mấy chục bước. Sau đó Mộ Dung Phục nhỏ giọng hỏi: “Xin hỏi tiền bối còn rõ đại chiến Nhậm Môn Quan hai mươi bảy năm trước không?”

Triệu Tiền Tôn nghe xong, giống như bị sét đánh. Nhậm Môn Quan là nỗi đau vĩnh viễn không phai trong lòng hắn, thay đổi cả cuộc đời hắn. Nhớ tới năm đó bạn bè thịt nát xương tan, ngay cả mũi tựa hồ vẫn còn

ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc. Nhạn Môn Quan đem đến đau đớn không chỉ về thể xác cho hắn. Hắn còn nhớ rõ, hắn mang một thân thương tích bỏ về sư môn, thì thanh mai trúc mã, tiểu sư muội liền nói cho hắn, nàng muốn gả cho người khác. Dưới hai tầng đá kích, hắn mới trở nên điên điên khùng khùng như ngày hôm nay.

Hắn không phải chỉ là kiềm chế không được tính nóng, bị nàng đánh thì đánh lại sao? Chẳng lẽ nàng không phát hiện hắn có đánh lại, thì lực cũng ít hơn năm sáu phần so với lúc nàng đánh? Vì sao nàng tình nguyện gả ột người mới quen được mấy tháng, lại vứt bỏ vị sư huynh tình thâm ý trọng này?

Nếu năm đó không đi Nhạn Môn Quan, mà ở lại bên cạnh sư muội thì mọi chuyện đã khác. Như vậy sẽ không phải thấy cảnh huyết nhục bay tứ tung, tiểu sư muội cũng sẽ không thể thăm men người khác. Mấy năm nay, Triệu Tiền Tôn không lúc nào không nghĩ như vậy.

Trong một khoảng thời gian ngắn, cảnh tượng thảm thiết ở Nhạn Môn Quan và khuôn mặt xinh đẹp khi còn trẻ của tiểu sư muội không ngừng hiện lên trước mắt Triệu Tiền Tôn. Hắn kinh ngạc nói không ra lời, chỉ vào Mộ Dung Phục một lúc lâu, mới bật ra được một câu: “Người từ đâu mà nghe được chuyện này?”

Mộ Dung Phục lấy thư tay của Huyền Từ từ trong lòng ra, cung kính đưa cho hắn. Triệu Tiền Tôn hơi hơi đẩy thư ra xem dấu hiệu, xác định đúng là bút tích của Huyền Từ, liền hít sâu một hơi, vội vàng đọc. Đọc tới chỗ nào đó, hắn bỗng dưng ngắc đầu, lại đánh giá Mộ Dung Phục tới lui. Mộ Dung Phục biết, Triệu Tiền Tôn có lẽ cũng oán hận sai lầm của phụ thân mình năm đó, cho nên mới đề phòng mình như vậy. Triệu Tiền Tôn đánh giá một lúc, lại quay lại đọc thư, đôi mày lúc cau lúc giãn, nét mặt cũng thay đổi mấy lần.

Sau một lúc lâu, Triệu Tiền Tôn mới buông tờ giấy ra, ngửa mặt lên trời thét dài một hơi, sau đó chậm rãi bình tĩnh lại, nói: “Cũng tốt.”

Hắn hai tay hơi vận lực một chút, tờ giấy trong tay hắn nháy mắt biến thành bột mịn.

“Đi thôi, người trẻ tuổi.” Hắn giang hai tay ra, cảm nhận làn gió thổi vào trong ngực, “Ta cùng các người quay về Thiếu Lâm.”

Mộ Dung Phục vái lạy: “Đa tạ tiền bối.”

“Tiền bối, người cứ như vậy theo chúng ta, không quay về thu dọn một chút quần áo sao?” Vương Ngũ Yên thấy hắn cứ thế tiến lại, liền tò mò hỏi. Nơi này cách Thiếu Lâm Tự tuy chỉ có mấy ngày đi đường, nhưng Triệu Tiền Tôn cái gì cũng không mang theo, chỉ mặc quần áo như vậy, chẳng lẽ không định tắm rửa sao?

Triệu Tiền Tôn quay đầu nhìn nàng một cái, lắc đầu cười nói: “Tiểu cô nương, cô không hiểu rồi! Ta đã chừng này tuổi, còn có cái gì không bỏ xuống được?”

Thấy hắn chấp tay sau lưng, chậm rì rì bước đi, bóng dài đổ xuống vô cùng cô đơn, Vương Ngũ Yên trong lòng yên lặng nói: “Phải, ngoại trừ tiểu sư muội của người, người cái gì cũng có thể buông.”

47. Chương 47: Nửa Đêm Trốn Đi

Có Triệu Tiền Tôn gia nhập đội ngũ rồi, sự tối tăm và kỳ quái mà A Tử mang đến liền biến mất. Hắn giao du rộng rãi, trong thiên hạ nếu có mười chỗ danh lam thắng cảnh thì hắn đã phải đặt chân tới tám, chín chỗ, cho nên kiến thức địa lý vô cùng phong phú. Ở trên đường nghe hắn kể chuyện cười, nói đến vùng đại mạc trơ trọi và phong cảnh miền nam trù phú, khiến cho người ta cảm thấy con đường cũng ngắn lại không ít.

Nhưng cũng vì có hắn ở đây, cho nên cũng không tiện điểm huyết của A Tử như lúc trước, bởi vì đang êm đẹp tự nhiên có một tiểu cô nương bị khống chế, nếu giải thích không tốt chỉ sợ sẽ khiến Triệu Tiền Tôn lo sợ không dám đi cùng bọn họ nữa. Không biết Mộ Dung Phục đã âm thầm cảnh cáo A Tử cái gì, nhưng ít nhất bây giờ nàng thông minh và an phận hơn rất nhiều, tuy vẫn có chút âm trầm quái dị, nhưng cũng không gây ra chuyện phiền toái nào.

Hôm nay, bọn họ vừa vặn đến đúng lúc phiên chợ họp một tuần một lần ở một thành nhỏ mở ra. Thấy các quán nhỏ, hoặc là bán chút đặc sản địa phương, hoặc là biểu diễn tạp kỹ, khiến ọi người đều vô cùng vui mừng. Hơn nữa chợ nhiều người chật chội, nếu cưỡi ngựa sợ sẽ dẫm đạp lên người khác, cho nên bọn họ liền xuống ngựa, kéo ngựa đi xuyên qua chợ.

Vương Ngũ Yên và A Tử đều là tiểu cô nương, thấy khung cảnh náo nhiệt này không khỏi vô cùng tò mò thích thú. Mộ Dung Phục thấy Vương Ngũ Yên hết nhìn đông lại nhìn tây, liền đem túi tiền đặt vào tay nàng, nói: “Có cái gì muốn ăn, cứ việc mua đi?”

Đem túi tiền kia ước lượng trong tay, Vương Ngũ Yên cười nói: “Người không sợ ta tiêu sạch hết tiền, để người phải chịu cảnh màn trời chiếu đất sao?”

Mộ Dung Phục nghiêm túc lắc đầu: “Không sợ, ta tất nhiên còn tiền ở chỗ khác, sao có thể thật sự đưa cho người xài hết được? Phần đưa cho người cũng chỉ là ít tiền lẻ thôi, có tiêu hết cũng không sao.”

Vương Ngũ Yên nghe vậy thì chán nản, kéo tay hắt một chút, định dẫm hắt một cái, nhưng tay hắt lại cứng như sắt. Vì thế, nàng liền tức giận quệt miệng nói: “Biểu ca, tự giác chút đi.”

Mộ Dung Phục mỉm cười, thả lỏng cơ bắp, để nàng dẫm một cái.

Vương Ngũ Yên dù sao cũng không nỡ đánh hắt, cho nên một chút lực của không sử dụng, sau đó cười nói: “Thế này mới đúng, người chủ động xin ta bớt giận, ta sẽ hạ thủ lưu tình. Người tự nói đi, có đau hay không?”

“Nữ hiệp nhân từ, một chút cũng không đau.” Mộ Dung Phục chấp tay.

Nghe thấy hai người bọn họ cười đùa, sắc mặt Triệu Tiền Tôn không khỏi có chút ảm đạm, lại nhớ tới Đàm bà.

Lúc đi qua một quán bán đồ trang sức, A Tử liền dừng chân, sau đó quay đầu nhìn Vương Ngũ Yên. Vương Ngũ Yên thấy trên đầu nàng chỉ quấn một mảnh vải, một chút nữ trang cũng không có. Nghĩ tới trên đường vì tránh để người khác chú ý, cho nên trang sức của nàng có lẽ đều bị Đinh Xuân Thu đem bán lấy tiền hoặc là vứt đi, vì thế liền hỏi: “Người muốn mua gì sao?”

A Tử “ừ” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Ta không có tiền.”

Vương Ngũ Yên thấy trên sạp cũng chỉ là đồ bình thường do dân chúng làm ra, nghĩ chắc hẳn tiền trong tay mình cũng đủ, liền gật đầu nói: “Người cứ chọn lựa một hai cái, ta mua cho.”

A Tử ánh mắt lộ ra ý cười, cúi đầu nhìn đồ trên quầy, lấy ra một cây ngân trâm, giơ lên trước mặt chủ quán, nói: “Ta muốn cái này.” Sau đó liền giơ tay muốn đưa cho chủ quán, để hắt bao gói lại.

Trâm cài kia hình dạng có chút thô ráp, mặc dù ở quán ven đường này cũng chỉ là mặt hàng bình thường. Nhưng Vương Ngũ Yên lại tinh mắt, thấy ánh mặt trời chiếu lên trâm cài sáng lấp lánh, liền để ý đuôi trâm cực kỳ sắc bén, trong lòng không khỏi rung mình. Vì thế giắt lấy cây trâm, giả bộ cầm trong tay xem, sau đó ném lại quầy, lắc đầu nói: “Cây trâm này khó coi, người cứ việc chọn mấy thứ đắt tiền đi, không cần thay ta tiết kiệm.”

A Tử không còn cách nào khác, đành phải chọn mấy thứ. Chỉ cần những thứ A Tử lấy mà Vương Ngũ Yên cảm thấy nàng có thể sử dụng làm hung khí, thì Vương Ngũ Yên đều lấy có khó coi hoặc là thợ làm không đủ tinh xảo để từ chối. A Tử sắc mặt càng nhăn lại, nhưng cũng không dám nổi giận, cầm lên một cái kẹp tóc bằng ngọc, mặt mũi nói: “Người xem, này có được không?”

Vương Ngũ Yên nhìn kĩ một chút, cảm thấy kẹp tóc kia mượt mà giản dị, hơn nữa vô cùng bóng loáng không có góc cạnh nào, liền gật gù đầu, cười nói: “Cái này rất đẹp, tỷ tỷ sẽ mua cho người.”

Chủ quán thấy các nàng chọn tới chọn lui, vốn có chút không kiên nhẫn, nhưng thấy các nàng cuối cùng quyết định mua món hàng đẹp nhất của quán mình, nhất thời vui mừng không kiềm nổi. Vương Ngũ Yên cũng bảo hắt không cần bao gói, trả tiền xong, liền trực tiếp thay A Tử búi lên tóc. Lại đem mảnh vải rách nát kia ném đi, nói: “Chờ người về Đại Lý rồi, những thứ này người sẽ có rất nhiều. Hiện giờ trên đường không tiện, cho nên trước tiên chỉ có thể mua cho người mấy thứ linh tinh này.”

A Tử ngay cả mí mắt cũng không nâng, gật đầu một cái coi như trả lời.

Mộ Dung Phục nhìn thấy tất cả mọi chuyện, cười với Vương Ngũ Yên một cái, ý tỏ vẻ khen ngợi sự cẩn thận của nàng. Có được khẳng định của hần, Vương Ngũ Yên không khỏi vô cùng đắc ý. Mộ Dung Phục bật cười, kéo nàng vào lòng thì thầm: “Nhìn người kia, nghĩ cái gì đều biểu lộ trên mặt, sự khôn khéo cẩn thận vừa rồi chạy đi đâu?”

Xuyên qua khu chợ, mọi người lại một lần nữa lên ngựa đi tiếp. Triệu Tiền Tôn nheo mắt nhìn về phía xa, nói: “Phía trước là Tung huyện, phải không?”

Mộ Dung Phục trả lời: “Đúng vậy, hôm nay chúng ta sẽ nghỉ tạm ở đó. Nếu là nghỉ sớm, vậy thì ngày mai mặt trời mọc liền đi, như vậy trước khi trời tối, có thể chạy tới Thiếu Lâm Tự.”

Triệu Tiền Tôn gật đầu, nói: “Như thế rất tốt. Cứ quyết định như vậy đi, sớm tới Thiếu Lâm một chút, ta cũng sớm có thể nhìn thấy vài vị lão bằng hữu kia rồi.”

Tức thời bọn họ không nói chuyện nữa, chuẩn bị tinh thần giục ngựa, quả nhiên là kịp chạy tới bên trong huyện Tung. Trầm hay không bằng tay quen, cho nên Mộ Dung Phục vẫn chọn khách điểm lần trước hai người bọn họ ở. Chương quỳ quả nhiên khắc sâu ấn tượng với bọn họ, cho nên vừa thấy liền nhận ra, vội vàng đến hỏi han: “Công tử, ngài đã về rồi, mọi chuyện thuận lợi hết chứ ạ?”

Mộ Dung Phục cười nói: “Nhờ phúc của người, tốt lắm. Làm phiền cho chúng ta hai gian phòng hảo hạng đi.”

Chương quỳ thoải mái đáp ứng, sau đó sai tiểu nhị đi chuẩn bị. Sau đó dựa theo lệ thường mấy hôm nay, Mộ Dung Phục ở cùng với Triệu Tiền Tôn, còn Vương Ngũ Yên ở cùng A Tử. Kỳ thực lúc đầu Mộ Dung Phục định cách li A Tử ra xa Vương Ngũ Yên, nhưng nghĩ tới nếu để A Tử một mình một phòng, thì không biết nàng ta sẽ gây ra chuyện gì, cho nên chỉ đành ngầm dặn dò Vương Ngũ Yên phải rất cẩn thận, bản thân hần cũng thời khắc nghe ngóng động tĩnh phòng cách vách.

Đây thật sự cũng là biện pháp duy nhất, cũng không thể bảo Triệu Tiền Tôn ở cùng A Tử được...Vương Ngũ Yên mặc dù trong lòng không yên, nhưng vẫn rất trung thành với nhiệm vụ cấp trên giao phó. Nàng không dám ngủ say, chỉ sợ sau khi nàng ngủ rồi thì A Tử sẽ giở trò, cho nên mỗi lần đều phải chờ khi nghe thấy hô hấp vững vàng của A Tử rồi mới dám chợp mắt. Sau đó thấy A Tử không có hành động gì ngoài dự đoán, Vương Ngũ Yên mới dần yên tâm một chút.

Vương Ngũ Yên mang theo A Tử lên lầu, trong lòng không ngừng tự an ủi bản thân, ngày mai đến Thiếu Lâm Tự rồi, sẽ không phải ở chung với A Tử nữa. Mà ngày hôm sau thì sáng sớm đã đi, cho nên ở trọ cũng không được bao lâu. Trước khi ngủ, thừa lúc A Tử và Triệu Tiền Tôn ở trong phòng rửa mặt, Mộ Dung Phục liền kéo Vương Ngũ Yên ra hành lang nói chuyện.

Mộ Dung Phục biết mấy ngày này, vì phải giám sát A Tử, cho nên Vương Ngũ Yên không nghỉ ngơi được tốt. Hần vuốt tóc nàng, ôn nhu hỏi: “Mệt mỏi không? Qua đêm nay, người liền sẽ được nghỉ ngơi, cho nên bây giờ phải tạm thời nhẫn nhịn thôi.”

“Ta biết.” Vương Ngũ Yên hất xì một cái, sau đó kéo tay hần, đụng vào vết chai do hần nắm dây cương lâu, vuốt nhẹ nhàng rồi nói: “Biểu ca, ngày mai người cũng đem dây cương làm như ta đi, bọc một cái khăn ở ngoài, sẽ không bị chai tay nữa.”

Mộ Dung Phục dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, cười nói: “Ta nào có yếu ớt giống như người? Hơn nữa, vết chai này đâu phải chỉ là do dây cương ma sát, mà cầm đao cầm kiếm nó đã xuất hiện rồi.”

Vương Ngũ Yên nghe hần nói vậy, liền trực tiếp dựa vào người hần: “Được rồi được rồi...là ta yếu ớt.”

“Cạch” một tiếng, cửa phòng của Vương Ngũ Yên mở ra, A Tử lạnh lùng nói: “Ta xong rồi.” Nói xong, nàng cũng không thèm nhìn hai người Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên, liền xoay người trở về phòng.

“Ta phải về phòng rồi.” Vương Ngũ Yên đứng thẳng người dậy, cười nói. Lại nhìn thấy xung quanh không có người, cho nên nàng liền kiễng chân, hôn lên hai gò má của Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục cũng vuốt tóc nàng lần nữa, nhìn theo nàng trở về phòng, sau đó bản thân cũng xoay người trở về.

Vương Ngũ Yên rửa mặt xong, thả tóc xuống, lấy lược chải răng chải, sau đó quay về giường nằm xuống. A Tử đã nằm trên giường một lúc, cái kẹp tóc bằng ngọc để bên gối của nàng, khi ngủ nàng không đeo khăn che mặt, cho nên vết thương trên mặt đều lộ ra. A Tử thấy có hơi người, liền cau mày, sau đó cuộn mình lại.

Chỉ mong nàng có thể sửa đổi tính nết. Vương Ngũ Yên nghĩ vậy, thở dài một hơi, cũng nằm xuống. Nhiều ngày bôn ba như vậy, không được nghỉ ngơi đủ, cho nên nàng vừa nằm xuống chưa được bao lâu liền chìm vào mộng đẹp.

Cũng không biết bao lâu sau, Vương Ngũ Yên dường như nghe thấy có tiếng động, liền giật mình tỉnh lại, dụi mắt ngồi dậy. Đã thấy A Tử quần áo chỉnh tề đang định bước xuống giường.

“Sao vậy?”

A Tử tỏ ra không thoải mái, khó xử nói: “Bụng của ta có chút không thoải mái, có lẽ là lúc ăn cơm chiều xong bị trúng gió. Người đi theo ta ra ngoài được không?”

Điều kiện vệ sinh ở cổ đại không được tốt, trong phòng của khách điểm cũng chỉ đặt một thùng gỗ nhỏ sau bình phong, để cho khách đi tiểu đêm thôi. Còn nếu là tiêu chảy...có lẽ phải đến nhà xí đằng sau quán. Vương Ngũ Yên duỗi thắt lưng, nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, thấy bóng đêm rất dày. Ngẫm nghĩ một lát, nàng liền khoác áo ngoài vào, tùy tiện quần tóc lên rồi nói, “Đi thôi.”

Đêm tối gió lạnh, nếu không phải là những khách điểm ven đường đều treo đèn lồng, sợ là ngay cả đường cũng nhìn không rõ. Sau khi xuống lầu, đi vòng một lát liền đi ra sau. Nơi này là chuồng ngựa và nhà xí, cho nên ngoại trừ ngẫu nhiên nghe thấy tiếng ngựa thở phì phò thì không còn ai khác. A Tử đi về phía trước vài bước, sau đó quay đầu nói với Vương Ngũ Yên: “Bụng ta đau quá, có lẽ phải ở đây tương đối lâu một chút, người ở ngoài chờ ta có được không?”

Vương Ngũ Yên cũng không muốn chui vào nhà xí, bên ngoài tuy rằng gió lớn một chút, nhưng tốt xấu gì không khí cũng trong lành, cho nên gật đầu: “Người đi đi.”

Nhìn A Tử đi vào, Vương Ngũ Yên liền nhắm mắt lại, dựa vào một cây cột bắt đầu suy nghĩ. Đêm hôm khuya khoắt, lại ở nhà xí, quả thực là thời cơ và thời điểm tốt để giết người cướp của. Tuy rằng không nên lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng dùng dạ tiểu nhân mà đo lòng A Tử thì cũng không phải là oan uổng nàng ta.

Nhưng mà A Tử định giở trò gì đây? Vương Ngũ Yên nghĩ một chút, liền quan sát địa hình xung quanh. Nhà xí cách ngã tư đường chỉ có một bức tường. Mà để cho không khí có thể lưu thông, tất nhiên ngoại trừ cửa ở bên ngoài, còn có một cái cửa sổ...

Trời tối đen như mực, trên đường chỉ mờ ảo có mấy ngọn đèn.

A Tử dùng sức chạy về phía trước, nàng cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ phát ra tiếng. Cũng may nàng vóc người thấp bé, lại đi giày thêu mềm, cho nên cho dù có dốc sức chạy thì tiếng bước chân cũng rất nhẹ.

Vì sao muốn chạy trốn? Chính nàng cũng không nói ra được nguyên nhân, chỉ là cảm thấy một chút cũng không muốn ở cùng Vương Ngũ Yên.

Gia cảnh tốt, tướng mạo đẹp, chồng chiều chuộng...Chính là số sướng.

Lúc nàng tươi cười, A Tử chỉ hận không thể rạch nát mặt nàng ra...khiến nàng giống như bản thân. Nhưng mà nàng ta lại không chịu mua trâm cài cho nàng, giống như là đã nhìn thấu ý tưởng này của nàng.

Nói cái gì mà muốn đưa nàng về Đại Lý, hiện tại rõ ràng bọn họ đi về hướng Bắc, mà Đại Lý lại ở phía Nam. Hơn nữa, bọn họ luôn ở sau lưng nàng bàn luận về chuyện Thiếu Lâm, Thiếu Lâm có quan hệ gì tới nàng? Đã nói là quay về Đại Lý có thể trị vết thương trên mặt nàng, vì sao không lập tức đưa nàng về? Chẳng phải nói càng trì hoãn thì càng không tốt cho việc điều trị sao?

Quả nhiên chỉ là nói cho có lệ thôi. Nàng cho tới bây giờ, vẫn chỉ là một món hàng trong tay người ta.

Chỉ có thể tự mình coi trọng chính mình thôi. Nàng nghĩ như vậy, đem cái kẹp tóc bằng ngọc trên tóc rút xuống, tìm một tảng đá ven đường đập nát nó ra, từ giữa đồng mảnh vụn chọn lấy một mảnh vỡ sắc bén

nhất, sau đó giấu nó vào trong lòng.

Vừa rồi lúc ăn cơm chiều xong, nàng nghe thấy bàn bên cạnh có người nói trên núi Lôi Cổ có Thông Biện tiên sinh, nghe nói ông ta y thuật rất inh, ngay cả “Diêm Vương dịch” Tiết thần y nổi danh giang hồ cũng là đồ đệ của ông ta.

Đã có một vị thần y ở ngay đây, vì sao nàng còn phải theo bọn họ đến cái miếu hòa thượng kia? Huyện Tung cũng không quá lớn, nàng cũng không phải chưa từng xông pha giang hồ, cho nên khẳng định bản thân có thể tìm được.

Sờ sờ vết sẹo trên mặt, A Tử cắn răng, nhắc chân chạy nhanh hơn. Không ngờ lại đụng vào một tiểu cô nương chừng bảy, tám tuổi. Hai người đều kêu “Ai u” một tiếng, sau đó tiểu cô nương kia linh hoạt lùi lại nửa bước, để cho A Tử mất đà ngã sấp xuống đường.

“Cái tên tiểu quỷ kia, không có mắt sao?” A Tử đứng lên, thổi ra một hơi, nói.

“Tiểu quỷ? Khẩu khí thật lớn.” Tiểu cô nương kia quần áo rực rỡ, khuôn mặt cực kì xinh đẹp, nhưng lại lạnh lùng nhìn A Tử, tỏ vẻ khinh thường: “Mặt mũi thật khó coi.”

A Tử giận dữ, định giơ tay đánh nữ hài kia.

“A Tử, người định làm gì?” Đột nhiên thanh âm của Vương Ngũ Yên từ phía sau truyền tới.

Không ngờ bản thân đã chạy qua hai dãy phố rồi mà Vương Ngũ Yên vẫn đuổi được, A Tử cả kinh, liền túm tiểu cô nương kia kéo lên che phía trước, lại lấy mảnh vụn sắc bén của khối ngọc kia đặt lên cổ nàng, “Người không cần lại đây, nếu dám tiến một bước, ta liền giết chết nàng.”

“A Tử, người làm loạn đủ chưa? Mau buông nàng ra.” Vương Ngũ Yên trầm giọng nói.

“Buông nàng ra, cũng được. Người rút trâm trên đầu mình ra, rạch nát mặt người cho ta đi.” A Tử nắm thật chặt tiểu cô nương kia, mà kỳ lạ là đứa nhỏ này một chút cũng không khóc lóc giãy giụa, hết sức hợp tác, giống như là đã bị tình cảnh trước mắt dọa cho không biết làm gì. Tốt lắm, nàng chỉ cao hơn đứa nhỏ này một cái đầu, nếu nó liều mạng giãy giụa, nàng sợ rằng sẽ không khống chế nổi. Nếu chỉ có một mình nàng, tất nhiên sẽ không phải là đối thủ của Vương Ngũ Yên. Nhưng bây giờ nàng lại gặp thời, có một kẻ để uy hiếp, như vậy không chỉ có hy vọng thoát thân, mà còn có thể khiến Vương Ngũ Yên cũng phải hủy dung như nàng.

“Người nghĩ ta ngốc sao?” Vương Ngũ Yên bật cười nói, lại tiến lên vài bước.

“Người cười cái gì? Nếu mặt của người cũng bị thương, chẳng lẽ biểu ca thân ái của người không mang người đi chữa trị ngay sao? Ta đây cho dù bị thương, nhưng các người lại một mực bắt ta đi theo, không hề cho ta đến gặp đại phu.” A Tử cười lạnh nói, “Các người đừng có nói có chuyện quan trọng hơn, ta chỉ biết mặt của ta là quan trọng nhất.”

“Dung mạo của người bị hủy, cũng không phải do lỗi của chúng ta. Đừng quên là ai đã cứu người, là ai muốn đưa người về nhà.” Vương Ngũ Yên bình tĩnh nói.

“Đinh Xuân Thu, hấn vốn nên chết!”

Nghe tới đó, nữ hài trong ngực hình như cử động, vì thế A Tử giống như phát điên kìm chặt nàng lại, quát: “Ta chính là nhìn người không vừa mắt! Dựa vào cái gì những thứ tốt nhất trong thiên hạ người đều chiếm hết? Người không phải rất thiện lương sao? Chỉ cần hủy mặt nàng, là có thể cứu đứa bé này, người xem, nó nhỏ như vậy, người nữ nhìn nó phải chết sao?”

Vương Ngũ Yên lắc đầu: “Ta không lo lắng cho nàng, ta chỉ lo lắng cho người.”

A Tử bật cười, đang định hỏi Vương Ngũ Yên có phải nàng ta điên rồi không, lại nghe Vương Ngũ Yên tiếp tục nói:

“Người cho rằng, một tiểu cô nương dám đi một mình trong đêm, lại là người bình thường sao?”

48. Chương 48: Vu Hành Vân Thu Thập A Tử

“Người cho rằng, một tiểu cô nương dám đi một mình trong đêm, lại là người bình thường sao?”

A Tử vừa rồi mặt mũi như vậy, nào có thời gian suy nghĩ chuyện này. Lúc này Vương Ngũ Yên chỉ ra, khiến cho nàng suy nghĩ mà lạnh cả người. Một vị cô nương mới bảy tám tuổi, vì sao một mình đi lại trên đường, mà lại vênh vác như thế? Chẳng lẽ...

Tiểu cô nương trong lòng nàng dường như thấu hiểu được suy nghĩ của nàng, liền quay đầu lại nhe răng cười, hàm răng trắng muốt ở dưới ngọn đèn mờ, khiến cho A Tử không khỏi lạnh sống lưng. Lúc trước còn ở chỗ tối, cho nên không kịp nhìn rõ, bây giờ ở dưới ánh đèn, A Tử mới phát hiện, tuy vóc dáng người kia rất nhỏ, nhưng nhìn kỹ, thì khuôn mặt so với mình còn già hơn, căn bản không giống như một đứa trẻ.

“Thật ra, ta là tiểu quỷ nha.” Nữ hài nhấn mạnh vào chữ “Quỷ”, ngón tay lạnh lẽo đặt lên tay của A Tử, cười khanh khách nhìn nàng.

A Tử sợ hãi kêu to, muốn buông nàng ra, nhưng lại phát hiện huyết đạo trên người không biết đã bị điểm từ lúc nào, cho nên không thể cử động, cứ đứng yên tại chỗ. Tiểu cô nương cười tủm tỉm, dùng ngón tay đẩy một cái, nhìn rất nhẹ nhưng A Tử lại cảm giác có một cỗ lực mạnh mẽ đập vào nàng, khiến nàng nặng nề té lăn quay trên mặt đất.

“Xin lỗi, mỗ mỗ.” Vương Ngũ Yên trịnh trọng hành lễ, “Để cho người chê cười rồi.”

Vu Hành Vân cười khẽ một tiếng, khoát tay nói: “Để bà già ta cười một chút có gì không tốt. Sống lâu như vậy, nhiều khi cũng cảm thấy nhàm chán, đứa nhỏ này thật ra rất thú vị.”

“Rất thú vị”, ba chữ này cũng không tính là lời hay ý đẹp gì. A Tử lớn lên rồi lăn lộn bên trong phái Tinh Túc, lại càng sâu sắc cảm nhận được. Nữ hài tử nhìn tướng như nhu nhược kia, kỳ thực là một tên ma đầu vô cùng lợi hại. Trong lòng A Tử ba phần sợ hãi, bảy phần hối hận, nếu vừa rồi nịnh nọt nàng ta, nói không chừng hiện tại người bị khống chế đã là Vương Ngũ Yên (editor: em A Tử bị mê sảng rồi à)

Vừa rồi tuy rằng Vương Ngũ Yên liếc mắt liền nhận ra Thiên Sơn Đồng Mỗ, nhưng Vu Hành Vân rất nhanh liền nháy mắt ra dấu ngăn lại. Vu Hành Vân vốn muốn nhìn xem tiểu cô nương kia sẽ làm gì, quả nhiên không để nàng thất vọng, hành vi và lời nói của A Tử đều phi thường...thú vị, hơn nữa lại truyền cho nàng một tin tức vô cùng quan trọng.

“Đinh Xuân Thu, hẳn chết thế nào?” Nàng uy nghiêm hỏi.

Vương Ngũ Yên nỗ lực tìm cách nói, nàng không biết Thiên Sơn Đồng Mỗ hiện tại có biết chuyện năm xưa của Vô Nhai Tử và Đinh Xuân Thu không. Hơn nữa cũng không biết nàng xuất hiện ở gần núi Lô Cổ này, có liên hệ gì với Tô Tinh Hà và Vô Nhai Tử không nữa.

“Lúc ấy, Đinh Xuân Thu bị bắt, nhốt tại Thiên Long Tự...”

Vu Hành Vân lắng nghe, nghe xong liền cười to nói: “Báo ứng! Ai bảo hắn năm đó dám khi sư diệt tổ!”

Vương Ngũ Yên vừa nghe lời này, liền hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện. Đại khái là Tô Tinh Hà bị phái Tinh Túc đuổi giết, cho nên mấy năm gần đây làm sao có thể không nổi danh giang hồ, tất nhiên vì thế mà chuyện Thông Biện tiên sinh là đệ tử phái Tiêu Dao cũng bị đào lên. Mà Thiên Sơn Đồng Mỗ dưới trướng có hàng nghìn đệ tử của Linh Thứu cung trải rộng khắp nam bắc, làm sao có thể không tra rõ chuyện này? Nếu trong nguyên tác, còn có thể nói là vì bảo đảm sự an toàn của sư phụ mà Tô Tinh Hà không dám lộ ra điều gì, thì hiện tại, Vu Hành Vân tới đây, tuyệt đối không kỳ quái.

Nói không chừng, Vu Hành Vân đã gặp Tô Tinh Hà rồi, cho nên mới biết chuyện năm đó, vì thế mới vỗ tay vui mừng trước cái chết của Đinh Xuân Thu.

Vậy Vô Nhai Tử thì sao? Vu Hành Vân đã gặp hắn chưa? Hai người bọn họ có...

Ngọn lửa bát quái trong lòng của Vương Ngũ Yên nháy mắt bùng lên, nhưng đối với Vu Hành Vân, nàng thời thời khắc khắc không dám lơ đãng.

Nói đến lỗ măng, nàng đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng ngượng ngùng nói: “Mồ mỗ, ta đã quên che mặt.”

Lần trước Thiên Sơn Đồng Mỗ đã nói, không bao giờ muốn nhìn thấy mặt của Lí Thu Thủy nữa, mà nàng cũng đáp ứng rồi.

Vu Hành Vân lại không chút phật lòng, cúi đầu nhìn A Tử dưới chân mình, cười nhạo nói: “Không cần che, về sau nếu gặp lại ta, cũng không cần che. Hiện tại, mồ mỗ cảm thấy người rất không giống Lí Thu Thủy, ngược lại, tiểu nha đầu này, chắc chắn, giống nàng nhiều lắm.”

Giống ở chỗ nào...Lí Thu Thủy và A Tử giống nhau, cũng chỉ có ở chỗ cả hai đều bị hủy dung thôi. Vương Ngũ Yên âm thầm nghĩ.

“Ngoại trừ khuôn mặt, lòng dạ cũng giống nhau, đều là một đám tiện nhân không bao giờ nhìn thấy điểm tốt của người khác.” Đường như nắm rõ suy nghĩ trong lòng của Vương Ngũ Yên, Vu Hành Vân khanh khách nở nụ cười, “Uổng công nàng tính toán, dùng đủ hết mọi thủ đoạn, kết quả không phải vẫn để ta tìm được hắc trước sao? Hiện giờ nàng muốn tranh với ta, hừ, còn phải xem bản thân có xứng hay không!”

Vương Ngũ Yên nhẹ nhàng “A” một tiếng. Ánh mắt Vu Hành Vân tựa như tia chớp, nháy mắt liền

ngiên đầu nhìn về phía nàng. Vương Ngũ Yên giật mình, vội vàng nói: “Mồ mỗ, ta cao hứng thay cho người! Ta đứng về phía người, thật sự!”

Vu Hành Vân và Vô Nhai Tử, khi còn trẻ, quả thực là rất không thích hợp, tính cách của hai người họ đều quá cực đoan, năng lực lại rất mạnh — nói trắng ra, chính là đều không chịu nhường nhịn nhau. Hiện giờ đôi oan gia khi thiếu niên này gặp lại liền trở thành bạn già, cảm giác nhìn xứng hơn nhiều.

Vu Hành Vân nét mặt già nua liền có chút ửng hồng, sau đó nàng liền khụ một tiếng, lạnh lùng nói: “Nha đầu kia người thật cổ quái! Nói năng lung ta lung tung, người còn là tiểu hài tử, hiểu được cái gì!”

Nói xong, nàng dường như định đổi đề tài, liền ngửa mặt nhìn lên nóc nhà, nói: “Mộ Dung tiểu tử, sao bây giờ mới tới? Không sợ ta ăn tươi nuốt sống nàng dâu của người sao?”

Mộ Dung Phục nghe vậy liền nhảy xuống, đứng bên cạnh Vương Ngũ Yên, cúi đầu hành lễ với Vu Hành Vân rồi nói: “Vãn bối làm sao dám nghĩ thế.”

Thật ra lúc Vương Ngũ Yên và A Tử đi ra ngoài, hắc đã biết. Nhưng vì thấy A Tử nói muốn đi ngoài, cho nên hắc không tiện đi cùng, liền đứng canh trước cửa. Mãi cho đến khi cảm thấy thời gian quá dài, mới vội vàng đuổi tới. A Tử dùng lý do bụng đau, vốn chính là muốn cách xa Mộ Dung Phục, bởi vì nàng ta tin, nếu chỉ có một mình Vương Ngũ Yên, thì rất dễ đối phó.

Lúc này, thấy Vương Ngũ Yên bình an vô sự, Mộ Dung Phục liền yên lòng. Vương Ngũ Yên nhỏ giọng nói: “Ta rất nhanh liền phát hiện không ổn, người xem, nàng mới chỉ chạy được hai dặm phố đã bị ta đuổi theo.”

Mộ Dung Phục vừa tức giận vừa buồn cười: “Được rồi, người là thông minh nhất.”

Lúc này, hai đệ tử của Linh Thứu cung mặc đồ đen không tiếng động bước tới, quỳ một gối trước mặt Thiên Sơn Đồng Mỗ, hành lễ nói: “Bái kiến cung chủ!”

Vu Hành Vân gật gật đầu, ngắn gọn hỏi: “Chuyện làm đến đâu?”

Một trong hai tiểu cô nương dùng hai tay dâng một cái bao lên, trả lời: “Hồi cung chủ, đã lấy được sách dạy đánh cờ.”

Sách dạy đánh cờ này, cho dù là trộm hay là cướp, khẳng định đều là sách quý, thậm chí là độc bản, hắc là muốn tặng cho Vô Nhai Tử, phải không? Vương Ngũ Yên có chút tán thưởng nhìn Thiên Sơn Đồng Mỗ, hóa ra nửa đêm nàng còn đi lại trên đường, chính là vì cuốn sách đánh cờ cho Vô Nhai Tử. Người ta là nổi giận vì hồng nhan, còn Đồng Mỗ là huy động cả Linh Thứu cung vì lam nhan nha...

Vu Hành Vân vừa lòng cảm lấy, lại vênh mặt nhìn Vương Ngũ Yên, nói: “Tiểu nha đầu trên mặt đất kia rất giống Lí Thu Thủy, không bằng giao ô mỗ ta xử lý đi!”

Vu Hành Vân cảm thấy, tâm tính ác độc của A Tử rất giống Lý Thu Thủy, cho nên thật sự muốn mang nàng bên người, mỗi ngày gõ gõ, bắt nạt một chút, để bù cho vài thập niên Lý Thu Thủy làm nàng khó chịu buồn bực.

A Tử vốn đang ủ rũ, nghe thấy vậy, cảm xúc lại kịch liệt nổi lên. Quả nhiên, nàng lại sắp thành món đồ sao? Ai biết con quái vật già tự xưng mỡ mỡ này, định xử lý nàng thế nào?

“Có bao nhiêu người muốn xin gia nhập Linh Thứu cung mà không được, người không định đồng ý sao? Nếu không phải ta thấy người giống kẻ...bạn cũ của ta, khiến ta nổi lên hứng thú, thì ta còn thực chương mắt đứa nhỏ xấu xí như vậy.” Vu Hành Vân khinh thường nói.

“Biểu ca...” Vương Ngữ Yên quay đầu nhìn Mộ Dung Phục, cảm thấy có chút khó xử. Thấy bộ dạng của Đồng Mỗ, tuy rằng sẽ không đến mức hoàn toàn coi A Tử thành Lý Thu Thủy mà ngược đãi, nhưng trong quá trình dạy dỗ, khẳng định sẽ cho nàng một ít giáo huấn. Tuy rằng nàng xác thực không muốn tiếp tục giám sát tiểu cô nương này nữa, nhưng mặc kệ thế nào, A Tử trên danh nghĩa cũng là muội muội của nàng, nếu làm như vậy thì sau này phải ăn nói với Trần Nam vương phủ thế nào?

Mộ Dung Phục cũng đã có chủ ý, liền vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng yên tâm, sau đó mở miệng nói: “Tiền bối, võ công y thuật người đều vô cùng tinh thông, ngay cả thần y Tiết Mộ Hoa cũng là sư diệt của người, nói vậy loại chuyện xóa vết sẹo này, nhất định với người cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

Vu Hành Vân nháy mắt liền hiểu ý tứ của Mộ Dung Phục, ngạo nghễ nói: “Tất nhiên, ta xem mặt của xú nha đầu kia cũng mới là bị thương không lâu, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, tất nhiên Linh Thứu cung ta có vô số thần dược, lập tức có thể chữa lành cho nàng.”

Mới vừa rồi A Tử còn vô cùng tuyệt vọng, giờ phút này, hai mắt nàng lại dấy lên hy vọng, vẻ mặt cầu xin nhìn Vu Hành Vân.

Vu Hành Vân liếc mắt, ý bảo đệ tử giải huyết cho A Tử. A Tử sau khi giải huyết xong, vội vàng quỳ rạp xuống, dập đầu không ngừng, khẩn cầu nói: “Cung chủ giúp ta...Ta nguyện ý đi cùng cung chủ.”

Mộ Dung Phục thấy vậy, nhân tiện nói luôn: “Nếu A Tử cũng không phản đối, vậy xin tiền bối mang nàng đi trị thương đi. Ta sẽ thông báo cho vương phủ Đại Lý, để bọn họ không phải lo lắng cho nàng.” Nói xong, hẩn nhìn Vương Ngữ Yên, nàng ngẫm nghĩ một lát, rồi cũng gật đầu đồng ý.

Vu Hành Vân giơ tay lên, đệ tử Linh Thứu cung đứng bên cạnh lập tức dâng một túi nước cho nàng. Nàng mở miệng túi ra, như cười như không nói: “Tuy rằng người đã đồng ý theo ta, nhưng ta cũng không dễ đối phó như nàng ta, có thể để cho người nửa đêm lại chạy long nhong qua hai dãy phố. Một tiểu cô nương như người, phải ngoan mới tốt.”

Nói xong, nàng liền đem một ít nước trong túi đổ ra lòng bàn tay, vận nội công ngưng tụ thành một mảnh băng mỏng, sau đó vung tay, đánh vào mấy huyết đạo trên người A Tử. A Tử nhất thời cảm thấy chỗ bị đánh ngứa ngáy, lại tựa như bị châm đau đớn, giống như hàng ngàn hàng vạn con kiến đang không ngừng cắn xé. Nàng không nhịn được, lăn lộn trên mặt đất, sau đó cố gắng giãy giụa đứng lên, dập đầu nói: “Cung chủ, ta nhất định nghe lời...Người tha cho ta đi.”

“Đây là sinh tử phù, trên đời chỉ có một mình mỡ mỡ ta mới có thể giải. Nếu ta không ban cho người giải được, thì sinh tử phù này, mỗi ngày sẽ càng lợi hại hơn, suốt chín chín tám mươi một ngày, ngứa ngáy đau nhức sẽ tăng dần, sau đó lại giảm xuống. Mà qua tám mươi một ngày này xong, lại tăng lên, lại giảm xuống, như thế tuần hoàn không ngừng. Cho nên, người...hiểu rõ rồi chứ?” Vu Hành Vân đem túi nước đưa cho đệ tử, từ trên cao nhìn xuống, hỏi A Tử.

A Tử sắc mặt tái nhợt, nỗ lực nhịn xuống tiếng rên rỉ, gật gật đầu.

Vu Hành Vân thấy nàng như vậy, khẽ mỉm cười, lại tỏ ra rụt rè nói: “Hiểu được là tốt rồi, vậy thì mau há mồm ra.”

A Tử nghe theo, hé miệng ra, Vu Hành Vân liền bắn qua một viên thuốc để giảm bớt ngứa ngáy. A Tử nuốt xong, nằm rạp trên mặt đất thở phì phò.

“Trong Linh Thứu cung, có rất nhiều tỷ tỷ muội muội, người nếu ngoan ngoãn, mọi người sẽ đều thương người.” Đệ tử vừa cầm túi nước kia đem nâng đỡ dậy, nói.

Loại người giống như A Tử, luôn luôn cảm thấy là người ta nợ nàng, cho nên chỉ cần là người đối với nàng quan tâm, thì nàng sẽ trào lên đầu người ta. Càng không cần phải nói đến người thân của nàng, trong lòng họ vốn mang theo áy náy, cho nên không dám mắng nàng, trừng phạt nàng. Đây cũng là lí do mà Trần Nam vương phủ làm thế nào cũng không quản lý tốt được A Tử. Quả nhiên vẫn là phải cần đến bàn tay của Thiên Sơn Đồng Mộc, đối với tiểu hài tử không ngoan, phương pháp đơn giản thô bạo nhất, thông thường cũng chính là phương pháp hữu hiệu nhất.

“Sắc trời không còn sớm, ta phải đi về tìm lão nhân.” Vu Hành Vân vỗ vỗ tay, lạnh nhạt nói: “Các người về sau có rảnh, có thể đến núi Lô Cổ. Đúng rồi, tốt nhất là nhớ mang theo cháu ngoại đến cho ta và lão nhân chơi đùa nha, nhớ phải nhanh nhanh lên đó.”

Đối mặt với vị Đồng Mộc nói lời đùa giỡn mà mặt vẫn lạnh te này, Vương Ngữ Yên quẫn bách, không biết phải trả lời thế nào. Tại sao một đám đều đã già rồi, vậy mà nói đến đề tài này, lại coi nàng như không khí, không hề kiêng dè gì cả...

Thời điểm máu chốt thế này vẫn phải là nam nhân ra mặt. Mộ Dung Phục cũng lạnh nhạt nói: “Văn bối tự nhiên sẽ đem hết toàn lực hoàn thành.”

Vu Hành Vân vừa lòng gật gật đầu, mà Vương Ngữ Yên lại càng không biết giấu mặt vào đâu.

Trên người A Tử không có chút võ công nào, cho nên hai đệ tử Linh Thứu cung, một trái một phải đỡ nàng, sau đó đuổi theo sau Đồng Mộc, thụp lên thụp xuống vài cái liền biến mất trong bóng đêm đen kịt.

“Biểu ca, người vừa rồi thật lợi hại, lập tức đã khiến cho A Tử tự mình chủ động xin đi cùng Đồng Mộc.” Vương Ngữ Yên sóng vai đi bên cạnh Mộ Dung Phục, “Ta còn đang lo không biết dùng cách nào, tuy rằng cũng mong muốn tặng A Tử cho Đồng Mộc quản giáo, nhưng mở miệng thì lại cảm thấy ngại ngùng.”

“Nàng ta là người như vậy, nếu không chủ động mở miệng yêu cầu, nhất định sau này sẽ oán trách người ta ép nàng.” Mộ Dung Phục vỗ về đầu nàng, “Đồng Mộc lợi hại như vậy, khẳng định sẽ có thể giáo dục nàng thật tốt.”

“A Tử thực sự sẽ hiểu chuyện sao?” Nàng một bên dụi mắt, một bên nói, “Thật sự là khó có thể tưởng tượng...”

“Mệt nhọc không?” Mộ Dung Phục vuốt tóc nàng, “Ta công người về.”

Bây giờ đã hơn nửa đêm rồi, dù sao trên đường cũng không có ai, cho nên Vương Ngữ Yên cũng không khách khí, liền nhảy lên lưng hắn, buồn ngủ nhắm hai mắt lại.

“Nhẹ đi không ít, chờ tới lúc về đến Tô Châu sẽ tắm rửa cho người.” Mộ Dung Phục nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Nàng cọ cọ vào gáy hắn.

Đêm ở trấn nhỏ vô cùng yên tĩnh, hai dãy phố cũng không phải dài, lập tức liền tới nơi.

Lúc Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên lên lầu, đã thấy Triệu Tiền Tôn đứng ở ngoài cửa chờ.

Vương Ngữ Yên đỏ mặt, vội vàng tụt xuống khỏi lưng của Mộ Dung Phục, trốn ở phía sau hắn, nghe hắn giảo lược kể lại chuyện A Tử đã nhờ một vị tiền bối y thuật inh chữa trị vết thương. Trong đó tất nhiên bỏ đi rất nhiều chi tiết, nhưng Triệu Tiền Tôn lẫn lộn trong chốn giang hồ lâu như vậy, tất nhiên biết nhà của mỗi người đều có chuyện khó nói, hơn nữa bản thân A Tử cô nương này cũng có chút cổ quái, khiến người ta không thể ưa thích được. Cho nên hắn cũng không muốn phí sức suy nghĩ về nàng.

“Nếu không có việc gì thì tốt rồi.” Triệu Tiền Tôn phát tay áo, xoay người đi vào phòng, sau đó lại quay đầu nói thêm một câu: “Đêm nay, người sang phòng nàng đầu gối đi, hôm qua ngày ngủ làm ta không ngủ được.”

Biểu ca khi ngủ chưa bao giờ ngáy nha...Vương Ngữ Yên có chút khó hiểu thầm nghĩ.

“Đa tạ tiền bối.” Mộ Dung Phục mặt mày hớn hởi, trực tiếp kéo Vương Ngũ Yên vào trong phòng, đóng cửa lại, “Hắn muốn cấp cho chúng ta một bậc thang đi xuống, chẳng lẽ ngươi còn muốn hắn nói thẳng, các ngươi ngủ cùng nhau đi sao?”

49. Chương 49: Bước Qua Quá Khứ, Đi Tới Tương Lai

Tiến bước củ khoai lang nóng phỏng tay A Tử này xong, rốt cuộc cũng có thể yên tâm mà đi ngủ. Cho nên Vương Ngũ Yên cởi áo ngoài ra, chui đầu vào trong chăn, ngay cả tóc cũng là do Mộ Dung Phục thay nàng gỡ xuống.

“Sao lại thành dạng này rồi?” Mộ Dung Phục cười, ngón tay lưu luyến vuốt ve gò má nàng, nói, “Mấy ngày nay, một chút người cũng không nhớ ta sao?”

“Nhớ...Nhưng mà biểu ca, người cũng không biết, ta mấy ngày hôm nay đều phải đợi nàng ta ngủ xong mới dám ngủ. Mà cũng không dám ngủ say.” Nàng nhắm mắt lại, cọ cọ vào vai hắn, “Hiện tại lại không cần lo lắng, hơn nữa lại nghĩ thấy mùi của biểu ca, đương nhiên liền mệt nhọc.”

“Ta cũng không biết, mùi trên người ta lại có tác dụng thôi miên a.” Mộ Dung Phục nhẹ nhàng vỗ vai nàng, lại thay nàng dếm chăn.

“Bởi vì người được, cho nên mới đặc biệt an tâm.” Vương Ngũ Yên mơ hồ nói.

“Được rồi, tối hôm nay ta tạm thời không chạm vào người.” Mộ Dung Phục hôn trán nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Ngủ đi, ngày mai sẽ đi Thiếu Lâm Tự, chờ vài ngày nữa người nghỉ ngơi đủ, ta lại...”

Ngày hôm sau, bọn họ theo kế hoạch đã định, thuận lợi và lúc hoàng hôn thì đến Thiếu Lâm Tự. Bởi vì núi Thiên Thai ở phía đông nam, đường xá tương đối xa xôi, cho nên Tiêu Phong và A Châu cũng chưa kịp về. Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên trước tiên dẫn Triệu Tiền Tôn đi gặp đám người Huyền Từ, Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác.

Triệu Tiền Tôn và Huyền Từ ngày xưa là chiến hữu, nhiều năm không gặp, nhìn thấy nhau tất nhiên vô cùng cao hứng. Hắn hàn huyên với Huyền Từ mấy câu, sau đó liền nhìn Tiêu Viễn Sơn và Mộ Dung Bác. Trong đầu của hắn, vốn dĩ Tiêu Viễn Sơn phải là một tên võ sĩ mặt mũi hung tợn, mà Mộ Dung Bác lại là một tên nhình thần mặt trắng. Nhưng lúc này, đứng trước mặt hắn lại là hai nam tử, một người là đại hán lỗ măng tiêu sái, một người là thư sinh mi thanh mục tú.

Hắn tuy rằng chưa từng gặp qua Mộ Dung Bác, nhưng Tiêu Viễn Sơn kia giống như chiến thần uy mãnh, thường xuyên xuất hiện trong ác mộng của hắn, khiến cho hắn lần này nhìn thấy liền sinh lòng sợ hãi. Vì thế, Triệu Tiền Tôn tâm tình phức tạp mà chấp tay hành lễ với Tiêu Viễn Sơn.

Tiêu Viễn Sơn thấy hắn dè dặt như vậy, liền sang sảng cười, đáp lễ rồi nói: “Chuyện đã là quá khứ rồi, huynh đệ, chúng ta đều quên đi!”

Triệu Tiền Tôn bị sự hào sảng của hắn làm cho cảm động, cũng cười nói: “Lão Tiêu, huynh đệ.”

Năm đó chỉ nghĩ người Khiết Đan mặc kệ tốt xấu, đều phải đuổi tận giết tuyệt. Mãi cho đến sau này, khi phiêu bạt giang hồ hơn mười năm, hắn mới hiểu được chủng tộc là một cái gì đó rất xa vời, máu chốt nhất, vẫn là lòng người.

“Lời này có thể đã sai lầm rồi.” Tiêu Viễn Sơn nghiêng đầu, đánh một quyền vào Mộ Dung Bác, “Tên này chỉ là tiểu hài tử thôi.”

Mộ Dung Bác bị đánh đau, nhú mày nói: “Tiêu huynh không phải vừa mới nói, chuyện quá khứ đều quên hết đi sao, việc gì lại xuống tay nặng như thế?”

Tiêu Viễn Sơn nghi hoặc nhìn xuống nắm tay của bản thân, sau đó gãi đầu nói: “Ta còn chưa dùng hết sức, làm sao lại xuống tay nặng vậy? Ta nghĩ vẫn là Mộ Dung lão đệ người già rồi, càng ngày xương cốt càng không ra gì đó.”

Triệu Tiền Tôn vốn đối với việc Huyền Từ nói hai người kia đã hóa giải thù hận rất không tin. Nợ máu như vậy, ngay cả hắn, năm đó chỉ là một tên vô danh tiểu tốt nho nhỏ, vẫn còn nhớ rõ như in.

50. Chương 50: Hạnh Phúc Bên Gia Đình

Mộ Dung Phục cũng không buồn bực, chỉ đem môi chạm rãi trượt xuống, hô hấp nóng bỏng phun vào cái cổ mẫn cảm của nàng.

“Ta cũng muốn.”

Hai canh giờ sau.

“Huynh đã muốn đủ chưa...” Vương Ngữ Yên ngay cả sức để mắng người cũng không còn, chỉ yếu ớt quay đầu né tránh môi hắn, cố gắng đứng dậy.

“Còn chưa đủ.” Nàng mới hơi vươn người, lại bị hắn kéo lại, nháy mắt lại chui vào bên trong cái chăn hồng mềm mại.

“Biểu ca, ta muốn uống nước.” Nàng vừa khát vừa mệt, ầm ỨC quệt miệng.

Mộ Dung Phục nhẹ nhàng nở nụ cười, bước xuống giường thay nàng rót một chén nước, sau đó đỡ nàng dậy, để nàng dựa vào ngực mình, sau đó mớm cho nàng uống.

“Cho dù có muốn đứa nhỏ, cũng không cần ép buộc ta như thế.” Vương Ngữ Yên trong lòng tức giận, đôi mắt thoáng đỏ bừng.

“Không phải là đã nói, chờ người lớn hơn, mới lo lắng vấn đề đứa nhỏ sao?” Mộ Dung Phục cảm thấy bản thân đang bắt nạt nàng quá đáng, vội vàng vỗ về nàng, ôn nhu nói, “Ta cũng không phải là vì cái kia mới...”

Vương Ngữ Yên dùng ánh mắt biểu đạt nghi vấn vô cùng của nàng.

“Chính người cũng nói, từ lúc lần trước quay về, chúng ta bao lâu không có...Hả? Sau khi quay về từ Thiếu Lâm Tự, ban ngày đi chơi với phụ thân, trời vừa tối người chỉ biết ngủ, cũng không thêm quan tâm ta đã ngủ chưa?” Mộ Dung Phục cũng nửa thật nửa giả học theo giọng nói ầm ỨC của nàng.

Vương Ngữ Yên nghe vậy, không còn cách nào nổi giận nữa, chỉ đành nhỏ giọng nói: “Tại vì mấy ngày trước ta ngủ không ngon, cho nên mới ngủ bù thôi.”

“Công phu là mỗi ngày đều phải luyện, không thể nhàn hạ.” Mộ Dung Phục nghiêm túc nói, “Người xem, Tiêu huynh hiệu suất cao như thế, chúng ta cũng không thể lạc hậu, phải chăm chỉ khổ luyện mới được. Lần trước chúng ta cùng nhau xem bí kíp, cái chiêu thức kia luyện thế nào nha?”

Ngày hôm sau, Vương Ngữ Yên cảm thấy chân không còn là của mình nữa rồi.

“Hôm nay còn đi nữa không?” Mộ Dung Phục thân thiết đỡ nàng dậy.

Nàng tức giận trả lời: “Sao lại không đi? Nếu không chẳng phải bọn họ sẽ hỏi chúng ta hôm qua làm gì sao?”

“Nhìn thấy bộ dạng này của người, chẳng lẽ bọn họ không biết hôm qua chúng ta làm gì?” Mộ Dung Phục cười nói.

Vương Ngữ Yên chán nản, xoay người đi không thèm để ý tới hắn.

“Được rồi, bình tĩnh. Hôm nay chúng ta không cần đi xa, nhưng vẫn phải có sức nha.” Mộ Dung Phục bưng bát cháo lên trước mặt nàng, “Ăn nhiều chút.”

Chuyện là Tiêu Phong và Mộ Dung Phục đã thương lượng với nhau, A Châu đã mang thai, không thích hợp bốn ba, cho nên định đem nàng tới nhà vợ chồng Kiều Tam Hòe ở dưới chân núi Thiếu Thất, cho nàng ở đó mấy tháng. Chờ sau khi ổn định rồi, mới tính toán tiếp xem nên sinh ở đâu.

Chính là nhà Kiều Tam Hòe dù sao cũng chỉ là gia đình làm nông thuần túy, cũng không dư dả gì. Mà Tiêu Phong ở Cái Bang cũng chưa bao giờ để bụng chuyện tiền bạc, cho nên dù thỉnh thoảng bạn bè cũng tiếp

tế, nhưng vẫn không đủ dùng. Lúc này lại thêm A Châu mang thai, phải chi tiêu lích kích, cho nên muốn Mộ Dung Phục và Vương Ngũ Yên đến hỗ trợ.

Vợ chồng Kiều Tam Hòe tuy chưa gặp A Châu, nhưng nghe nói con dâu mang thai, hai lão nhân đều vô cùng cao hứng. Trong nhà tuy rằng không rộng rãi, nhưng bọn họ cũng vội vã thu xếp được một phòng sạch sẽ, chỉ còn chờ con trai và con dâu đến ở. Hai ông bà đều không ngừng đoán già đoán non, sau này đứa nhỏ lớn lên, không biết có giống Phong nhi không?

51. Chương 51: Tiêu Dao Một Đời

Mấy tháng tiếp theo, Tiêu Phong thỉnh thoảng vẫn phải ra ngoài vì Cái Bang mà bôn ba, nhưng không quá mười ngày sau nhất định sẽ quay về nhà Kiều Tam Hòe để chăm sóc người vợ đang mang thai của mình. Mộ Dung Phục cũng thường xuyên phải đi về Tô Châu xử lý chuyện trong trang, đồng thời khi quay lại cũng mang theo thêm một số thứ cần thiết, đôi khi còn có đủ loại quần áo và dược liệu mà Vương phu nhân cất công chuẩn bị. Chỉ duy có Vương Ngũ Yên là luôn ở lại trong nhà Kiều Tam Hòe, làm bạn với A Châu.

Mộ Dung Bác và Tiêu Viễn Sơn đã ở Thiếu Lâm làm quét dọn được nửa năm. Nếu theo ý tứ của Huyền Từ mà nói, tựa hồ phải làm hết một năm mới thả cho họ xuống núi, mục đích chính là để phạt pháp giáo hóa hun đúc bọn họ. Mọi người thương lượng, chờ khi con của A Châu và Tiêu Phong đầy tháng, sẽ đồng thời rời khỏi Thiếu Lâm. Mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ còn chờ đứa nhỏ cất tiếng khóc chào đời nữa thôi.

Hôm nay, cũng vừa vặn là sinh nhật của Vương Ngũ Yên, mà một năm trước lại chính là ngày thành thân của tất cả bọn họ. Tiêu gia và Mộ Dung gia đều tập trung ở căn nhà của Kiều Tam Hòe nâng cốc chúc mừng. Tuy rằng nhà làm nông đơn sơ, cũng tương đối chật hẹp, nhưng vì thế mà khiến bọn họ cảm thấy gần gũi nhau hơn nhiều.

Rượu chưa quá ba tuần, A Châu đã cảm giác đốt sống cột dưới thắt lưng đau. Lúc đầu nàng còn cố nén, nhưng Kiều đại nương tinh mắt, xem sắc mặt nàng liền âm thầm đoán được. Lúc trước, bà không ngừng đếm ngày, trong lòng cảm thấy rõ ràng là vào khoảng thời gian này, cho nên vội vàng không uống nữa, mà chạy đi mời bà đỡ. Sau đó chỉ để lại mình Vương Ngũ Yên ở lại, đuổi tất cả đám nam nhân trong nhà ra ngoài.

Tiêu Phong bước đi thông thả bên ngoài phòng sinh, không nói một lời. Mộ Dung Phục tiến đến, đưa cho hắn một ly trà, hắn vừa cầm lấy, đột nhiên nghe thấy tiếng A Châu kêu đau, “ba” một tiếng, chén trà trong tay hắn vỡ vụn.

“Phong nhi, bây giờ mới bắt đầu thôi, ngươi không nên gấp gáp.” Tiêu Viễn Sơn khuyên nhủ, “Lúc mà nương người sinh ra người, ước chừng từ lúc chuyển dạ cũng phải mất nguyên buổi sáng.”

Tiêu Phong nghe được lời ấy, mặt lập tức đen luôn.

Kiều Tam Hòe cũng ngốc ngốc nói: “Con à, ngươi chớ hoảng sợ, cứ việc yên tâm đi, chúng ta đã đi mời bà đỡ tốt nhất mười tám dặm quanh đây rồi, hơn nữa còn có nương người và muối muối của A Châu ở trong đó mà.”

Vương Ngũ Yên ở trong phòng sinh, chính là vì vạn nhất có xảy ra tình huống nguy hiểm đến tính mạng, nàng có thể lập tức truyền chân khí cho A Châu, giúp đỡ A Châu chống đỡ qua thời điểm máu chốt kia. Nghĩ tới chuyện đó, Tiêu Phong trong lòng càng thêm phiền não. Chém giết bên trong thiên quân vạn mã, tính mạng suýt mất mất lần, cũng không cảm thấy bất cứ khó chịu như lần này.

Mộ Dung Phục cũng không khuyên nhủ an ủi hắn, chỉ đứng ở bên cạnh hắn một lúc lâu, giúp hắn vỗ vỗ bả vai thả lỏng gân cốt.

Tiêu Phong vận công một lát, nỗ lực đem xúc động trong lòng đè nén, sau đó mới mở miệng nói: “Ta chỉ cảm thấy, cho dù bản thân có vội thế nào cũng không giúp được nàng.”

“Nếu như ta là huynh, có lẽ tâm tình của ta cũng vậy.” Mộ Dung Phục âm áp cười, “Cho nên ta mới không khuyên huynh, mà đồng cảm với huynh.”

Tiêu Phong gật gật đầu, hít sâu vài cái, sau đó dứt khoát nói: “Không được! Ta không thể đứng đây chờ.” Nói xong, hắn định xốc rèm cửa đi vào.

Tiêu Viễn Sơn thấy thế thì gật gù: “Như vậy cũng đúng, lúc ấy Phong nhi sinh ra trên thảo nguyên, nào có đám người Hán lải nhải quy củ gì chứ. Chính ta ở bên cạnh mẹ hắn, nhìn hắn sinh ra này!”

“Cái này không được, nam tử không được vào đây, nơi này không sạch sẽ a!” Bà đỡ được mời đến cuống quýt ngăn hắn lại, nhưng Tiêu Phong là người bà ta có thể ngăn được sao, cho nên cuối cùng đành để hắn nghênh ngang đi vào. Kiều đại nương cũng cúi kính đưa con của mình, mừng hắn vài câu, nhưng ngay sau đó lại vội vàng đi đun nước ấm.

Vương Ngữ Yên thấy Tiêu Phong bước vào, một chút cũng không kinh ngạc, mà chỉ cúi đầu cười với A Châu: “A Châu tỷ tỷ, ta cực thắng rồi!”

Tiêu Phong ngạc nhiên hỏi: “Các người cực cái gì?”

“Chúng ta cực, đại ca người có xông vào hay không.” A Châu tuy rằng thỉnh thoảng lại đau đớn một hồi, nhưng vẫn rất tỉnh táo, nhỏ nhẹ trả lời.

“Tỷ vẫn nên tiết kiệm sức đi, để lát nữa lúc cần còn có sức.” Vương Ngữ Yên lập tức tiếp nhận câu chuyện, trả lời Tiêu Phong, “Ta vừa mới cam đoan với tỷ tỷ, Tiêu đại ca tất nhiên sẽ không chờ được, lập tức rồi sẽ xông vào đây ngay. Bởi vì ta nghĩ Tiêu đại ca không phải là loại người bị quy củ trói buộc, tự nhiên sẽ không sợ việc sinh nở.”

Tiêu Phong ha ha cười, ngồi xuống đầu giường, cẩn thận ôm đầu A Châu đặt vào trong lòng mình: “Thê tử của ta, hài tử của ta, làm sao có thể là không sạch sẽ, theo ý kiến của ta, đây phải là nơi sạch sẽ nhất mới phải!”

Có người yêu ở bên cạnh, trong lòng A Châu bình tĩnh hơn nhiều. Chỉ là vì Tiêu Phong giống như ác thần ngồi ở nơi đó, khiến bà đỡ có chút sợ hãi rụt rè không dám lại gần. Vương Ngữ Yên phải khuyên một lúc lâu, lại hứa hẹn sẽ trọng thưởng cho nàng, lúc này nàng mới dám run rẩy ra lệnh, làm bộ như cái tên nam nhân hung thần ác sát này không có ở trong phòng.

Có Vương Ngữ Yên làm bạn, cho nên dù A Châu sắp lâm bồn, vẫn luôn luôn đi lại và rèn luyện. Hơn nữa nàng cũng có chút võ công, bởi vậy tuy rằng là thai ngược, nhưng từ lúc bụng bắt đầu đau đến lúc sinh, cũng chỉ tốn khoảng ba canh giờ. Đứa nhỏ quả nhiên là nam hài tử. Bà đỡ lưu loát lau sạch dịch trên người đứa nhỏ, lại dùng vải sạch sẽ đã chuẩn bị từ trước quấn quanh, sau đó mới giao cho Tiêu Phong.

Tiêu Phong chỉ sợ mình vụng về, sẽ làm đau đứa nhỏ mềm mại này, cho nên tay cứng đờ nâng lên đưa cho A Châu xem. Kiều đại nương thấy hắn ngốc như vậy, liền cười đưa tay về phía trước đỡ ôm cháu. Trong lòng Vương Ngữ Yên cũng vui sướng vô cùng, vội vàng rời khỏi phòng chạy ra ngoài báo tin mừng.

Thấy trán nàng ướt mồ hôi, Mộ Dung Phục liền rút cái khăn tay treo bên hông nàng ra, lau trán cho nàng, lại nhỏ giọng hỏi: “Người sợ sao?”

Vương Ngữ Yên hơi hơi sưng sốt, sau đó nhú mày nói: “Thấy tỷ tỷ đau đớn như vậy, nói không sợ đó là giả, nhưng dù sao cũng chỉ có một lúc thôi, sau đó ta đều rất tập trung vào công việc.”

“Người nếu chịu không được...Chúng ta liền không sinh nữa.”

Nàng kinh ngạc ngẩn đầu, đã thấy đôi con người trong treo nghiêm túc của Mộ Dung Phục.

“A Châu từ nhỏ là loại người ngoài mềm trong cứng, mới vừa nghe nàng la lên, có thể thấy được là cực kỳ đau đớn, khó có thể chịu được. Nghĩ đến sau này người cũng phải khổ sở như vậy, trong lòng ta rất bất an.”

“Biểu ca...” Vương Ngữ Yên cầm tay hắn lắc lư, mỉm cười nói, “Nếu chúng ta không sinh, đừng nói chỉ nương ta, mà cả cha huynh cũng sẽ không vui, ngay cả Kiều đại nương cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Con rể của chúng ta đã chọn sinh vào sinh nhật của ta, ta làm sao có thể không biết xấu hổ cho hắn ăn quả lừa đây? Cho nên ta đành phải chịu ầm ục thôi.”

Tiểu nam hài khẩu khỉnh khỏe mạnh kia cuối cùng được đặt tên là Tiêu Xa. Mộ Dung Bác vuốt râu, đắc ý phân tích: “Xa, Phong và Sơn hô ứng với nhau, như vậy đứa nhỏ này sẽ nương theo gió mà bay xa, tương lai vô cùng rộng mở.”

Tiêu Viễn Sơn khinh thường cắt ngang: “Phân tích như ngươi mà cũng đòi phân tích, lão tử gọi cháu mình thế này, chính là vì muốn hắt sau này tiêu dao khoái hoạt một đời, chứ cái gì mà tiền đồ rộng mở chứ.”

Quay trở lại chuyện hôm sinh ra Tiêu Xa, Vương Ngũ Yên từ trong phòng sinh ra, cảm thấy trên người có mùi máu tươi, liền vội vàng đi tắm. Ngâm mình trong nước một lúc, nàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện, cách tắm bình phong, buồn bã nói với Mộ Dung Phục: “Biểu ca, con rể chúng ta gọi là Tiêu Xa, vậy con gái chúng ta chẳng phải là sẽ lấy tên là Mộ Dung Tiêu sao? Cái này thực sự không giống tên con gái nha.”

“Ngươi lo lắng cũng quá xa rồi.” Mộ Dung Phục bật cười, ôn hòa an ủi, “Có nhất định phải xứng với tên đứa nhỏ đó đến vậy không? Đứa nhỏ là do ngươi sinh, đương nhiên tên của nó sẽ do ngươi quyết định rồi.”

“Nói như vậy, tất cả đều theo ý ta sao?” Vương Ngũ Yên đảo loạn tròng mắt, cao giọng hỏi.

Mộ Dung Phục nghe thấy thanh âm ngọt ngào mềm mại của nàng, lại có tiếng nước tí tách, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra phong cảnh đằng sau tấm bình phong. Lòng hắn đột nhiên rung động, mãi sau mới khụ một tiếng mà đáp: “Ta khi nào thì nói dối, mọi chuyện sẽ đều theo ý ngươi.”

“Vậy tối hôm nay, ngươi cũng theo ý ta, được không?” Trong giọng nói của nàng mang theo ý cười, từ trong bồn tắm đứng thẳng dậy. Mộ Dung Phục nhìn qua tấm bình phong, thấy bóng dáng yêu kiều của nàng, trong lòng lại nóng lên, khàn khàn nói: “Được.”

Vương Ngũ Yên từ sau bình phong đi ra, giang hai tay: “Ta đây không còn sức nữa, ngươi ôm ta đến bên kia đi.”

Trên người nàng chỉ khoác hờ áo trong của hắn, nửa che nửa hở. Mộ Dung Phục kìm lòng không đậu, tiến lên ôm nàng, vùi đầu vào cái cổ trắng nõn thơm tho của nàng mà không ngừng ngửi, sau đó ôm lấy nàng bế lên giường.

“Biểu ca, đợi chút.” Đẩy đầu hắn ra, nàng hỏn hển nói, “Ngươi không phải nói, tối hôm nay đều tùy ta sao?”

Mộ Dung Phục hơi thở hỗn loạn, bàn tay cũng không nhàn rỗi mà tiếp tục cởi áo trong đang mặc trên người nàng: “Ngươi muốn ta theo ngươi làm gì?”

Vương Ngũ Yên gian xảo cười, sau đó đứng dậy, đẩy Mộ Dung Phục nằm xuống giường, bản thân xoay người ngồi lên người hắn, vươn ngón tay nâng cằm hắn lên: “Vị công tử này thật là tuần tú phong lưu nha, chỉ bằng hôm nay liền hầu ta một đêm đi.”

Ngoan ngoãn để nàng đè, Mộ Dung Phục ngược mắt nhìn: “Xin nữ hiệp rủ lòng thương xót.”

Không dự đoán được kết quả lại như thế, nữ hiệp hoàn toàn mất hết hình tượng mà...cười to.

Mộ Dung Phục cứng chiều nhìn nàng, bản thân cũng không nhịn được cười. Đợi đến lúc nàng cười đủ rồi, liền tiếp tục hỏi: “Nữ hiệp, ngài còn không mau chút?”

Bị chiếm sân khấu thật là không còn mặt mũi, Vương Ngũ Yên hừ một tiếng, cười xấu xa, dùng tay cởi áo hắn ra: “Làm sao có thể mau được? Phải từ từ, từ từ mới thú vị.”

Nàng thay hắn cởi, từng món, từng món đồ, động tác hết sức thông thả, ngón tay như có như không chạm vào da thịt của Mộ Dung Phục. Mộ Dung Phục hô hấp càng gấp gáp, thực sự chờ không nổi nữa, liền nhào lên xoay người áp lại...

Hai tháng sau, Mạn Đà sơn trang.

Vương phu nhân nhú mày quở trách Vương Ngũ Yên: “Cũng may mà sức khỏe ngươi tốt, mà thai cũng vững, nếu không một đường xóc nảy về nhà thế này, chẳng may xảy ra chuyện thì sao? Dốt nhất là ngươi một chút cũng không biết?”

“Nương, ta sai rồi, nhưng nếu lúc ấy không khởi hành, chẳng lẽ ta lại chờ đến lúc phồn thịnh lên rồi mới xóc nảy về nhà sao? Hay là cũng giống A Châu tỷ tỷ, ở lại nơi đó sinh con luôn?” Vương Ngũ Yên tự biết

bản thân đuối lý, đành làm nũng với mẫu thân, “Ta mặc kệ, dù sao ta cũng muốn sớm một chút về nhà, có nương ở bên, ta sẽ không sợ nữa.”

Thấy nàng như thế, Vương phu nhân cũng mềm lòng. Nhưng bà cũng không hoàn toàn hết giận, cho nên xoay qua Mộ Dung Phục mắng tiếp: “Nàng hồ đồ như vậy, chẳng lẽ người cũng không hiểu chuyện giống nàng sao? Bây giờ người cẩn thận cho ta, nếu ngoại tôn ngoan của ta mà có chuyện gì, xem ta làm sao mà trừng phạt hai đứa cha mẹ ngu xuẩn này!” Dứt lời, nàng thở phì phò phẩy tay áo bỏ đi, còn không quên dặn dò nha đầu ở lại đốc thúc Vương Ngũ Yên uống hết bát canh gà trên bàn.

“Đều là lỗi của ta.” Mộ Dung Phục áy náy tiến lên ngồi bên cạnh Vương Ngũ Yên, bưng bát canh gà lên trước mặt nàng, “Lúc thu xếp trở về, lại không chú ý tới người.”

“Ngay cả bản thân ta còn không phát hiện ra, người làm sao có thể biết mà chú ý được.” Vương Ngũ Yên cười, lắc đầu nói, “Mà cũng kỳ lạ, ta chẳng cảm thấy khó chịu chút nào.”

“Nói không chừng, thật sự là nữ nhi, nghe nói nữ nhi thương nương, cho nên sẽ không làm đau nàng.” Mộ Dung Phục cảm thấy trong lòng tràn đầy ấm áp vui sướng, để nàng uống xong canh, lại thay nàng lau khô môi. Cuối cùng, hân hân lên má nàng một cái.

Lúc ở trong hoa viên đi tản bộ, Mộ Dung Phục cứ cẩn thận đỡ thắt lưng của mình, khiến Vương Ngũ Yên chịu không nổi, liền giật tay hất ra, đổi: “Bình thường toàn ôm ta, bây giờ cứ sờ cái chỗ kia, vừa ngứa vừa khó chịu. Bây giờ mới chỉ hai tháng thôi, bụng còn chưa to lên đâu!”

Mộ Dung Phục nghe lời dời tay lên trên, nhưng sau đó lại lo lắng dời xuống dưới, sau đó cười nói: “Mấy đại phu đó, sau khi xem mạch đều nói thai đã được hai tháng, thật không?”

“Vậy thì sao?” Vương Ngũ Yên nín một canh sơn trà xuống xem, sau đó lại buông nó ra.

“Ta đây liền muốn tán dương một câu, nữ hiệp anh hùng.” Mộ Dung Phục chấp tay cười nói: “Nữ hiệp quả nhiên thân thủ bất phạm, vừa ra tay là trúng ngay.”

Vương Ngũ Yên hiểu ra, đỏ mặt lên, còn cố tỏ ra vẻ bình thường trả lời: “Đa tạ đa tạ, là công tử quá khiêm nhường rồi.”

Thấy gò má nàng hây hây đỏ, kiều diễm vô cùng, mà dù sao cũng là trong nhà mình, bốn bề lại không có ai. Vì thế Mộ Dung Phục nhìn không được, nâng cằm nàng lên, hôn xuống, một lúc lâu thật lâu mới thở gấp buông ra, vẻ mặt có chút buồn phiền.

“Bây giờ không được chạm vào nữ hiệp, ai bảo sinh con là tốt a?”

“Dù sao trước khi thành thân, biểu ca đã nhìn lâu như vậy rồi, bây giờ lại nhìn một chút nữa, cũng chỉ là ngựa quen đường cũ thôi mà?” Nữ hiệp rất vui sướng khi thấy người gặp họa.

Công tử tuần tú nho nhã vẻ mặt đau khổ, nhưng khi nghĩ đến mình sắp sửa làm cha, cho dù hy sinh một ít, cũng là sự tra tấn ngọt ngào, cho nên lại một lần nữa nở nụ cười. Hắn sờ sờ thử tảng đá trong hoa viên, cảm thấy có chút lạnh, liền tự mình ngồi xuống, sau đó mới kéo Vương Ngũ Yên ngồi lên đùi mình.

Vương Ngũ Yên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào khóe môi đang nhếch lên của Mộ Dung Phục: “Biểu ca, người cười cái gì?”

Mộ Dung Phục túm lấy ngón tay của nàng, hôn một cái, sau đó ôn nhu nói: “Yên nhi, ta rất sung sướng.”

Vương Ngũ Yên động lòng, lại nhớ tới một cảnh trong nguyên tác. Lúc công chúa Tây Hạ kén phò mã, đã để các cung nữ hỏi mỗi người tới ba vấn đề, chính là để thông qua ba vấn đề này mà biết rõ mỗi người.

Lúc bị hỏi, cuộc đời này thì ở nơi đâu cảm thấy tiêu dao khoái hoạt nhất, Mộ Dung Phục trong lúc nhất thời cảm thấy vô cùng chưa sót, bản thân luôn luôn nỗ lực vì sự nghiệp phục hưng Đại Yến, không có nửa giờ nửa khắc sống cho bản thân, cho nên thật sự tới bây giờ cũng chưa từng cảm thấy khoái hoạt, cuối cùng chỉ đành trả lời: “Sung sướng thực sự thì chắc là trong tương lai chứ không phải ở quá khứ.” Lời này nghe qua thì vô cùng khéo léo, nhưng thật ra, chỉ là một cách để hắn tự an ủi bản thân mà thôi. Đến câu hỏi thứ hai, cuộc đời này yêu ai nhất, Mộ Dung Phục liền thở dài đáp, bản thân không có người yêu nhất. Mong

phục hưng đất nước vô vọng, biếu muối thì có lẽ đã chết tâm với mình, cho nên Mộ Dung Phục nản lòng thoái chí, ngay cả bản thân mình cũng không yêu.

Thời khắc ấy, đối lập với Đoàn Dự hạnh phúc viên mãn, Hư Trúc tâm nguyện đạt thành, thì Mộ Dung Phục kia chỉ có thể đau khổ vĩnh viễn.

Nghĩ tới đây, Vương Ngũ Yên trong lòng cũng buồn bã, vỗ về mặt Mộ Dung Phục, nhẹ giọng hỏi: “Biểu ca, người cảm thấy, người khi nào thì tiêu dao khoái hoạt nhất?”

Mộ Dung Phục ngẩn ra, sau đó ôm eo nàng, kéo nàng lại gần mình hơn, ngay cả đôi mắt cũng lấp lánh ý cười: “Lúc ở cùng với người, chính là lúc ta tiêu dao khoái hoạt nhất. Về sau, cả nhà chúng ta quây quần bên nhau, tự nhiên là càng thêm khoái hoạt tiêu dao.”

Vương Ngũ Yên hôn lên cằm hắn một cái, lại hỏi: “Vậy người yêu nhất cuộc đời, tên gọi là gì?”

“Cái này người còn phải hỏi sao, nếu hỏi người ta yêu thứ hai, hiện tại chưa có tên, cho nên ta sẽ không trả lời được.” Mộ Dung Phục nghiêm trang nói, “May mắn người lại hỏi chính là người ta yêu nhất, thì nàng có tên đó, hơn nữa tên này dễ nghe cực kỳ...”

52. Chương 52: Tiểu Xa Tiểu Phiền Ngoại

Mộ Dung Tiểu lạnh mặt ngồi ngay ngắn, nhìn vẻ mặt cao quý nghiêm nghị của nàng, ai cũng nghĩ cô nương xinh đẹp này giống như một bức tượng, cất giấu trong sơn động không thấy ánh mặt trời.

“Tiểu Tiểu, người đừng giận.” Tiểu Xa ngồi xếp bằng bên cạnh nàng, cẩn thận nhìn sắc mặt của nàng, an ủi nói, “Nếu là Sơ đệ dụ người tới chỗ này, nói không chừng hẳn đã biết chúng ta mất tích, đang chạy đi báo tin rồi. Cha mẹ người, còn có cha mẹ ta, khẳng định sắp tìm thấy chúng ta rồi.”

“Không cho nói tới thói ca ca.” Mộ Dung Tiểu xụ mặt xuống, chu đôi môi phấn hồng ra, cúi kính nói, “Ta không có vị ca ca như thế.”

Nói đến Mộ Dung Sơ, Mộ Dung Tiểu chỉ muốn đánh người. Rõ ràng nàng và hắn cùng tuổi, vậy mà hắn lại đòi hơn nàng — không phải chỉ là chui ra từ trong bụng mẫu thân sớm hơn một chút thôi sao, thế mà cha đã đặt tên hắn là “Sơ”, bản thân chỉ có thể gọi là “Tiểu”, ngay cả tên đã bị hắn chen ép rồi.

Bình thường ca ca phải chiều cổ muối muối còn chưa nói. Nhưng mà hắn chỉ biết bắt nạt nàng, hãm hại nàng. Mộ Dung Tiểu ở nhà trời không sợ, đất không sợ, ngay cả phụ thân cũng phải ngoan ngoãn phục tùng nàng, coi nàng như châu báu, nhưng nàng lại sợ vị ca ca như ma vương này. Ví dụ như thời điểm chơi đùa, Mộ Dung Sơ gan lớn, phá hỏng đồ chơi, nhưng hắn lại cố tình giả như không có chuyện gì, bản thân vỗ mông, nhanh như chớp chạy ra ngoài. Mà chân trước hắn vừa ra ngoài, thì sau lưng Mộ Dung Tiểu lại đi vào. Nàng vô cùng vui vẻ cầm lấy món đồ chơi trên bàn định chơi, lại phát hiện nó đã bị phá hỏng rồi, cầm lấy mảnh vụn trên bàn kia, nàng chính là bộ dạng có chết cũng không nhắm mắt.

Mà mẫu thân sau đó lại thấy được, sẽ không vui mà nói: “Tiểu Tiểu, sao con hay phá đồ chơi vậy.”

Tuy rằng nương cũng không vì thế mà đánh nàng, cũng không trách móc, nhưng Mộ Dung Tiểu cảm thấy nương rất buồn, liền hoảng hốt, vội vàng xin phụ thân giúp đỡ.

Phụ thân cười, kéo mẫu thân đi, nói: “Yên nhi, cũng chỉ là mấy món đồ chơi thôi, không nên tức giận với con.”

“Đồ chơi này chính là đồ chơi hồi nhỏ người mua cho ta. Ta vốn đã muốn không cho bọn nó chơi mà.” Nương rầu rĩ nói.

“Không quan trọng, không phải người vẫn còn giữ rất nhiều trong thùng sao. Tiểu lão hồ và con thỏ nhỏ này.” Giọng của cha đột nhiên trở nên phi thường ôn nhu, “Ta sẽ mua thêm cho người thật nhiều nữa, được không? Về sau sẽ mua đồ chơi khác cho Sơ nhi và Tiểu Tiểu.”

Sau đó cái đôi cha mẹ vô trách nhiệm này liền sẽ bắt đầu “Biểu ca —”, “Yên nhi —”, ngon ngọt yêu chiều nhau.

Nữ nhi của các người bị người khác vu oan giá họa, hàm oan mà không được giải, hiện tại đang vô cùng áy náy, các người có biết không? Các người không hiểu thế giới tâm linh của đứa nhỏ sao?

Mà chuyện với món đồ chơi còn không tính, nhà nàng cũng không phải không mua nổi, nhiều lắm chỉ là đối với nương mà nói thì có ý nghĩa kỷ niệm, cho nên bị hỏng thì hơi buồn thôi. Vấn đề quan trọng là, với tư cách là bạn bè của Tiêu Xa, Mộ Dung Sơ cũng thường xuyên trêu chọc nàng.

Nhìn xem, người đang ngồi bên cạnh nàng chính là một tên gốc a. Cái này thật là kỳ quái, phụ thân cũng là biểu ca, Tiêu Xa cũng là biểu ca, tại sao trên đời này cùng là biểu ca mà lại kém xa nhau như vậy chứ? Phụ thân vô cùng tao nhã, là người đẹp nhất trong mắt Mộ Dung Tiểu, cũng là người có khí chất nhất, hơn nữa phụ thân cũng yêu nàng nhất. Mỗi lần phụ thân ôm nàng, Mộ Dung Tiểu đều cảm thấy bản thân chính là tiểu cô nương hạnh phúc trên đời.

Nhưng mà Tiêu Xa thì chẳng giống chút nào, hắn vừa cao lại vừa to lớn, giống như một cái núi nhỏ vậy. Lúc ăn cơm so với nàng còn ăn nhiều hơn, lại cũng không tao nhã nhả nhặn. Hắn vốn chỉ lớn hơn nàng một tuổi, lại so với nàng cao hơn hắn một cái đầu, mà chênh lệch này còn đang dần có xu hướng tăng lên. Nghe phụ thân và mẫu thân nói, về sau Tiêu Xa khẳng định sẽ giống Tiêu dưỡng như đực. Vấn đề này với Mộ Dung Tiểu mà nói thực quá mức nghiêm trọng rồi.

Cũng không phải là Tiêu dưỡng không tốt, hắn thường xuyên mang nàng đi chơi, mà A Châu di di cũng làm đồ ăn rất ngon. Bởi vì hai vợ chồng Tiêu dưỡng nói, bản thân chỉ có mỗi một Tiêu Xa xú tiểu tử, cho nên vừa thấy nữ hài tử phần phần nộn nộn, liền vô cùng ưa thích.

Nhưng là mỗi lần hắn ôm Mộ Dung Tiểu lên cao, ha ha cười sau đó dùng râu xù trên mặt cọ vào mặt nàng, Mộ Dung Tiểu đều không chịu được. Người lớn kêu là thích, nhưng tiểu hài tử rất đau có được hay không! Nàng muốn phụ thân ôm, chứ không cần vị râu quai nón này a!

Tiêu Xa về sau nếu giống như đực Tiêu dưỡng, chẳng phải cũng sẽ thành biểu ca râu xù quái đản sao!

Mộ Dung Sơ lúc nào cũng nói, về sau nàng và Tiêu Xa trưởng thành sẽ thành thân với nhau. Thành thân xong, chẳng phải sẽ giống như cha và nương, luôn thân thiết ôm ôm sao? Tiêu Xa về sau thế kia, chẳng phải mỗi ngày nàng sẽ bị hắn cọ cho đau đớn sao? Mộ Dung Tiểu đối với tương lai tầm tối vô cùng sầu lo, cho nên mỗi lần đều không cho Mộ Dung Sơ nói tiếp, nhưng mà Mộ Dung Sơ lại cố tình muốn nói, không ngừng trêu chọc nàng.

Mỗi lần gặp Tiêu Xa ngốc ngốc, tiến lại gần nàng kêu tiểu muội muội, Mộ Dung Sơ đều cười xấu xa chạy đi, để nàng và Tiêu Xa ở cùng một chỗ với nhau, khiến nàng cảm giác là lạ. Tuy rằng Tiêu Xa không có xấu tính như Mộ Dung Sơ, có đồ ăn ngon, đồ chơi vui đều nhường cho nàng, lúc cười rộ lên cũng rất ấm áp, nhưng mà, đúng như lời gia gia hay trách móc Tiêu gia gia, hắn chính là rất “nhị” a. (nhị: ngốc) (lời của editor: Mộ Dung Bác cuối cùng cũng hòa được Tiêu Viễn Sơn một ván)

Lần trước ở trên bàn cơm, nàng nói như vậy, đoán xem Mộ Dung Sơ trách móc nàng thế nào?

Mộ Dung Sơ miệng nhồm nhoàm cắn sườn, mơ hồ nói: “Hắn ‘nhị’ mới tốt, chỉ sợ hắn là ‘nhất’ thôi. Người ở nhà cũng đứng thứ hai, chính là Mộ Dung Tiểu nhị. Hắn bộ dạng ‘nhị’, người thường ngày ‘nhị’, vừa vặn chính là một đôi ‘nhị’ mà thôi!”

Một tiểu thực nữ văn văn nhả nhả như nàng làm sao có thể phản bác một tên ca ca thói mồm như vậy chứ? Mộ Dung Tiểu bị hắn nói cho phát khóc. Cuối cùng vẫn là phụ thân ôm nàng, một thìa lại một thìa dứt cho nàng ăn, mới dỗ được nàng.

“Ta chán ghét Mộ Dung Sơ.” Mộ Dung Tiểu tức giận nói: “Hắn là đứa nhỏ hư hỏng.”

“Ừ, hắn lừa người tới đây, là hắn không đúng.” Tiêu Xa ba phải nói tiếp, “Nhưng có lẽ hắn cũng không biết cái động này sâu như vậy, cũng không biết bên cạnh là rêu xanh, càng không đoán được người sẽ không cần thận mà trượt chân rơi xuống. Hắn nhất định không có cố ý làm vậy đâu.”

Xem, Tiêu Xa chính là gốc như vậy. Lúc này, chẳng lẽ hắn không thể phụ họa theo nàng mấy câu, chửi mắng Mộ Dung Sơ sao. Dù sao thói ca ca của nàng hiện tại cũng không nghe thấy được.

“Vậy còn người, sao người lại theo ta nhảy xuống. Nếu người không làm vậy mà chạy về cầu cứu, chúng ta sẽ không cần ngồi ở đây lâu như vậy.” Mộ Dung Tiểu ngàn lần vạn lần mất hứng, liền giận cá chém thớt lên người Tiêu Xa.

Nàng nói lời này cũng không phải không có lý. Chỉ có duy nhất Mộ Dung Sơ có thể khiến nàng tức giận mà không làm gì được, chứ bình thường, nàng đều thông minh bình tĩnh, hiện tại đã biết được rất nhiều chữ, đọc thật nhiều sách, đến cả phụ thân cũng thường xuyên khen ngợi nàng.

“Là ta không đúng.” Tiêu Xa ngoan ngoãn thừa nhận sai lầm, “Ta thấy tiểu muội muội trượt xuống, chỉ sợ người bị thương, cũng không kịp suy nghĩ gì nữa, cho nên định chạy tới kéo người lên. Đáng tiếc kéo không được, ngược lại lại cùng người rơi xuống.”

Thấy ánh mắt hắn chân thành như thế, Mộ Dung Tiểu không phát hỏa nổi nữa. Vừa rồi lúc rơi xuống, Tiêu Xa ôm nàng, dùng bản thân che chở cho nàng. Cho nên nàng rơi xuống, một chút cũng không đau, nhưng Tiêu Xa khẳng định đang rất đau.

Tiểu Tiểu công chúa điện hạ tuy rằng cao ngạo, nhưng tâm địa vẫn rất lương thiện. Nàng nghiêng người, ngồi đối diện Tiêu Xa, nhìn hắn hỏi: “Người vừa rồi rơi xuống, có còn đau không?”

Nhìn biểu muội xinh đẹp như tiên nữ, bình thường luôn trốn tránh bản thân, nay lại đột nhiên tỏ vẻ quan tâm, khiến Tiêu Xa vui mừng khôn tả, cười hề hề gãi đầu nói: “Yên tâm đi, ta da dày thịt béo như vậy, một chút cũng không đau.”

Ai, gia gia nói đúng, đặc điểm nổi bật của Tiêu gia chính là gốc.

Chính là ngồi ở trong động vừa lạnh vừa tối này mãi cũng nhàm chán. Trước mặt có một vị biểu ca gốc cùng mình, nghĩ tới nghĩ lui cũng không cảm thấy có gì không tốt. Mộ Dung Tiểu kéo vạt váy của mình, chỉnh là dáng ngồi cho đoan trang văn nhã, sau đó mở miệng nói: “Biểu ca, người kể chuyện xưa cho ta nghe, được không?”

Tiêu Xa nhất thời kinh ngạc, toát mồ hôi mà nói, “Ta, ta sẽ không kể chuyện xưa.”

“Người sao lại không kể, biểu ca không biết kể chuyện xưa thì không phải là biểu ca tốt.” Mộ Dung Tiểu quệt cái miệng nhỏ xinh của mình, “Mỗi lần nương của ta không chịu uống thuốc, phụ thân liền kể chuyện xưa dỗ dành nàng.”

Sức khỏe của nương lúc trước hình như có chút không tốt, nghe nói là vì sinh đôi ra ca ca và nàng, cho nên bị tổn thương nguyên khí. Phụ thân đau lòng vô cùng, sai người sắc rất nhiều thuốc bổ cho nương, lại kể thật nhiều chuyện xưa dỗ nương, còn nói nàng và ca ca không được chọc nương giận. Aizz, nếu phụ thân ở đây thì tốt rồi.

Nghĩ tới đây, Mộ Dung Tiểu đột nhiên cảm thấy có chút thương tâm, đôi mắt không khỏi đỏ lên.

Thấy nước mắt trong suốt không ngừng đảo quanh hốc mắt của nàng, Tiêu Xa cảm thấy trong lòng nhói đau, lập tức luống cuống tay chân, cũng bất chấp biểu muội liệu có tức giận quát mình cút đi không, vội vàng chạy lại ngồi bên cạnh nàng, vẻ mặt lấy lòng nói: “Ta sẽ không kể chuyện xưa, mà ta kể chuyện bắt hổ, người muốn nghe không?”

Mộ Dung Tiểu nước mắt lưng tròng, ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó lại mạnh mẽ lắc đầu, nói: “Người gạt người, trong sách đều nói lão hổ rất hung dữ, lại rất khỏe, người làm sao đánh thắng được?”

Thấy lực chú ý của nàng bị hấp dẫn, Tiêu Xa nhẹ nhõm thở ra một hơi, cười nói: “Người đừng xem nhẹ ta, tuy rằng lần trước là cha ta cùng đánh với ta, nhưng hắn nói, chờ ta cao hơn khỏe hơn chút nữa, sẽ để ta tự đánh a. Chờ đến lúc ta tự mình đánh được rồi, sẽ lột da hổ làm đệm giường cho người, rất ấm áp?”

“Người lột da nó rồi, nó sẽ rất đau a?” Mộ Dung Tiểu tay chống cằm, cau mày nói, “Người cũng thật hư.”

Tiêu Xa vội vàng xua tay: “Lão hổ lúc chết rồi sẽ không thấy đau nữa, với lại nếu không đánh nó, nó sẽ ăn thịt người nha. Chỉ cần đánh lão hổ đến một số lượng nhất định thôi. Để chúng nó không nhiều không ít.”

“Vì sao vậy?” Mộ Dung Tiểu cảm thấy hứng thú, liền xán lại hỏi.

“Đã thú trong rừng, người ăn ta ta ăn người, đều phải có cái cân bằng lại...”

Nàng thấy Tiêu Xa mặt mày hớn hở kể chuyện đánh hổ, cảm thấy hắn cũng không phải ngu, ít nhất cũng biết một ít chuyện. Trong động có chút lạnh lẽo, khiến nàng không khỏi càng ngồi sát lại hắn.

Tiêu Xa thấy nàng sợ lạnh như vậy, liền cởi áo ngoài của mình ra, nói: “Người cùng ta đắp chung đi, được không?”

Mộ Dung Tiểu nhu thuận gật gật đầu, càng kề sát hắn hơn, cảm thấy trên người hắn vô cùng ấm áp, liền kìm lòng không được mà cọ cọ mặt vào người hắn, sau đó liền dứt khoát chui cả người vào trong lòng hắn sưởi ấm.

Tiêu Xa được sủng ái mà kinh ngạc, may mắn trong động rất tối, cho nên khuôn mặt đỏ bừng của hắn mới không bị phát hiện. Hắn biết, về sau lớn lên sẽ cưới Tiểu Tiểu về nhà. Tiểu Tiểu xinh đẹp như vậy, lại hoạt bát, hắn tất nhiên rất thích. Chính là bình thường nàng luôn trốn hắn, làm cho hắn rất buồn. Lần này, nàng lại chủ động gần gũi hắn như vậy, khiến cho trong lòng Tiêu Xa cảm thấy sung sướng vô cùng, ngay cả cái động lạnh lẽo trong mắt hắn cũng thành thắng cảnh.

Hắn dè dặt cẩn trọng ôm lấy nàng, thấy nàng không còn lạnh nữa, mới tiếp tục kể chuyện săn thú.

Thời điểm vợ chồng Mộ Dung Phục và vợ chồng Tiêu Phong tìm tới đây, chỉ thấy hai đứa nhỏ đang nắm tay, dựa vào nhau mà ngủ say.

Vương Ngữ Yên thở phào nhẹ nhõm. Mộ Dung Phục trấn an, ôm lấy thắt lưng của nàng, sau đó cùng Tiêu Phong nhảy xuống, đem con mình ôm lên. Lúc ở dưới động, Mộ Dung Tiểu bị cha ôm hơi tỉnh lại, mơ hồ nói: “Phụ thân, ta biết người và nương nhất định sẽ đến cứu ta.”

Mộ Dung Phục dỗ dành: “Tiểu Tiểu ngoan, về nhà lại cho người ăn.”

Mộ Dung Tiểu cọ cọ hai cái, lại nói: “Nương, người mắng ca ca đi, để sau này hắn sẽ không hư như vậy nữa.”

“Ta đã giúp Tiểu Tiểu giáo huấn ca ca hư rồi.” Vương Ngữ Yên đau lòng nói, “Về sau nếu hắn lại dám bắt nạt con, thì ta sẽ để cho con làm tỷ tỷ, đẩy hắn xuống làm Mộ Dung tiểu nhị nha.”

Mộ Dung Tiểu mơ mơ màng màng nghĩ, nếu Mộ Dung Sơ biến thành Mộ Dung Tiểu nhị, vậy chẳng phải hắn sẽ cùng ‘nhị’ biểu ca Tiêu Xa thành thân sao? Như vậy không được.

Còn về phần vì sao không được, nàng còn chưa kịp nghĩ tiếp, đã díp mắt lại, ngủ say trong lòng phụ thân rồi.

“Ta không phải đã nói, người không cần sốt ruột sao? Xa nhi nhất định sẽ chiếu cố tốt cho Tiểu Tiểu.” Mộ Dung Phục nhìn nữ nhi đang ngủ say, vươn một tay ôm thê tử, cười nói: “Người vừa rồi sốt ruột như vậy, so với con gái còn kích động hơn.”

“Biểu ca, người lại giấu cợt ta.” Vương Ngữ Yên đỏ mặt, sau đó chuyển đề tài, nói: “Về sau, chúng ta sẽ quấn chặt Sơ nhi, để cho hắn không dám làm bậy nữa.”

Mộ Dung Sơ đã đứng trước cửa chờ bọn họ, nhìn vẻ mặt của hắn, dường như đã khóc. Vừa thấy cha mẹ mang theo muội muội trở về, hắn vội vàng chạy lại xem, thấy Mộ Dung Tiểu không sao, lúc này mới an lòng.

Mộ Dung Tiểu bị phụ thân đánh thức, liền chảy nước dãi. Mộ Dung Sơ lau cho em, khổ sở mở miệng chịu tội: “Tiểu Tiểu, sau này ta sẽ không như vậy nữa.”

Hắn cũng không phải muốn giở trò xấu, chỉ làm cảm thấy trêu muội đến lúc nàng trừng to mắt tức giận thật sự rất vui. Nào biết lại gây họa lớn, nghĩ tới muội muội có thể bị thương, trong lòng hắn hối hận vô cùng.

Mộ Dung Tiểu quệt miệng, hừ một tiếng, bất quá thấy ca ca hư hỏng khó có được một lần chủ động nhận sai, liền cũng chỉ làm bộ tức giận: “Người nếu bắt nạt ta, ta sẽ nhờ Xa ca ca giúp ta đánh người, người khẳng định đánh không lại huynh ấy.”

Xa ca ca? Mộ Dung Phục và Vương Ngữ Yên liếc mắt nhìn nhau, sau đó bật cười.

53. Chương 53: Động Kinh Đoản Phiên Ngoại

1. Thân y rít gào

Được người người trên giang hồ khen ngợi là “Diêm Vương địch”, Tiết Mộ Hoa có thể cứu người chết thành người sống. Nhưng hẳn thật không ngờ, sẽ có một ngày mình lại trở thành đại phu khoa phụ sản, thật sự là dùng tài lớn vào việc nhỏ a, quan bức dân...khoan đã, câu này thì có chút quá.

Bất quá, cũng khó trách gia đình người bệnh khẩn trương, chưa đến mười bảy tuổi, mang thai lần đầu mà đẻ sinh đôi, quả thực nhìn thế nào cũng thấy vô cùng nguy hiểm.

Nói đi cũng phải nói lại, cũng không cần bắt hẳn mỗi tháng phải đến kiểm tra một lần đi, thời điểm sinh đứa nhỏ đến là được rồi, hẳn còn bận rộn nhiều việc mà! Có thể bao nhiêu mạng người trên giang hồ đều phụ thuộc vào hẳn không hả!

Tiết thân y vuốt chòm râu nửa trắng nửa đen của mình, thở dài, ngồi trên thuyền gỗ đi về phía Tham Hợp trang.

Ai bảo gia đình người này là bạn bè với hẳn, hơn nữa hai đứa nhỏ chưa chào đời kia, lại chính là tăng tôn của sư tổ mình đây? Mà tính như thế, chính là cháu của sư phụ hẳn, là con gái của sư diệt hẳn. Hẳn nếu dám mở mồm oán giận, người đầu tiên không tha cho hẳn, có lẽ chính là sư tổ Vô Nhai Tử cùng sư bá tổ Thiên Sơn Đồng Mộc. Bất quá, có lẽ hẳn hẳn nên gọi sư bá tổ là sư tổ mẫu?

Đây là cái quan hệ phức tạp gì a, không thể giản lược đi được sao!

Xa xa một vị công tử tuần tú đã đứng trên bờ chờ sẵn, hai tay hẳn chấp sau lưng, mỉm cười nhìn con thuyền đang dần tiến lại gần.

Khắp cả võ lâm này, người có thể khiến “Diêm Vương địch” cam tâm tình nguyện làm bà đỡ không phải là không có, nhưng tuyệt đối là không nhiều. Cô Tô Mộ Dung, cho dù trong danh sách không xếp thứ nhất, nhưng chắc chắn cũng luôn ổn định trong ba hạng đầu.

Mộ Dung Phục tự tay đỡ Tiết Mộ Hoa lên bờ, hành lễ rồi nói: “Tiết đại phu thán trước thế nào?”

Tốt, làm sao lại không tốt, hàng tháng đều đúng giờ tới, còn chuẩn hơn cả kì kinh của con gái nhà người ta rồi!

Oán thâm thì cứ oán thâm, nhưng ngoài mặt, Tiết Mộ Hoa vẫn bình tĩnh, hòa nhã đáp: “Nhờ phúc của Mộ Dung công tử, mọi chuyện đều tốt.”

Đừng nhìn Mộ Dung Phục này bình thường tao nhã lễ độ, một khi động đến người nhà hẳn xem, hẳn lập tức biến thân thành hung thần ác sát ngay. Hẳn mà hung dữ, cũng không cao giọng, lại không dùng từ ngữ gay gắt ác độc, chỉ dùng sắc mặt lạnh lùng và ánh mắt đông chết người ta thôi.

Cái này so với sự rít gào của lão phu còn muốn đáng sợ hơn a!

Bị đưa vào trang, đã thấy nữ chủ nhân của Tham Hợp trang ngồi trong sảnh rồi. Khuôn mặt của nàng hơi tròn hơn một chút, bụng cũng to hơn, màu da trắng nõn sáng bóng, xem ra được nuôi rất tốt.

Mộ Dung công tử, xem ra ngài rất có kinh nghiệm nuôi lợn nha!

“Xin lỗi, Tiết đại phu, thực sự gây phiền toái cho ông rồi. Ta đã nói với biểu ca, không cần bắt ông hàng tháng đến như vậy, chỉ là biểu ca luôn lo lắng.” Vương Ngũ Yên vừa định cúi người hành lễ, liền lập tức bị Mộ Dung Phục ấn người dựa vào ghế trở lại.

Mộ Dung Phục mỉm cười sai người dâng trà lên, Tiết Mộ Hoa cũng không nhiều lời, trực tiếp bảo Vương Ngũ Yên vươn cổ tay ra.

Nữ hài tử đáng thương này quả nhiên rất giống bản thân, đều là bị Mộ Dung Phục ép buộc. Sau khi đưa ra những ý kiến của mình xong, hắn lại viết một lịch luyện tập. Yêu cầu Vương Ngũ Yên mỗi ngày được rời giường bao lâu, phải uống bao nhiêu nước, đồ ăn được cho bao nhiêu muối. Vừa viết, hắn vừa liếc mắt nhìn tiểu nha đầu kia, cảm thấy nàng vô cùng đau khổ.

Nữ hài tử mang thai chính là ngòi tù a!

Tuân theo quy củ vọng, vắn, vắn, thiết, bắt mạch. Sau đó Tiết Mộ Hoa gật đầu nói: “Đứa nhỏ rất tốt. Bất quá vẫn phải ăn theo kế hoạch này để phòng thai nhi lớn quá không dễ sinh.”

Nói tới đây, đã thấy đầu mi của Mộ Dung Phục nhăn lại, lộ ra vẻ buồn rầu. Đưa cho Vương Ngũ Yên rất nhiều đồ bổ dưỡng, nói là mang thai lần đầu đều khó sinh, hơn nữa sinh đôi thì càng phải cẩn thận. Không được bổ quá, sợ đứa nhỏ quá lớn không dễ sinh; nhưng mà bảo nàng ăn ít đi, thì dù sao đây cũng là sức ăn của ba người, biết giảm bao nhiêu, lại nói, Vương Ngũ Yên suốt ngày ồn ào kêu đói, hắn có thể làm ngơ không cho nàng ăn được sao?

Thế gian khó nắm bắt nhất chính là mức độ nha...Thấy Mộ Dung Phục lâm vào trầm tư như vậy, Tiết Mộ Hoa lại vuốt râu, âm thầm đắc ý trong lòng —

Tiểu tử thôi, có bản lĩnh tự người đi sinh lấy một đứa đi!

Lại viết thêm một phương thuốc dưỡng thai và một vài phương thuốc bổ, sau đó Tiết Mộ Hoa mới chấp tay cáo từ. Hắn còn bận phải chuẩn một số ca khó, cho nên không có thời gian ở lại đây.

Trên đường, Mộ Dung Phục cứ cảm tạ không thôi, lại tự mình đưa hắn ra khỏi trang. Mộ Dung Phục lại hỏi: “Tiết đại phu, hiện giờ nàng có cần hoạt động không?”

Tiết Mộ Hoa lơ đãng trả lời: “Tất nhiên là cần, lão phu không phải mới nói sao, muốn tôn phu nhân đi lại nhiều hơn, như vậy sau này cũng có sức mà sinh, hơn nữa thai nhi cũng sẽ không bị lớn quá.”

“Vậy...nếu là sinh hoạt trong phòng, có được không?”

“Nếu mà trời mưa, thì đi lại thông thả trong phòng cũng không sao.”

Mộ Dung Phục mỉm cười: “Tại hạ muốn nói chính là sinh hoạt chốn khuê phòng.”

Tiết Mộ Hoa nghe xong, râu cũng run lên, lén lút dùng khóe mắt quan sát vẻ mặt của Mộ Dung Phục một chút. Tiểu tử này thật khá, nói ra lời này mà không chút hoảng loạn, quả nhiên rất giống cái lần trước hôn nhân xin mình cho phương thuốc tránh thai

Người trẻ tuổi a, người bình tĩnh như vậy, khiến cho lão thần y luôn lấy bình tĩnh làm đầu như ta rất áp lực a!

Vì thế, Tiết Mộ Hoa càng thấy ra sức kiềm chế bản thân mình, phải bình tĩnh, phải bình tĩnh a. Sau đó từ tốn trả lời: “Cẩn thận một chút là được.”

Mộ Dung Phục nghe xong, vô cùng vui mừng, rạng rỡ đưa Tiết Mộ Hoa lên thuyền.

“Ngày này tháng sau, tại hạ vẫn sẽ xin ở đây cung nghênh Tiết đại phu.”

Tuy rằng Mộ Dung công tử, người không có loại công năng này, nhưng mà lão phu có thể từ bi nói cho người, con mẹ người, kì kinh của vợ người cũng không đúng giờ như lão phu đâu!

Lại nói, nhìn bọc đồ của mình, Tiết Mộ Hoa biết nó nhất định đã được nhét đầy vàng bên trong rồi.

Khụ khụ, hắn mới không thừa nhận, đứa nhỏ này ra tay rất hào phóng, lại vô cùng khách khí, cho nên mặc dù hàng tháng đều phải đến, nhưng hắn cũng không phải là phi thường không tình nguyện.

Chúng ta coi như có quan hệ sâu xa, nhưng tiền nhiều một chút cũng tốt, nếu người đã kiên quyết đưa cho lão phu như vậy mà ta còn từ chối thì thật quá coi người như người ngoài rồi!

Thuyền nhỏ nhẹ nhàng rẽ sóng mà đi, Tiết Mộ Hoa tâm tình rất tốt nhìn Tham Hợp trang càng lúc càng xa khỏi tầm mắt, sau đó nheo mắt hát vang một khúc nhạc.

2. Buổi chiều tốt đẹp

Mộ Dung Bác ngồi bên hồ, nhìn xuống nước để tự bôi thuốc lên chỗ vết thương. Vì để nhìn cho rõ, hắn liền bỏ qua luôn cả hình tượng tao nhã của mình, ngồi bệt xuống đất.

Nhớ năm đó, hắn cũng là phong lưu phóng khoáng mỹ nam tử, đám tiểu cô nương ở Cô Tô mỗi lần thấy hắn hai mắt đều bay lên tìm hồng phấp phới.

Vậy mà hiện giờ mang bộ mặt này, thật sự quá đau khổ a...

Đều là tại cái lão họ Tiêu thô kệch kia! Mộ Dung Bác oán hận đập hộp thuốc mỡ lại, sau đó buồn bực thù người nhìn xuống nước. Nếu không phải tại hắn cứ nhè mặt mình mà đánh, mình cũng không thành ra thế này? A, còn chưa gặp mặt cháu gái đáng yêu a.

“Gia gia! Người vì sao lại trốn ở đây soi gương?” Mộ Dung Tiểu nghiêng nghiêng ngả ngả chạy tới. Nàng tuy đã nói được lưu loát, nhưng đi lại vẫn chưa thuần thục lắm. Mộ Dung Bác duỗi tay ra, vội vàng ôm nàng vào lòng.

“Ta biết rồi, cái này thành ngữ nói là ‘nghĩ mình lại xót cho thân’, có đúng vậy không?” Mộ Dung Tiểu suy nghĩ một lúc lâu rồi nói.

Tiểu Tiểu à, gia gia này của người là thân gia gia nha, không phải là từ ven đường nhặt về đâu...Cho nên, người có thể để lại cho ta chút mặt mũi không hả?

Mộ Dung Tiểu lắc lư cái đầu, sờ lên vết bầm trên mặt gia gia, hé miệng tươi cười vô cùng đáng yêu, một cái răng cũng không có.

Gia gia bị cháu gái đối xử như vậy, không chỉ mặt đau, mà cả tâm cũng tan nát rồi.

Thật ra lần này, Tiêu Viễn Sơn cũng không phải vô duyên vô cớ đánh hắn.

Chuyện là như vậy, vì muốn chuộc lại sai lầm khi còn trẻ, cho nên Tiêu Viễn Sơn, Mộ Dung Bác, còn cả Huyền Từ, cùng hẹn nhau đi làm việc tốt. Tỷ như nếu có ác bá thì đi dùng kinh Phật giáo dục người ta. Làm như vậy là bởi vì Huyền Từ là cao tăng đắc đạo, loại chuyện cướp của người giàu chia cho người nghèo đối với hắn là quá lưu manh.

Bình thường, Mộ Dung Bác tận lực tránh không muốn cùng hành động với Tiêu Viễn Sơn, ngay cả khi cần có hai người hợp tác, thì cũng bảo Huyền Từ đi. Cái việc giảm bớt tiếp xúc này, sẽ kéo theo đỡ bị ăn đòn, chuyện tốt như vậy có sao không làm.

Sau đó, một lần đánh bậy đánh bạ thế nào, lại quen biết một vị huynh đệ tàn tật, cũng xem xem tuổi bọn họ. Vị huynh đệ họ Đoàn này, rõ ràng là bán thân bất toại, nhưng vẫn có thể kiên trì gánh vác cuộc sống, ý chí của hắn làm mọi người rất cảm động. Cho nên hắn cũng bị tha vào cái tổ đánh nhà giàu nhưng không giết người này.

Vị huynh đệ này, đại khái khi còn trẻ cuộc đời cũng lắm nỗi truân chuyên, tạo không ít sát nghiệp, cho nên muốn xin gia nhập, cũng rất nghiêm túc làm chuyện tốt. Hơn nữa, hắn cũng thông hiểu kinh Phật, cả ngày cùng Huyền Từ bàn luận, thân bí lắm nhảm gì đó, khiến cho hắn và Tiêu Viễn Sơn chỉ còn biết ôm tai mà ngủ.

Một tập thể bốn người, cứ như thế bị phân hóa thành hai tiểu tổ.

Đó chính là lí do vì sao Mộ Dung Bác phải đau khổ tay nắm tay với cái tên Tiêu Viễn Sơn kia.

Cùng hắn ở chung một tổ làm chuyện tốt, quả thực khiến Mộ Dung Bác nơm nớp lo sợ, chỉ hận không thể cầm theo cây đao để phòng thân.

Tiêu Viễn Sơn thích nhất là giương nanh múa vuốt, hơn nữa trông hấn rất lực lưỡng, cho nên để hấn đi tiên phong, còn Mộ Dung Bác ở phía sau bày mưu. Không ngờ tới, cái tên tham quan kia còn che dấu mưu đồ, khiến cho Mộ Dung Bác hai mặt thụ địch, tiến thoái lưỡng nan.

Kỳ thực, không cần Tiêu Viễn Sơn cứu, Mộ Dung Bác cũng có thể tự đối phó – được rồi, có khả năng cũng bị ám tiễn chọc cho vài lỗ trên người.

Nói tóm lại, Mộ Dung Bác lại nợ Tiêu Viễn Sơn một lần nữa.

Hơn nữa, Tiêu Viễn Sơn lại còn nói: “Mạng của ngươi là của ta, chỉ có ta mới được làm người bị thương hay giết người.” (Cửu: đậm mùi ngược, mùi JQ, mùi đam mỹ nha~ có bạn nào đồng ý với mệnh k~~)’ *mất long lanh*

Đừng có nói như thể ngươi là chủ nô còn ta là nô lệ như thế! Ngươi xem lại mình là ai chứ!

Cho nên sau đó bọn họ vẫn đoàn kết tương thân tương ái, cùng nhau đánh một trận.

Mộ Dung Bác vẫn là không đánh được Tiêu Viễn Sơn. Bất quá, hấn cảm thấy năng lực hồi phục của da mặt hấn càng lúc càng nhanh, mặt mũi bầm dập chỉ cần qua một đêm là hết bầm, vẫn là một mỹ gia gia ngọc thụ lâm phong.

“Tiểu Tiểu, về sau con lớn rồi, không gả cho tiểu quỷ thôi nhà bọn chúng, có được không?” Mộ Dung Bác đùa với cháu gái trong lòng, “Nhà bọn chúng đều là lũ thích bắt nạt người khác, cho nên cháu đừng chơi với bọn chúng nha.”

Mộ Dung Tiểu ngọt ngào cười, đứa nhỏ vừa mềm vừa thơm này, thực sự khiến người ta quá yêu a!

“Tiểu tiểu ——” Cái tên xú tiểu tử nhà họ Tiêu quả thực như ruồi bọ, cứ suốt ngày vo ve vo ve quanh tiểu bảo bối của ta, có đuổi cũng không chịu đi.

...Đừng có thấy người sang bắt quàng làm họ! Ngươi là ai a!

May mắn Tiểu Tiểu nhà hấn ngoan, vui đùa vào trong lòng gia gia, không thèm để ý tên họ Tiêu kia.

“Tiểu Tiểu, ta cho ngươi xem con tò he lần trước ở trên đường, có được không? Còn có cả mè vùng ngươi thích ăn nhất, ta cũng nhường hết cho ngươi nha.”

Mộ Dung Tiểu cắn ngón tay nghĩ một lát, sau đó vô cùng cao hứng nhảy ra khỏi vòng tay của gia gia, chạy qua nắm tay tiểu ca ca.

Mộ Dung Bác ngửa mặt lên trời, thở dài, cái này gọi là nữ sinh hướng ngoại a...

Tiêu Xa lễ phép cúi đầu chào Mộ Dung Bác, sau đó chuẩn bị mang Mộ Dung Tiểu đi chơi. Dường như đột nhiên nhớ ra cái gì, hấn ngậy ngốc chỉ vào Mộ Dung Bác nói: “Mộ Dung gia gia, động tác này của ông giống gia gia của cháu như đúc! A, hình như ông cháu đang lại đây!”

Mộ Dung Bác nháy mắt liền bị sét đánh trúng...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-long-chi-cuu-lai-truot-chan-mo-dung-thieu-nien>